

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TOUCH OF DARKNESS SERIES

a
GAME
of
GODS

BOOK
SIX

SCARLETT ST. CLAIR

x H A D E S x

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

tarafından da **SCARLETT ST. CLAIR**

Yıldızlar Çıktığında

HADES X PERSEPHONE

*Karanlığın Bir
Dokunuşu Yıkımın Bir
Dokunuşu
Kötücül Bir Dokunuş*

HADES SAGA

*Bir Kader Oyunu
Bir İntikam Oyunu*

ADRIAN X ISOLDE

*Savaş ve Kanın Kralı Efsane ve
Canavarların Kraliçesi*

PERI MASALI YENIDEN ANLATIMLARI

Camdan Yapılmış Dağlar

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

a
GAME
of
GODS

SCARLETT ST. CLAIR

The logo for Bloom Books, featuring a stylized 'B' with a decorative swirl and the words 'Bloom books' in a serif font.

OceanofPDF.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz!

Sadece bir tık uzaktasınız...

- Yazar etkinliklerinden ilk haberdar olmak VIP
- fırsatlar ve indirimler
- Özel hediyeler Ücretsiz
- bonus içerik
- İnteraktif etkinliklere erken erişim En yeni oyunlarımıza göz atın

İyi okumalar!

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2023 Scarlett St. Clair tarafından

Kapak ve iç tasarım © 2023 by Sourcebooks Kapak

tasarımı Emily Wittig

Kapak görselleri: Damon Lam/Unsplash, marinemynt/rawpixel, atercorv.gmail.com/Depositphotos

Sourcebooks ve kolofon Sourcebooks'un tescilli ticari markalarıdır. Bloom Books, Sourcebooks'un ticari markasıdır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla veya herhangi bir biçimde çoğaltılamaz. Sourcebooks yayıncısının yazılı izni olmaksızın eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan alıntılar.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitapta kullanılan tüm marka isimleri ve ürün isimleri ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari isimleridir. Sourcebooks bu kitaptaki herhangi bir ürün veya satıcı ile ilişkili değildir.

Bloom Books, an imprint of Sourcebooks tarafından yayımlanmıştır

P.O. Box 4410, Naperville, Illinois 60567-4410

(630) 961-3900

sourcebooks.com

Yayın içi kataloglama verileri Kongre Kütüphanesi'nde dosyalanmıştır.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Ön Kapak

Başlık Sayfası

Telif Hakkı

Bölüm I: Hades Bölüm

II: Dionysos Bölüm III:

Hades Bölüm IV: Hades

Bölüm V: Hades Bölüm

VI: Hades Bölüm VII:

Hades Bölüm VIII:

Dionysos Bölüm IX:

Hades Bölüm X: Hades

Bölüm XI: Hades

Bölüm XII: Hades

Bölüm XIII: Theseus

Bölüm XIV: Dionysos

Bölüm XV: Hades Bölüm
XVI: Hades Bölüm XVII:
Hades Bölüm XVIII:
Dionysos Bölüm XIX:
Hades Bölüm XX: Hades
Bölüm XXI: Hades Bölüm
XXII Hades Bölüm XXIII:
Hades Bölüm XXIV:
Theseus Bölüm XXV:
Hades Bölüm XXVI:
Dionysos Bölüm XXVII:
Dionysos Bölüm XXVIII:
Hades Bölüm XXIX:
Dionysos Bölüm XXX:
Hades Bölüm XXXI:
Dionysos Bölüm XXXII:
Hades Bölüm XXXIII:
Dionysos Bölüm XXXIV:
Hades Bölüm XXXV:
Dionysos Bölüm XXXVI:
Hades Bölüm XXXVII:
Hades

Bölüm XXXVIII: Hades

Bölüm XXXIX: Hades

Bölüm XL: Hades Bölüm

XLI: Hades Bölüm XLII:

Hades Bölüm XLIII:

Hades Bölüm XLIV:

Theseus Bölüm XLV:

Hades Yazarın Notu

A Touch of Chaos'tan alıntı Mountains

Made of Glass'tan alıntı Teşekkür

Yazar Hakkında

Arka Kapak

OceanofPDF.com

*Bu kitap okuyucularıma ithaf edilmiştir.
Bu dizi bir pembe dizi. Bunun
için burada olmana sevindim.*

OceanofPDF.com

"Her şey daha güzel çünkü lanetlendik."

-HOMER, *ODYSSEY*

"Biz aşıklar her şeyden korkarız."

-OVID, *METAMORPHOSES*

"İntikamım suçumdur."

-OVID, *METAMORPHOSES*

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

BÖLÜM I

HADES

Hades yanan bir çiftlik evinden birkaç adım ötede duruyordu.

Geriye kalan tek şey, evin bir zamanlar ne olduğuna dair silik bir taslak olan iskeletiydi ve alevler hâlâ şiddetleniyor, geceyi duman ve külle dolduruyordu. Ayaklarının dibinde, içinde yaşamış olan çiftçi yaşlı bir adamın cesedi vardı, sırtı kurşun delikleriyle doluydu. Yakınlarda, ruhu fiziksel bedeninden ayrıldığıнын farkında olmadan sürükleniyor, Hades'in sadece gece rutini olduğunu varsayabileceği şeyi yapıyordu. Bu, ani ölümle karşılaşan her ölümlü için olağan bir durumdu.

Yaşlı adam bunun olacağını tahmin etmemişti.

Görmesi de gerekmiyordu. Bu çiftçinin suçlu olduğu tek şey, yarı boğa, yarı yılan bir canavar olan ve aynı zamanda kehanete göre bir tanrı katili olan ophiotaurus'u görmüş olmasıydı. Birileri rüzgâra kapılmış ve otorite kisvesi altında daha fazla bilgi edinmek için çiftçiyi ziyaret etmiş, istediklerini elde ettikten sonra da onu öldürmüştü.

Hades, Thanatos'un büyüünün yanı başında belirdiğini hissetti; geceye karışan bir gölge dilimi. Solgun saçları ve yüzü bile alevin yansımasını yakaladı.

İkisi de konuşmadı, buna gerek yoktu. Çiftçinin ruhunu Yeraltı Dünyası'na götürmekten başka bir şey yapılamazdı. Asphodel'e yerleştikten sonra onlara kendisini kimin öldürdüğü hakkında bilgi vermesi mümkündü ama Hades bunun için çok geç olacağından endişeleniyordu. O zamana kadar ophiotaurus daha çok görülmüş olacaktı ve her kim onun peşindeyse

canavarı yakalayana kadar arkalarında ceset izleri bırakmaya devam edeceklerdi.

"En çok bu tür ölümlerin yasını tutuyorum," dedi Ölüm Tanrısı. "Cinayetler mi?" Hades sordu.

"Bu dünyada fazla zamanı kalmamıştı ama yine de canı alındı."
Hades hiçbir şey söylemedi ama kabul etti.

Bu çiftçinin ölümü gerekli değildi. Verebileceği tek yararlı bilgi ophiotaurus'un yaşadığını doğrulamaktı ama bu söylentiye doğrulamanın başka yolları da vardı ve bunlar öldürmeyi içermiyordu.

Hades bunu yapanı bulacaktı ve cezası hızlı ve uygun olacaktı.

Gözleri ateşten çiftçinin ruhuna kaydı, ruh şimdi çılgınca yanan ahıra girmeye çalışıyordu, muhtemelen içerideki hayvanlara ulaşmaya çalışıyordu ama onlar çoktan gitmişti.

"Ona huzur verin," dedi Hades.

Uzun yaşamının bu noktasında, ölümler için sık sık sempati duymuyordu, ancak insanlığın acımasızlığının en belirgin olduğu bu anlarda, yardım sağlama yükü ağır basıyordu.

Thanatos başını salladı ve kanatlarını gererek ruha doğru ilerledi.

Hades olay yerinden ayrıldı ve çiftçinin evinin ötesindeki geniş tarlada, ateşin ısıltısından uzakta dolaşmaya başladı.

Tepede yıldızlar o kadar parlaktı ki, karla kaplanmış otların arasında en büyük gölgelerini oluşturuyorlardı. Yaz olmasına rağmen hava buz gibiydi - Hasat Tanrıçası Demeter'in zamansız bir hediyesi.

Hiç tesadüf yoktu.

Persephone'ye resmen evlenme teklif ettiği ve onun da kabul ettiği gece fırtına başlamıştı. Bu Demeter'in savaş ilanıydı ve silahı

onları parçalara ayırmak için kullanacaktı. Önemsiz görünüyordu, sadece birkaç donmuş damla, ama bu daha kötü bir şeyin başlangıcıydı.

İnsanlar ölecekti. Bu an meselesiydi.

Ve bu olduğunda, Persephone aşkları için savaşacak mıydı, yoksa dünyayı kurtarmak için annesine teslim mi olacaktı?

İkincisine inanmış olmaktan nefret ediyordu.

Bunun korkunç ve imkânsız bir durum olduğunu fark etti. Eğer Demeter kızını gerçekten sevseydi, ona asla böyle bir ültimatom vermezdi.

Hades gökyüzünü araştırırken bunları düşündü, gözleri yıldızları birleştiriyordu. Yaptıkları eskizler arasında, Herakles tarafından öldürülen deniz canavarı Cetus'u; Athena tarafından yetiştirilen Yunan kahramanı Auriga'yı; yapağısı her canlıyı iyileştirebilen altın koç Koç'u ve Gaia'yı geçmeye cesaret eden avcı Orion'u not etti, ancak Titanomachy sırasında ophiotaurus'un ölümü üzerine merkezlerine yerleştirilen takımyıldızı Taurus yoktu.

Hades'in aradığı kanıt buydu. Ilias'ın söyledikleri doğrudu; canavar yeniden dirilmişti. Ona inanmadığından değil ama söylentiler bir şeyi doğru yapmazdı.

"*Kahrolası Kaderler,*" diye homurdandı ve onları lanetlemekte haklıydı. Lachesis, Clotho ve Atropos bu dirilişi düzenlemişlerdi, ancak bunun sadece Titanomachy sırasında Olimposlulara yardım eden yüz elli dev olan Hecatoncheire'lerden biri olan Briareus'u öldürdüğü için gerçekleştiğini biliyordu. Evlilik Tanrıçası Hera, kendisi, Apollo ve Athena Zeus'u devirmeye çalıştıklarında Zeus'un bağlarından kurtulmasına yardım eden devden intikam almak için bir fırsat görmüştü.

"*Bir ruha karşılık bir ruh,*" demişti Kaderler.

Briareus'un nasıl öldüğünü hatırlayarak göğsünde bir sızı hissetti. Keder, yalvarma ya da öfke yoktu, sadece huzurlu bir kabulleniş vardı. Belki de en kötüsü buydu; devin ona duyduğu güven, ölümünün başka bir tanrı tarafından emredilmiş olması değil de gitme zamanının gelmiş olmasıydı.

Hades, Briareus'un elini tutup ruhunu bedeninden çekerken bile, karanlıktan silkinen bir gölge dilimi gibi, sonuçlarının Kader'in bile örebileceğinin çok ötesinde olacağını biliyordu, çünkü Zeus ve Briareus'un kardeşleri Gyges ve Cottus ne yaptığını öğrendiklerinde, artık onların desteğine ya da bağlılığına sahip olmayacaktı. İki kardeşin de kendisini Zeus'a tercih edeceğine inanmıyordu. Onları Tartarus'un karanlığından kurtaran kişi o değildi. Yine de Titanlar'a karşı savaşta Olimposlular'ın müttefiki olmuş, yaşlı tanrıların Tartarus'un derinliklerine sürülmesine yardım etmişlerdi. Bu, Hades'in kendisini Zeus'un karşısında bulması halinde, özellikle de Persephone'yle nişanlı olduğu düşünülürse, işler sarpa sardığında kalan iki devin yardımını alamayacağı anlamına geliyordu ve onları suçlayamazdı.

Hades sadakatlerinin karşılığını idamla ödemişti.

Ölüler Tanrısı sahayı terk ederek Nevernight'taki ofisinde ortaya çıktı. Ortaya çıkar çıkmaz sessizlik çöktü, kalın ve ağır. Toplananlara baktı-İlias, Zofie, Dionysos ve...Hermes.

Hades'in gözleri sandalyesine yaslanmış, ayaklarını masasına dayamış olan Fesat Tanrısı'na kayd. Gözleri buluştu ve altın rengi yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi. Hades dişlerini göstererek kaşlarını çattı ve tanrının ayağa fırlamasına neden oldu.

Hermes, "Sadece onu sıcak tutuyordum," diye kendini savundu.

Hades ters ters baktı ve yerine oturdu. Gerçekten de sıcaktı, bu da onun tanrıya daha sert bakmasına neden oldu.

Hermes, Hades'in obsidyen masasının kenarına otururken neşeli bir sırıtışla, "Ölülerin Kralı için en iyisinden başka bir şey yok," diye ekledi.

"Eğer kıçının yanaklarından *biri bile* bu masaya değerse, Hermes, onu lav haline getiririm."

Hermes, "Sanki *çıplak* değillermiş gibi," diye karşı çıktı.

Hades tanrıya sert bir bakış attı.

"Ne var biliyor musun? Kanepe zaten çok daha rahat," dedi Hermes kolçağın üzerine tüneyerek.

Hades dikkatini toplananlara, özellikle de Dionysos'a çevirdi. Geride duruyordu, grubun tam olarak bir parçası değildi - muhtemelen olmak istemediği için. Her zamankinden çok daha rahat giyinmişti; koyu renk bir pantolon ve bej rengi bir kazak giymişti. Kalın saç örgüleri arkadan bağlanmıştı ve kolları göğsünün üzerinde kavuşturulmuştu. Sinirli görünüyordu ve Hades'in tahmin etmesi gerekirse, bunun Nevernight'a çağrılmasıyla pek ilgisi yoktu ve her şey Dionysos'un kulübünde barındırdığı ölümlü dedektif Ariadne Alexiou ile ilgiliydi.

Hades onun gelmesine şaşırmıştı ama muhtemelen bunun tek nedeni merakıydı. Dionysos'un Olimposlularla ilişkisi, çoğunlukla Hera'nın ona olan nefreti yüzünden gergindi ve bu yüzden sonunda bir taraf tutmaya karar vermişti. Ama Hades aptal değildi. Bunun Dionysos'un kendisine sadık olduğu anlamına gelmediğini biliyordu. Bu sadece Delilik Tanrısı'nın kendisine sadık olduğu anlamına geliyordu.

"Ophiotaurus yeniden dirildi," dedi Hades. "Takımyıldızı artık gökyüzünde değil."

Bu sözleri yüksek sesle söylemenin getirdiği, Hades'in hissetmeyi beklemediği bir miktar korku vardı ama bundan o sorumluydu, bu da yaratığın yanlış ellere geçmesi durumunda ortaya çıkacak sonuçlardan da sorumlu olduğu anlamına geliyordu.

"Ilias," dedi Hades, satirin bakışlarıyla buluşarak. Zofie'nin yanında duruyordu, saçları kafasından çıkan boynuzlar kadar kıvrıkcıktı. "Bize canavar hakkında öğrendiklerini anlat."

"Şimdiye kadar sadece bir kez görüldü. Thebes'in dışında bir çiftçi gece yarısı garip bir böğürtü duyduğunu iddia etti. İneklerinden birinin yaralandığını düşündü, ama araştırmaya gittiğinde yarı boğa, yarı yılan bir yaratığın ineğin etrafına dolandığını gördü. Onu fark ettiğinde

otların arasına karıştı." Ilias durakladı ve toplanan herkese baktı. "İnek başaramadı."

Hades, "Çiftçinin de haberi yoktu," diye ekleyince bir süre sessizlik oldu. Ilias'ın çenesi gerildi.

"Dün gayet iyiydi."

"Ve bugün o öldü," dedi Hades. "Kurşunlarla dolu."

"Yani yarattığı bizden başka biri daha istiyor," dedi Dionysos. "Şaşırtıcı değil, ama kim?"

"Günün sorusu bu değil mi?"

Hades Asma Tanrısı'na sertçe baktı, Dionysos'un çiftçinin ölümüyle bir ilgisi olduğundan şüphelenmiyordu. Ancak onun da en az Poseidon kadar canavar toplamaktan hoşlandığının farkındaydı. Yeni ve kırılğan ittifaklarında bile tanrıyı yakınında tutmayı tercih etmesinin bir nedeni de buydu.

Dionysos gözlerini kıstı. "Bu yaratık nasıl dirildi, Hades?"

Ölümler Tanrısı onun sesindeki suçlamadan hoşlanmamıştı ama Hades Dionysos değildi ve sorumluluğundan kaçmayacaktı.

"Çünkü bir ölümsüzü öldürdüm."

Dionysos'un sert yüz hatları yumuşadı ama sempatiden değil.

Şok olmuştu.

"Bu Kader'in işi," dedi Hades.

Dionysos, "Demek bizi eylemlerinin sonuçlarıyla ilgilenmemiz için çağırdın," dedi, sesinde küçümseme vardı. "Tipik."

"Bu kadar üstünlük taslama, Dionysos," dedi Hades. "Canavarları nasıl sevdiğini biliyorum."

Kendini açıklamaya çalışabilirdi. Tanrının Hera'dan nefret ettiğini biliyordu ve tüm bunlarda Hera'nın parmağı olduğunu söylemesi Dionysos'un yargısını bastırabilirdi ama doğrusu bunun bir önemi olduğunu düşünmüyordu. Her iki durumda da Dionysos burada olmak istiyordu ve ophiotauros'u da yanında istiyordu.

Bu da Hades'e doğrudan yardım etmemeyi seçse bile onu arayacağı anlamına geliyordu.

"Eğer bu Kader'in işiyse," dedi Zofie, "onlara ne dokuduklarını soramaz mısın?"

"Kaderler de benim gibi tanrıdır," dedi Hades. "Bana planlarını anlatmaları, benim kendi planlarımı itiraf etmemden daha olası değil."

"Ama onlar Kader. Zaten farkında değiller mi?"

Hades cevap vermedi. Zofie'nin saflığını takdir ettiği zamanlar olmuştu. Bu gece, sinir bozucuydu.

Kaderlerin nasıl işlediğini saptamak zordu. Kararlarının çoğu, çoğu tanrı gibi ruh hallerine dayanıyordu. Ophiotauros'un dirilişini sadece onunla uğraşmak için düzenlemiş olabilirlerdi ama Olimposluların sonunu görmek istemiş olmaları da mümkündü; Hades hangisini seçtiklerini ya da seçip seçmediklerini bile söyleyemezdi. Bildiği tek bir şey vardı: Kaderden kaçınılamazdı, sadece uzatılabilirdi.

"Onların planı ne olursa olsun, bizim de bir planımız olmalı," dedi.

"Anlamıyorum," dedi Zofie. "Kader çoktan bir son seçti. Ne için plan yapıyoruz?"

"Kazanmayı planlıyoruz," dedi Hades.

Yapabilecekleri tek şey buydu ve eğer Kaderler ona ya da Olimposlulara lütufta bulunmamışlarsa, onları yola getirmeyi umabilirlerdi, ama harekete geçmeden bu asla gerçekleşmeyecekti. Üç kız kardeşin, özellikle de acıların ağırlığı altında, tanrıların kendi elleriyle oynamalarını izlemekten zevk aldıklarını herkesten iyi biliyordu.

Bir süre sessizlik oldu ve sonra Dionysos konuştu. "Bu yarattığı bu kadar tehlikeli yapan kehanet nedir?"

Titanomachy'den sonra doğduğu için bunu bilemezdi. "Kim onun bağırsaklarını yakarsa, tanrıları yenme gücünü elde eder."
dedi Hermes.

Dionysos kara kaşlarını kaldırarak, "Kehanetin bu olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Belki de sadece bir tanrıdır?" Hermes yüksek sesle merak etti ve sonra omuz silkti. "Bir ya da iki kelimeyi yanlış anlamış olabilirim."

"Bir ya da iki kelime?"

Hermes savunmaya geçerek, "Sanki dört bin yıl geçmemiş gibi," dedi. "O kadar zaman sonra bir şeyler hatırlamaya çalış."

"O kadar uzun zaman öncesinin kinini hatırlamakta bir sakınca görmüyorsun gibi görünüyor." "Zeus'un hayatını kurtarmasına yardım ettiğim için birden pişman oldum," dedi Hermes.

Hades bazen ikisinin küçük de olsa bir geçmişi olduğunu unutturdu. Hermes, Dionysos doğduktan sonra onu Nysa Dağı'nda yaşayan okyanus perileri Nysiad'ların yanına götürerek kurtarılmasına yardım etmişti.

"Belki de yapmasaydın herkes için daha iyi olurdu," dedi Dionysos.

Fesat Tanrısı onun sözleri karşısında irkildi ve gergin bir sessizlik çökmeden önce Hades konuştu. "Bu bir kehanet Hermes. Bir ya da iki kelime tüm anlamı değiştirebilir."

Hermes kollarını havaya kaldırdı. "Ben hiçbir zaman bir kahin olduğumu iddia etmedim."

Hades, "O zaman birine sormamız gerekecek," dedi.

Belki de kehanet değişmişti. Belki de hiç kehanet yoktu. Tam bu düşünce aklından geçerken, bunun umut etmek için çok fazla olduğunu biliyordu. Kaderler, tanrılara meydan okumasını istemeselerdi yaratığı geri getirmezlerdi.

"Ve ophiotaurus'u herkesten önce bulmalıyız." "Kiminle yarışıyoruz?" diye sordu Dionysos.

"Benim param Poseidon'a ve onun soyuna gidiyor," dedi Hermes. "O herif her zaman güç peşinde koşar."

Hermes, Hades'in de düşündüğü bir şeyi buldu. Ophiotaurus karada yaşayabilirdi ama suda da gelişirdi. Poseidon herhangi bir

Ama Theseus ve Hera'nın da Zeus'u devirme şansı vardı. Hades yarı tanrı ile Evlilik Tanrıçası'nın birlikte çalıştığını zaten biliyordu ama Deniz Tanrısı'nın Theseus'un Olimposluları devirme arzusunu beslediğinden de şüpheleniyordu. Oğlunun bunu yapabileceğine gerçekten inanıp inanmadığı ise ayrı bir konuydu.

Hades bazen oyunu kimin düzenlediğini ve kimin sadece oynadığını merak ediyordu ama bildiği bir şey vardı: eğer oyunun beyni olabilseydi, olurdu.

"Denize sığınmasına izin veremeyiz," dedi Hades.

Kardeşinin topraklarında ve neredeyse ulaşılamaz bir yerde olacaktı. Hades bir pazarlık teklif etse bile, Poseidon böyle bir silahtan vazgeçmezdi.

"O zaman avlanmamız gerekirken değerli vaktimizi konuşarak harcıyoruz," dedi Dionysos.

"Sorun nereden başlayacağımız Dionysos," dedi Hades, tanrıya bakarak. "Tabii sende bizim sahip olmadığımız bir bilgi yoksa."

Dionysos konuşmadı.

"Soruşturmalarımızda dikkatli olmalıyız," dedi Ilias. "Haber çoktan piyasada yayıldı. Bu kanallardaki herkes sizin katılımınızı bekleyecektir."

Haklıydılar da, ancak Hades bunun caydırıcı olmayacağını biliyordu. Karaborsanın keyifsiz dünyasında onun gazabından korkan çok az kişi vardı ama o bunu bir hakaret olarak görmüyordu. Her gün ölümle yüzleşirken ondan korkmak zordu. Yine de bu, tanrılara karşı yaratılmış belki de en büyük silahlardan birini bulmak için bir yarışa gireceği anlamına geliyordu.

Dionysos, "O zaman belki de soruşturmayı maenadlarım yapmalı," diye önerdi ama Hades onu görmezden gelerek Ilias'a baktı.

"Davayı Ptolemeos'a ver ama onu izle. Bu konuda kimseye güvenmiyorum." "Görünüşe göre bana bile," dedi Dionysos.

Hades bakışlarını Şarap Tanrısı'na çevirdi. "Suikastçılarını çoktan keşif için göndermemişsin gibi davranmayalım. İzin almak için beklemezsin;

sen al."

Dionysos dudaklarını büzdü ve başka tarafa baktı. Hades onun eğlendiğini mi yoksa sinirlendiğini mi anlayamadı.

"Peki bulunduğunda ona ne yapılacak?" diye sordu Zofie. "Onu öldürecek misiniz?"

Hades cevap vermedi çünkü kadının sorusunun cevabını bilmiyordu. Bunun kâhinin yaratığın güçleri hakkında ne söyleyeceğine bağlı olduğunu tahmin ediyordu ama ophiotaurus'u arayan başka birinin kehanetin hâlâ geçerli olup olmadığı konusunda iki kez düşüneneceğinden şüpheliydi.

Bu yaratığın başına ödül konmuştu ve kalbinde saat işliyordu. "Hepiniz kovuldunuz," dedi Hades.

Persephone ile birlikte Yeraltı Dünyası'na dönmeye hazırdı. Bütün gece orada olmalıydı, sevişmelerinin ardından onun sıcak bedenine sarılmalıydı. Onun yanında kalamamış olmak onu öfkeliyordu. Nişanlandıkları gece bile Persephone uyurken o uzakta, ophiotaurus hakkında bilgi topluyor ve Demeter'in sığındığı yeri keşfetmeye çalışıyordu.

Bunu olacakların alameti olarak görmemeye çalışıyordu ama önünde bir savaş olduğunu biliyordu. Persephone'yi karısı yapmanın kolay olmayacağını her zaman biliyordu, çünkü annesi onu en çok eleştirenlerden biriydi. Ve yazın ortasında dışarıda dönen kar onu endişelendirse de, Zeus için daha çok endişeleniyordu.

Kardeşi kontrolü severdi, özellikle de diğer tanrılar söz konusu olduğunda ve buna kiminle evlenecekleri konusunda söz sahibi olmak da dahildi.

Hades bu düşünce karşısında yumruğunu sıktı.

Sonuçları ne olursa olsun Persephone ile evlenecekti, çünkü sonuçta onsuz bir hayat, hayat sayılmazdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM II

DIONYSUS

Dionysos Nevernight'tan ayrıldı ve Bakkheia'ya, Thebes'in eteklerinde kendine ait bir malikânesi olmasına rağmen genellikle kaldığı süite döndü. Bir yeri diğerinden daha rahat bulduğundan değil -hiçbir yeri özellikle rahat bulmuyordu- evinin sessizliğiyle başa çıkamıyordu. Huzur onu sakinleştirmiyordu; sadece daha gürültülü, daha aralıksız düşüncelere yol açıyordu.

Şu anda bile onlardan tamamen kurtulmuş değildi -zihninde ona yeterince şey yapmadığını, yeterli olmadığını söyleyen o sonsuz sesten. Ama en azından burada gürültü, şenlik ve *çılgınlıkla* bu sesi bastırabiliyordu.

Şimdi tüm bunları, Nevernight'ın çağrısına cevap verirken her zamanki arabacılar tarafından terk edilmiş olan süitin sessizliğinden izliyordu. Sabahın erken saatlerine rağmen kulübü cıvılda cıvılda. Müzik ruhunu titretiyor ve kalbinin göğsünde teklemesine neden oluyordu. Lazer ışıkları karanlığı yarıyor, terli ve kızarmış yüzleri aydınlatıyor, cinsel kucaklaşmalara kilitlenmiş tanıdıkları ve sevgilileri aydınlatıyordu.

Küflü ter kokusu, uyuşturucunun zararlı kokusuyla karışarak havalandırma deliklerinden sızıyor ve burnunu yakıyordu.

Buna alışkındı; seslere, kokulara, sekse. Bu, tarikatının etrafında oluşan kültürün bir parçasıydı; maenadlarıyla birlikte kasabadan kasabaya dolaşmış, ardında kan izleri bırakmıştı ve bu hayatı çoktan terk etmiş olsa da, Hera'nın ona bulaştırdığı delilikten asla tam olarak kurtulamayacaktı.

Ara sıra hâlâ hissedebiliyordu. Bu, vücudunu saran ince bir titreyişt i ve yayıldıkça sıcakt ı ve iğnelerle delinmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Hareketsiz oturmayı, dinlenmeyi imkânsız hale getiriyordu.

Bu düşünce bile parmaklarının titremesine neden oldu. Parmaklarını yumruk yaptı ve nefesini tuttu, bu his omurgasına ve damarlarına doğru ilerlemeden, onu tekrar tüketmeden önce bastırmayı umuyordu ama odaklandığında, odanın içinde bir yerden gelen bir sesin farkına vardı.

Nefes nefese bir inlemeydi.

Kulübün zeminine bakan pencereden dönüp karanlığa bakt ı ama kimseyi göremedi.

Sesin ritmi arttı ve şimdi bir vuruş eşlik ediyordu.

Dionysos odayı geçerek barın arkasındaki dolaba yöneldi. Kulağını yumuşak, duvarları kaplayan aynı siyah kadifeyle kaplı kapıya dayadı. Seslerin oradan geldiğinden emin olunca kapıyı açtı.

İçeride Silenus ve tanımadığı bir kadın vardı. Satir dolabın bir kenarına yaslanmış, kadın da bacaklarını beline dolayarak ona biniyordu.

"Siktir!" Silenus dedi ve donup kaldılar.

"Lanet olsun baba," diye tersledi

Dionysos.

Silenus güldü, nefesi kesilmişti. "Oh, Dionysos. Sadece sen varsın."

Sanki Silenus'u ilk kez cinsel eylemlerde bulunurken yakalıyor değildi. Satir, yeryüzünde dolaşmakla lanetlendikten sonra onun tarikatının bir parçası olmuştu. Günlerini orjilerin merkezinde geçirmişler, onun tapınma şekli gibi zevk alıp vermişlerdi. Yine de yıllar geçtikçe bu, Dionysos'un baba figürü olarak gördüğü bir adamdan giderek daha az görmek istediğı bir şey haline gelmişti.

Kapıyı sert bir sesle kapattı ve ardından bardaki seçkiden bir şişe şarap alıp bir bardak doldurdu. İlk yudumunu aldığında kapı tekrar açıldı ve kadın tökezleyerek dışarı çıktı.

Boğazını temizledi ve saçlarını kulağının arkasına itti.

"Çok özür dilerim, Lord Dionysos. İsteyerek yapmadım-"

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi hızla, ona bakmadan. Şarabından bir yudum daha aldı. "Git."

Başını eğdi ve tökezleyerek uzaklaştı. O giderken koridordan gelen parlak bir ışık dilimi karanlığı yardı.

Arkasından Silenus çıktı. "Döndüğünden haberim yoktu," dedi. Dionysos ona doğru dönmemiş olsa da kemerini bağlarken çıkardığı şingirtiyi duyabiliyordu.

"Ne zamandır o dolabın içindesin?" diye sordu. Satir durakladı. "Aslında bilmiyorum."

Dionysos kaşlarını kaldırdı ve üvey babasına baktı. "O zaman gittiğimi nereden biliyordun?"

"Ne zaman gittiğini hep anlıyorum," dedi Silenus. "Çünkü yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum."

Silenus barda dirseğiyle yanına yaklaşırken Dionysos, "Çok kaba," dedi. Satir ondan bir baş daha kısaydı ama şimdiye kadar karşılaştığı tüm satirlerden daha uzundu. Bunun nedeni muhtemelen Silenus'un sadece bir doğa ruhu olmamasıydı. O bir doğa tanrısıydı. Hatta kendi türünden diğerlerinden farklı görünüyordu. Dionysos at ya da keçi ayaklı ve kuyruklu satirler görmüştü ama Silenus bir eşeğin uzun kulaklarına ve ona uygun bir kuyruğa sahipti. Yine de bu, çoğunlukla cazibesıyla gizlediği bir formdu.

"Daha önce dürüstlük konusunda beni hiç suçlamamıştın," dedi Silenus bir kadeh şarap doldurup su gibi içerken. Bu onun tipik bir özelliği - Sarhoşluk Tanrısı'ydı, bu yüzden uzun zamandır bu kadar iyi anlaşıyorlardı, hayatları sadece eğlence etrafında dönüyordu.

"Bugün başlayayım mı?"

Silenus şarabın son birkaç yudumunu da bitirdikten sonra kadehi şangırtıyla bir kenara bıraktı. "Dionysos, neden bahsettiğimi sen bile biliyorsun," dedi.

"Eğer bilgelik taslayacaksanız, çok daha fazla sarhoş olmanız gerekir."

"Bu bilgelik değil. Bu doğru. Dayanılmaz oldun." "Neden? Artık seninle parti yapmadığım için mi?"

"Bu da *bir* sebep," dedi satir. "Ama bundan daha fazlası var. Öyle olduğunu biliyorsun."

Dionysos bardan geri çekilerek üvey babasına doğru eğildi. "Aydınlat beni."

"Hiç eğlenmiyorsun," dedi Silenus. "Hem de hiç. En son ne zaman gevşemiştin?"

Dionysos dişlerini sıktı. "Ben bir zamanlar olduğum kişi değilim, Silenus."

"Hiçbirimiz öyle değiliz," dedi satir. "Ama bu, eğer yaşayacaksak hayattan zevk alamayacağımız anlamına gelmez."

"Hiç yaşamamış olmanın daha iyi olduğunu ve eğer yaşamak zorundaysak, en iyisinin bir an önce ölmek olduğunu söyleyen sen değil miydin?"

"Henüz ölmedin, o halde neden biraz daha eğlenmiyorsun?"

Dionysos gözlerini devirdi ve barın arkasından çıktı.

"Bu şekilde devam edemezsin," dedi Silenus. "Onun senin üzerinde çok fazla güce sahip olmasına izin verdin."

Dionysos ona döndü. "Eğer bu konu hakkında konuşacaksak, onun adını söyle."

Silenus bakışlarında hayal kırıklığı ile baktı. "Bu intikam arayışı seni... başka biri yaptı."

"Belki de benim *bu* kişi olduğum aklına geldi mi?" Dionysos sordu. "Ve onca yıl önce tanıştığın, çok özlediğin kişi Hera tarafından mı yaratıldı?"

Silenus başını sallamaya başladı. "Hayır. Buna inanmıyorum." "İnanmıyorsun çünkü görmek istemiyorsun."

"Buna inanamıyorum!"

Hep bir ağızdan, seslerini yükselterek ve şiddetle konuştular ve kelimeler döküldükten sonra aralarındaki sessizlik canlarını yaktı.

İlk konuşan Silenus oldu. "Mutluluğu bulduğunu görmek istiyorum," dedi ve bir elini kırışan ince saçlarında gezdirerek içini çekti. "Bir *gram* bile olsa."

"Belki de ben mutluluk için yaratılmamışımdır," dedi Dionysos.

"Bu bir *seçim* Dionysos," dedi Silenus, açıkça sinirlenmiş bir halde. "Seçmek zorundasın."

"O zaman intikamı seçiyorum," dedi Dionysos. "Ve onu güvence altına alana kadar da seçeceğim."

"Peki ya kız?" diye sordu satir.

Dionysos Ariadne'den bahsedildiğinde vücudunun gerildiğini hissetti. "O bir kadın, kız değil. Ne olmuş ona?"

"Güzel bir kız," dedi Silenus.

Onun bu gözlemi Dionysos'u şimdiden sinirlendirmişti. O sadece güzel değildi. Güzeldi ve yüzüne her baktığında bunu hatırlıyor, onunla aynı odaya her girdiğinde bunu *hissediordu*.

"Benden nefret ediyor," dedi Dionysos.

"Çünkü şu anda seveceği bir şey yok," dedi Silenus.

"Belki de benden hoşlanmasını hiç istemiyordur." "Aletiniz farklı bir hikaye anlatıyor."

"Sikime bakma," dedi Dionysos. "Bu çok garip."

"Bir horoz asla yalan söylemez," dedi üvey babası. "Ondan hoşlanıyorsun." "Onu becermek istiyorum. Ondan hoşlanmıyorum," dedi Dionysos.

"Bir ilişki için mükemmel bir başlangıç gibi görünüyor." "Evet, sağlıksız bir ilişki."

"Onu... ne bileyim... maenadlarınızdan birinden daha fazlasına dönüştürmeyi düşündünüz mü?"

"Onu hiçbir şeye dönüştüremem."

"Tabii ki yapabilirsin. Onu zaten gönülsüz bir tutsak yaptınız." "Onu korumak için."

Farkında olsa da olmasa da, başlangıçta durum böyle değildi. Başlangıçta onu kaçırıp Bakkheia'ya getirmişti çünkü Hera ve Theseus'un Graeae'leri kaçırabilmesi için dikkat dağıtıcı bir rol oynadığından şüphelenmişti. Tam olarak bunu yapmış olsa da, bunu yapmaya ancak onunla tanıştıktan ve onu tamamen dayanılmaz bulduktan sonra karar verdiğini de söylemişti.

Dişlerini sıktı.

"Demek onu önemsiyorsun," dedi satir.

"O bir amaç için bir araç, Silenus." Ve daha fazlası olmayacaktı.

"Eğer o bir amaç için bir araçsa, umalım ki sonu senin sikiinin üzerinde olsun."

Dionysos süitinden çıktı ve asansöre binerek bodrum katına indi; bu, kulübünün yeraltının gerçekte ne olduğunu tanımlamak için çok basit bir kelimeydi. Kredinin çoğu, burayı kendi küçük şehri haline getirmiş olan maenadlara aitti. Yeni Atina'nın çeşitli bölgelerine bağlanan geniş bir tünel ağıydı ve bu ağ sayesinde casusluk yapıyor, öldürüyor ve geçmişlerinin külleri üzerine yeni bir hayat inşa ediyorlardı.

Bu, Ariadne'nin şüphelendiği şeyin tam tersiydi, yani Dionysos'un bir seks ticareti çetesi yönettiği idi. Birisi Dionysos'u böylesine iğrenç bir davranışla ilk kez suçlamıyordu ama bu onu kızdırmış ve zamanlarının çoğunu diğer gençleri kendilerinin kaçtığına benzer kaderlerden *kurtarmakla* geçiren maenadların işine hakaret etmişti.

Neden bu kadar rahatsız olduğundan o da emin değildi.

Sırları bilinirse bu kadar etkili olamazlardı ve krallığının dışındaki dünyanın onun kaçakçılığa katıldığına inanması genellikle gündemine fayda sağlıyordu. Bu, bu hizmetleri arayan insanların bağlantı kurmak için sık sık ona geldiği ve sonunda suikastçıların hedefi haline geldiği anlamına geliyordu.

Zor bir işti, tehlikeli bir iş... ve nedense Ariadne'nin en kötüsünü düşünmeye hazır olması canını yakıyordu.

Sanki umursaması gerekiyormuş gibi de değildi. Onu sadece birkaç haftadır tanıyordu ve yine de oradaydı, derisinin altındaydı ve daha da derine iniyordu.

Bazen onun yanındayken, Hera'nın onu yeniden deliliğe sürüklediğini hissediyordu.

Asansörün kapısı açıldığında, maenadların ana yaşam alanına bakan metal platforma çıktı. Son birkaç yıl içinde katılan kadınların sayısını barındıracak kadar büyüktü, ancak tüm suikastçıları burada yaşamıyordu. Sabahın bu erken saatinde odayı terk edilmiş bulmayı bekliyordu ama birkaç maenad hâlâ uyanık ve tetikteydi; kollarını kavuşturmuş, büyük metal kanalların ve parlak ışıkların asılı olduğu endüstriyel tavana bakıyorlardı. Bazı kadınlar hayal kırıklığına uğramış, diğerleri sinirlenmiş ve birkaçı da eğlenmiş görünüyordu. Karışık duygularına rağmen dinlediklerini biliyordu.

İçini çekti çünkü tam olarak ne dinlediklerini biliyordu: Ariadne yine kaçmaya çalışıyordu.

Başını salladı ve platformun kenarına yaklaştı. Ne kadar zamandır kanalda olduğunu ve ne zaman hareket etmeyi bıraktığını merak etti.

-Muhtemelen o gelir gelmez. Muhtemelen şu anda yukarıda ona lanet ediyordu, yine de onu mümkün olduğunca uzun süre bekleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Sonra yumuşak bir hapsirik duydu ve gücünü oraya yoğunlaştırdı. Vidalar deliklerden fırladı ve yapı eğilip katlandı. Ariadne içeriden düşüp yere çakılırken keskin bir çığlık attı. Bir a n l ı ğ ı n a ,

Dionysos kızın düşerken kendini incittiğinden endişelendi ama kız kışının üzerine yuvarlandı ve ona ters ters baktı.

Yırtık kot pantolon, dar bir gömlek ve deri ceket giymişti; koyu renk saçları omuzlarına dökülüyordu. Kızgın olduğunda bile güzeldi, ki bu her zaman böyleydi, en azından onunlayken.

"Gidin," diye emretti ve maenadlar dağılıp birkaç karanlık kemerden birinde kayboldular ve onu Ariadne ile yalnız bıraktılar. Merdivenlerden alt kata inmeden önce bir süre daha ona baktı. Ariadne'nin yanından geçerken Ariadne ayağa kalktı, tozunu aldı ve bunu yaparken yüzünü buruşturdu. "Neyin acıyor?" diye sordu.

Kadın dondu kaldı ve adama ters ters baktı. "Eğer bana zarar vermekten endişeleniyorsan, güçlerini bir ölümlüye karşı kullanmadan önce iki kez düşünmeliydin."

"Onları sana karşı kullanmadım."

"O halde bu anlam hakkında çok farklı fikirlerimiz var."

Hayal kırıklığını bastırmak için derin bir nefes aldı ama işe yaramadı. "Eğer kaçmaya çalışacaksan, en azından eğitim teklifimi kabul edebilirsin. Belki o zaman başarılı olursun."

"Ben eğitmiyim," diye tersledi.

"Sorgulamak ve silah kullanmak," dedi. "Tanrılara karşı ne kadar faydalı beceriler."

Geriye çekildi ve yüzüne yumruk atmaya çalıştı. Bunun bir beceri gösterisi mi yoksa öfkesine verdiği içgüdüsel bir tepki mi olduğundan emin değildi ama yumruğu daha kendisine yönelemeden yakaladı.

Acı çığlığı onu şaşırttı ve hemen onu serbest bıraktı. Parmaklarını sağ bileğine doladı ve göğsüne doğru tuttu.

"Elini göreyim," diye rica etti. "Ben iyiyim."

"Tanrılar aşkına, Ariadne. Bırak da göreyim!"

Kadın dişlerini sıktı ve adam elini uzatırken onun bakışlarını tuttu. Açıkça kırılmış gibi görünmüyordu ve adam elini

Avucunu üzerinde gezdirdiğinde, enerji şüphelerini doğruladı. "Burkmuşsun," dedi.

"Yani burkulduğunu mu *söylüyorsun*?" dedi.

Suçluluk duygusu onu baş döndürücü bir dalga gibi sertçe vurdu. Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Özür dilerim."

Özrü onu hazırlıksız yakalamış gibiydi çünkü gözlerini kırıştırdı. Bir süre sonra adamın hâlâ elini tuttuğunu fark etti ve göğsüne bastırmak için elini çekti.

Boğazını temizledi. "Buza ihtiyacın var," dedi ve onun etrafında yürümeye başladı. "Gel."

Ana yaşam alanını geçti ve uzun, karanlık bir koridordan mutfığa doğru ilerledi. Bir düğmeyi çevirdi ve floresan ışıkları, bir seferde yüzlerce kişiyi besleyebilecek şekilde yapılmış steril, paslanmaz çelik bir alanı aydınlattı. Bu yeraltı ağının gerektiğinde binlerce kişiyi barındırabileceği düşünüldüğünde, bu bir gereklilikti.

Yüksek raflara doğru ilerledi, biraz eşeledikten sonra bir kutu sandviç poşeti buldu ve birini buzla doldurdu. Döndüğünde Ariadne'yi kapının içinde durmuş, bakarken buldu.

"Ne?"

"Havadan bir torba buz getiremez misin?"

Başını eğdi ve dudakları büküldü. "Bunun doğru bir büyü kullanımı olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmaya çalıştı, ama acı ona bunu yapmaması gerektiğini hatırlatır gibiydi.

Yaklaştı ve çantayı ona uzattı. "Sanırım alabilirdim," dedi. "Ama kendim de alabilirim."

Ayrıca, sadece birkaç saniye sürmüş olsa bile aralarında mesafe yaratması gerekiyordu.

Buzu aldı ve bileğine yerleştirdi. "Teşekkür ederim," dedi, o kadar sessizdi ki adam zar zor duyabildi, ama aslında teşekkürü hak etmiyordu.

Ona bunu borçluydu.

"Seni eğitmek konusunda şaka yapmıyorum," dedi.

"Senin maenadlarından biri olmak istemiyorum," dedi.

"O zaman olma," dedi. "Ama bu dünyada kalacaksan, silah taşımaktan daha fazlasını nasıl yapacağını bilmen gerekecek."

"Tek yapabildiğim şeyin silah kullanmak olduğunu varsaymayı bırakın." "Başka bir silah kullanabilir misin?" diye sordu.

Sessizdi.

"Theseus'a karşı koyacaksa bir silah bize yardım edemez," dedi.

Kayınbiraderinden bahsedilince öfkeleni, gerçi Ariadne onun Theseus'a yüksek sesle böyle dediğini duyarsa öfkeleneneğini biliyordu. Ariadne yarı tanrıdan nefret ediyordu ve bildiği kadarıyla bunun için her türlü sebebi vardı. Theseus, kız kardeşi Phaedra'yı rehin tutarak onu kendi iradesi altında hapsetmişti.

Bir süre sonra "Nereye gidiyordun?" diye sordu. Kadın yanıt vermeyince, "Ona mı gidiyordun?" diye devam etti.

Cevabı biliyordu ama yine de onun herhangi bir sıfatla Theseus'a gizlice yaklaştığı düşüncesi kıskançlıktan yanmasına neden oldu.

"Hayır," diye tersledi. "Kız kardeşimi görmeye gidiyordum."

"Kız kardeşini görmeye gitmek Theseus'u görmekle aynı şey," dedi. "Ona erişmene izin vereceğine gerçekten inanıyor musun?"

"Hayır!" diye tersledi. "Ama en azından *denediğimi* bilecek."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve bu görüntü göğsüne bir şey yaptı. Bundan hoşlanmıyordu çünkü onun için aptalca şeyler yapmak istemesine neden oluyordu.

"Kız kardeşini kurtarmana yardım etmeyi kabul etmedim mi?" diye sordu. "Hades kabul etti, sen *değil*," dedi.

Dişlerini birbirine öyle bir geçirdi ki çenesi acıdı. "Anlaşmayı kabul etmiş olabilir, ama ikimiz de biliyoruz ki bu anlaşmayı tamamlaması gereken kişi benim," dedi.

"Madem bu kadar yük oluyorum, o zaman bırak gideyim," dedi. "Sana yük olduğunu hiç söylemedim."

"Zorunda değilsin," diye cevap verdi, bakışlarını yere dikerek.

Dionysos sadece baktı. "Bu noktaya nasıl geldiğimizi, hatta bu konuda ne hissettiğimizi yeniden anlatmakla ilgilenmiyorum," dedi. "Olan oldu ve yapacak işlerimiz var. Kız kardeşinizi kurtarmak ve Theseus'u alt etmek istiyorsunuz ama anlamadığınız şey şu ki Theseus tek bir kişi değil, öyle olsa bile o bir yarı tanrı, Poseidon'un oğlu. Binlerce gücü var ve onu alt etmek için daha fazlasına ihtiyacımız olacak."

"Daha fazla ne?" diye sordu.

"Her şeyden daha fazla" dedi. "Daha fazla zaman, daha fazla planlama, daha fazla insan, daha fazla silah."

"Savaş için hazırlanmıyorum Dionysos," dedi. "Sadece kız kardeşimi istiyorum."

"Çok kötü," dedi. "Çünkü savaşmadan ona sahip olamayacaksın."

Nefes aldı, göğsü sert bir şekilde yükseldi ve adam dikkatinin nasıl dağıldığını fark etmemesi için çok uzun süre bakmamaya çalıştı.

"Neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok," dedi.

"Peki benden ne istiyorsun?"

Sorduğu soru onu şaşırtmıştı ama sorduğu şey yüzünden değil, nasıl hissettirdiği yüzünden - hem ne kadar boş hissettiğinin hem de bu boşluğu doldurma arzusunun farkında olduğu için.

Ama bu düşünceleri çabucak bastırdı. "Medusa'yı bulmak zorundayız," dedi.

Medusa, bir bakışıyla insanları taşa çevirebildiği söylenen bir gorgondu. Eğer doğruysa, değerli bir silah olabilirdi. Pazarda onun gücüne dair fısıltıları duyar duymaz, onu bulmasına yardım etmesi için Graeae'leri tutmuştu ama Dedektif Alexiou Theseus ve Hera'nın üç kız kardeşi yakalamasına yardım etmeye karar verince planı geri tepti.

Bakkheia'ya vardığında ne yapmakla görevlendirildiğine dair muhtemelen hiçbir fikri yoktu. Theseus bir kurdu koyuna dönüştürmüştü ve Dionysos onun kendisini ne kadar iyi takip ettiğini görmekten nefret ediyordu.

Gözleri kısıldı.

"Ya size yardım etmek istemezse?" "Onu ikna etmek senin görevin," dedi.

"Onun gücüne ihtiyacın olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Bu oyunda mesele onun gücüne ihtiyaç duymak değil, ona ilk kimin ulaşacağıdır," dedi. "Ve ona ilk benim ulaşmamı istiyorsun, sana söz veriyorum."

"Neden suikastçılarınızı göndermiyorsunuz?"

"Bu onlar için bir iş değil," dedi. "Bizim tarafımızda yer almanın en iyisi olduğuna ikna edilmeli."

"Peki ya ikna olmazsam?"

"O zaman umalım da onu bulduğumuzda sen de öylesin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM III

HADES

Hades, Phlegethon'un kör edici ateş i gibi çok parlak olan ateş dışında karanlık olan odasında belirdi. Neredeyse hiç yanmamasını, bu gece daha fazla alevle yüzleşmek zorunda kalmamayı dileyecekti, çünkü parıltı ona bu alanın dışındaki dünyanın onun mutluluğunu istemediğini hatırlatıyordu.

Bu onda yeniden münzevi olma, Yeraltı Dünyası'nın Kralı olarak hükümdarlığının başlangıcında yaptığı gibi dünyaya kendini kapatma isteği uyandırdı ama bakışlarını siyah ipek denizinde uyuyan Persephone'ye diktiğinde bunun imkânsız olduğunu anladı. O çok sosyal, çok sevgi dolu ve Yukarı Dünya'yı geride bırakamayacak kadar yatırımcıydı. Dünyayı, hatta onun iyiliğini hak etmeyen kısımlarını bile kurtarmak istiyordu ve bunu istediği için, o da bunu isteyecekti.

İçini çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirerek yüzünü kapatan kravatı çıkardı. Bara geçti ve kendine bir kadeh viski doldurdu, soyunmadan ve Persephone'ye yatakta katılmadan önce hızla içti.

Yan yattı ve onu izledi, onun için ne kadar acı çektiğini bilmesine rağmen uykusunu bölmek istemedi. Gölge odada bile onun yüzünü tanıyordu çünkü ezberlemişti; kaşının kavisini, yanağının kıvrımını, dudaklarının şekli. Çok güzeldi ve kalbi çok *iyiydi*. Bir parçasının her zaman onun kendisine ait olduğuna, yaşadığı onca şeye rağmen *onunla* evlenmeyi kabul ettiğine inanmayacağından emindi.

Her ne kadar karanlık bir yanı nişanların da evliliklerin de sona erebileceğini kabul etse de.

Persephone'nin gitmesini beklediği kadar dünyanın onları ayırmasını beklemiyordu.

Persephone iç çekti ve bu Hades'i düşüncelerinden uzaklaştırdı. Onun yüzüne odaklandı ve gözlerinin kapaklarının arkasında hareket ettiğini fark etti. Sonra kaşlarını çattı ve nefes alışları sertleşti, göğsü gittikçe daha hızlı inip kalkıyordu.

"Persephone?" diye fısıldadı, o da inledi, başı yastığa gömüldü, sırtı kamburlaştı. Kolları başının üzerinde kalmış, sanki biri onu tutuyormuş gibi yumruklarını sıkmıştı.

Sonra kaskatı kesildi ve adamın kanını donduran bir isim fısıldadı.

"Pirithous."

Hades dirseğinin üzerinde doğruldu, damarlarına korku dolmuştu. O adam. Bu isim.

Pirithous Persephone'yi kaçırmış, haftalarca onu takip ettikten sonra Theseus tarafından buna teşvik edilmişti. Hades, yarı tanrının masasında tuttuğu günlüğe Persephone'nin ne giydiğini, aralarındaki etkileşimi ve ona yapmak istediği her şeyi anlattığı yazıları hâlâ hatırlayabiliyordu. Bunları okumak tüyler ürperticiydi ve kaçırılmasıyla ilgili kâbusa bir kat daha dehşet katıyordu.

Aynı duygular şimdi onun içinde de yükseliyor, göğsünü yırtıyordu.

Tanıdık bir duyguydu. Daha önce de burada onunla birlikte olmuştu. Pirithous'un onu kaçırdığı günden beri, onun uykusuna musallat olmuştu.

"Persephone," dedi Hades ve elini düz bir şekilde karnına bastırdı, ama onun dokunuşuyla inledi. "Şşş," diye yatıştırmaya çalıştı, ama boğazından bir hıçkırık fışkırdı. Elini çekti ve ağır ağır nefes alarak doğrulup oturdu. Kendini toplamasına izin verdi, kâbustan hemen sonra ona dokunmanın onu daha da üzeceğinden korkuyordu, ancak onu kollarına almak, güvende hissetmesine yardımcı olmak ve asla gitmesine izin vermemek için çaresizdi.

Başını çevirdi ve bakışları onun üzerine düşerken rahatlamış görünüyordu ve birden kendini o kadar da işe yaramaz hissetmedi. Bazen onun kaçırılmasından sonra hiçbir şeyi doğru yapmadığından ve bir gün bilmeden o geceden bir anıyı tetikleyebileceğinden endişe ediyordu ve o zaman ne yapacaktı? Nasıl telafi edebilirdi?

Onu güvende tutmak imkânsız gibi geliyordu. "İyi misin?" diye sordu.

Nefes alırken göğsü yükselmiş, onu izlediği kadar dikkatle onu incelemişti. Kendisi için hayal ettiği her şeyin ötesindeydi - güzel ve zarıftı, birçok yaşamında yaptığı şeyler için fazla iyiydi - ve yine de kaldı, yanında sabit bir ışık, karanlıkta takip edebileceği bir fener.

Ona olan aşkının kendisini en çok bunalttığı anlar bu sessiz anlardı.

"Uyumamışsın."

Sesi, teninin üzerinde kayan bir fısıltıydı. Onu *arzulatıyordu* ama bu yanıltı.

"Hayır," dedi ve oturmak için ayağa kalktı, yüzüne bakabilmek için eğildi.

Kızarmıştı ve gözleri çok parlaktı, bu da rüya görürken sihrini kullandığının bir göstergesiydi.

Hades başparmağını kızın yanağında gezdirdi ve kızın gözleri kapandı, sanki dokunuşu onu rahatlatmış gibiydi. Bu düşünce kalbinin düzensiz atmasına neden oldu. Kadının ona hissettirdiklerinde bir güç vardı ve bu güce sahip olan tek kişi de oydu.

"Anlat bana," dedi, onun ne söyleyeceğini bildiği halde.

"Yine Pirithous'u gördüm rüyamda."

Elini yüzünden indirdi, parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Bunu bilmek başka, duymak başka bir şeydi.

"Uykunda bile sana zarar veriyor," dedi Hades. Pirithous, ruhu Tartarus'ta hapsolmuş olsa bile *ona* musallat olmuştu - ne kadar

Yarı tanrıya birçok kez ölümüne işkence etmişti. "O gün seni hayal kırıklığına uğrattım." "Beni alacağını nereden bilebilirdin?"

"Bilmem gerekirdi."

Hades her şeyi bilmekten, her şeyi önceden tahmin etmekten gurur duyardı. Her türlü önlemi almış, Antoni'nin Persephone'yi işe götürüp getirmesini sağlamış, Zofie'yi onu uzaktan bile olsa her zaman koruması için görevlendirmişti. Ona elinden geldiğince özgürlük tanımıştı, ki bu muhtemelen olması gerekenden daha fazlaydı, zira Persephone'nin tahmin bile edemeyeceği kadar çok düşmanın hedefi olduğu düşünülürse. Ama onu bir kafeste kilitli tutamazdı, bu kafes Yeraltı Dünyası olsa bile.

"Her şeyi gören sen değilsin, Hades," dedi Persephone, sesi bir fısıltı gibiydi.

Onun acısını hafifletmeye çalışıyordu ve yorumunun acıyı daha da kötüleştirdiğini bilemezdi. Her şeyi bilen biri olmaması önemli değildi. Olanlar için hâlâ kendini suçluyordu. Zofie'yi de suçlamıştı ve onu Persephone'nin himayesi görevinden almaya çalıştığında, tanrıçası onu savunmuştu.

Yaptıklarından gurur duymuyordu. Persephone'yi teselli ediyor olmalıydı. O mücadele etti. Bunu biliyordu. Onunla sevişirken bile vücudundaki gerginliği hissedebiliyor, onu rahat ettirmek için harcadığı zamanın son derece farkındaydı.

Bu adam, bu yarı-tanrı onların en özel ve mahrem alanlarını işgal etmişti ve bu onu öfkelen-dirmişti.

Ve bunun, yarı-ilahinin gücü olduğunu fark etti.

Güçleri bilinmiyordu, sayıları bilinmiyordu ve bir Olimposlunun önemsiz bir oğlu sadece başka bir tanrıçayı değil, *kendi* tanrıçasını da kaçırmayı başarmıştı.

Persephone'ye ve rahatlatıcı olması gereken sözlere yeniden odaklandı.

"Haklısın," diye yanıtladı Hades. "O zaman belki de Helios'u cezalandırmalıyım." Hades'in yorumundan hiç etkilenmemiş gibi ona baktı.

"Bu seni daha iyi hissettirir mi?"

"Hayır ama eğlenceli olurdu," dedi Hades. Son birkaç aydır Güneş Tanrısı'yla o kadar çok uğraştığını itiraf etmedi ki, Helios'un ona bir daha asla yardım etmeyeceğini düşünüyordu; bu bir kayıptan çok, Zeus'u devirmek için Hera'nın yanında yer aldığından ya da alacağından şüphelenmesine rağmen, bir rahatlamaydı.

Hades sadece Tanrılar Kraliçesi'ni kendi iradesine boyun eğmesi için tehdit etmeyi başarmış, Zeus Persephone ile evliliğine itiraz ettiğinde Hera'nın onu savunmak zorunda kalmasını sağlamıştı. Hera isteksizce de olsa kabul etmişti. Hades, Zeus'un Tanrıların Kralı olarak hüküm sürmesinin sona erdiğini görmek istemediğinden değil; bunu yaparken Persephone'nin de yanında olmasını istediğinden. Birlikte ayrı olduklarından çok daha güçlüydüler ama Zeus bunu biliyordu ve bu da onu mutlulukları için en büyük tehdit haline getiriyordu.

"Onu görmek istiyorum," dedi Persephone.

Kadının söylediklerini anlaması bir anını aldı çünkü düşünceleri tamamen farklı bir yerdeydi. O Pirithous için acı çekerken Zeus ve Hera'yı düşündüğü için kendini suçlu hissetti.

Ama sesinde karşı koyamayacağını bildiği bir kararlılık vardı - isteğini reddedeceğinden değil. Tam olarak onun istediği gibi olmasa da, onu kurtardığı gece ona bu sözü vermişti.

Sen ona işkence ettiğinde, ben de ona katılacağım, demişti ve Persephone bunu kabul etmiş olsa da, bu onu o gece Tartarus'a gidip yarı tanrıya tek başına işkence etmekten ya da o zamandan beri neredeyse her gece aynı şeyi yapmak için geri dönmekten alıkoymamıştı. Persephone'nin isteğini yerine getirmek istemediğinden değildi bu. Persephone'nin bunu yapmasını bekliyordu, çünkü o zaman Persephone'nin hazır olacağını biliyordu.

Tek tereddütü, Tartarus'un bu bölümünü ziyaret ettiğinde, onun en karanlık yanını tanıyacak olmasıydı. Yeraltı hapishanesinin amacını bildiğini fark etmişti ama bunu görmek bambaşka bir şeydi ve bu da onu tetikliyordu; sonunda kime aşık olduğunu anlayabileceği ve aslında hiç de aşık olmadığını fark edebileceği korkusu.

Adam onun tereddütsüz bakışlarını tuttu ve "Nasıl istersen, sevgilim" diye cevap verdi.

Hades Persephone'yi daha modern işkence odalarından biri olan beyaz odaya götürdü. Burası, sakinlerini duyularından yoksun bırakmak için kullanılırdı. Hades bazen bir ruhu burada haftalarca canlı bırakırdı ve geri döndüğünde o ruh tüm duyularını yitirmiş olurdu. Bu cezayı Yukarı Dünya'da statülerini ve güçlerini yaralamak ve öldürmek için kullananlara vermekten özellikle zevk alırdı. Sonunda benlik duygularını kaybettiklerinde bu daha da tatmin edici oluyordu.

Hades'in Pirithous'u en son bıraktığı yer burasıydı, Yeraltı Dünyası'nda geçirdiği zamanın büyük bir kısmını hem eski hem de yeni işkence yöntemleriyle geçirmişti. Kemiklerini kırmış, dizlerini çatlatmış, taşaklarını ve aletini kesmiş, balla kaplamış ve kemikleri ortaya çıkana kadar böceklerin ve farelerin vücudunu parçalamasına izin vermişti.

Bütün bunları ve daha fazlasını yapmıştı ama öfkesi azalmamıştı. Şimdi bile odanın ortasındaki bir sandalyeye çökmüş, sadece kollarını, belini ve bacaklarını saran iple yerinde tutulan Pirithous'a bakarken içindeki öfkenin kabardığını hissedebiliyordu. Teni soluk beyaz, neredeyse griydi ve önceki işkenceden kalan kurumuş kan tabakalarıyla kaplıydı. Hoş bir manzara değildi ve Hades, Persephone'nin şimdi yarı-tanrıyla yüz yüze olduğu için ne düşündüğünü merak ediyordu.

Onun yanında, Persephone hareketsiz ve sessizdi, gözleri saldırgana sabitlenmişti. Bir an sonra, odanın sessizliğinde keskin bir ses çıkaran bir nefes aldı.

"O öldü mü?"

Pirithous'u uyandırmaktan korktuğu için fısıldadığını düşündü. "Ben söylersem nefes alır."

O anda kadının tek korkusunun bu adamın ona tekrar zarar verebileceği olduğunu fark etti. Ellerini yumruk yaptı.

Ruhunu. Onu geri çekme, yakınında tutma, kendisini sadece uzaktan izlemesine izin verme dürtüsüyle dolup taşıyordu ama bunu yapamayacağını hissederse yapmayacağını biliyordu.

"Yardıma oluyor mu?" diye sordu, dönüp ona bakarak. Kısa bir an için tek düşünebildiği, böyle bir alanda bu kadar güzel bir şeye sahip olmanın ne kadar tuhaf olduğuydu. "İşkence mi?"

Hades onun yüzünü inceledi.

Sorusunda masum bir şeyler vardı. Belki de Pirithous'ta olduğu gibi yaralarını beslemek yerine iyileştirmek için işkenceyi kullandığı varsayımıydı. Hades yarı tanrıya ne kadar acı çektirirse çeksın, bu asla yeterli olmayacaktı.

"Söyleyemem."

Dönüp tutsağının etrafında dolaşmaya başlamadan önce bakışları bir süre daha onun üzerinde kaldı. Bunun ona ne yaptığını, nasıl hissettirdiğini bilemezdi. Buraya bir kraliçe gibi hükmediyordu ve bunun farkında bile değildi.

Yarı-tanrının arkasında durmuş, onu izliyordu ve adamın tek düşünebildiği, çevrelerine rağmen kadının hiç bu kadar güzel görünmediğiydi.

"O zaman neden yapıyorsun?"

Bir an için, kadının onaylamadığı için mi sorduğunu anlamaya çalıştı ama kadın ne ondan ne de önünde zaptedilen yarı tanrıdan dehşete düşmüş gibi görünmüyordu, bu yüzden doğru cevap verdi.

"Kontrol."

Her gün aradığı bir şeydi çünkü doğduğunda babası onu bütün olarak yuttuğunda ondan alınan ilk şey bu olmuştu ve sonra, tam o korkunç hapishaneden kurtulduğunu düşündüğü anda, savaşta bir on yıl daha geçirdi. Sonrasında, kontrol karanlık bir varoluş anlamına geliyordu. Bu, krallığındaki herkesin onun hissettiği gibi hissetmesi gerektiği anlamına geliyordu - sefil ve işkence görmüş. Gördüklerinden sonra hiç kimsenin huzurlu bir öbür dünyayı hak etmediğine inanmıştı.

Zamanla, kontrol sahibi olmanın ne anlama geldiğine dair fikri gelişti ve imparatorluğu yukarıdaki dünyaya yayıldı. En karanlık kısımları kendine ait kılmaya çalıştı, güç ve statü sadece onun aracılığıyla elde edilinceye kadar Yeni Yunanistan'ın bel altını besledi ve bunun dışında faaliyet gösteren herkes uzun süre dayanamadı. Birkaç istisna vardı, ancak bunların arasında Dionysos ve en son olarak, çoğunlukla babası tarafından yardım edilen Theseus vardı.

Ama onlar bile Persephone gibi ona meydan okumadı.

Hayatına girmiş ve her fırsatta ona meydan okumuştı ve adam onun üzerinde herhangi bir kontrol uygulayamamıştı. Onu zapt edemiyordu ve birçok açıdan onu suçlayamazdı. Annesinin otoritesinin sınırlarından daha yeni kaçmıştı ve sonra onunla yüz yüze gelmek -kendisine kurallar koymaya çalışan sanal bir yabancıyla- direnmesine şaşmamalıydı.

Sonunda, sadece onun istediği şeyi istemişti.

"Kontrol istiyorum," dedi ve Hades onun kalbini sıkıldığını hissetti.

Ona bunu vermek istedi.

Elini uzattı. "Onu almanıza yardım edeceğim."

Hiç tereddüt etmeden ona doğru geldi, elini onun elinin içine koydu ve yaklaştı. Onu sırtı göğsüne yaslanacak şekilde çevirdi, parmakları kalçasında yayılmıştı, sahipleniciydi ve Pirithous'un yakında uyanacağını farkındaydı. Hades yarı tanrıya ne yaptığını, yanlış tanrıçayı kaçırdığını ve yanlış tanrıya meydan okuduğunu hatırlatmak istiyordu.

Kız güvenle kollarındayken, büyüünü bir mızrak gibi çağırdı ve Pirithous'a nişan aldı. Yarı tanrı, sanki Hades'in gücünün acısını hissetmiş gibi keskin bir nefes çekti ve bu sesle Persephone kaskatı kesildi. Hades sanki bedeniyle onu korkusundan koruyabilecekmiş gibi daha yakına kaydı. Konuşurken dudaklarının kulağının ucuna değmesine izin verdi.

"Sana sihrini kullanmayı öğrettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Ona bir akşam kendi ormanının gümüş saçakları altında ders vermişti. O akşamı hatırladıkça -vücudunun onunkini nasıl kucakladığını, ona nasıl dokunduğunu, ellerinin altında nasıl yavaş yavaş ısınıp tahrik olduğunu- arzu midesinde alevlendi ve bunu bastırmak, sadece Tartarus'a yaptıkları ziyaretin amacına odaklanmak istese de Persephone bunu bir o kadar zorlaştırdı.

Kadın ürperdi ve kıcıyla omuzları adamın vücuduna bastırdı.

Cevabını bilmesine bile gerek yokmuş gibi görünüyordu, tepkisi ona bunu ve sonrasını hatırladığını söylüyordu.

Yine de
konuştu. "Evet."

Hades'in dudaklarının köşeleri kalktı ve konuşurken ağzı kulağının kenarından boynuna doğru süzüldü.

Yarı tanrı kırırdanmaya başladığında "Gözlerini kapat," diye fısıldadı, çünkü onun kendisine bakmak zorunda kalmasını istemiyordu.

Pirithous'un gözleri kırpışarak açıldı, uykulu bakışları Persephone'nin üzerine düşerken kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve o anda tamamen uyanmış gibi göründü. Sonra Persephone'nin adını söyledi ve Hades'in aralarındaki mesafeyi geçip dilini koparmamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

İçgüdüsel olarak ona yaklaştı, parmakları kalçasına saplandı. Ona dokunmak kendisini topraklanmış hissetmesini sağladı ve neden burada olduklarını hatırlattı - Persephone gücünü geri alabilsin ve belki o zaman sonunda huzur içinde uyuyabilsin diye.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu, ona odaklanarak. Her şey onunla ilgiliydi.

Onun tenine karşı konuştu ve Pirithous yalvarmaya başladığında onun nefes aldığını hissetti.

"Persephone, lütfen." Sesi titriyordu. Yarı tanrı ne kadar uzun süre uyanık kalırsa, Hades'in ellerinde çektiği eziyeti o kadar çok hatırlıyordu ve bu onu çaresiz kılıyordu. "Özür dilerim."

Özür dilerim.

Bu kelime Hades'in derisinin altına işledi ve yüzeyin hemen altında yaşayan karanlığı çağırdı. Onu hissettirdi...

"Şiddet dolu," dedi Persephone ve bunu biliyordu çünkü gücünde daha önce hiç hissetmediği bir sınır vardı. Sıcaklığın ve bitki örtüsünün altında keskin ve çaresiz bir şey vardı. Onu tatmak, dilini üzerinde gezdirmek istedi.

"Ona odaklan," diye emretti Hades, eli onunkine dolanırken. "Besle onu."

Bunu takip eden sessiz anda Hades kıpırdamadan durdu ve büyüü avucunda toplamaya odaklanırken büyüün verdiği hissin tadını çıkardı. Bu bir acele, büyük bir güç dalgası onu midesinin derinliklerinden

vurdu. "Ona nerede acı çektirmek istiyorsun?" diye sordu.

"Bu sen değilsin." Pirithous'un sesi keskin bir sızlanmaya dönüştü ve Hades onun çenesini kapatmasını her şeyden çok diledi. "Seni tanıyorum. Seni izledim!"

Evet, onu izlemişti.

Onu hedef almış ve takip etmişti. Onun en güvende olması gereken yerde, evinde fotoğraflarını çekmişti. Var olduğu gerçeğinden başka bir sebep olmaksızın onun bedeni üzerinde hak sahibi olduğunu hissetmişti.

Ve sonsuza dek cezalandırılacaktı.

"Aletini bir silah olarak kullanmak istedi," dedi. "Ve ben de yanmasını istiyorum."

Hades hınzırca sırıttı.

"Hayır! Lütfen Persephone," diye bağırdı Pirithous, bağlarına karşı şiddetle mücadele ederek. "Persephone!"

"O zaman yak onu."

Adam onu bıraktı ve kadın sihirle yanan elini kaldırarak Pirithous'un sikine doğru bir enerji akımı gönderdi. Pirithous kıvranmaya başladı, vücudu onu tutan iplere karşı sarsılıyor, derisini kesiyordu. Başını geriye attı ve dişlerini gösterdi. Hades onun büyüünün

Elektrik çarpmış gibiydi. Kendisi bile akımı hissedebiliyordu, tıpkı bir yangından arta kalan ısı gibi ve kollarındaki ve ensesindeki tüyleri diken diken ediyordu.

"Bu... sen... değilsin," diye mırıldandı Pirithous.

Hades, Persephone'nin onun sözleri karşısında kaskatı kesildiğini hissetti ve Persephone doğruldu, yarı tanrıya bakarken çenesini kaldırdı ve arkasında durduğu yerden onun yüz ifadesini tam olarak göremese de, bir kraliçe gibi görünmesi gerektiğini biliyordu, çünkü Pirithous'un çarpık ifadesinde bile bir şeyler değişmişti

-Yaptığı itirazların ne kadar beyhude olduğunu anlamasını sağlayan bir şey.

"Kim olduğumu sandığınızdan emin değilim ama açık konuşmama izin verin," dedi Persephone, sesi net ve kararlıydı. "Ben Persephone, Yeraltı Dünyası'nın gelecekteki Kraliçesi, Kaderinizin Leydisi. Varlığımdan korkmaya başlayabilirsiniz."

Sözleri Hades'in göğsüne dolanarak ciğerlerindeki havayı çaldı. Hayatında hiç bu kadar aşık ve birini korumak için bu kadar çaresiz hissetmemişti ve uzun zamandır onun bu parçasını -sunabileceği unvan ve gücü- kucakladığını duymayı arzulasa da, bunun farklı koşullar altında olmasını, Yeraltı Dünyası'nın en karanlık değil de daha mutlu kısımlarına duyduğu sevgiden doğmuş olmasını diledi.

Ancak bu dünyada güçlerinin gerçeğini mücadele etmeden öğrenen çok az kişi vardı. O ve Persephone de farklı değildi.

"Daha ne kadar böyle kalacak?" diye sordu.

Hades hâlâ kıvranmakta olan Pirithous'a baktı.

"Ölene kadar," dedi ve bir an için onun işkencesini görmekten rahatsız olup olmadığını, buna son vermesini isteyip istemeyeceğini merak etti, ama bunun yerine ona döndü, yüzüne bakmak için başını geriye eğdi. O anda değiştiğini anlamıştı. Nasıl olduğunu tam olarak söyleyemiyordu ama sihrini delen şiddet kadar somut olan bu değişim aralarında kalmıştı.

Tanrıçası artık masum şeylerden oluşmuyordu ve bu konuda nasıl hissedeceğini bilemeyen bir yanı vardı, acaba

Eğer durum hala böyle olsaydı onunla hiç karşılaşmazdı. "Beni yatağa götür," dedi.

Hades onun yanağına dokundu ve sonra parmaklarını altın rengi saçlarının arasından geçirdi. Bilmek istediği, söylemek istediği şeyler vardı. Onu hâlâ buraya gelmeden önceki gibi seviyor muydu? Bu gecenin travması, olmak istemediği birine dönüştüğünü fark edene kadar zihnini kemirecek miydi? Ve onu suçlayacak mıydı?

Ama o bunların hiçbirini söylemedi ve bunun yerine onu öpmek için eğildi. Kadın onu memnuniyetle karşıladı, dili onunkini ararken dudakları ayrıldı ve adamın dinmeyen arzusu her zamankinden daha da güçlendi. Adam inledi ve kolu kadının sırtına dolanarak sert bedeninin her bir parçasını kadının her bir yumuşak parçasına yapıştırdı ve Pirithous'un belki de en büyük cezasının, bininci kez ölürken onların birbirleriyle umutsuzca sevişmelerini izlemek zorunda kalmak olabileceğini düşündü.

Ama bu onun dile getirmeyeceği bir arzuydu ve bunun yerine uzaklaşıp onun bakışlarıyla buluştu.

"Nasıl istersen sevgilim," dedi onları Tartarus'un derinliklerinden odalarına götürürken ve burada onları serbest bırakmasına izin verdi.

Persephone uyudu.

Yan yatmış, ellerini başının altında kavuşturmuş, rahat ve düzenli nefes alıyordu. Hades yatağının kenarında oturmuş, rüyalarında başka bir kâbusun kök saldığına dair işaretler arıyordu ama o sessiz ve hareketsiz kaldı. Hades'in bir yanı onu yalnız bırakmaktan korkuyordu. Ya Pirithous geri dönerse? Ya uyandığında onu teselli etmek için burada değilse?

Uykusunun yeni bir dehşete bürünüp bürünmeyeceğini merak ederken içinde keskin bir kargaşanın kaynadığını hissetti. Belki de artık onu rahatsız eden Pirithous değil, ona yaptığı işkence olacaktı.

Hades parmaklarını çözülmüş saçlarında gezdirdi.

Huzursuz ve endişeliydi ve sadece Persephone ile birlikteyken rahatlamıştı. Onunla rahatlıyordu, ister üstünde ister altında olsun. Ona yakın olmak, onun içinde olmak, onu doldurmak istiyordu. Bu ihtiyaç keskin ve ilkeldi ve sonraki saatlerde, bir parçasının onun içinde kaldığını bilmek ona büyük bir zevk veriyordu.

Her gün her dakika onun bedenine sığınabilseydi, sığınırdı ama bu bağımlılığının bir işaretiydi. Sağlıklı değildi, ama eğer bir kötü alışkanlığı olacaksa, bu en iyisiydi.

İç çekti ve ayağa kalktı. Hava çok sıcaktı, vücudu hâlâ terden kaygandı. Seksten sonra uyuyup kalan Persephone'nin aksine o uyanık kalmıştı, vücudu canlı bir tel gibiydi.

Kendine bir içki doldurdu ve sonra gecenin ılık ve esintili olduğu balkona çıktı. Sıcaktan uzaklaşmak hoştu ve Persephone'nin başka bir kâbusa dönüşmesi ihtimaline karşı yakınında olduğunu bildiği için kendini rahat hissediyordu.

Sarayının dışındaki gölgeli bahçede gümüşü ay ışığının biriktiği krallığının bir kısmına baktı. Burası her şeyin başladığı, Persephone'yi pazarlığının tohumlarını ekmesi için getirdiği bahçeydi. *Ya Yeraltı Dünyası'nda bir hayat yaratırsın ya da sonsuza dek benim olursun*, demişti.

Tanrım, onun başarısız olmasını nasıl da ummuştı, çünkü o zamanlar onu elinde tutmanın tek yolunun bu olduğuna inanmıştı. Çok kızgındı ve onu buraya, Yeraltı Dünyası'na getirdiğinde daha da kötüleşmişti.

O da pek çokları gibi kül ve ateşten oluşan çorak bir manzara bekliyordu. Onun yerine renk ve bitki örtüsüyle dolu yemyeşil bir dünyayla karşılaşmıştı. Bu aynı zamanda annesinin son yirmi dört yıldır onun hakkında anlattıklarının gerçek olmadığını da ilk işaretiydi ve bu onu yıkmıştı.

Onunla mücadele etmişti. *Sert* bir şekilde.

Ama onun hakkında daha çok şey öğrendikçe, bu onu daha az şaşırtıyordu. Annesinin kontrolü yüzünden öylesine travma geçirmişti ki, herhangi birine ait olma fikrine direnmişti. Ona karşı hisleri güçlendikçe, onu sevmeyi daha fazla reddediyordu, ancak bir kez başladığında bunu durdurmanın bir yolu yoktu ve sonunda yenik düştüğünde, kendisinin en güçlü parçasını açmıştı.

Bu... aşkın ötesindeydi. Bağlılık. Tapınmaydı. Dünyaları başlatan ve sona erdiren güçtü ve eğer mecbur kalırsa, bunu onun adına yapacaktı. Bu sözlerin doğru olduğunu biliyordu çünkü onları o kadar derinden hissediyordu ki canı yanıyordu.

"Neden çıplaksın?"

Hades düşüncelerinden sıyrıldı ve karanlıkta neredeyse görünmez olan Hekate'nin oyalandığı bahçeye baktı.

"Bu soruya gerçekten bir yanıt almak ister misiniz?" diye sordu. "Detayları verebilirim."

Sahte bir tiksintiyle burnunu kaşıdı. "Sanırım tahmin edebiliyorum. Sanki *sessizmişsiniz* gibi."

Hades kıkırdadı ve Hekate kaşlarını kaldırdı, ancak Persephone'nin Yeraltı Dünyası'nda yankılanan zevk çığlıklarını düşününce eğlenmekten kendini alamadı.

"Büyüklük taslamayı bırak," dedi. "Zevk verme konusunda çok başarılı değilsin. Bazılarımız sadece sese karşı duyarlıyız."

Gözlerini devirdi. "Çok kibirli olacağımdan mı korkuyorsun,

Hekate?" "Bundan korkmama gerek yok," dedi. "*Korkuyorsun.*"

"Kibir bir şeyi gerçek dışı yapmaz," dedi. "Hayır, ama can

sıkıcı yapar."

Gülmekten kendini alamadı. "Kimse buna katlanmak zorunda olduğunuzu söylemedi," dedi. "Hem sen neden buradasın? Yukarı Dünya'da senin rahatsız edici varlığını hak eden zavallı ruhlar yok mu?"

"Kimse benim varlığımı *hak* etmiyor," dedi. "Ben insanların başına belayım."

"Sen kesinlikle bir vebasın," diye mırıldandı.

"Bunu duydum," diye tersledi.

"Farkındayım," dedi Hades.

"Ya sen? Neden aşkınla yatmak yerine balkonunda somurtuyorsun?"

"Surat asmıyorum," dedi.

"Her zaman somurtuyorsun,"
dedi kadın.

Hades tanrıçayla tartışmak istemeyerek ters ters baktı. "Bilmen gerekiyorsa, uyuyamıyorum."

"Çok mu endişeleniyorsun?" diye
sordu. Adam yanıt vermedi.

"Belki de onunla birlikteyken endişelenmemelisin," dedi Hekate. "En çok o zaman endişeleniyorum," dedi, çünkü ne yapacağını düşünüyordu
Biri yoluna çıkarsa kaybedecekti.

"Sevginizin tüm tanrılardan daha güçlü olduğuna güvenin," dedi Hekate.

"Endişelendiğim şey aşkımız değil," dedi. "Onu korumak için neleri yok edeceğim."

"Ne zamandan beri katliam için endişeleniyorsun?" diye sordu.

"Bahar Tanrıçası'yla evlenmeye karar verdiğimden beri," dedi.

"Aptal adam," dedi Hekate. "Hiç seçme şansın olmadı."

Kadının sözleri onu huzursuz etmişti. Kaderlerin ve onların iplerinin gerçekliği hakkında hoşlanmadığı bir şey vardı. Hayatlarının dokuması ne olursa olsun Persephone'yi seçeceğini ve belki de Persephone'nin onu seçeceğini düşünmek isterdi ama Persephone'nin sahip oldukları tek şeyin Kader'in onlara verdikleri olmasından korktuğunu biliyordu.

Onun hâlâ böyle mi düşündüğünü, yoksa aşklarının ruhani ipliklerden daha büyük olabileceğine inanmaya başlayıp başlamadığını merak ediyordu.

Bir yanı bilmek istemiyordu.

"Persephone'nin kimi sevmek için seçtiğini bilmiyormuş gibi davranmayın," dedi Hekate. "O hepinizi görüyor. Ne de olsa o Bahar Tanrıçası. Yaşama ve ölüme alışkındır."

OceanofPDF.com

BÖLÜM IV

HADES

Hades Persephone'nin yanına döndü ama uyumadı, bu onun gözünden kaçmadı. Öğleye doğru kalkmıştı ve uyandığında kaşlarını çatarak ona baktı. Yanağının yüksek noktasını izledi. Adam onun elini tuttu ve parmak uçlarını öptü.

"Ben iyiyim," dedi.

"Neden yalan söylüyorsun?" diye sordu.

Seni korumak için, demek istedi.

"Bugün ne yapacaksın?" Hades onun yerine sordu.

Kadın ona tuhaf bir bakış attı. "Kalmaya niyetiniz olmadığı için sorduğunuzu varsayıyorum?"

"Yukarı Dünya'da bir işim var," dedi. "Pazar günü mü?"

Şüphelendiği için değil, alışılmadık bir durum olduğu için sorduğunu biliyordu. Normalde hafta sonlarını onunla birlikte Yeraltı Dünyası'nda inzivaya çekilerek geçirirdi. Bazen bu odadan çıkmazlardı; bazen de onu Yeraltı Dünyası'nın hiç görmediği kısımlarını keşfetmeye götürürdü.

Günleri ne olursa olsun, onunla geçirdiği zamana değer veriyordu ve bundan vazgeçmekten nefret etse de, bunun bekleyemeyeceğini biliyordu.

Ophiotaurus'un bir kehanetle reenkarne olup olmadığını bilmek zorundaydı. "Bunu sana telafi edeceğim," dedi.

Kadın cevap vermedi ve sessizliğinde onu incittiğini hissettiren bir şey vardı. Ayağa kalktı ve bacaklarını

Yatakta. Gözlerini kızın çıplak sırtından ayırmıyor, saçlarının ışığı yakalayıp altın gibi parlamasından büyüleniyordu.

"Lexa'yı ziyaret edeceğim," diyerek onun daha önceki sorusuna cevap verdi.

En iyi arkadaşından bahsedildiğinde, Hades'in göğsünde suçluluk duygusu ve acı belirdi. Lexa'dan her zaman hoşlanmıştı ama itiraf etmeliydi ki Persephone onun ölümüyle yüzleşene kadar aralarındaki ilişkinin derinliğini anlamamıştı.

Arkadaş olmanın ötesine geçmişti. Onlar ruh eşiydiler ve Persephone'nin ölümü karşısında ona vermeyi başardığından daha fazlasına ihtiyaç duyacağını anlayamamıştı.

Bu kendini asla affetmeyeceği bir şeydi, çünkü Persephone'nin başka yerlerde yardım aramasına neden olmuştu, en kötüsü de Apollo'dan gelmişti, oku Lexa'nın yaralarını iyileştirmiş ama ruhunu iyileştirmemişti, bu da onu Yeraltı Dünyası'nda farklı bir varoluşa mahkum etmişti, Persephone'nin de Lexa kadar acı çekmesini sağlamıştı.

En iyi arkadaşı asla eskisi gibi olmayacaktı ve Hades, Persephone'nin geri dönmeyeceğini anlaması için Elysium'a kaç kez gitmesi gerektiğini bilmiyordu.

Lexa'nın sevdiği versiyonu ölmüştü.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu, çünkü başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Yorulana kadar," dedi kadın ve adam onun sesindeki hüznü saklamaya çalıştığını biliyordu. "Bu da uzun sürmeyecek... Çabuk yoruluyor. Elysium'daki ruhlar için bu olağan bir şey mi?"

"Evet," diye yanıtladı. "Her zamanki gibi."

Persephone ona meydan okuduğu için Lexa'nın muhtemelen daha hızlı yorulduğunu ona söylemek istemedi. Birlikte yaşadıkları geçmişten bahsetmemesi ya da ölümlüler dünyasında uzun uzun konuşmaması konusunda talimat almış olsa da, bu muhtemelen elinde olmayan bir şeydi ve bu da Lexa'nın zihninin unuttuklarını işlemek ya da yeniden öğrenmek için çok çalıştığı anlamına geliyordu. Elysium'da duygular bile yeni bir deneyimdi.

Persephone sessizdi ve bir süre sonra çıplak ve güzel bir şekilde kalkıp banyoya girdi. Duş sesi onu takip etti. Hades ona katılmayı düşündü, ama onun yalnız kalmak istediğini hissediyordu, bu yüzden kalkıp giyindi.

Bu gün her zamanki rutininin aksine garip hissetti.

Bundan nefret ediyordu.

Persephone ile kalmayı düşündü ama daha önemli şeyler vardı ve bu onu geciktirmek için endişelendiriyordu. Ophiotaurus dünyada uzun süre sonuçsuz kalabilecek bir şey değildi. Sadece kendi mutluluğu için değil, tüm tanrılar için bir tehditti ve bazıları ölmeyi hak etse de, bu gücün yanlış ellere geçmemesini tercih ederdi.

Persephone sadece bir havluya sarınmış halde banyodan çıkarken odaya bir buhar bulutu yayıldı.

"Hâlâ buradasın," dedi.

Kaşlarını çattı. "Ne zamandan beri veda etmeden gidiyorum?"

Kadın cevap vermedi ve adam yaklaşarak çenesine dokundu.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum."

"Üzgün değilim. Sadece bugünün farklı olacağını düşünmüştüm," dedi ve nefes almak için durakladı. "Yuri ve Hecate düğün hakkında görüşmek istiyorlar."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır," dedi ve tereddüt etti. "Ben... sadece ne istediğini bilmiyorum."

Adam onu inceledi ve kız başka tarafa bakmaya çalıştığında diğer elini yüzüne götürdü.

"Seni istiyorum," dedi. "Önemli olan tek şey sensin."

Kadının kendisine bakış şekinden hoşlanmamıştı, sanki sözlerinin doğruluğunu gözlerinde arıyormuş gibiydi ama muhtemelen kendi korkuları yüzünden böyle hissediyordu.

Kahretsin, sorunları vardı.

"Seni seviyorum," dedi ve onu öptü, fikrini değiştirip kalmadan önce hızla uzaklaştı.

Oyunbaz ılık sesleri Hades'e Yeraltı Dünyası'ndaki ocuk Bahçesi'ni hatırlattı ama bu karşılaştırma kalbini sızlattı. Yeraltı Dünyası'na giren herhangi birine nadiren zlrd ama çocuklar istisnaydı. Buna hiç alışamamıştı ve asla da alışamayacaktı.

Soğuga ve yerdeki kar tozuna rağmen büyük, renkli oyuncaklarla oynayan çocukların kmelendiğı, ebeveynlerinin ya onlara katıldığı ya da boş boş izlediğı bu parka yaklaşmakta bile tereddüt etti. Onların gözünde görünmez değildi ve varlığı muhtemelen korku uyandıracaktı.

Yukarıdaki lmller onunla Thanatos arasında bir fark olduğunu her zaman anlayamadılar, biri ller Tanrısı, diğeri lm Tanrısı ve onun ruhları biçmek için geldiğini varsaydılar, ama o tek bir kişi için buradaydı ve onun ruhuna ihtiyacı yoktu.

Buraya geldiğinde dünyanın üzerine çöken tedirginliğı görmezden gelmekte genellikle iyiydi ama burada olmakla ilgili bir şey bunu çok daha az kolay hale getiriyordu. Yine de gözlerini krkle kaplı kahverengi bir ceket giymiş olan Katerina'dan ayırmadı. Cypress Vakfı'nın güvenilir yöneticisi olan Katerina onun çalışanlarından biriydi.

Aynı zamanda bir kahindi.

Hades, oyun setlerinden birinin birkaç adım ötesinde durmuş kk kızı Imari'nin oyununu izleyen Katerina'nın yanına yaklaşırken, "Büyümüş," dedi.

Katerina onun sesiyle irkildi ve sonra onu görünce güldü.

"Ah, Hades, beni korkuttun!" dedi omzunu iterek. Konuşurken nefesi havayı buz gibi yapıyordu.

Katerina'nın bakışları kızına dönerken o kıkırdadı.

"ok büyük, değıl mi?" diye sordu ve sonra içini çekti. "Bu kadar zaman geçtiğine inanamıyorum."

"Altı yıl mı?" diye sordu, ama sormasına gerek yoktu. O biliyordu.

"Evet," dedi. "Bu konuda iyisin." "Neyde iyiyim?"

"Hatırlamak," dedi. "Yoksa bu tanrısal bir şey mi?"

"Ne tanrısal bir şey mi?"

"Birine bakıp yaşını anlayabilir misiniz?"

"Sanırım," dedi. "Gerçi buna hiç ihtiyacım olmadı." Ölüm ölümdü, yaşı ne olursa olsun.

"Burada ne yapıyorsun?" Katerina bir süre sonra sordu. "Bugün Pazar."

Cevap vermesi çok uzun sürdü ve Katerina'nın gülümsemesi soldu. "Yardıma ihtiyacım var," dedi.

"Eğer..." "Hades!"

Imari oyun setinden yere atladığında isminin sesiyle başını çevirdi. Güldü ve kız kollarına koşarken diz çöktü.

İnsanlar daha önce de bakmışlardı ama şimdiki gibi değil.

"İşte benim kızım," dedi ve ondan uzaklaşırken güldü, küçük elinin içinde bir devinkini andıran elini onunkinin içine aldı.

"Gel benimle oyna," dedi kolundan çekiştirerek.

"Imari," diye başladı Katerina. "Lord Hades meşgul."

"Sorun değil, Katerina," dedi Imari.

Genç kızın yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve Hades'i oyun alanına doğru çekti. Kendini çok iri ve beceriksiz hissediyordu ama Imari onu böyle görmek için çok gençti - başkalarının nelerden korktuğunu bilemeyecek kadar genç.

Imari'nin bir platforma çıkan basamakları tırmanışını ve başının üzerinden uzanışını izledi.

"Maymun demirlerinde bana yardım et, Hades!"

"Yukarı çık," dedi ve bacaklarını tutarken Katerina yaklaştı.

"Sormak istemediğin şey nedir?" dedi.

Imari bir bardan diğetine geçerken onlar da onu takip etti. "Kehanet yeteneğine ihtiyacım var," dedi.

Katerina bir kahin olarak yeteneklerini, vakfı için yaptığı işlerin dışında ona yardım etmek için kullanma alışkanlığına sahip değildi. Girişimlerinden birinin potansiyel başarısı ya da başarısızlığı hakkında yorum yapabilir ya da en iyi sonuç için zaman çizelgeleri düzenleyebilirdi, ama ondan hiç böyle bir şey istememişti.

Devam etti. "Ophiotaurus denen bir yaratık var," dedi Hades, sesi kısık, sözleri yavaştı. "Eski zamanlarda bir kehanet, tanrıların onun bağırsaklarının yakılmasıyla öleceğini söylüyordu. Bu kehanetin hâlâ var olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Katerina uzun bir süre Hades'e baktı ve sonra gözlerini kaçırdı.

"Ophiotaurus," diye mırıldandı ve sonra sustu.

Imari parmaklıkların sonuna geldi.

"Yakala beni, Hades!" dedi ve bıraktı.

Onu belinden yakaladı ve kollarında döndürdü. Kızın ığlık çığlığa gülüşü parkı doldurdu ve Hades'i gülümsetti.

Onu yere bıraktığında, salıncağa doğru koştu. "İt beni, Hades!"

Onlar takip ederken Katerina konuştu. "Eğer bir kişi yarattığı öldürür ve iç organlarını yakarsa, o zaman tanrılara karşı zafer garantilenmiş demektir," dedi.

Cevabını sessizlik izledi.

Hades'in korktuğu gibi oldu; kehanet doğru çıktı.

Imari sallanmaya başladı ve Hades onu itti. Imari yükseldikçe kıkırdıyor, kasvetli sohbetlerine mutlu bir fon oluştuyordu.

"Ne yapacaksın?" Katerina sordu.

"Onu herkesten önce bulmaya çalışın," dedi.

Salıncağın gıcirtısı aralarındaki sessizliği doldurdu. "Ya yapmazsan?" diye sordu bir süre sonra. "O zaman hepimiz ölürüz herhalde," diye cevap verdi.

Hades parktan kaybolurken Katerina'yı uğursuz bir öngörüyle baş başa bıraktığını fark etti.

Doğrusu, birisi ondan önce ophiotaurus'u bulursa ne olacağını bilmiyordu. Yaratığın gerçek öneminin ya da kendilerini aniden karşı karşıya bulacakları tehlikenin farkında olmayan birinin onu korkudan öldürmesi mümkündü.

Eğer ophiotaurus ölürse, Katerina'nın kehanetine göre onu öldüren kişi kadar önemli olmayacaktı. Yaratığı kim öldürdüyse iç organlarını yakmalıydı. Böylece tanrılara karşı zafer kazanmış olacaktı.

Tanrılar.

Kehanetin kurbanının kim olacağını anlamaya çalışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Kaderler ördükleri geleceği ifşa etmeyecekti ve bunu sadece eğlenmek için yapmış olmaları da mümkündü. Titanomachy sırasında, ophiotaurus her iki tarafın da savaşı sona erdirecek yaratığı bulmak için çabaladığı bir kargaşaya neden olmuştu, ama sonunda hepsi boşa gitmişti. Titanlar onu öldürmeyi başarmış ve Zeus'un kartalları iç organlarını çalarak kehaneti bozmuştu.

Kader'in mesajı açıktı: Bu savaşın kolay bir sonu yoktu.

Ama artık işler farklıydı ve yeni bir dönemi daha hızlı başlatmak istemiş olabiliyorlardı. Sebepleri hakkında sadece tahmin yürütebilirdi. Kontrolünün elinden kayıp gittiğini hissettiğinde parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Kaderlerle uğraşmanın en kötü yanı buydu.

Gelecekleri kesindi.

Ama bu Hades'in kontrol etmeye çalışmayacağı anlamına gelmiyordu. Kendisine en yakın olan birkaç kişiyi, en çok da Persephone'yi koruyacaktı.

Eğer ona izin verirse.

Hades ormanlık bir çayırdaki tezahür etti ve Demeter'in büyüünün bunalıcı kokusu onu hemen etkisi altına aldı. Sırtındaki bir ağırlık gibi üzerine çökmüştü. Vücudunun kendi içine kıvrıldığını hissedebiliyordu. Demeter'in

Tek teselli Persephone'nin büyüydü; ruhunu çağıran tatlı bir dip akıntısıydı bu.

Ayaklarının altında bir şey çıtırdadı ve aşağı baktığında, Hades'in şüphelendiği gibi, Yeni Atina'yı kasıp kavuran kış fırtınasının dokunmadığı yeşil çimen yatağından filizlenen çiçek açan mine çiçeği ve yüksükotu arasında parıldayan cam parçaları gördü.

Bakışları bir seranın kalıntılarına kaydı. Bu Persephone'nin büyüünün kaynağıydı. Erken dönem büyüünün de... Çünkü topraktan fışkıran şey, seranın metal iskeletinin etrafında kıvrılan uzun kolları olan tuhaf, siyah bir gövdeydi ve bu dalların altında Demeter'in çiçeklerinden birçoğu ezilmişti - kendilerini onun merhametine bırakan ve hiçbir şey bulamayan tutsaklar.

Şimdi camın nereden geldiğini anlamıştı.

Hangi noktada kristal hapishanesine zarar vermeye geldiğini merak etti ve kısa bir an için Persephone'nin ne kadar ilerlediğine hayret etti - ölüleri taklit eden bir yaşam yaratmaktan, adım attığında topraktan çiçekler koparmaya kadar.

Hades bir adım attı ve o adım attığında ayaklarının altındaki cam, sessiz çayırdaki gök gürültüsü gibiydi. Yalnız olmadığının farkındaydı. Gözlerin onu izlediğini hissedebiliyordu ama korkunun yaşayan her şeyi çayırdan uzaklaştırmasına şaşırılmamıştı.

Döndü, gözleri dağınık ağaç sırasını dolaştı.

"Orada olduğunu biliyorum," dedi. "Dışarı çık."

Sözlerini takip eden hiçbir hareket olmadı. "Dışarı çık yoksa ben sana gelirim," dedi.

Bu boş bir tehdit değildi. Su perilerinin tam olarak nereye sığındıklarını biliyordu. Ağaçların ötesinde bir nehir vardı ve nehrin kıyısından onları izliyorlardı.

Onlar da Leuce gibi naiadlardı.

Onlar pazarlık ederken hak ettiklerinden çok daha fazla sabırla bekledi.

"Leydi Demeter sizi öldürecek," dedi biri.

"Her zaman tehdit ettiği gibi sizi bir kuşa dönüştürecek," dedi bir başkası.
"Ve bizi evimizden uzaklaştırıp denize götürecek."

"O bize zarar vermez," diye karşı çıktı bir başkası. "O Leydi Persephone'yi seviyor."

"Korktuğumuz onun gazabı değil," dedi bir başkası.

Hades içini çekerek çayırdan kayboldu ve beş perinin toplandığı nehir kıyısında belirdi. Yarı yarıya suyun içindeydiler, parmakları çamurlu kıyıyı kazıyordu, yüzleri uzun otlar tarafından gizlenmişti.

Onu gördüklerinde nefesleri kesildi ve eğer gücüyle onları yerinde tutmasaydı muhtemelen kaçacaklardı.

"Biriniz bana hanımınız hakkında bildiklerinizi anlatacak," dedi Hades.

El sıkıştılar.

"Hanımımız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz lordum," dedi saçları suyun üzerinde parlayan güneş gibi olan biri.

Yalan değildi.

"En son ne zaman buradaydı?" diye sordu.

"Epey zaman oldu," dedi bir diğeri. Bu seferkinin saçları nehrin en koyu kısımlarının rengindeydi. "Leydi Persephone gittiğinden beri."

"Ölümlü dünyaya mı gittin?"

"Hayır, sera yok edildiğinden beri."

"Ve hanımınızın nerede olabileceğı hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" Beşi de başlarını salladı.

Hades onları inceledi. "Onu bulmanızı istiyorum."

Gözleri büyüdü ve soldular.

"Lordum, o bilecek!" Bu konuşan da diğeri ikisi gibi kızıl saçlıydı. Üçü de beyaz zambaklarla taçlandırılmıştı.

"Bunun için zaten cezalandırılacağız," dedi siyah saçlı olan. "Senin için ölmemizi istiyorsun!"

Hades başını eğdi ve gözlerini kısarak baktı. "Sen zaten benim için öleceksin, Hercyna," dedi. "Tek belirsizlik nasıl olacağı."

"Onu korkutma!" diye tersledi sarışın olan, kollarını Hercyna'nın başına dolayarak onu göğsüne bastırdı.

"Ölümünden korkuyorsan elimden bir şey gelmez," dedi Hades. "Bu her varoluşun gerçeğidir."

"Leydi Demeter senin hakkında haklıymış," diye öfkeleni. "Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun!"

"Beni bu çayıra neyin sürüklediğini bilseydin, sözlerin boğazında düğümlenirdi," dedi Hades. "Persephone'yi buraya getirdiğimi ve onun tacizci annesinin karşısında sadakatının soluşuna tanık olduğunu düşünsene."

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun!" dedi üç kızıldan biri - Peisinoe, diye hatırladı Hades-. "Persephone biliyordu! O anlar!"

"Belki de öyledir," diye yanıtladı Hades. "Ama ben Persephone değilim ve Demeter'in nerede saklandığını bilmem gerekiyor."

Öfkeleri ona Persephone'nin ilk tanıştıkları zamanki öfkesini hatırlattı, onun hakkındaki düşünceleri Demeter'in onu resmettiği şekilde renklenmişti.

"Bana yardım etmezseniz neyle karşı karşıya kalacağınız konusunda size bir fikir vereyim," dedi Hades. "Çeşmeleriniz ve kuyularınız, gölleriniz ve pınarlarınız, nehirleriniz ve sulak alanlarınız donacak. Siz ve tüm kız kardeşleriniz ve arkadaşlarınız evlerinizden sürüleceksiniz. Soğuktan kurtulmaya çalışacaksınız ama tüm dünyanın donmuş olduğunu fark edeceksiniz ve o çaresizlik içinde ölüm için yalvarmanın ne demek olduğunu anlayacaksınız." Durakladı ve sözlerinin aralarında havada asılı kalmasına izin verdi. "Bu senin kaderin, şu anda koruduğun tanrıçadan başkası tarafından getirilmedi."

Beşi bakışlarını değiştirdi, yüzlerinde farklı türde bir korku vardı. İhtiyacı olan onay buydu, söylediği şey zaten gerçekleşmek üzereydi.

"Ben yaparım," dedi Hercyna.

"Hayır!" dedi diğer dördü hep bir ağızdan.

"Bunu hepimiz yapacağız," dedi Cyane. Arkadaşlarından Hades'e baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu sadece ona, senin

onu arıyorlar."

"Sanırım zaten biliyordur," dedi Hades. "Bekliyor olacağım."

Hades Yeraltı Dünyası'na döndü.

Persephone'yi uyurken buldu, bu yüzden soyundu ve endişeli düşüncelerini hafifleteceğini umarak kendine bir bardak viski doldurdu.

Katerina'nın kehaneti hâlâ aklının bir köşesindeydi ama Demeter de öyle. Beş su perisine verdiği görevi düşündü ve suçluluk duygusunu bastırmaya çalıştı. Onları Demeter'i aramaya göndermenin tehlikeli olduğunu biliyordu. Su perileri sırf onunla konuştukları için cezalandırılacaklardı ve bu da Persephone'nin annesiyle ilgili herhangi bir haberle dönme ihtimallerini daha da azaltıyordu.

Tanrıçayı ikna edebileceğini de düşünmüyordu. Sadece Zeus olaya dahil olup ya kar fırtınasına bir son vermesini ya da Persephone ile nişanlanmasını istediğinde onu nerede bulacağını bilmek istiyordu.

Havanın kıpırdadığını hissetti. Omzunun üzerinden baktığında Persephone'nin kalkmış olduğunu gördü; yatağından ona bakıyordu, uykulu ve kızarmıştı, güzel vücudu giydiği bornozla yarı yarıya gizlenmişti. Uyluklarının arasına bir öpücük kondurarak onu uykusundan uyandırmak isterdi ama son birkaç hafta göz önüne alındığında bunun artık mümkün olmadığını düşünüyordu, bu yüzden güneş doğmadan önce kalkıp kalkmayacağını merak ederek bekledi.

"Uyanmışsın," diye mırıldandı.

Yüzünü tamamen ona döndü ve gözleri sert ve sıkı olan sikine kayd. Bir tür rahatlamaya ihtiyacı vardı, çünkü bu şekilde ne kadar uzun süre devam ederse o kadar rahatsız olacaktı, ama Persephone'nin ona bakışına bakılırsa, daha fazla acı çekmesi gerekeceğini düşünmüyordu.

Kadına yaklaşmadan önce bardağında kalanı bitirdi ve otururken yüzünü eliyle kavradı ve ağzını kendi ağzına götürdü. Kadın onu yönlendirmesine izin verdi ve adam artık dayanamayacak hale gelene kadar diliyle ağzını yokladı.

nefesindeki viskinin tadını aldı. Onu ne kadar uzun süre öperse, siki o kadar çok zonkluyordu. Elini uzunluğuna doğru yönlendirebilir ya da vücudunu kendi vücuduyla kaplayabilmek için onu yatağa doğru itebilirdi ama şimdi çok fazla kontrol uygulamaktan korkuyordu.

Geri çekildiğinde, dudakları gür ve gözleri şehvetle parlıyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu kısık bir sesle. Daha yüksek sesle konuşmaya cesaret edemiyordu. Bu geceyle ilgili sessizlik gerektiren bir şey vardı.

"Zor," diye cevap verdi, dudağını kemiriyordu - bu endişesinin bir işaretiydi.

Bütün gün Yeraltı Dünyası'nda olduğu düşünüldüğünde bu cevabı beklemiyordu ama belki de Lexa'yla ziyareti sırasında işler iyi gitmemişti. O daha sormadan kadın konuştu.

"Senin mi?"

"Aynen," dedi ve elini kalçasının yanındaki yatağa koymadan önce saçından bir tutamı kulağının arkasına çekti. "Benimle yat."

Gözleri ağırlaşmış, dudakları ayrılmış ve şişmişti. "Sormana gerek yok," diye fısıldadı.

Aynı fikirde değildi ama bir yanı da sormanın onun korkusundan çok kendi korkusunu hafifletmekle ilgili olabileceğini fark etti.

Artık onun iznini aldığına göre, çıplak kalana kadar bornozunu indirmekte tereddüt etmedi. Onun yumuşak inlemelerini ve çaresiz çığlıklarını aynı anda o kadar çok istiyordu ki. Onu öpmek ve içinde olmak istiyordu. Onu yavaşça almak ve sonra sertçe becermek istiyordu ama gözleri göğüslerine takıldı, meme uçları pembeleşmişti ve oradan başlamaya karar verdi.

Eğilip her bir ucu ağzına aldı, onları ve yumuşak tenini emdi. Nefesleri yavaş ve derin geliyor, parmakları adamın saçlarına dolanıyordu. Bu noktada, gerçek bir düşüncesi yoktu, sadece hisleri gözlemliyordu - tırnaklarının kafa derisini tırmalama şekli, onu emdikçe nefeslerinin derinleşmesi, vermeye karar verdiği şeyi karşılamaya hazırlanırken bacaklarını daha geniş bir şekilde kaydırması - sabırsızlanması dışında

ve eline uzandı, onu merkezine yönlendirdi ve parmaklarını onun sıcaklığına bastırdı.

Onun uyarılmışlığını hissedince inledi.

"Çok ıslak," diye mırıldandı dudakları onunkilere çarpmadan ve ağzını keşfetmeden önce. Parmaklarıyla onun zevkini kovaladı. Persephone ile seks yapmanın her yönünü seviyordu ama bu onu memnun ediyordu çünkü onu ne kadar çok istediğini anlayabiliyordu ve tek düşünebildiği, sikini içine soktuğunda nasıl hissedeceğiydi; ıslak, sıcak, doğru.

Persephone'nin elleri sikinin etrafını sararken inledi ve dokunuşuyla içinden bir zevk dalgası geçti. Vuruşları yavaştı ve başparmağı ucunu okşadığında tüm vücudu zonklamaya başladı. Buna daha fazla dayanamadı. Onun içinde olmak zorundaydı.

Parmakları kızın tahrikiyle damlarken onun bedenini terk etti. Elini onun kalçasına koydu ve öpüşmelerini kesti.

Persephone ters ters baktı, gözleri ateş gibiydi ve adamın her yerini yakıyordu. Tekrar adamın eline uzandı ve onu kendi merkezine geri getirdi.

Adam sırttı, gözleri kızın dudaklarına kaydı.

"Sana zevk vereceğim konusunda bana güvenmiyor musun?"

"Sonunda," dedi kadın, sesi sinirli çıkmıştı ama adam onun yüzündeki ifadeden hoşlanmıştı. "Ah, sevgilim," dedi ve onu sırtına doğru yönlendirdi. "Nasıl da meydan okuyorsun Ben."

Onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde yan yatırdı. Garip bir açıydı ama onu böyle istiyordu çünkü ona zevk verirken kıvranışını izleyecekti. Elleri vücudunun üzerinde süzülürken, kalçalarının tepesine ulaşana kadar onun bakışlarını üzerinde tuttu. Kadının vücudunda oluşan beklentiye izlemenin ona kendini güçlü hissettiren bir yanı vardı.

Sadece o ona böyle hissettirebilirdi. Sadece o ona bu şekilde dokunabilirdi.

Kadın onun için genişledi ve adam tekrar içine girdi. Başı geriye düştü, koluna bastırdı, ağzı açıldı, hoş bir inilti çıkardı ve adam onu ağzıyla yakaladı. İçine girdi ve onu sertçe öptü, zevkinin peşinden koşarken acımasızdı. Onun altında nefesini tutamıyordu. Adam onun hazzının üzerine inşa ederken nefesi ciğerlerinde sıkışmış gibiydi ve adam ağzından çekildiğinde kulağının dibine şiddetli ve sahiplenici bir hırıltıyla fısıldadı: "Bu zevk mi?"

Çünkü bu onu memnun etti.

Adam onu tekrar içinden çıkardı ve kadının tek cevabı gırtlaktan gelen bir çığlık oldu ama adamın onun konuşmasına ihtiyacı yoktu. Onu ne hale getirdiğini biliyordu. Bakışlarının altında parlıyordu, ruhani ve çok güzeldi. Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki canı yanıyordu.

Adam daha yakına kaydı ve kadın bacaklarını ayırarak adamın içine girmesini sağladı. Sanki onun farklı bir yerindeymiş, farklı bir açıda, farklı bir şekilde kavırıyormuş gibi hissetti ve belki de Persephone'nin hareket etme şekliyle aynı şeyi hissettiğini düşündü.

"Bu zevk mi?" diye alay etti, sesi sessiz ve alçaktı. Kadın, vücudundan yayılan ısıya rağmen bu sesle ürperdi. Birlikte ısınmışlar, vücutları kayganlaşmıştı. Adam önce yavaşça, sonra daha hızlı ve daha sert bir şekilde kadının içinde hareket etti, taşakları kadının kıkına çarptığında duyduğu heyecandan hoşlanıyordu.

Kahretsin, bunun peşine düşerdi.

Parmaklarını kızın tenine sapladı.

"Bu zevk mi?" diye sordu dişlerinin arasından, çünkü bunu şiddetle hissediyordu ve onun da aynı şeyi hissettiğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Persephone'nin eli adamın boynunun arkasına geçti ve vücudu adamın altında sarsılırken konuşmayı başardı.

"Bu bir coşku."

Ağızları dağınık bir öpücükle buluştu. Hades Persephone'nin bacağına kendi bacağına doladı ve ayaklarını kullanarak hızını artırdı. Eli kızın boynunda durdu, parmakları çenesini kavrayarak onu yerinde tuttu. Hades

Adam bunu bitirdiğinde kadının gözlerini kaçırmamasını istemiyordu. Konuşmayı kestiler, sadece soluk alıp vermeyi, inlemeyi ve ara sıra aralarındaki başka hiçbir şeye yer olmayan boşluğa fısıldayarak *sevişmeyi* başardılar.

Persephone'nin ne zaman yaklaştığını biliyordu. Onu tutuş şeklinden, vücudunun titremeye başlamasından bunu hissedebiliyordu. Dişlerini sıktı, kadın kollarında paramparça olurken hızını korudu ve hemen ardından kendisi de onu takip etti. Boşalması tükeniyordu ve hiç bitmiyordu, ama onun içine gömülü kaldı, derinlere boşaldı.

Bu sahiplenici bir şeydi, ama onu kendisininmiş gibi gösterdiğini hissediyordu ve gün boyunca bunu düşündüğünde, bu ona gerçek bir neşe veren birkaç şeyden biriydi.

Nefeslerini toparlayana kadar birbirlerine kenetlenmiş halde yattılar, bu sırada Hades onun tenine nazık öpücükler kondurdu ve bakışlarıyla buluşmak için durakladı.

"İyi misin?"

Persephone başını salladı, yüzü terden parlıyordu. Dalgın görünüyordu ama adam onun yorgun olduğunu biliyordu. Bunu onun gevşemiş ve ağırlaşmış bedeninde hissedebiliyordu.

"Evet."

Gülümsedi, garip bir rahatlama kapladı içini. Onunla seks yaptıktan sonra çok ileri gitmiş olabileceğine dair bir anlık korkuyu hep hissetmişti ama Pirithous'un aklının bir köşesinde belirmesiyle tedirginliği daha da artmıştı.

Ve kendini zevk alma ve verme anına o kadar kaptırmışken unutmuş olmaktan nefret ediyordu.

Ya her şeyi berbat ettiyse ve bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadıysa?

Bu düşünceler kafasını dağıttı ve Persephone'dan dikkatlice ayrılarak sırt üstü yuvarlandı. Bir eli karnının üzerinde tavana baktı. Yanında Persephone'un onu izlediğini hissedebiliyordu ve kendini en kötüsüne hazırlarken onun da söyleyecek bir şeyleri olduğunu biliyordu.

"Zeus evliliğimizi onayladı mı?"

Beklediği bu değildi ve korktuğu kadar kötü olmasa da, yine de onunla konuşmaya hazır olmadığı bir şeydi. Aslında bundan tamamen kaçınmayı umuyordu. Onun takıntı haline getirmesini ya da kendisiyle evlenmemeye karar verecek kadar korkmasını istediği bir şey değildi bu.

Bu son düşüncenin ona hissettirdiklerinden hoşlanmamıştı. Sanki kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi.

Bir süre sonra konuştu. "Nişanlandığımızın farkında." "Ben bunu sormadım."

Öyle olmadığını biliyordu ama vermek istediği tek cevap buydu. Onun sabit ve karanlık bakışlarıyla karşılaştı. Şehvetiyle birlikte gelen o parlak ışıltıyı kaybetmişti. Bunu geri istiyordu, böylece bununla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı.

"O beni inkar etmeyecek."

"Ama size onay vermedi mi?"

Onun ısrarı karşısında hissettiği hayal kırıklığından nefret ediyordu. Bunu onun aklına kim sokmuştu?

Tahmin etmesi gerekirse,
Hekate. Ruh hali daha da
karardı.

"Hayır."

Cevabından sonra çöken sessizlik hoşuna gitmedi. Kadının kendisinden memnun olmadığını biliyordu. Birden, seksten sonra hissettiği duyguyu düşündü. Belki de bundan -bir tanrıyla evlenmenin gerçekte nelere mal olduğunu açıklamak zorunda kalmaktan- korkuyordu.

"Bana ne zaman söyleyecektin?" Sesi sessiz olmasına rağmen, onun hayal kırıklığını hissedebiliyordu, ama o da hayal kırıklığına uğramıştı. Bu, onlardan başka kimsenin konuşacağı bir konu değildi ve konuyu kendi başına açması için ona bir şans verilmeliydi.

Böyle bir şans verilseydi, asla yapmazdın, seni embesil. Hekate'nin kafasının içindeki sesine karşı dişlerini sıktı.

Hiç gitmeyecek misin? diye düşündü.

Hayır, diye cevap verdi ve onun tiz kahrkahası zihninde yankılandı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Başka seçeneğim olmadığına." Persephone sinirlenerek, "*Bu* çok açık," dedi.

"Bundan tamamen kaçınmayı umuyordum."

"Bana mı söylüyorsun?" diye sordu. Hayal kırıklığı azalmamıştı.

Bir yanı hem öfkesinden hem de bu konudan uzaklaşmak için onu öpmek istiyordu ama şimdi önlerinde durduğuna göre bununla yüzleşmesi gerektiğini biliyordu.

"Hayır, Zeus'un onayı. Bunu bir gösteri haline getiriyor." "Ne demek istiyorsun?"

Kardeşinin, kahininin gökler ve yeryüzü üzerindeki egemenliğini sona erdirecek bir tür potansiyel öngörmesi nedeniyle çoğu feci şekilde başarısız olan evlilikler ayarladığı onca zamanı düşünerek inlemek istedi.

İlk akla gelenler Afrodite ve Hephaistos olsa da, bir zamanlar hem Zeus'un hem de Poseidon'un kur yaptığı bir su perisi olan Thetis de vardı, ta ki bir kehanet onun her ikisinden de daha güçlü bir oğul doğuracağını söyleyene kadar. Bunun üzerine Zeus onun Peleus ile evlenmesini sağlamış ve bu evlilik Truva Savaşı'nın katalizörü olmuştur.

Yine de Zeus'un yolu genellikle buydu - tahtını korumak için binlerce ölümlünün hayatını feda etmek.

Hades onların birlikteliğinden doğabilecek bir çocuk olmadığını bilse de, kahinin güçlerinin birliği hakkında söyleyeceklerinden korkuyordu. Persephone yaşam, o ise ölümdü. Onlar yaşam veren ve yaşamı sona erdiren bir döngüydü ve bu da onları güçlü kılıyordu.

Ne kadar güçlü olduğu henüz görülmemişti.

"Nişan şöleni ve kutlamalar için bizi Olimpos'a çağırarak ve kararını günlerce sürüncemede bırakacak. Ne orada bulunmayı ne de senin acı çekmeni istiyorum."

"Peki bunu ne zaman yapacak?"

Kadının sesinden endişeli olduğunu anladı ve bundan nefret etti. "Birkaç hafta içinde, sanırım." Korkusunu en aza indirmek için sesini hafif tutmaya çalıştı ama işe yaramadı çünkü tekrar konuştuğunda Sesinde duygu vardı.

"Neden bana söylemiyorsun? Eğer birlikte olamama ihtimalimiz varsa, bunu bilmeye hakkım var."

Bunun onu ne kadar korkuttuğunu bilmek göğsünü acıtıyordu. Annesinin isteklerine rağmen onu sevmenin suçluluğuyla yüzleşmek zorunda kalmıştı ama Zeus'un her şeyi mahvedebileceği gerçeğiyle karşı karşıya kalmıştı.

Ona bakabilmek için dirseğinin üzerine kalktı, sessiz gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu. Onları fırçalayarak uzaklaştırdı.

"Persephone," dedi. "Bizi kimse ayıramaz; ne Kaderler, ne annen, ne de Zeus."

Yutkundu ve başını salladı. "Çok eminsin ama sen bile Kader'e meydan okuyamazsın."

"Ah sevgilim, ama sana daha önce de söyledim, senin için bu dünyayı yok edebilirim."

Bakışları tereddütsüzdü ve ne aradığını biliyordu - onun dürüst olmadığına dair herhangi bir ipucu ve bulamadığında nefes aldı.

"Belki de en çok korktuğum şey budur."

Kadının yorumu onu Hekate ile yaptığı konuşmaya geri götürdü. *Ne zamandan beri katliam için endişeleniyorsun?* diye sormuştu.

Bahar Tanrıçası ile evlenmeye karar verdiğimden beri.

Belki de endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Bu işin sonunda onu hiç istemeyebilirdi.

Ama şu anda durum böyle değildi. Aralarında neyin değiştiğinden emin değildi. Belki de bu alanın dışındaki herkesin onları ayırmak istediğine dair umutsuz hissin bir parçasıydı, ama aralarındaki hava kalınlaştı

Persephone sözsüz bir şekilde bacaklarını ayırdı ve Hades vücudu onunkine yaslanacak şekilde kaydı.

Onun tarafından o kadar kolay tahrik edilmişti ki, aleti çoktan sertleşmişti.

Kahretsin, çok zor olmuştu ve son boşalmasından sadece birkaç dakika sonra olmuştu. Kendini çok aptal hissediyordu ama aynı zamanda umutsuzca aşıktı ve gerçekten önemli olan tek şey Persephone'nin aldırmaması ve aynı şeyi hissetmesiydi.

Bu gece yüzüncü kez ağzını aldı ve onu derin ve yavaş bir şekilde öptü, vücudunda aşağı doğru ilerlerken de aynı dikkati gösterdi, dili teninde ve sertleşmiş meme uçlarında gezindi, kalçalarını ve iç uyluklarını okşadı, sonra orada biriken ıslaklığı yaladı. Kadının tadının nasıl olduğunu tam olarak tarif edemiyordu, tatlı ama aynı zamanda keskin. Her neyse, hoşuna gitmişti ve daha fazlasını istiyordu. Yüzünü onun sıcaklığına daha da gömdü, gözleri çalıştığı yerden onunkilerle buluştu. Adamın pençesinde kıvranıyor, elleri göğüs uçlarını çekiştiriyor ve klitorisine sürtünüyordu. Hareketleri ya da ağzından çıkan sesler üzerinde herhangi bir kontrolü yokmuş gibi görünüyordu.

Onlarla birlikte çalıştı, aldığı her nefes ve inleme için diliyle onu okşadı. Parmakları birleştiğinde, elleri saçlarına dolandı ve bacakları başını desteklemek için yukarı kalktı. Onu yerinde tutmak, serbest kalmanın eşiğine getirmek için üzerine bastırdı ve boşaldığında adını fısıldadı ve onu bir kez daha bedenine aldı.

BÖLÜM V

HADES

Hades uyanık bir şekilde tavana bakıyordu. Persephone yanında uyuyordu, başı kolunun hemen altında, eli göğsünün üzerindeydi. Nişan yüzüğünün ağırlığını teninde hissedebiliyordu. Elinin sıcaklığına kıyasla metal soğuktu. Acaba parmağındaki hissine alışmış mıydı, yoksa hâlâ yeni miydi?

Onun için bir yüzük takmak için sabırsızlanıyordu.

Ve ne kadar doğru olursa olsun, böyle bir düşünceye sahip olduğu için kendini hemen aptal gibi hissetti.

Yumuşak bir tıkırtı dikkatini kapıya çekti. Normalde diğer taraftaki kişiye içeri girmesini söylerdi ama yapmak istediği son şey Persephone'nin uykusunu bölmekti.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve saate baktı.

Saat neredeyse sabahın üçüydü.

Bir sorun vardı.

Derin bir nefes aldı ve sonra uykuda kalacak kadar yorgun olduğunu umarak kendini ondan ayırırken nefesini tuttu. Adam elinden kurtulduğunda hafifçe kıpırdandı ama hemen yatıştı. Rahatlamış bir halde kapıya yöneldi ve açtı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı şiddetle. Ilias

kapının diğer tarafında durdu. "Lordum,

bir cinayet işlendi," dedi.

Hades'in kaşları düştü. "Ophiotaurus mu?"

Canavar yakalanana kadar daha fazla ölüm bekledikleri düşünöldüğünde, akıllarına gelen ilk şey buydu.

Satir başını salladı. "Bu tamamen başka bir şey."

Hayranlık uyandırıcı, diye düşünödü Hades.

"Hemen geliyorum," dedi ve kapıyı kapatmaya başladı.

"Hades," dedi Ilias ve tanrı onun bakışlarını karşıladı. "Ben Adonis." Bu duymayı beklediği *son* şeydi.

Adonis en çok Afrodit'in gözdesi olmasıyla ünlüydü. Ya da, daha az resmi olmak istersek, onun siktiği çocuk.

Ama Hades onu farklı bir nedenden dolayı tanıyordu. Ölömlünün Afrodit'in kulübü La Rose'un karanlığında Persephone'ye zorla sahip olmasını izlemişti. Daha sonra Hades, ölümlüyü tehdit etmek için Afrodit'e gitmişti.

"Hiçbir şey," demişti, "*beni Adonis'in ruhunu parçalamaktan alıkoyamaz.*"

O gecedен beri Hades ölümlüden ya da ölümlü hakkında hiçbir şey duymamıştı, bu yüzden tehdidinin iletildiğini varsaydı.

Şimdi, öyle görünüyordu ki, ölmüştü.

Lanet olsun.

Hades tekrar, "Bir dakika," dedi ve kapıyı kapattı.

İçini çekti ve sonra dönüp Persephone'nin sessizce uyuduğu yatağa yaklaştı. Birkaç saniye boyunca onu izledi; yanağındaki koyu kirpiklerin dalgalanışını, pembe dudaklarının bir kısmını, göğsünün yumuşak iniş çıkışını. Eğildi ve alnına bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Uyanmadı, sadece daha derin bir nefes aldı ve yüzünü, yüzüne yakın tuttuğu ipek çarşafa gömdü.

Hades doğruldu ve kapıya doğru ilerledi, çıplak bedenini örtmek için büyüünü çağırdı. Her zamanki özel dikim takım elbisesini giymiş olan Ilias'la birlikte koridora çıktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"La Rose," diye cevapladı satir.

Hades ve Ilias, Afrodit'in kulübünün dışındaki ıssız, karla kaplı kaldırımında tezahür ettiler. Saat geç olduğu ve bu yol üzerindeki pek çok işyeri kapalı olduğu için, Afrodit'in kulübünün aynalı dış cephesini aydınlatacak hiçbir şey yoktu ve bu da onu yeryüzünden çıkıntı yapan karanlık kristaller kümesi gibi gösteriyordu.

"Bu taraftan," dedi Ilias ve Hades'i La Rose ile yanındaki bina arasında uzanan bir ara sokağa yönlendirdi. Alan o kadar dardı ki, omuzlarının kenarları her iki taraftaki duvarı sıyrıyordu.

Binanın arka tarafına geldiklerinde birkaç kişi toplanmıştı. Aralarında Zofie'nin yanı sıra Afrodit'in yanında çalışan insanlar da vardı.

Afrodit'in kendisi henüz gelmemişti.

"Tanrıçana haber verildi mi?" Hades, hem Cinsel Arzu Tanrısı hem de Aşk Tanrıçası'nın yakın arkadaşı olarak tanıdığı Himeros'a sordu. Çok genç görünüyordu, sanki yirmili yaşlarının başındaydı. Yüzünde kayda değer bir kıl yoktu ama kalın, koyu renk saçları vardı.

"Eros ona haber vermeye gitti," dedi.

Himeros ve Eros, Afrodit'in en yakın danışmanlarıydı ve hepsi de aşk ve seksin farklı unsurlarını temsil eden bir grup tanrı ve tanrıça olan Eroses'ten ikisiydi.

Hades, tanrıçanın ölümlü aşıklarından birinin öldürüldüğünü öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini merak ediyordu. Afrodit'in sevdiklerine karşı hislerinden asla emin olamamıştı. Birkaçına düşkün olduğunu biliyordu ama kabul etmek istese de istemese de aşkı kocası Hephaistos'a aitti.

Yine de sevilen bir ölümlüyü hedef almak, onu bahşeden tanrıyı hedef almak gibiydi ve Hades dönüp Adonis'in cesedini gördüğünde kanı dondu.

Kırık görünüyordu. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Vücudu o kadar kötü dövülmüş gibiydi ki, yattığı yere sıçradı.

"Bu cesur bir hamleydi," dedi Hades yaklaşırken.

Sadece iyilik yapan birine değil, kulüplerinin dışına da saldırmak.

"Ve kimse bir şey duymadı mı?"

"Hiçbir şey," dedi Himeros.

"Gözetleme var mı?" Hades sordu.

"Var ama camlar buz tutmuş. Gerçekte ne olduğunu görmek imkansız."

Lanet olası Demeter ve onun lanet olası kış fırtınası.

"Ama görebildiğim kadarıyla," diye devam etti tanrı, "biz kapandıktan sonra kulübe gelmeye çalışmış gibi görünüyor. Ön taraftan giremeyince buraya geri dönmüş. İşte o zaman saldırıya uğramış."

"Onu kim keşfetti?" Hades sordu.

"Ben yaptım," dedi yeni bir ses: Eros, büyüü bu ortamda sıcak ve baş döndürücü-yanlış hissettiriyordu. Afrodit'in yanında belirdi.

Hades dönüp ikisine baktı ama sadece ifadesi rahatsız edici derecede nötr kalan Afrodit'e odaklanabildi. Onun değişmesini, ne olduğunu anlamasını ve öfkelenmesini, hatta belki de ağlamasını bekledi ama Afrodit ikisini de yapmadı, yine de gözleri ölü ölümlüden ayrıldı.

"Onu bulduğumda çoktan gitmişti."

Hades cesedin üzerine eğildi. Bu ölümden sorumlu olabilecek pek çok kişi vardı ama Hades'i bu kadar tedirgin eden şey yaralarının ağırlığıydı. Bu nefretti.

Cesede doğru uzanmadan önce uzun bir süre baktı.

"Ona dokunmayın!" dedi Afrodit. Bir adım öne çıktı ama Eros tarafından engellendiği için daha fazla ilerleyemedi.

Hades tanrıçaya baktı ama onu görmezden geldi ve elini tamamen ölümlünün sırtına koydu. Anında, bedeninden fırlayan siyah dallar Hades'in kolunu sardı. Hades tutuşundan emin olana kadar tırmanmaya devam ettiler ve çektiğinde Adonis'in ruhunu bedeninden kurtardı ve sonra

kayboldu, Charon'un onu karşılayacağı ve nehrin karşısına geçireceği Styx kıyılarına taşındı.

"Ne yaptın sen?" Afrodit talep etti.

"Ruhu henüz bedenini terk etmemişti," dedi Hades doğrulurken, bu da her şeyi çok daha korkunç hale getirdi. Ruhların sürpriz saldırılar sırasında kaçınılmaz olarak maruz kalacakları travmanın etkisinden kurtulmak için bedenlerini terk etmeleri alışılmadık bir durum değildi. Ama Adonis bundan kaçamamıştı, bu da ruhunun da bedeni kadar hırpalanmış olduğu anlamına geliyordu. Bu aynı zamanda öbür dünyada ondan bir şey öğrenemeyecekleri anlamına da geliyordu; yardım edemeyecek kadar üzgün olacaktı.

Hades'in küçük bir parçası Adonis'e saldıranların bunu bilip bilmediğini merak etti. Bu kadar çok şeyin onların lehine işlemiş olmasını tuhaf buluyordu - örneğin kameralar ve bu korkunç saldırının gerçekleştiğini kimsenin duymamış olması. Her şey fazla planlı görünüyordu, sanki bir tür ilahi müdahale olmuş gibiydi.

"Apollo!" Hades çağrısının işe yaramasını umarak seslendi.

"Neden onu çağırdın?" Afrodit sordu.

Hades onun kan çanağına dönmüş bakışlarıyla karşılaştı. Şimdi onun öfkesini fark etmişti.

"Tam olarak nasıl öldüğünü bilmemiz gerekiyor," dedi Hades. "Bunun sadece birkaç kiskanç ölümlü tarafından yapıldığına inanmıyorum."

"Başka ne olabilir ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Hades ve bunu anlamayı neden bu kadar önemseydiğini açıklayamadı. Adonis'i sevmiyordu ama her şeye burnunu sokmasına rağmen Afrodit'i seviyordu ve ona yakın birinin öldürülmüş olması onu endişelendiriyordu. Bu bir ihlaldi.

"Ne oldu?" Apollon esnedi ve gecenin soğukunda üzerinde sadece çiçekli bir bornozla belirdi. Gözlerini ovuşturmayı bırakıp yere baktığında bir ayağını kaldırdı. "Eww. Bu da *ne* böyle?"

"Bir ceset, Apollon," dedi Hades kesin bir ifadeyle.

"İğrenç," dedi Işık Tanrısı ve yine de yaklaşp üzerine eğilerek yakından inceledi.

"Otopsi yapmanızı istiyorum," dedi Hades. "Nasıl öldüğünü bilmemiz gerekiyor."

"Sizi temin ederim ki, öldüresiye dövülmüş olması davasına yardımcı olmadı."

"Apollon," diye homurdandı Hades, onun alaycılığından rahatsız olmuştu. "Bu adam Afrodit'in gözdelerinden biriydi."

Apollon doğruldu ve başını Aşk Tanrıçası'na doğru çevirdi, yüzü anlayışla sararmıştı.

"Oh," dedi. "Siktir." "Evet, siktir," dedi Hades.

Apollon kaşlarını çattı ve dikkatini tekrar cesede çevirdi. Ayakları çıplaktı ve Adonis'in birikmiş ve pıhtılaşmış kanının üzerinde durmasına aldırıyor gibiydi.

Hades tanrının ne yaptığından emin değildi ama birkaç dakika sonra cesedin yanındaki bir şeye uzandı ve onu havaya kaldırdı. Bir bıçağın sapına benziyordu.

"Sanırım birkaç bıçak yarası bulacağım."

Hades Afrodit'e döndü. Bundan sonra nasıl ilerleyeceklerini söylemek zordu. Gözde ölümlülerini saldırı konusunda uyarıp bunun medyaya sızması riskini göze alacaklar mıydı? Seçilmişlerin öldürülmesi bir şeydi - saldırılar duyulmamış şeyler değildi - ama bunun ilahi bir kurumun bu kadar yakınında olması tamamen başka bir şeydi.

Hades, "Bunun muhtemelen Impious tarafından yapıldığını söylemenin abartı olacağını sanmıyorum," dedi. Triad ile bağlantılı olup olmadıkları ise başka bir hikâyeydi.

Impious tanrılara tapmıyordu. Bazıları kült uygulamalarını reddederek sessizce yaşarken, diğerleri çok daha aşırıydı ve tanrılara saldırmanın bir yolu olarak şiddet içeren yöntemleri seçiyorlardı. Bazıları resmi tarikat altında örgütlenmişti.

Triad'ın bayrağı, adalet, özgür irade ve özgürlüğe inandığını söyleyen bir grup, söz konusu özgürlük arayışlarında çok sayıda ölümlüyü terörize etmelerine rağmen.

Hades aksini düşünse de onlar barışçıl protestocular olduklarını iddia ediyorlardı. Ancak bir şey onların lehine işliyordu, o da tanrıları terk eden herkesin neden olduğu kaostu.

"Çevrendekileri koru Afrodit," dedi Hades. "Sanırım senin gazabını istiyorlar."

"Neden biri benim gazabımı istesin ki?" diye sordu, güzel parmakları yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Bir noktayı açıklamak için." "Hangi *noktay*ı, Hades?"

"Bir tanrının lütfunun gerçekten hiçbir anlamı yok," dedi.

BÖLÜM VI

HADES

Hades Persephone'yi işe uğurladı, bu onu Poseidon'un okyanusuna göndermek gibi bir şeydi. Bir ofisi bile yoktu. Sanki nişanlısı değilmiş gibi, sanki Yeni Yunanistan'daki tüm tanrıların ve ölümlülerin ilgisini ve dikkatini çekmemiş gibi Kahve Evi'nde çalışıyordu. Köpekbalıkları etrafını sarıyordu ve ona huzur veren tek şey Antoni'nin ona eşlik etmesi ve Zofie'nin onu gölgelemesiydi.

O gittikten sonra Hades, Thanatos'u ve Yeraltı Dünyası'na getirdiği çiftçiye aramaya başladı. Acı sonuna rağmen Asphodel'e geçmiş ve tarım arazisi olarak kullanılan çayırın eteklerine yerleşmişti. Birkaç dönüm buğday ve arpa, üzüm asmaları ve sebzeler, zeytin ve incir ağaçları için ayrılmıştı. Bunun ötesinde inek ve keçilerle dolu bir tarla vardı. Ruhlar arazide dolaşıyor, bakım yapıyor, yiyecek topluyor ve sığırları besleyip sağıyorlardı.

Aralarında bir tabureye oturmuş süt ineği sağan yeni çiftçi de vardı. Öldüğünde üzerinde ne varsa onu giymişti; bir pazen gömlek ve bir çift tulum.

Yaklaştıklarında yaşlı adamın üzerine bir gölge düşürdüler ve o da süt sağmaya ara vererek dönüp onlara baktı.

"Georgios," dedi Thanatos. "Bu Lord Hades."

"Lord Hades," dedi çiftçi, tökezleyerek ayağa kalktı ve şapkasını bulmaya çalıştı. Şapkasını başından sıyırdığında, kel kafasını zar zor örten bir tutam saç ortaya çıktı. "Şey, ben... Sizin için ne yapabilirim?"

Çiftçinin kekelemesi Hades'i eğlendirdi.

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Georgios," dedi. "Umarım alışıyorsunuzdur?" "Tıpkı evimdeki gibi," dedi ruh.

Bu bir yalandı.

Hades bunu onun gözlerini kısmasından ve konuşurken gözlerinin kararmasından anlayabiliyordu.

"Umarım her geçen gün daha da öyle hissettirir," diye cevap verdi; bu, krallığında ikamet etmeye gelen herkes için içten bir dileğiydi.

"Teşekkür ederim lordum," dedi ruh başını eğerek. "Georgios," dedi Hades. "Ölümünü sormaya geldim." Çiftçinin rengi soldu.

"Şey, gerçekten hatırlamıyorum-"

"O geceyi düşünme," dedi Hades. "Daha öncesini düşün. Tarlanızda gördüğünüz canavarı sormak için evinize gelen oldu mu?"

"Şey, evet," dedi Georgios. "Güzel takım elbiseli birkaç adam." Hades başını salladı. "Neye benziyorlardı?"

"Ait olmadıklarını söylemek dışında onları nasıl tanımlayacağımı bilemiyorum. Bu çok açıktı."

"Nasıl giyindikleri yüzünden mi?"

Georgios başını salladı. "Bundan daha fazlasıydı. Onlar sadece farklıydı. Senin gibi farklı."

"Benim gibi farklı mı?" Hades sordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tanrısai, sanırım," dedi Georgios.

Yarı Tanrılar belki, ama Hades tam olarak kim olduklarını ve Theseus tarafından gönderilip gönderilmediklerini merak ediyordu.

"Peki ne istiyorlardı?"

"Bir canavar gördüğümü duydukları için orada olduklarını söylediler. Nereden bildiklerinden emin değiliim... Sadece bir komşuma söylemiştim ama Teb'in dışındaki kasabalarda kulaktan kulağa yayılıyor. Her neyse, onlara nerede olduğunu gösterdim. Görmek kolaydı çünkü otlar hala düzdü."

"Ne dediler?"

"Bir şey yok. Öylece gittiler," dedi Georgios.

Bir an sessiz kaldı ve sonra Hades'in neden iki adamı ve canavarı sorduğunu anlamış gibiydi.

"Sanırım beni öldürmek için geri geldiklerini düşünüyorsun?"

"Onları görmediyseniz gerçekten emin olamayız..."

Ruh başını salladı. "O gecenin ilerleyen saatlerinde dışarıda bir ses duydum. Canavarın geri döndüğünü sandım ama verandadan indiğimde kafama bir darbe aldım. Ondan sonra hiçbir şey hatırlamıyorum."

Hades, Thanatos ile bakıştı. Georgios'un bakışlarıyla tekrar karşılaştığında elini uzattı.

"Bu konuyu açmak zorunda kaldığım için üzgünüm Georgios."

Çiftçi onun elini sıktı. "Özür dilemene gerek yok," dedi. "Belki de bana adaletli davranmayı başarabilirsiniz."

"Yapacağım," dedi Hades. "Bu bir sözdür."

Hades ve Thanatos, ineğini sağmaya devam etmesi için çiftçinin yanından ayrıldılar. İki tanrı yan yana yürüdüler ve gezgin ruhlardan uzaklaşana kadar konuşmadılar.

"Yarı tanrılar tarafından öldürüldüğünden mi şüpheleniyorsunuz?" diye sordu Thanatos.

Öyle görünüyordu. Gerçek bir tanrı görünüşünü gizlerdi.

Bir ölümlü asla tanrısal olarak tanımlanamazdı.

Hades, "Tetiği onlar çekmediyse bile emri onlar vermiştir," dedi, ancak onları çiftliğe kimin gönderdiği daha büyük bir soruydu.

Tahmin etmesi gerekse Theseus derdi ama aynı zamanda sabit fikirli olmanın tehlikeli olduğunu da biliyordu. Yeni Yunanistan'da kontrolsüzce dolaşan, güçleri bilinmeyen sayısız yarı tanrı vardı. İçlerinden herhangi biri ophiotaurus'un dirilişini duymuş ve onu takip etmeye karar vermiş olabilirdi.

"Her kimlerse," dedi Thanatos, "alacakları canlardan korkuyorum."

"Umalım da daha fazla can almasınlar."

Hermes, Hades ve Thanatos'un birkaç adım ötesinde belirerek, "Lanet olası kadın suikastçılar," dedi. Onlara doğru yaklaşırken, elini

Giysilerini ve kollarını sanki tozunu alıyormuş gibi düzeltti. "Pekâlâ," dedi Hades'in bakışlarıyla buluşarak, "Dionysos hakkında yanılmamışsın."

Hades'in kaşları kalktı ama Hermes'in derisindeki kırmızımsı bir iz dikkatini d a ğ ı t t ı .

"Sen... yumruk mu yedin?"

"Dinle, hiç maenadların dövüşünü gördün mü? Çok acımasızlar. Sanırım aşık oldum."

Hades kıkırdadı.

"Görünüşe göre hareketli bir gün geçirmişsin," dedi Thanatos sırtarak.

"Neden bize bundan bahsetmiyorsun?" Hades sordu, her ne kadar Fesat Tanrısı'na yalvarmasına gerek kalmayacaktı. Bir tiyatro oynamaya gelmişti.

"Ophiotaurus'un izini sürüyordum. Birinin Sparta'nın dışında büyük bir yılan gördüğüne dair söylentiler duymuştum, kulağa umut verici geliyordu ve gerçekten de öyleydi. Bir kan izi buldum."

Hades kaşlarını çattı. "Ne kadar kan?"

"Ölümcül bir darbe aldığını düşünmeme yetecek kadar değil ama bir şeyin ona zarar verdiği kesin. Ne olduğunu söyleyemem, çünkü üç vahşi dişi... *iblis* tarafından sözüm kesildi!"

Dionysos'un maenadları, Hades tahmin etti.

Bu pek sürpriz sayılmazdı ama Hades, Dionysos ophiotaurus'u önce yakalamayı başarırsa bunu ona söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu.

"Sonra ne olacak?" diye sordu Thanatos.

"Buraya geldim," dedi Hermes. "Kaçmaya çalışıyorsun. Onların *dişleri* var." "Çoğu insanın dişleri var," dedi Hades.

"Bu doğru değil, Hades. *Güven bana*," dedi Hermes ve gözlerindeki ifadeden Hades onun bazı şeyler gördüğünü tahmin etti. "Her neyse, geri dönerdim ama şu anda biraz tahrik oldum ve o hanımların dörtlü bir grupta ilgileneceklerini sanmıyorum..."

Hades iç çekti.

Thanatos başını ellerinin arasına aldı.

"Bu kadar dürüst olmak zorunda mısın, Hermes?"

Hades sordu. Hermes sırttı. "Beni bu yüzden tutuyorsun."

Hades gözlerini devirdi ve bundan sonra ne yapmaları gerektiğini düşündü. "Kan taze miydi?" diye sordu.

"Hayır, ama kaç yaşında olduğunu söyleyemem."

Bu düşündüğü kadar umut verici değildi. Yine de Zofie'yi ava gönderip gönderemeyeceğini merak etti. Zofie zorlu biriydi ve bir Amazon'du; görünüşe göre mazoşist olan Hermes gibi dikkati dağılmazdı.

Tek çekincesi onu Persephone'den uzaklaştırmaktı.

Hermes, "Eğer bu yaratığı gerçekten bulmak istiyorsan Artemis'e sorabilirsin," diye önerdi.

Hades, söyledikleri doğru olmasına rağmen onun adını duyunca irkildi. Av Tanrıçası'ndan daha büyük bir avcı yoktu ama Artemis kendisine tapanlar dışında kimseye yardım edecek biri değildi. Eğer ophiotaurus hakkında bilgi verilirse, muhtemelen onu öldürür ve iç organlarını kendisi yakardı.

"Aletimin ısırlıp koparılmasını tercih ederim,"

dedi Hades. "Sakızlatmayı dene."

Hades ve Thanatos Hermes'e dehşetle baktılar.

Hermes omuz silkerek, "Sana herkesin dişi olmadığını söylemiştim," dedi.

Hades, Hermes'le bir daha asla dişler hakkında konuşmamayı aklına not etti. "Artemis'ten bir şey yapmasını istemiyorum," dedi Hades. "O bunu bir iyilik elde etmenin bir yolu."

Kardeşi Apollon'a bir tane borçlu olması yeterince kötüydü; Apollon hâlâ Persephone'yi, tanrı ne zaman isterse onu Hades'in yanından uzaklaştıran bir pazarlığın içine hapsetmişti ve bu durum ona acı veriyordu.

"Dionysos'la konuş," dedi Hades. "Eğer onun maenadları ophiotaurus'a önce ulaşırsa, bilmek istiyorum."

"Dionysos'la konuşmamı mı istiyorsun?"

Hades kaşlarını kaldırdı. "Evet, Hermes. Resmi olarak onun bekçisisin." "Ateşli topları yüzünden hâlâ kızgın olup olmadığını biliyor musun?"

"Bilmiyorum, ama ona kendiniz sorabilirsiniz."

"Can o bekler misin?" Hermes sordu. "I var için olsun hazır için Sybil'in yeni eve taşınma partisi ve bu arada *sen de öyle.*"

Hay sikeyim. Bunu unutmuştu.

"Yeni eve taşınma partisi nedir?" Thanatos sordu.

Hades, "Bu, herkesin yeni bir evde ocağı yakmak için odun getirdiği bir parti" dedi.

"Evet," dedi Hermes. Çoktan bir adım geri atmış, Yukarı Dünya'ya doğru kaçmaya hazırlanıyordu. "Bununla gideceğiz. *Bolca* odun getirin."

"Hermes," diye uyardı Hades. "Dionysos'la konuş.

Yakında." "Yakında'nın tam tanımı nedir?" Hermes sordu.

Hades ters ters baktı.

Hermes sırttı. "Yakında görüşürüz, Ölüm Baba!"

Ortadan kaybolduğunda Hades Thanatos'a baktı ve çok ciddi bir ses tonuyla, "Sence hangimize Ölüm Baba diyordu?" diye sordu.

Hades saraya döndü.

Çiftçiden öğrendiklerini Ilias'a anlatmak zorunda kalacaktı.

Ophiotauros'u bulmanın ardında her zaman bir aciliyet vardı, ancak Demeter'in Yukarı Dünya'daki fırtınası kötüleştikçe ve Persephone Zeus'un evliliklerine izin verip vermeyeceğini sorgulamaya başladığında Hades onu bulmaya daha da fazla ihtiyaç duymuştu.

İstediği her şeye sahip olmasının önünde çok fazla engel vardı. Ophiotauros, herhangi birinin Olimposluları devirme girişimini çok kolaylaştıracaktı ve Hades lanet olası bir savaş olmadan kaybederse lanetlenecekti.

Şatoya dönmek için acele etmeden bahçede dolaşırken Persephone'nin büyüünün çiçek açtığını hissetti.

Geri dönmüştü, ki bu garipti. İş için Yukarı Dünya'ya gittiğinde, genellikle saatlerce kalırdı.

Kaşlarını çattı ve bahçeden kayboldu, sihrini takip ederek onu çıplak bulunduğu yatak odasına gitti. Belinden eğilmiş, bacaklarındaki bir şeyi incelerken henüz ona dönmemişti. Bu durumdan memnundu ve uzaktan sessizce onu hayranlıkla izledi, ancak hayal gücünün o pozisyonda ona yapmak istediği başka şeylerle çıldırmasına izin verdi.

Birkaç dakika sonra doğruldu, hâlâ adamın kendisine katıldığından habersizdi. Banyoya doğru döndü ve irkildi.

"Hades!" Adamın adı kadının ağzından nefes nefese bir haykırıyla döküldü. Adını söyleme şekli hoşuna gitmişti; bu ona dudaklarında onun adıyla boşalmasını hatırlatmıştı. "Beni korkuttun!"

Gözleri, sanki çarpan kalbini durdurabilecekmiş gibi bir eliyle kapattığı göğüslerine kaydı.

"Kıyafetlerini çıkardığında seni bulacağımı bilmeliydin. Bu bir altıncı his."

Elini göğsünden uzaklaştırdı ve narin ve güçlü parmaklarını öptü. Saçlarının arasından nasıl geçtiklerini, tırnaklarının kafa derisini nasıl sıyırdığını, saçlarının etrafında nasıl dolandıklarını ve boşalana kadar onu sürerken nasıl çektiklerini düşündü.

Gözleri onun vücudunda gezinirken bile, "Doyumsuzum," diye düşündü.

Ancak şimdi kızarmış ve şişmiş olan kalçalarını fark etti. Cildinde küçük sıvı cepleri beneklenmişti, renkleri berraktı ama barizdi. Bunlar kabarcıklardı.

"Nedir bu?" diye sordu ve avucunu, avucuna karşı isyan eder gibi görünen ateşli deriye bastırdı. Persephone onun diğer avucunu kavradı.

Kolunu, tırnakları kolunu ısırıyor, o da etini iyileştirmeye, yanıklarını iyileştirmeye çalışıyordu.

Ne oluyor lan?

"Bir kadın kucağıma kahve döktü," dedi Persephone. Sesine sızan acıdan hiç hoşlanmamıştı.

"Döküldü mü?" diye sordu, onun bakışlarıyla buluşarak.

"Eğer bunun kasıtlı olup olmadığını soruyorsanız, cevabım evet."

Kasıtlı.

Hades, Adonis'in ölümünden sonra ve hatta ondan önce, Persephone ile olan ilişkisinin haberleri medyaya yansıdığında korktuğu gibi olmuştu. Her zaman birilerinin onu hedef alacağından korkmuştu, bir noktada bir şey olacağının ve Persephone'nin dünyada bir zamanlar olduğu gibi mütevazı bir ölümlü olarak var olamayacağını anlayacağını farkındaydı.

O bundan çok daha fazlasıydı -kesinlikle bir tanrıçaydı ama *ona aitti* ve bu insanları kızdırıyordu.

Kadının önünde diz çökmüş, aynı anda her yerde olan duygularıyla boğuşuyordu. Başında ve göğsünde onu patlamaya ve intikam almaya iten bir baskı vardı ama suçluluk duygusu onu kadının ayaklarının dibinde tutuyordu. Onun insan içine çıkmaması için ısrar etmeliydi; ona İskenderiye Kulesi'nde daha önce bir ofis vermeliydi.

Kendisiyle ilgili bu hayal kırıklığını onun yaralarını yatıştırmaya ve onu iyileştirmeye kanalize etti. Artık acı çekmediğinden ve yanık izi kalmadığından emin olduğunda, ellerini uyluklarının arkasına doğru kaydırды ve onu tuttu, gözleri yerdeki yerinden tekrar onunkilere kaydı.

"Bana bu kadının kim olduğunu söyleyecek misin?" diye sordu ve öne doğru eğilerek ağzının yeni iyileşmiş teninde gezinmesine izin verdi, kadın hoş bir iç çekiş sunduğunda memnun oldu.

"Hayır," dedi ellerini adamın omuzlarına koyarak, altın sarısı saçları yüzünü perdeliyordu.

"Sizi... ikna edemez miyim?"

Adamın dili, kalçalarının arasındaki koyu renkli buklelerden oluşan tümseğe yaklaşp tadına bakmak için dışarı fırladığında mırıldandı ve hızla şişen, dokunulmak ve alay edilmek için yalvaran klitorisini gördü.

Onu ağzına alıp nazikçe emme düşüncesiyle inledi.

Daha da sertleşmişti ve beynine giden kan akışını kestiğinden emindi.

"Belki," dedi Persephone, soluk soluğa verdiği cevap Hades'in sikinin başına doğru bir sıcaklık dalgası gönderdi. Hades ne sorduğunu hatırlamakta zorlandı. "Ama onun adını bilmiyorum, bu yüzden tüm... ikna çabalarınız boşa gidecek."

"Yaptığım *hiçbir şey* boşuna değildir."

Daha fazla dayanamadı ve yerini değiştirdi, ağzı klitorisinin üzerine kapandı, dudakları alay etti. Kızın iç çekişi ağır ve gırtlaktan geliyordu; parmaklarının saçlarında gezinmesinden ve çok sert çektiğinde oluşan tatlı sızıdan keyif alıyordu.

"Hades-"

Kızın sıcak tenine fısıldayacak kadar uzaklaştı, dilindeki kızın tadı onu çıldırtmaya yetmişti. Eğer onu serbest bırakmasına izin vermezse, bütün akşamı burada yarım bıraktıkları her şeyi düşünerek geçirecekti.

"Beni durdurma," diye yalvardı dilinin ona doğru fiskeleri arasında.

Hoş bir iç çekiş daha onu terk etti, ama konuştuğunda sesi kontrollü ve emrediciydi.

"Otuz dakikanız var."

Bu, onu geri çekip bakışlarıyla buluşturmak için yeterliydi ve Tanrı aşkına, kadın güzeldi ve ondan çok daha güçlüydü. Gözleri parlak yeşil parlıyordu, sanki cazibesi azalıyormuş gibi, ama bunun sadece uyarılma gücü olduğunu biliyordu, onu ne kadar çok istediğinin bir işareti. Sorun, bunu kontrol edebilmesi, serbest kalmadan önce zamanını bekleyebilmesiydi.

Hades yapamadı.

"Sadece otuz mu?"

Gözleri parladı ve şakacı bir sırıtış dudaklarını kıvırdı.

"Daha fazlasına ihtiyacın var mı?"

Ellerini kızın kıkına götürdü ve sırtırken sıktı.

"Sevgilim, ikimiz de biliyoruz ki seni beş dakikada boşaltabilirim, ama ya acele etmek istemiyorsam?"

Gülümsemesi ısındı, parmakları onun dudaklarına dokundu. "Daha sonra." Yine de bunun bir emir mi yoksa bir söz mü olduğunu anlayamadı. "Katılmam gereken bir parti var ve hâlâ kek yapmam gerekiyor."

"Modaya uygun bir şekilde geç kalmak ölümlülerin geleneği değil midir?" Bunu daha önce bir yerde duymamış mıydı? Surat asıyormuş gibi hissediyordu ama bu önemliydi - acının ardından gelen zevk.

"Bunu sana Hermes mi söyledi?" "Yanılıyor mu?"

Gözleri kısıldı.

"Sybil'in partisine geç kalmayacağım, Hades. Eğer beni memnun etmek istiyorsan, zamanında *gelmemi* sağlayacaksın."

Hafifçe kıkırdadı ve teklifini kabul ederken çenesini kadının kalçalarının arasına bıraktı.

"Nasıl istersen, sevgilim," dedi ve işine devam etti, ağzında nabız atıyormuş gibi hissedene kadar klitorisiyle alay etti. Sonra bacağına omzuna çekti ve ellerini destek için omuzlarında tuttu, onu tadabilmesi için genişledi. Onu parmakları ve dilinden daha fazlasıyla becermek istiyordu; özellikle de ağzına sürtünmeye başladığında siki içinde olmak için yalvarıyordu ama ona bir sınır koymuştu ve zamanının çoğunu burada geçirecekse, bunu iyi yapacaktı. Daha sonra siki yerine kekleri buzlarken kendini tatmin etmek zorunda kalacaktı.

Ama bu iyiydi. Bu kadarı yeterliydi.

O'ydu ve önemli olan tek şey buydu.

Kız onun ağzına boşaldığında, adam onun aldığı zevkten tatmin oldu ve ayağa kalkıp kızın ağzını kendi ağzıyla kapattı, onu kendine doğru sımsıkı tuttu, yakınlıklarının sikine getirdiği çok az miktardaki sürtünmeden dolayı başı döndü.

Elleri ona erişmeye çalıştığında geri çekildi, ancak vücutları o kadar yakındı ki bunu başaramadı.

"Seni Sybil'e zamanında götürüp getireceğime söz verdim. Eğer bana dokunursan, bu sözümü bozarım."

Sözleri bir tehdidin sınırındaydı. Şu anda neler yapabileceğini biliyordu. Zar zor düşünebildiğini de biliyordu. Onun bir dokunuşu her şeyi bitirebilirdi.

Onun dudaklarından bu anlaşılmayı kopardığı için pişman olmuş gibi görünüyordu. Ağzını açmaya başladı ama ağzından çıkmaya hazırlanan sözcükler bir türlü çıkmadı çünkü adam onu tekrar öptü, elleri başını çevreliyordu. Geri çekildiğinde, alınının onunkine yaslanmasına izin verdi.

"Git şu lanet kekleri yap, Persephone."

Onu serbest bıraktı ve geri çekildi. Kız biraz sersemlemiş görünüyordu, ki bu onun hissettiğinden çok daha iyiydi. Kadın yeni elbisesini giyerken adam kendini zor tutuyordu. Kapıda dönüp ona baktı.

"Sen... mutfakta bana katılacak mısın?"

"Birazdan," dedi.

Kadın başını salladı, gözleri adamın pantolonuna sertçe bastıran sikine kaydı. Ne yapmak istediği belliydi ve pantolonunun düğmelerini açıp sikini dışarı çıkararak mastürbasyon yapmaya başlamadan önce kapı ancak kapandı.

Persephone'nin ıslak ve kıvranan vücuduna hiç benzemeyen avucunun içine pompalarken, "*Becer beni,*" diye düşündü ama seçenekleri tükenmişti.

Çabucak, dağınık bir şekilde boşaldı, ama bu boşalma aslında ihtiyaç duyduğu şeyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi ve yaptıklarının kanıtlarını yıkarken

Sybil'in yeni evinde onu becermeden bu geceyi atlatıp atlatamayacağını merak ediyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM VII

HADES

Hades, Persephone'nin önden gitmesine izin verdi ve daha önce orada bulunduğu için büyüsunü kullanarak Sybil'in yeni evine ışınladı. Yeşil bir apartman kapısının önünde, bir dizi çimento ve metal merdivenin altındaki bir oyukta belirdiler. Hades, başının basamaklardan birine değmesine yetecek kadar geniş bir alanda tezahür etti.

Kendine yer açmak için biraz öne kayd, elleri Persephone'nin beline yerleşti. Kadın titredi ama bunun adamın dokunuşuyla bir ilgisi yoktu. Hava buz gibiydi.

La Rose'a gitmek için Yeraltı Dünyası'ndan ayrıldığı dün gecedan beri dışarı çıkmamıştı ve hava soğuk olsa da, sıcaklığın düştüğü belliydi.

Mastürbasyon yapmak için beklemeliydi. Bu soğuk, ereksiyonunu daha hızlı öldürürdü.

Lanet olası *Demeter*. Korktuğu gibi oldu. Hava gittikçe kötüleşiyordu.

Hades avuçlarında bir güç dalgası hissetti. Sıcaktı ve Persephone'den geliyordu. Ona daha sıkı sarıldı, başını dudakları kulağına yaklaşacak şekilde eğdi.

"İyi misin?"

Kız cevap vermeyince kaşlarını çatı ve doğruldu.

"Persephone?"

Onun konuştuğunu fark etmiş gibiydi ve başının arkasını göğsüne yaslayarak ona baktı. Çok sevimli görünüyordu ve içinde kendini çok küçük hissediyordu.

kavradı. Bunlar en sevdiği anlardı, sessiz ve samimi hissettirenlerdi ve onları giderek daha fazla arzuluyordu.

"Ben iyiyim," dedi ama gözlerinin ardında bir şey kıpırdandı, kendi gözlerinden tanıdığı bir karanlık. "İyiyim," diye onu ikna etmeye çalıştı. "Sadece annemi düşünüyordum."

"Onu düşünerek geceni mahvetme sevgilim," dedi. Onun da kendisini düşündüğünü bilmesine gerek yoktu. "Bu havada onu görmezden gelmek biraz zor, Hades."

Başını isteksizce bulutlarla kaplı gökyüzüne çevirdi. Demeter'in aklının onda olmasından nefret ediyordu. Medyada kış fırtınasının ilahi bir ceza olduğuna dair çıkan haberleri okuduğu için böyle düşündüğünü biliyordu ve muhtemelen kendini sorumlu hissediyordu.

Kızı hakkında çok az şey bilmesine rağmen Demeter, Persephone'ye ulaşmanın yolunun onun kalbinden geçtiğinin farkındaydı.

Bu fırtınanın Yeni Yunanistan halkı için yıkıcı olmasını sağlayacaktı ve bu gerçekleştiğinde Persephone onunla evlenmeyi kabul ettiğine pişman olacak mıydı?

Şimdi bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Henüz düşünmüyorsa bile, yakında düşünecekti.

Dişlerini sıktı ve Persephone onun elinden kurtulup kapıyı çaldı, sıcaklığı mesafesiyle birlikte kayboldu. Bundan hoşlanmamıştı.

Ve Sybil'in kapısını bir adamın açmasından daha da az hoşlanıyordu.

Kendini bir tehdit gibi hissettiği ya da öyle görüldüğü için değil. Bu onun nasıl *hissettim*.

Yanlış. Aldatıcı.

Hades elini Persephone'nin beline götürdü. Sarışın, mavi gözlü adam karşısında onun da kafası karışmış gibi görüldüğünde rahatlaması mı yoksa endişelenmesi mi gerektiğinden emin değildi.

"Sanırım yanlış kişiyi bulduk-"

"Persephone, değil mi?" diye sordu adam.

Hades kaskatı kesildi. Onun adını söyleme şeklinden hoşlanmamıştı. Çok sıradan, çok rahattı.

"Persephone!" Sybil bağırdı, kıpırdamayan adamın arkasından koşarak kahini, sanki bir tür muhafız mış gibi kapının pervazına dayadığı kolunun altında eğilmeye zorladı.

Hades de bundan hoşlanmadı.

Sybil onu kucaklamak için yanına çektiğinde Persephone'yi bıraktı.

"Burada olmana çok sevindim!" dedi ve sesindeki rahatlamayı duymamak imknsızdı. Hades kıpırdamadan onları izleyen ölümlü erkeğe karanlık bir bakış attı.

Sybil'i kendi evinde rahatsız mı etmişti? Parmakları yumruk haline geldi.

Sybil onu yakında tanıştırmazsa, Hades onu Yeni Yunanistan kıyılarında ıssız bir adaya gönderecekti.

"Senin de gelebilmene sevindim, Hades."

Hades şaşırdı ve kahinin bakışlarıyla karşılaştı.

"Davetiniz için minnettarım," dedi içtenlikle.

Kendi etkinliği olmayan herhangi bir şeye nadiren davet edilirdi.

"Beni tanıştırmayacak mısın?" Kapıda nöbet tutan adam sonunda somurtuyormuş gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sesi gıcırtılıydı ve Hades'in rahatsız edici bulduğu kaba bir kendini beğenmişlikle konuşuyordu. lmlnn sadece dikkatleri üzerine çekmek için konuştuğu hissine kapıldı ve dikkatleri üzerine çekecekti de.

Ölüler Tanrısı ters ters baktı.

lmle tanışmaya gerçekten ihtiyaı var mıydı?

Sybil sanki onun burada olduğunu unutmuş gibi adama yarım bir dönüş yaptı. Kstahlığı için özür diler gibi bir bakış attı.

"Persephone, Hades, bu Ben."

"Merhaba, ben Sybil'in erkek arkadaşıyım-"

"Arkadaş. Ben bir arkadaş," diye araya girdi Sybil.

Hades, şaşkın ifadesini gizleyemeyen Persephone ile bakıştı.

"Yani, yakında erkek arkadaşım olacak," diye düzeltti Ben.

Hades tiksintisini gizleyemedi ve kızardı - Persephone ölümünün uzattığı eli sıkışığında bu kızgınlık daha da derinleşti.

"Sizinle... tanıştığıma memnun oldum," dedi. Çok fazla nazikti.

Ölümlü beklenti içinde Hades'e döndü ve elini uzattı. "Elimi sıkmak istemezsin, ölümlü."

Önce onu ezecek, sonra da adamı şimdiye kadar yarattığı her korkuyla yüzleşmeye zorlayacaktı. Her şey bir anda olacak ve onu delirme noktasına getirecekti.

Hades bunu izlemekten zevk alacaktı ama Persephone'nin bunu onaylamayacağını düşünüyordu.

Ölümlü, Hades'in terslemesinden hoşlanmamıştı. Bakışlarında bir öfke çekirdeği kıvılcımlandı. Bu neredeyse Hades'i güldürecekti ve Hades ölümünün onun hafifliği hakkında bir şeyler söylemesini diledi. Onu bu partiden kovmak için herhangi bir sebep bulabilirdi ama bunu takip eden sessizlikte Hades'in aklı başına gelir gibi oldu ve sinir bozucu da olsa hoş yüz ifadesini geri kazandı.

Gülümsedi ve sonunda lanet kapıdan dışarı çıktı. "Peki, içeri girelim mi?"

Hades bu ölümlüyle böylesine dar bir alanda bulunmaya pek hevesli değildi. Zaten kötü bir başlangıç yapmışlardı ama daireye girdiklerinde bir elini Persephone'nin beline bastırdı.

Meraklı ama aynı zamanda gözlemci bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Ne?" diye sordu, sesi kısıktı.

"Uslu duracağına söz vermiştin," diye hatırlattı.

"Ölümlüleri yatıştırmak benim doğamda yok," dedi, özellikle de gerçek ölüm karşısında kendini önemli hissedenleri.

"Ama beni yatıştırmak senin doğanda var," dedi ve koridorun sonuna geldiklerinde, tepesinde çok parlak bir floresan ışığı olan küçük bir mutfakta durduklarında sözleri dikkatini yüzüne çekti.

Yine de Persephone'nin bakışlarını tuttu ve ona küçük bir gülümseme sundu. "Ne yazık ki," dedi sessizce. "Sen benim en büyük zayıflığımsın."

Onu izliyordu, bakışlarında zengin bir duygu seli vardı.

Eğer ona bu şekilde uzun süre bakarsa, onu gerçekten bu evde becerecekti.

"Şarap?" Sybil mutfığa girerken aralarına girdi ve doğruca bara yöneldi. Ben kalmakta ısrar ettiğine göre herkesin bu geceyi atlatmak için neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Lütfen," dedi Persephone.

"Senin için mi, Hades?"

"Viski... neyiniz varsa iyidir. Güzel." Durakladı, Persephone'nin ona doğru attığı bakışı fark etti ama hoşnutsuzluğunun nedenini anlayamadı. "Lütfen?"

Belki de kendi alkolünü çağırmalıydı.

"Temiz mi?" Hades ölümlünün sesini duyunca kendini tutamayıp yüzünü buruşturdu. Belki de adamın ağzını her açtığında aptalca bir şey söyleyeceğini bildiği içindi. "Gerçek viski içenler en azından su ekler."

Odada Ben dışında herkesin fark ettiği korkunç bir sessizlik oldu. Persephone ve Sybil donup kalmış, Hades'in misilleme yapmasını beklerken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Ölümlüye baktı, sesinden kalbini kararttığını hissettiği bir küçümseme damlıyordu.

"Ölümlülerin kanını ekliyorum," dedi.

Bu bir şakaydı, ancak Hades bunu test etmek ve Ben'in ilk kurban olmasını sağlamak istiyordu.

Kahretsin, hayatında hiç kimseden bu kadar nefret etmemişti.

Sybil, Ben'in ya da Hades'in cevabını duymamış gibi, "Elbette Hades," dedi. Tezgâhın üzerinde yığılı duran şişelerden birini seçti ve tamamını uzattı. "Muhtemelen ihtiyacın olacak."

Ona olabildiğince sıcak bir şekilde gülümsedi. "Teşekkür ederim Sybil," dedi, şişeden doğrudan içmek için kapağı açmaya başlamıştı bile.

"Ben'le nasıl tanıştınız?" Sybil ona bir kadeh şarap doldururken Persephone sordu.

Hades onun yerine cevap vermeyi düşündü -serseri bir sapıktı- ama daha o bir kelime bile edemeden Ben konuştu.

"Çalıştığım Four Olives'de tanıştık. Benim için ilk görüşte aşktı."

Persephone şarabını yudumlarken garip bir ses çıkardı.

Hades kendinden memnun olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Yanılmamıştı.

Sybil ikisine de çaresiz bir bakış attı. Bu ölümlüyü ait olduğu yere koymaya çalıştığı belliydi. Sorun şu ki, onu bir arkadaş yapabileceğini düşünmüştü ama o bu bölgeye ait bile değildi.

O hapse aitti.

Ya da Tartarus.

Hades ikisini de alırdı.

Korkunç sessizliği bir kapı sesi böldü.

Sybil, "Tanrılara şükürler olsun," diyerek kapıya yöneldi.

Hades, Ben'in sinir bozucu sesini bastırmak için evi başka insanlarla doldurmaya hevesli olduğunu hayal etti.

Yalnız kaldıklarında Ben, "Henüz ikna olmadığını biliyorum," dedi.

"Ama bu sadece bir zaman meselesi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Persephone sordu ve Hades onun sesindeki tiksintiyi duyabilse de, ölümlü bunu fark etmemiş gibiydi.

Bunun yerine, omuzlarını dikleştirerek ve başını gururla kaldırarak kendini beğenmiş bir tavır takındı. Hades çoktan gözlerini devirmeye başlamıştı.

"Ben bir kahinim."

"Siktir," dedi, hiç eğlenmeden.

Persephone ona dirsek attı ama Ben caymış gibi görünmüyordu. Kendisiyle gurur duymanın ötesinde bir duygu hissetme yeteneği yoktu.

Yine de Hades buna daha fazla katlanamazdı. Adıyla hitap etmeyi reddettiği bu herifle arasına mesafe koyması gerekiyordu.

"İzninizle."

Mutfaktan çıkıp bitişikteki oturma odasına geçerken Persephone'a baktı ve Sybil'in ona nazıkçe verdiği viskiyi yudumladı. Tek dileği sarhoş olabilmektir çünkü bu gece buna ihtiyacı vardı.

Persephone'a doğru eğilen Ben'i odanın öbür ucundan hâlâ duyabiliyordu; Hades'in onun kafasını koparmak istemesine neden olan bir hareketti bu. Hades sakinleşmek için bunun nasıl bir şey olacağını ve nasıl hissettireceğini hayal etmesine izin verdi.

"Benden hoşlandığını sanmıyorum," dedi Ben.

Persephone kaşlarını çatarak hevesiz bir şekilde, "Bu fikri de nereden çıkardın?" diye cevap verdi.

Hades, Sybil'in alanını incelerken bir an için onları duymazdan geldi. Rahat ama seyrek; her şeye yeniden başladığı belliydi. Bu gece yeni bölümünü kutlamak için toplanmış olmalarına rağmen, Hades hiçbirinin tamamen mutlu olmadığını biliyordu, hepsinin burada olmasının sebebinin içlerinden birinin gitmiş olması olduğunun farkındaydı.

Lexa'nın ölümü her şeyi değiştirmişti.

Persephone'u nasıl idare ettiği konusunda hâlâ kendini suçlu hissediyordu. Lexa'nın hastanede geçirdiği süre boyunca onun yanında olamamış, onu bu kadar yıkıcı olacağını fark etmediği bir ölüme hazırlayamamıştı.

O kadar uzun zamandır Yeraltı Dünyası'nın Tanrısı oldunuz ki, birini kaybetmenin eşiğinde olmanın nasıl bir şey olduğunu unuttunuz.

Ama o bu sözleri söylerken bile, onu kaybettiğini hissetmişti.

"Sephy!" Hermes'in sesi düşüncelerini yırtıp geçti ve Fesat Tanrısı'nın iki elinde iki şişe içkiyle mutfığa girdiğini görmek için döndü. Onu kucaklamak için kendine doğru çekmeden önce şişeleri yere bıraktı. "Hades gibi kokuyorsun... ve seks," dedi ve biraz suçlu hissetmesine rağmen Hades'in kıkırdamasına neden oldu.

"Ürkütücü olmayı bırak, Hermes!" Persephone öfkелendi.

Onu serbest bırakıp merakla Ben'e dönerken tanrının gözlerinde eğlence parlıyordu. Hades içten içe homurdandı. Hermes neden herkesten etkilenmek zorundaydı ki? Bunun önemli olmadığını düşündü. Şerefsiz ağzını açtığı anda Hermes'in ilgisi sona erecekti.

"Oh, peki bu kim?"

"Bu Ben. Sybil'in..." Persephone tereddüt etti, görünüşe göre takipçiyi nasıl tarif edeceğinden emin değildi. Zaten bir önemi de yoktu, çünkü ikisi de dikkatini vermiyordu.

"Hermes, değil mi?" Ben sordu.

Hermes gururla parlıyordu. "Demek beni duydun?"

Hades bir kadeh daha içerken esprisiz bir kahkaha attı. Bu yorum çok saçmaydı; hayatta olup da Fesat Tanrısı'nı tanımayan tek bir ölümlü bile yoktu.

"Elbette," diye yanıtladı ölümlü. "Hâlâ Tanrıların Elçisi misin yoksa onlar e-posta mı kullanıyor?"

Hades gülümsemesini gizlemeye çalışarak pencereye doğru döndü ve Hermes'in hızlı cevabını dinlerken duvara tutturulmuş tek bir perdeyi geri çekti.

"Ben *Lord* Hermes," dedi.

Ardından ne geldiyse Hades havayı izlerken gözden kayboldu. Kar daha ağırdı ve ara sıra buz pencereye vuruyordu.

Fırtına her geçen saat daha da kötüleşiyordu.

"Vay, vay, vay," diye duyurdu Hermes, sesi öncekinden daha yakındı. "Bakın kim köşeyi karartmaya karar vermiş, kelimenin tam anlamıyla."

Hades pencereden döndü ve tanrının yaklaşmasını izledi.

Hermes başparmağını omzunun üzerinden geçirdi. "Buna inanabiliyor musun ölümlü?" diye sordu, sonra alaycı bir tonda konuştu. "Tanrılar e-posta mı kullanıyor? Şerefsiz."

Hades kendini yine kıkırdarken buldu.

Hermes ters ters baktı. "Sen de eskimemişsin gibi davranma. Senin yerini *cinayet* almadı mı?"

"Bu... hayır, Hermes," dedi Hades.

"Yani, bu ne cüret!"

Hades, "Biliyor musun, gerçek intikam seni kızdırdığını ona belli etmemektir," dedi.

"Bunu sadece kendi çıkarın için söylüyorsun." Hades omuz silkti ve bir içki aldı.

"Herif kendini kâhin sanıyor. Bırakın yanlış kehanetlerde bulunsun ve kendini Hekate'nin merhametinde bulsun."

Hades bu ölümlünün hangi tanrı adına konuştuğunu ya da sadece imgelemler gördüğünü iddia ettiğinden emin değildi. Her iki durumda da, Hekate sahte güç iddiasında bulunan herkesten nefret ederdi.

"Çağır onu," dedi Hermes ve sonra sesi karardı. "Onun yandığını görmek istiyorum."

Hades cevap vermedi, ancak sahte peygamberi cezalandırması için onu çağırdığında Hekate'nin Sybil'in küçük dairesinde yaratacağı sahneyi düşünmek hoşuna gidiyordu.

"Dionysos ile konuştun mu?" diye sordu Hades.

"Hayır," dedi Hermes.

Hades ters ters baktı.

"*Yakında* dedin, şu anda değil," diye savundu Hermes.

Hades bakmaya devam etti.

"Tamam. Bu gece gideceğim."

Bakışları tereddütsüzdü.

"Eğer bu partiden içki oyunları oynamadan ayrılacağımı sanıyorsan, sen delirmişsin. Oh bekle, öylesin." Hermes kollarını göğsünde kavuşturdu ve başka tarafa baktı. "Neden gidip onunla konuşmuyorsun?"

"Çünkü Apollon'la konuşmam gerekiyor," dedi Hades. "Görevi istemiyorsan tabii?"

"Hmm, hayır. Apollo sığırlarını çaldığım için beni hâlâ affetmedi." "*Yine mi?*" diye sordu Hades.

"Hayır, sadece bir kez. Bilirsin, *ben bebekken*." "Bunu hallettiğini sanıyordum," dedi Hades.

Eğer doğru hatırlıyorsa, Apollon şimdi güç sembollerinden biri olarak kullandığı ilk lirini bu şekilde elde etmişti.

"Yaptık," dedi Hermes. "Ama kinlerin nasıl işlediğini bilirsin."

Kapı bir kez daha çalındı ve bu kez Helen içeri girdi.

Hades, Persephone'nin anlattıkları dışında genç ölümlüyü pek tanımıyordu; bu da çoğunlukla onun güzel ve çalışkan biri olduğu anlamına geliyordu.

"Bu hava," dedi içeri girerken. "Neredeyse... doğal değil." "Evet, berbat," dedi Persephone.

Persephone'nin yüzüne kazınan endişeyi fark eden Hades'in göğsü gerildi.

Daha iyiye de gitmiyordu. Cama vuran buz sesi giderek artıyordu.

Leuce ve Zofie en son gelenlerdi. Görünüşe göre ikisi birlikte yaşamının iyi bir fikir olduğuna karar vermişlerdi ama Hades'in Ilias'tan duyduğuna göre bu oldukça felaketti. Leuce yüzyıllar boyunca ağaç olarak kaldıktan sonra fiziksel formuna daha yeni dönmüştü ve Zofie... Zofie bir savaşçı olarak doğmuş ve yetiştirilmişti. Bir şeyler yolunda gitmediğinde içgüdüleri öldürmekti, bu da sebepsiz yere bir şeyleri yok etmek için çok zaman harcadığı anlamına geliyordu.

Alexandria Kulesi'ndeki otomatlar gibi. İkisinin de toplum hakkında öğrenecekleri çok şey vardı.

İkisi arasında Hades, Leuce'nin onun varlığından rahatsız olmasını bekliyordu. Ne de olsa onu bir ağaca dönüştüren oydu ama onu gördüğünde donup kalan Zofie oldu.

"Lordum!" diye haykırdı ve sert bir selam verdi.

"Bunu burada yapmak zorunda değilsin Zofie," dedi Persephone, ama Hades buna karşı çıkmadı. Amazon'un teknik olarak metresi olan Persephone'yi değil de kendisini selamlamakta ısrar etmesini tuhaf bulmuştu ama tanrıçasının, aralarında... *dostluk* olduğu düşünülürse, bundan rahatsız olacağını biliyordu.

"Ama... O Yeraltı Dünyası'nın Efendisi!" Zofie söyledi.

Hermes alay etti. "Hepimiz farkındayız. Şuna bakın, odadaki tek gotik o." Hades, mahcup bir sırıtişla Hades'in yanından ayrılan tanrıya kaşlarını çatı ve "Madem herkes burada, hadi bir oyun oynayalım!" dedi.

"Oyun ne?" Helen sordu. "Poker mi?" "Hayır!"

Cevap odadaki neredeyse herkesten geldi - Persephone'den bile. Hades ters ters baktı.

Kart oyunları söz konusu olduğunda bir ünü olduğunun farkındaydı ve ona kaybettirmenin bedeli büyüktü ama burada kimseyle pazarlık yapmakla ilgilenmiyordu - belki de sahte bir kâhin gibi davranan ölümlü hariç. Ona imkânsız bir meydan okuma yapma fikri hoşuna gitmişti, şöyle bir şey: Lanet bir sürüngen olmayı bırak.

Olağanüstü bir şekilde başarısız olacaktı ve sonra Hades onun ruhunu dünyadan silecekti.

"Never Have I Ever oynayalım!"

Hades inledi. Bu oyundan nefret ediyordu.

Hermes mutfığa doğru sıçradı ve barın üzerine uzandı, her iki eline de birkaç şişe içki almayı başarırken bunu bardak şingirtılarının sesi izledi. "Shot'lı!"

"Tamam," dedi Sybil. "Ama benim shot bardağım yok."

Hermes, "O zaman hepinizin yudumlamak için bir şeyler seçmesi gerekecek," diyerek oturma odasındaki sehpa doğru yürüdü ve şişeleri masanın üzerine dizdi.

"Never Have I Ever nedir?" Zofie sordu.

"Tam olarak kulağa geldiği gibi. Hiç yapmadığın bir şey hakkında bir açıklama yapıyorsun ve eğer bunu yapan biri varsa, bir atış yapmak zorunda kalıyor," dedi Hermes ve Hades tam da bu yüzden oyundan nefret ediyordu. Persephone odadayken oynamak isteyeceği son şeydi.

Kadim olduğu için kitaptaki her şeyi yapmıştı - Persephone'ye asla anlatma fırsatı bulamadığı şeyler.

Yalan söylemeyi düşündü ama Hermes'in onu ele vereceğini biliyordu.

Hay sikeyim.

Bunun için Hermes'i affetmeyecekti.

Herkes oturma odasındaki masanın etrafında toplandı ve Ben'in Sybil'in kişisel alanını işgal ederek onun yanında yere sıkışmasını izlemek zorunda kaldı.

"Önce ben!" Hermes haykırır. "Daha önce hiç... Hades ile seks yapmadım."

Hades'in başının tepesinden ayak parmaklarına kadar sıcak bir kızarıklık yayıldı. Ben'e işkence etmek için Hekate'yi çağırmayı unut. Hades onu Hermes için çağıracaktı.

"*Hermes*," diye tısladı Persephone.

Hekate'yi unut. Belki Persephone onu kendi başına infaz ederdi. Yeterince canı görünüyordu.

"Ne?" Hermes homurdandı. "Bu oyun benim yaşımdaki biri için çok zor.

Her şeyi yaptım."

Leuce boğazını temizleyene kadar Hermes söyledikleriyle ilgili sorunun farkına varmış gibi görünmüyordu. Hades'in bu odada yattığı tek kişi Persephone değildi ve bu hatırlatma hiçbirisi için hoş bir hatırlatma değildi.

"Oh. *Oh.*"

Hem Persephone hem de Leuce atış yaparken garip bir sessizlik oldu ve Leuce bakışlarını Persephone'dan ayırmazken aralarındaki gerginliği hissedebiliyordu.

Sorgulamadan sırayı Ben aldı. "Asla eski bir kız arkadaşımı takip etmedim."

Hades yalanın tadını alabiliyordu ve kimse içmiyordu çünkü burada kimse sosyopat değildi.

"Daha önce hiç... ilk görüşte aşık olmamıştım," dedi Sybil ve bu ifade özellikle Ben için olmasına rağmen, ölümlü fark etmemiş gibi görünüyordu ya da belki de umursamadı, çünkü bir atış yaptı.

Sırada Helen vardı. "Daha önce hiç... üçlü yapmadım."

Hades daha cümlesini bitirmeden Persephone'nin bakışlarının onu yaktığını hissedebiliyordu ama içmek için şişeyi dudaklarına götürürken ona bakmak istemedi. Onun bakışlarıyla karşılaştığında, sıcak, pembe bir kırmızıya dönen yanakları dışında solgun görünüyordu.

Sanki bu konuyu daha önce konuşmamışlar gibiydi - yani tam olarak *bunu* değil. Uzun yaşamından bahsetmişti, bu yüzden çeşitli cinsel partnerleri ve deneyimleri olması beklenen bir şeydi ama belki de daha açık olmalıydı.

Her şey geçmişte kalmış olsa bile, yaptıklarını öğrenmenin yolu bu değildi.

Onun yanında olmak, kolunu ona dolamak, kulağına onu ne kadar çok sevdiğini fısıldamak için yanıp tutuşuyordu.

Ancak oyun devam ettikçe işler daha da kötüye gitti.

"Daha önce hiç... birinin çıplak bedeninden yemek yememişim," dedi Ben ve Hades içmek zorunda kaldı.

"Ben hiç... mutfakta seks yapmadım," dedi Helen. Bir içki daha.

Sybil, "Daha önce hiç toplum içinde seks yapmadım," dedi. Bir içki daha.

Hades bunu söyleyeceğini *hiç* düşünmemişti ama içmekten yorulmaya başlamıştı. Her içtiğinde Persephone'nin enerjisinin değişip karanlık ve öfkeli bir şeye dönüştüğünü ve kendisinininkinden uzaklaştığını hissediyordu.

Hoşuna gitmedi.

"Ben hiçbir zaman... bir rahibeyle seks yapmadım," dedi Hermes.

"Bu bir yalan," dedi Hades.

"Öyle mi?" Hermes şaşırarak sordu ve sonra omuz silkti. "Hmm.

Tamam." Hades içmedi.

Helen oyuna devam etti ve "Daha önce hiç orgazm taklidi yapmamıştım" dedi.

Hades, Persephone'nin kadehini mükemmel dudaklarına götürüp içmesini dehşet içinde izledi.

Ne yalan ama.

Gözlerini kısmıştı. Şimdiye kadar seks yaptığı tek kişi oydu ve onu asla tatminsiz ya da arzulu bırakmadığını biliyordu.

"Eğer bu doğruysa," dedi, bakışları tereddütsüz kızın içinde yanıyordu. Ona ne yapmak istediğini hissedebilmesini umuyordu - onu serbest bırakmak için nasıl yalvartacağını, onu nasıl paramparça edeceğini ve bunun etkilerini günlerce hissedeceğini. "Bu durumu memnuniyetle düzeltereğim."

"Oh," diye mırıldandı Hermes. "Bu gece biri sikilecek." "Kapa çeneni, Hermes," diye tersledi Persephone.

"Ne?" diye homurdandı. "O bardağı kaldırdığın anda seni Yeraltı Dünyası'na götürmediği için şanslısın."

Bunu düşünmüştü ama onu burada, herkesin boşaldığını duyabileceği bir yerde becermek çok daha ödüllendiriciydi.

Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

Persephone hemen, "Hadi başka bir oyun oynayalım," dedi.

"Ama bunu sevdim. Tam da *güzelleşmeye* başlamıştı," dedi Hermes.

"Ayrıca, biliyorsun Hades şu anda onu becermek istediği tüm yolların bir listesini yapıyor-"

"Yeter, Hermes!" Persephone öfkeden kudurmuş bir halde tersledi.

Ayağa kalktı ve koridorda gözden kayboldu.

Bunu sessizlik izledi ve bir süre sonra Hermes ona baktı. "Peki, onun peşinden mi gidiyorsun?"

Hades içini çekti ve ceketini düzelterip gözden kaybolmadan önce viski şişesini sehpanın köşesine koydu.

Adam kadının önünde belirdi, kadın banyo kapısına yaslanırken ellerini başının iki yanına koydu. Gözleri kapalıydı ve adam eğildi, ağzı kulağına yakındı.

"Yaptıklarının beni ateşleyeceğini bilmen gerekirdi," dedi.

Derisinin altına girdiler ve onu diri diri yaktılar.

Onu becermek, sikinin etrafında o kadar sert boşalmasını hissetmek istiyordu ki, ayakta duracak ya da konuşacak hali kalmamıştı.

"Seni ne zaman eksik bıraktım?" diye sordu, dudakları kulağının kenarını ve boynunun sütununu sıyrarak. Kadın ürperdi. "Cevap vermeyecek misin?" Adam geri çekildi ve elini kızın boynuna götürdü. Elinin altında nabızı hızlandı.

"Cinsel istismarlarınızı arkadaşlarımla önünde bir oyun aracılığıyla öğrenmemeyi gerçekten tercih ederdim," dedi.

Bu onun da tercihi değildi.

"Yani sizi aynı şekilde tatmin etmediğimi ortaya çıkarmanın daha iyi olacağını mı düşündünüz?"

Bakışlarını kaçırdı ve yutkundu. Boğazının daraldığını hissedebiliyordu.

Eğildi, dili kulağının kenarını takip etti.

"Seni boşaltabileceğime dair akıllarında hiçbir şüphe bırakmayayım mı?" diye fısıldadı ve ellerinin uyluklarının arkasını, elbisesinin altından ikiye ayırdığı iç çamaşırına kadar yumuşatmasına izin verdi.

"Hades! Biz burada misafiriz!"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, sikini çıkarıp onu kollarının arasına aldı ve sırtını kapıya yaslamasına izin verdi.

"Birinin banyosunda seks yapmak kabalıktır."

İtirazlarına rağmen onun istediğini yapmasına izin verdi. Onu öptü ve kalçalarını onunkilere dayadı, siki kalçalarının arasında durdu, onun uyarılmasıyla kayganlaşan girişi boyunca kaydı.

"Siktir," diye fısıldadı ya da belki de yüksek sesle hiçbir şey söylemedi ama kadın kendini *iyi* hissediyordu.

Bunu uzatabileceğini, ona yalvarması için işkence edebileceğini düşünmüştü ama yapamadı -kız bu kadar hazırken ve o sıcaklığın içine dalmak için sabırsızlanırken yapamadı. İçine kaydı ve Persephone'nin onunkine karşı açık olan ağzından gırtlaktan gelen bir inilti çıktı.

O... her şeydi.

Onu sıkıca tuttu ve içine doğru itti, fazla hareket edemedi, ama yine de yeterliydi, tüm düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya yetecek, kulaklarını çınlatmaya yetecek, kanı kafasından doğrudan horozuna göndermeye yetecek kadar yeterliydi.

Alnını Hermes'in alnına dayadığında, altlarındaki kapının sallanmaya başladığını fark ettiğinde, teninden terler boşandı ve nefesi kesildi. O kadar gürültülüydü ki, neredeyse kapının vurulduğunu duymayacaktı ve Hermes'in sesi diğer taraftan duyulduğunda, hiçbir şey duymamış olmayı diledi.

"İçeride olup bitenleri bölmek istemem ama sanırım siz ikiniz bunu görmek isteyeceksiniz."

"Şimdi olmaz," diye tersledi Hades. Bundan vazgeçmek istemiyordu. Serbest kalmaya çok yakındı, o da çok yakındı. Kaslarının onun etrafında kenetlendiğini, boşalması için onu ikna ettiğini hissedebiliyordu.

Dilini ve dişlerini kulağında hissettiğinde başını boynunun kıvrımına bıraktı, tenine karşı sertçe nefes aldı. Sertleşti ve onu daha sıkı kavradı.

Kahretsin, bunu zorlaştırdı.

"Tamam, birincisi, başkalarının banyosunda seks yapmak kabalıktır," dedi Hermes, sesi sanki sinirlenmiş gibi daha yüksek bir tonda çıkıyordu. "İkincisi, bu

hava durumu hakkında."

Siktir, siktir, siktir Demeter, diye düşündü. Nasıl oluyordu da bu lanet olası fırtına bu anı bile mahvediyordu?

"Bir dakika, Hermes," diye homurdandı

Hades. "Bir an ne kadar uzun?"

"*Hermes,*" diye öfkelen di Hades ve tanrının söylemediği şeyi anladığını umdu *-bir soru daha sorarsan taşaklarını yakarım.*

"Tamam, tamam."

Hades bir nefes aldı.

Persephone'nin bedeninden ayrılmak işkenceydi. *Onunla* birlikte parıldayan şişmiş sikiyle yüzleşmek zorunda kaldığında daha da kötüydü.

"Siktir."

"Özür dilerim," dedi ve adam kaşlarını

çattı. "Neden özür diliyorsun?"

Konuşmaya başladı ama vazgeçer gibi oldu.

"Sana kızgın değilim," diye güvence verdi Hades ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Ama annen bu kesintiden pişman olacak."

Bu bir sözdü.

Görünüşlerini düzelttiler ve banyodan çıktılar. Salondan hava durumu ile ilgili haber bültenini duyabiliyorlardı.

"Yeni Yunanistan'ın tamamı için şiddetli bir buz fırtınası uyarısı yapıldı."

"Neler oluyor?" Persephone oturma odasına girerken sordu.

Hades hemen arkasındaydı.

"Kar yağmaya başladı." Helen penceredeydi, perdeler aralanmıştı. Persephone de ona katıldı ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, endişesinin bir işareti olarak dışarıya baktı. Hades buzun ilk düşmeye başladığı zamanı duymuştu ama şimdi yağmur gibi yağıyordu.

"Bu bir tanrı," diye başladı sahte kâhin. "Bizi lanetleyen bir tanrı!"

Ölümlünün açıklamasıyla odayı sessizlik kapladı ve kimse bu noktayı tartışmayacak olsa da, bunu gerçek tanrıların bulunduğu bir odada ifade etmek başka bir şeydi.

Ben, Hades'in bakışlarıyla karşılaştı.

"İnkâr mı ediyorsun?" diye meydan okudu.

"Hemen sonuca varmak akıllıca değil, ölümlü," diye homurdandı

Hades. Bu adamdan gerçekten nefret ediyordu.

"Hemen sonuca varmıyorum. Bunu önceden görmüştüm! Tanrılar üzerimize terör yağdıracak. Umutsuzluk ve yıkım olacak."

Hades solgun ve kararsız görünen Persephone'ye baktı. Ben'in söyledikleri olasılık dışı değildi, ama aynı zamanda Yunanistan tarihine aşina olduğu sürece herkesin söyleyebileceği bilgilerdi.

"Sözlerine dikkat et, kahin," diye uyardı Hermes. Vücudu kaskatı kesilmiş, omuzlarını dikleştirmiş ve yumruklarını sıkmış bir halde duruyordu. Ben'in sözlerine çok içerlemişti.

"Ben sadece konuşuyorum-"

"Duydukların," diye araya girdi Sybil hemen. "Bu bir tanrının sözü olabilir de olmayabilir de ve bir koruyucun olmadığına bakılırsa, sana dinsiz bir varlığın kehanetlerinin aktarıldığını tahmin ediyorum. Eğer eğitim almış olsaydın, bunu bilirdin."

Dinsiz bir varlık herhangi bir şey olabilir - kafasını dinsiz düşüncelerle dolduran başka bir ölümlü ya da bu dünyaya hapsedilmiş, karanlıkta ona fısıldayan bir ruh bile olabilir.

"Dinsiz bir varlığın nesi kötü olabilir ki? Bazen tek doğruyu söyleyenler onlardır."

"Bence gitmelisin," dedi Sybil, sesi titreyerek.

Sonunda, diye düşündü Hades.

"Gitmemi mi istiyorsun?"

Hermes bir adım öne çıkarak, "Kekeleyemedi," dedi. "Ama-"

"Kapıdan çıkış yolunu unutmuş olmalısın." Hermes bir adım daha attı.
"Sana çıkışı göstereyim."

"Sybil-"

Oh, lanet olsun. Bu *kadar* yeter.

Hades büyüünü ölümlüye doğru gönderdi ve o da gözden kayboldu.

Bir anlık bir şok yaşandı ve herkes Hermes'e baktı.

"O ben değildim," dedi ve ne yaptığını açıklamak için hiçbir harekette bulunmayan Hades'e baktı, ki en başından beri yapması gereken şey de buydu: Ben'i ıssız bir adaya göndermek.

"Bence hepimiz gitmeliyiz. Biz burada kaldıkça bu fırtına daha da kötüleşecek." Persephone ona baktı. "Hades, Helen, Leuce ve Zofie'nin eve sağ salım döndüklerinden emin olmak istiyorum."

"Antoni'yi arayacağım."

Tepegöz birkaç dakika içinde geldi ve limuzinin içine doluştular. Karla karışık yağmurun sesi arabanın içinde daha yüksekti ve mekânı bir korku hissiyle dolduruyordu.

Leuce, Zofie ve Helen karşılarında otururken, Hades bir kolunu Persephone'ye dolamış, onun yanında oturuyordu.

"Ben denen adamdan gerçekten nefret eden başka biri var mı?" diye sordu Leuce.

Ne saçma bir soru, diye düşündü Hades. Elbette herkes ondan nefret ediyordu.

Zofie yardımsever bir şekilde, "Sybil geri dönme ihtimaline karşı yatağının altında bir bıçak bulundurmalı," dedi.

"*Ya da* sadece kapısını kilitleyebilir," diye önerdi Helen.

"Kilitler açılabilir. Bıçak daha iyidir," diye ısrar etti Zofie ve Hades buna karşı çıkamadı. Ben gibi biri, bir kilidin istediği şeyin önüne geçmesine izin vermeyecekti, tıpkı *hayır* kelimesinin onu durdurmasına izin vermeyeceği gibi.

Hades sessizlikten memnundu çünkü bu ona düşünme fırsatı veriyordu ama bundan sonra yapması gereken şey pek de heyecan verici değildi. Apollo'yu ziyaret etmeli ve

Adonis'i gerçekten neyin öldürdüğünü ve bunun gibi başka saldırılar olmadan önce bir an önce öğrenmesi gerekiyordu.

Persephone ile Yeraltı Dünyası'na dönüp banyoda kaldıkları yerden devam etmeyi çok isterdi ama bu görev tamamlanıncaya kadar beklemesi gerekecekti.

Mutlu olmazdı.

Antoni, Leuce ve Zofie'yi bıraktı. Ayrılmadan ve Helen'in evine doğru yola devam etmeden önce ikisi dairelerinde güvende olana kadar izlediler.

Kadın bir süre sessizce oturdu, ama bir süre sonra ne ona ne de Persephone'ye bakmadan konuştu.

"Sence Ben haklı mı? Bunun tanrıların işi olduğunu mu?"

Hades, Persephone'nin bedeninin kendi bedenine karşı katılaştığını hissetti ve ona daha sıkı sarıldı.

"Yakında öğreneceğiz," diye cevap verdi.

Helen'in evine vardılar ve Antoni arabadan inmesine yardım etti. Helen giderken, "Bıraktığın için teşekkür ederim," dedi.

Soğuk kulübeyi doldururken Persephone ona daha da yaklaştı ve o da buna memnuniyetle izin verdi.

Şimdi eve doğru gidiyorlardı ve Hades eve varmaktan korkmaya başlamıştı. Burada Persephone'yle birlikte, sıcak ve limuzininin arkasında olmaktan memnundu.

Persephone'nin başını kaldırdığını hissetti ve bir süre sonra sessiz bir sesle konuştu.

"Gerçekten bir fırtınanın bizi ayıracağını mı düşünüyor?"

Bu soru, onun bu işin ne kadar kötüye gideceği hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmesini sağladı.

"Hiç kar gördün mü Persephone?" diye sordu.

"Uzaktan."

Hades onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri arıyordu. Kaçınılmaz olarak olacakları nasıl anlatacağını bilemiyordu.

"Aklından ne geçiyor?" diye fısıldadı sanki öğrenmekten korkuyormuş gibi.

"Tanrıların müdahale etmekten başka çaresi kalmayana kadar bunu yapacak." "Peki sonra ne olacak?"

O zaman dünyayı yok ederim, diye düşündü.

Adam konuşmamayı tercih etti ve kadın da bir cevap istemedi.

Bir an daha geçtikten sonra Nevernight'a yeterince yaklaşmışlardı. Hades doğruldu, bu da Persephone'nin uzaklaşmasına neden oldu.

Bundan nefret ederdi.

"Antoni, lütfen Leydi Persephone'nin Nevernight'a sağ salim döndüğünden emin ol." "Ne?"

Hades ona doğru uzandı ve daha fazla bir şey söyleyemeden onu öptü. Dili kızın ağzına kaydı ve onu kucağına çekmemek, vücutlarını birbirine yapıştırmamak, onu bu arabanın arkasında sikmemek için elinden gelen her şeyi yaptı.

Bunun yerine onun ağzına odaklandı, parmakları saçlarına dolandı, onu yerinde tutmak için sıkıca kavradı, onu yerinde tutmak için.

Lanet olsun, bu nasıl bu kadar iyi olabildi?

Adam kadının dudaklarını yırttı ve gözlerinin parladığını görmekten memnun oldu. Bu onun tutkusu ve hayal kırıklığıydı.

Onu istiyordu.

Dudakları kıvrıldı ve parmaklarının ucuyla ona dokundu. "Üzülme sevgilim. Bu gece benim için geleceksin."

Sonra hiç gitmemeye karar vermeden önce ortadan kayboldu.

BÖLÜM VIII

DIONYSUS

Dionysos ortak alanda Ariadne'yi bekledi.

Medusa'yı aramaya başlayacakları eğlence bölgesine gidiyorlardı. Burası maenadların onun izini sürebildikleri son yerdi ve bunun ötesinde ortadan kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Son *bir dakika* içinde saatini beşinci kez kontrol ediyorsun," dedi Naia. "Bunun onu buraya daha hızlı getireceğini sanmıyorum."

Dionysos kaşlarını çatı ve büyük boy bir sandalyede oturmuş tığ işi yapan maenada ters ters baktı. Kadın ona bakmıyordu bile.

"Geç kaldı," dedi.

"Ve sen hiç geç kalmazsın?" diye sordu Naia'nın karşısında oturan Lilaia, kucığında açık duran bir kitapla.

Dionysos, "Önemli olduğunda değil," diye cevap verdi. İki kadın da alay etti ve gözlerini devirdi.

"Benim tarafımda yer almalısın," dedi. "Ariadne geldiğinden beri hayatlarınızı daha da zorlaştırmaktan başka bir şey yapmadı."

"Zor biri olabilir ama gerekçeleri temelsiz değil," dedi Naia.

"Biliyorsunuz hepimiz kız kardeşinin tacizcisinden kurtulmasını diliyoruz."

"Yardım edeceğime söz verdim," dedi Dionysos sinirli bir sesle.

"Bize zaman tanıdığın gibi ona da sana güvenmesi için zaman tanı," dedi Lilaia. "Bunun bir gecede olmayacağını biliyorsun."

Kadının sözleri suçluluk duygusuyla boğazını sıktı ve hayal kırıklığı arttıkça bunu daha da şiddetli hissetti.

Onun kendisine güvenmesini bekleyecek zamanı yoktu. Onun belirsizliği tehlikeliydi. Bu onu öngörülemez yapıyordu ve maenadlarının her birini tehlikeye atıyordu.

Topuk sesleri dikkatini çekti ve dönüp Ariadne'nin kısa, siyah elbisesi ve diz üstü çizmeleriyle gölgelerin arasından çıkışını izledi. Sanki onun yatağına aitmiş gibi görünüyordu ve bu kıyafetin orada kalmasını istiyordu.

Aleti seğıirdi ve bu düşünceyle sertleşti. "Ne giyiyorsun?" Dionysos sordu.

"Bir elbise. Neye benziyor?" dedi ceketini çekerek, ama bunun için çok geçti. Göğüslerinin üzerindeki danteli çoktan fark etmişti. Dionysos ağzını açtı ama hiçbir kelime çıkmadı. Tekrar denedi ve kelimelerinde tökezledi. "Bunu zevk bölgesinde giyemezsin," dedi.

dedi.

"Bana ne giyeceğimi söyleyemezsin," dedi

Ariadne. "Sana uyum sağlamanı söyledim," diye karşı çıktı Dionysos.

"Bu karışıyor!"

"Karışmıyorsun!"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben değişmiyorum."

"Ariadne," dedi Dionysos, sesinde bir uyarı vardı.

"Dionysos," diye meydan okudu aynı kararlılıkla. "Bu kıyafetin nesi var böyle? Daha önce de zevk bölgesine gitmiştim. Bunun için nasıl giyineceğimi biliyorum."

"Daha önce gittin mi?" diye sordu, şok içindeydi.

"Ben bir dedektifim, seni aptal. Cinsel suçlar üzerinde çalışıyorum. Tabii ki çalıştım."

Onun karşısında sessizce durdu. Bir şeyler söylemek, kendini savunmak istedi, çünkü o sokaklarda dolaşan insanların nasıl insanlar olduğunu biliyordu, ama tek söyleyebildiğı "Ah" oldu.

Naia ve Lilaia sessizce kıkırdadı. Onlara ters ters baktı ve kaşlarını çattı.

"Eğer Medusa hakkında bir şeyler öğreneceksek, birimizin rolüne uygun görünmesi gerek."

"Gidelim," dedi ve asansöre doğru ilerlemeye başladı.

Dionysos içeri girdikten sonra ana katın düğmesine bastı ve Ariadne'nin karşısındaki soğuk, metal duvara yaslandı. Ariadne kollarını göğsünün üzerinde tutarak savunmaya geçti. Açıkça birbirlerine baktılar, aralarındaki havada hayal kırıklığı vardı.

Bu bir hataydı.

"Elbisenin nesi var?" diye sordu.

Dionysos sıcaklığın kafasına hücum ettiğini, kulaklarında uğuldadığını hissedebiliyordu. "Bu gece kaç erkeğin sana bakacağını biliyor musun?"

"Epeyce olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Sen de dahil."

Yutkundu ve gözlerini kaçırıldı. "Saygısızlık etmek istememiştim," dedi, sesi alçak ve hırçındı, özür dilemek istemediğinden değil, utandığından.

"Kendimi koruyabilirim, Dionysos," dedi.

Kadının yorumu gözlerini bir kez daha adamın üzerine çekti ve adam bakışlarının kadının vücudunda gezinmesine engel olamadı.

"Silahlıyım."

"Bu elbisenin içinde mi?"

"Evet, bu elbiseyle."

Kaşlarını kaldırdı.

"Bana inanmıyorsun," dedi.

"Bu elbise kıcını zar zor örtüyor, Ariadne."

"Kıçımın altına kadar iniyor, Dionysos. Belki de anatomi dersine ihtiyacın vardır."

"Eğer istekliysen," dedi.

Kadın ters ters baktı ve sonra elbisesinin eteklerini kaldırdı.

"Bu benim silahım," dedi ve kalçasının hizasına sabitlediği bir desteği gösterdi. "Ve bu da benim kıçım." Döndü ve sert, yuvarlak bir

Yanak.

Ne haltlar dönüyordu?

"*Ariadne*," diye uyardı Dionysos, parmakları acıyana kadar arkasındaki barı kavradı. Aleti sertleşmişti ve kız bütün gece bu şekilde giyinmişken rahatlamasına imkân yoktu. Onu nasıl cezalandırmak istediğini düşünmeden edemiyordu. Kıçına, o dolgun dudaklarından bir çığlık çıkaracak kadar sert bir şaplak atmak ve parmaklarını ıslak sıcaklığına gömmek istiyordu. Boşaldığında, onu arkadan becerirken aynı parmakları emmesini sağlayacak, hızını onun boğuk çığlıklarının sesine göre ayarlayacaktı.

Ama o bunu yapabileceği biri değildi. Ondan nefret ediyordu ve kesinlikle onun baskınlığını takdir etmeyecekti.

Elbisesini indirdi ve tekrar ona döndü, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

"Evet, Dionysos?"

Bakışları adamın önünden aşağı kayarak pantolonunun şişkinliğini yakaladı. Gülümsemesi kayboldu. Onun gözleriyle buluşmasını bekledi ve buluştuğunda soğukkanlı ve kasıtlı bir tonda konuştu.

"Benimle alay etme," dedi.

Yutkunurken ürperdi ve sonra gözlerini kaçırdı. Ondan sonra her şey daha kötüydü.

Asansör yolculuğu sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu ve Dionysos nefes alamıyormuş gibi hissediyordu, çünkü alırsa sadece Ariadne'nin kokusunu alacaktı ve o zaman da kasıklarındaki ağrıdan asla kurtulamayacaktı.

Kapılar açıldığında kaşlarını çatarak, "Nihayet," dedi ve küçük mekândan, birkaç el değmemiş aracını muhafaza ettiği garajına doğru hızla ilerledi.

Ariadne'nin onu takip etmesini beklemedi; onun peşinden gittiğini biliyordu çünkü o lanet botlar yürürken tıkırdıyordu.

"Sen bir tanrı değil misin?" diye sordu.

"Bu soruyu gerçekten sormak zorunda mısınız?" diye sordu.

"Işınlanabildiğini sanıyordum," dedi.

"Fark etmediysen söyleyeyim, ben diğer tanrılar gibi değilim," dedi.

Arabaları, hızlı olanları severdi ve bu seyahat yöntemini diğerlerine, hatta ışınlanmaya bile tercih ederdi.

"Eminim hepiniz böyle düşünüyorsunuzdur," dedi.

Dionysos garajın bir köşesini döndü ve en sevdiği araca, özel yapım siyah savaş arabası motosikletine yaklaştı. Gidonda asılı duran kaskı aldı ve Ariadne'ye uzattı.

"Bunu giy," dedi.

"*Bunu mu giyeyim?*" diye tekrarladı. "Buna binemem!"

"Yapabilirsin," dedi ve bacağını selenin üzerinden geçirerek bisiklete yerleşti. "Yapacaksın."

Dionysos motoru çalıştırırken Ariadne motosikletin gürültüsü üzerine bağırdı. "Bunun için giyinmedim!"

Omuz silkti. "Seni uyarmaya çalıştım."

Kadın adama ters ters baktı ve adam da bunu istediği kadar yapmasına izin verdi. Sonunda yumuşadı ve yaklaştı, motosikletin arkasına kaydı ve ona verdiği kaskı taktı.

Ona tekrar baktı.

"Bekle," dedi. Yola çıkarken Ariadne'nin kolları beline dolandı ve kalçaları Ariadne'nin kalçalarına baskı yaptı; bu durum önce onu eğlendirdi, sonra da garajdan çıkıp Yeni Atina sokaklarında eğlence bölgesine doğru hızla ilerlerken odaklanabildiği tek şey haline geldi.

Bisikletinde öne doğru eğildi ve Ariadne de onunla birlikte eğildi, başı sırtına yaslandı ve elleri göğsünde yayıldı. Sahile doğru ilerlerken trafiğe girip çıkarken vücuduna çarpan soğuğa rağmen Ariadne'nin dokunduğu yer ısındı.

Ancak bir tepeye tırmanıp kıızıla çalan aurası ve fallik sembolleriyle ışıltılı parlayan bölgeye baktığında dehşete kapıldığı bir nokta vardı ve bunun nedeni Ariadne'yi

hoşlanmadığı bir durumdu. Rahatsız olduğu şey bölgenin kendisi değil, içinde nereye gittikleriydi. Fuhuş yapmayı seçmek başka, buna zorlanmak başka bir şeydi.

Michail, görecekları adam, zorla -erkekler, kadınlar, çocuklar.

Dionysos ve maenadlar yıllardır onun kapsamlı operasyonunun parçalarını yavaş yavaş ortadan kaldırmak için çalışıyorlardı ve bunun bir parçası da ölümlü ile bir ilişki kurmaktı. Bu noktada Dionysos onu çok iyi tanıyor ve ondan nefret ediyordu ama ölümlünün Yeni Yunanistan'a ve ötesindeki adalara gönderdiği sayısız kadını kurtarmak istiyorsa buna katlanmak zorundaydı.

Eğimli bir tepenin aşağısında yer alan bölgeye yaklaşık bir mil uzaklıktaki caddeye park ederek geldi. Ariadne bisikletten indi ve kaskını çıkararak saçlarını savurdu. Dionysos hızla başını çevirdi, hâlâ onun varlığıyla neredeyse acı veren bir ereksiyon yaşıyordu.

"Plan nedir?" diye sordu.

"Maenadlar bana Medusa'nın Maiden House'da yaşadığını söyledi. Nereye gittiğini bilmiyoruz, çünkü bu genelevin sahibi, çalışanları da dahil olmak üzere kapılarından giren hiç kimsenin fiziksel kaydını tutmuyor."

"Bu yasal değil," dedi Ariadne.

"Biliyorum," dedi Dionysos.

Yeni Atina'da yasal seks işçiliği hoş karşılanmıyordu ve seks işçilerinin haklarını korumak için çok şey yapılmıştı. Ne yazık ki, bu haklar için verilen mücadele seks ticaretinin ve Maiden House gibi genelevlerin artmasına neden oldu.

Ağzı gerildi.

"Maiden House'a nasıl geldi?" Ariadne sordu. "Biliyor muyuz?"

"Sokaktan çekildiğini düşünüyoruz."

Bu da basit bir süreç değildi. Birisi onu tanımış, güvenini kazanmış ve sonra ona ihanet etmişti.

Ariadne cevap vermedi, muhtemelen o da bu işin nasıl yürüdüğünü bildiği için. Kalabalığın arasına karışarak bölgenin en kalabalık yerine doğru ilerlediler.

Dionysos, genellikle burada görüldüğü ve yoğun olarak tapınılan bir tanrı olduğu için ortama karışmak konusunda o kadar da endişeli değildi. Her yıl Apokries ve Dionysia'da bölgenin avlusunda bir kutlama düzenler, insanlar Yeni Yunanistan'ın dört bir yanından gelip herkesin önünde birbirlerini becerirlerdi.

Onun çok daha fazla farkında olduğu şey ise Ariadne'ydi; o da bu kutlamalardan ve teşvik ettiği eğlencelerden haberdardı.

Erotik sahnelerle oyulmuş altın bir sütunun dikili olduğu avluya geldiler. Altında oturduğu ve büyü yaptığı taht vardı.

"Anlamıyorum," dedi. "Büyünü bu meydanda alem yapmak için kullanıyorsun ama bunun dışında-"

Dionysos ona sert bir bakış atarak cümlesini bitirmemesi konusunda uyardı. İhtiyacı olan tek şey, bu geveze dedektifin burada kurmak için çok çalıştığı her şeyi mahvetmesiydi.

"Neden?"

"Rızaya dayalı seks isteksizlik değildir. Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir. Bu meydana gelenler sevişmek istiyorlar ve kiminle seviştikleri umurlarında değil."

"Buraya sevişmek için gelmedim," dedi.

"Belki de yapmalısın," dedi. "Biraz daha katlanılabilir olabilirsin."

Ağzı gerilerek ona ters ters baktı ama sessizliği uzun sürmedi.

"Sen de katılıyor musun?" diye

sordu. Dionysos ona baktı. "Neden?"

"Sadece merak ettim," dedi ve gözlerini hızla kaçırdı.

"Sanırım bu sizin *katılım* tanımınıza bağlı."

"Başka ne tanımını var?"

"Festivalle ilgili olarak bana her şeyi sorabilirsiniz. Dans eder miyim? Şarkı söyleyeyim mi? Yapar mıyım-"

"Yabancılarla mı yatıyorsun, Dionysos?" Ariadne tersledi, açıkça ondan bıkmıştı.

Zaferle sırtıttı, ama bu sadece bir an sürdü, çünkü kısa süre sonra onun ne kadar sinirli olduğunu fark etti.

"Hayır," dedi sonunda. "Ya da en azından... uzun zamandır değil."

Aralarına garip ve tuhaf bir sessizlik çöktü ve penceresiz, şık, iki katlı bir bina olan Maiden House'a varana kadar konuşmadılar.

Onlar içeri girmeden önce Dionysos Ariadne'ye döndü.

"İyi olup olmayacağını bilmem gerekiyor," dedi. "Eğer sana dokunabilirsem..."

Onun yüzünü inceledi. "Medusa'yı bulmak ve kız kardeşimi geri almak anlamına geliyorsa, her şeyi yapabilirim."

Sert bir şekilde başını salladı.

Geneleve girdiler ve hemen karanlığa gömüldüler. Dionysos kendini Ariadne'ye uzanırken buldu, kolu Ariadne'nin beline dolanmıştı bile. Onu kendine doğru çekti, ağzı kulağına yakındı.

"Ne kadar çok istersen iste," dedi, "ağzını açma."

Kadının ona nasıl baktığını hayal edebiliyordu. Öfkesini hissedebiliyordu ama onu itip uzaklaştırmadığında şaşırdı. Yine de tırnaklarını onun koluna geçirdi.

"Dionysos! Saatin tanrısı!" Michail, görünüşü bozulmamış bir şekilde yaklaşırken konuştu. Belirgin bir kel noktayı gizlemek için geriye doğru düzelttiği seyrelmiş saçları olan yaşlı bir adamdı.

Dionysos onun elini sıktı ve tek koluyla kucaklaşmayı teklif etti. "Peki kim bu... sevimli yaratık?" Michail sordu.

Dionysos dönüp Ariadne'ye baktı. Kendisine yaratık denmesine kaşlarını çatmasını bekliyordu ama o dönüşmüş ve yüzüne tatlı bir gülümseme yerleştirmişti.

"Bu... Phaedra," dedi, özellikle de Ariadne'nin gülümsemesinin bir an için duraksadığını fark edince isim seçiminden hemen pişman oldu.

"Phaedra," diye mırıldandı Michail. "Ne kadar güzelsin, değil mi? Senin hetairai kiraladığını bilmiyordum, Dionysos."

"Bilmiyorum," dedi Dionysos.

"Oh," dedi Michail. "O zaman-"

"Bana ödeme yapmak zorunda değil," dedi Ariadne. "Ben sadece... onun arkadaşlığından keyif alıyorum."

Michail gülümsedi. "Şanslısın. Gel, gel. Gösteri başlamak üzere."

Michail döndüğünde Dionysos tekrar Ariadne'ye baktı. Ona çıkışmak istedi, *Ne dedim ben?*

Ama o daha da sert bir bakışla karşılık verdi ve "*Ne yapacağımı biliyorum*" dedi.

Michail onları kulübünün ana bölümüne götürdü ama birkaç ayrı locanın bulunduğu ikinci kat balkonuna çıkan merdivenlere ulaşana kadar katın dışında kaldılar. Bu localar çok amaçlıydı; sakinler alt kattaki gösteriyi izleyebiliyor ya da kendi özel locaları için para ödeyebiliyorlardı. Kutunun içi lükstü - mermer bir duvarın içinde dans eden sahte bir ateş dışında çoğunlukla karanlıktı. İki büyük deri sandalye ve aralarında bir masa vardı.

Michail otururken Dionysos göğsünde bir yumru oluştuğunu hissetti, Ariadne'nin onun kucağına oturmak zorunda kalacağını biliyordu.

Gecenin sonunda aleti düşecekti.

Sandalyeye çöktü ve Ariadne'ye baktı, ellerini kalçalarına koyup oturmasına yardım etmeden önce onun bakışlarını karşıladı. Bu onun için pratik olduğu kadar Michail için de bir gösteriydi. Ona sikiinin sertliğini tattırmak istemezdi, özellikle de onu bu şekilde görmediğini bilerek, ama bu neredeyse imkânsızdı. Gözleri çoktan ona dikilmişti ve

Oturduğunda, kalçası ona doğru bastırıyordu, başını döndüren sürekli bir baskı.

Hay sikeyim.

"Seni son gördüğümde bu yana birkaç hafta geçti," dedi Michail.

Ariadne bir kolunu boynuna dolamış, göğsünü göğsüne bastırırken Dionysos sözlerine zar zor odaklanabiliyordu.

"Ölümler Tanrısı'ndan talihsiz bir ziyaret aldım," dedi. "Öyle mi?

Biri mi öldü?" Michail sordu.

"Hayır," dedi Dionysos. "Hades beni hakkında hiçbir şey bilmediği şeylerle suçlamayı seviyor."

Konuşurken Ariadne'nin gözlerinin göğsünde bir delik açtığını hissetti. Ariadne'nin de onun varlığının farkında olup olmadığını merak etti - parmaklarının tenine değme şeklinin. Aralarında yükselen sıcaklığı hissedebiliyor muydu?

Michail ağzına yeni koyduğu purosunun etrafında kıkırdadı. "Bu akşam burada olduğunu duydum."

Şarap Tanrısı bir an için yanlış duyduğunu düşündü; Ariadne ensesinde daireler çizmeye başladığı için bu oldukça mümkündü.

"Ne?" Dionysos şaşırarak sordu.

"Evet," dedi Michail purosunu yakarken. Havada tatlı bir baharat patlaması yayıldı. "Bana Erotas'ta olduğunu söylediler. Kimi ziyaret ettiğini merak ediyorum."

Dionysos da merak etmişti, çünkü Hades kesinlikle seks için orada değildi.

Localarının kapısı açıldı ve elinde bir tepsi taşıyan genç bir adam içeri girdi. Göz kamaştırıcı bir peştamal dışında neredeyse çıplaktı. Dionysos ve Michail'in arasındaki masaya bir şişe şarap ve iki kadeh koydu. Dionysos, Ariadne için üçüncü bir kadeh olmadığını fark etti, bu da Michail için tipik bir durumdu. Misafirlerinin yanında getirdiği kadınları ya da erkekleri eğlendirmeye meyilli değildi. Ona göre onlar sadece zevk ve eğlence için varlardı.

Michail genç adamı tanımadı ve kısa süre sonra da gitti. Ölümlü öne doğru eğildi ve iki bardak doldurdu.

"Umarım beğenirsiniz," dedi. "Bu benim özel üzüm bağımdan."
Dionysos bardağı aldı.

"Tatmak ister misiniz?" diye sordu Ariadne'ye.

Teklif etmenin doğru olduğunu düşündü ama kadının kadehle ne yapacağına hazırlıklı değildi. Elini onun elinin etrafına doladı ve kadehi bir yudum almak için dudaklarına götürdü - ve sonra dilindeki şarap tadıyla onu öptü.

Tepki vermemek için kendini zor tuttu ama bu sadece onu daha yakına çekmemek ve ona sürtünmemek için parmaklarını derisine gömmek gibi göründü. Uzaklaştığında, ağzının çenesinin üzerinden kulağına doğru kaymasına izin verdi ve kıkırdağı ağzına çekti.

Dişlerini sıktı ve Michail kıkırdadı.

Ölümlü, purosundan bir nefes çekerek, "Belli ki onunla çok meşgulsün," dedi. "Senin için ne yapabilirim, Dionysos?"

Soru, Dionysos'un gözünden kaçmayan bir şüpheyile sorulmuştu. "Sadece eski bir dostla hasret gidermek istediğime inanmıyor musun?"

Michail güldü. "Eski bir dostum olduğu kesin," dedi. "Ama arayı kapatmak senin ilgi alanına girmiyor. Her zaman yaptığın gibi bir şey için geldin. Anlat bana. Belki yardımcı olabilirim."

"Belki de yapabilirsin," dedi Dionysos. Ariadne kulağını emmeyi bırakmıştı, bu bir şekilde hem hayal kırıklığı hem de rahatlamaydı, ama şimdi ona yaslanırken örgüleri ile oynuyordu ve gerçekten düşünebildiği tek şey göğüslerinin göğsünde ne kadar yumuşak hissettiği idi. Ona muhtemelen daha fazla dokunması gerektiğini düşündü ama bu rolü onun kadar kolay benimseyemedi çünkü onun rızasına rağmen, onun ilgisi olmadan hala yanlış hissediyordu.

"Neden bizi uzaktan eğlendirmiyorsun, sevgilim?" Michail sordu.

Dionysos ölümlünün neden böyle bir istekte bulunduğundan emin değildi. Belki de Dionysos'un dikkatinin çok dağınık olduğunu düşünmüştü ya da yanlışlıkla tanrının onun duymasını istemediği sonucunu çıkarmıştı.

Belki de onu görmek istiyordu.

"Hayır," dedi Dionysos hızla, elleri sanki ona sahip olma hakkına sahipmiş gibi onu yerinde tutmak için kalçalarında sıkılaştı. "Onu burada gayet iyi seviyorum."

"Ben hallederim bebeğim," dedi, konuşurken dudakları onunkileri okşuyordu.

Ağzından çıkan alçak hırıltıya engel olamadı. Bu role kendini tamamen adamıştı ve bu konuda nasıl hissedeceğinden emin değildi.

Aslında nefret ettiğinden emindi ama oynayacağı rol üzerinde anlaştıkları düşünüldüğünde bu da saçmaydı.

Onu itti ve doğruldu.

"Hiç müziğin var mı tatlım?" diye sordu

Michail'e. "İhtiyacın olan her şey bende var hayatım," dedi.

Uzaktan kumandaya uzanan adama Ariadne gülümsedi. Bir düğmeye basmasıyla birlikte kutuları aniden sabit bir ritmle titreşmeye başladı.

"Bu işe yarar mı, tatlım?" diye sordu.

Kızın gülümsemesi genişledi.

"Mükemmel."

Dionysos ona ters ters baktı ama kız önlerinde, ateş ışığında gümüş bir direğin parıldadığı boşluğa doğru yürürken bunu fark etmemiş gibiydi. Ceketini çıkarırken gözlerini ondan alamıyordu. Merakından nefret ediyordu. Onun ne yapacağını merak ediyordu. Bir dedektif olarak bu oyunu ne kadar iyi oynamıştı?

Ama sonra direği tuttu ve etrafında döndü ve adam onun bunu daha önce de yaptığını tek bir yumuşak hareketten anladı. Çok güzel, doğal bir şekilde hareket ediyordu, sanki bunu bir eğlence değil de bir sanat olarak görüyordu. Kadın eğilip sallanırken gözlerini kaçıramıyordu. O lanet olası direk olmak istiyordu ve onu gerçekliğe bağlı tutan ve bir fanteziye kaymamasını sağlayan tek şey, Michail'in yanında oturup Ariadne'nin sertleşirken dans etmesini izlediği düşüncesiydi; bu onu bile şaşırtacak derecede sinirlendirdi. Yumrukları kucağında kenetlenmişti.

Bu bir hataydı.

"Ee, Dionysos?" diye sordu ölümlü.

Tanrı boğazını temizledi ve gözlerini zar zor Ariadne'den kaçırmayı başardı.

"Bir kadın arıyorum. Adı Gorgo," dedi Dionysos, Medusa'nın kullandığı düşünülen ismi vererek. "Sanırım bir süre senin için çalışmıştı?"

"Ah," dedi Michail. "Evet, güzel yaratık."

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

"Neden bakıyorsun?"

Dionysos göz ucuyla hâlâ Ariadne'nin dans ettiğini görebiliyordu. Bakmayı o kadar çok istiyordu ki. Ona durmasını söylemeyi o kadar çok istedi ki. Onu o kadar çok istiyordu ki.

Siktir et onu.

Boğazını temizledi. "Bana borcu var," dedi. "Sanki daha fazlasına ihtiyacın varmış gibi," diye yorum yaptı Michail.

"Bu bir ilkedir," dedi Dionysos. "Senin de çok iyi bildiğin gibi."

"Benim de bildiğim gibi," dedi Mihail, biraz mesafeli bir şekilde. Dionysos onun gözlerinin tekrar Ariadne'ye kaydığını fark etti ve o da bakmaktan kendini alamadı.

Siktir, siktir, siktir.

"Gel bakalım sevgilim," dedi Michail. "Utanma. Bize biraz tenini göster."

"Yeterince gösteriyor zaten," diye tersledi Dionysos.

Michail'in dudaklarının kenarları yukarı kalktı. "Sakın bana bu hetaira'ya aşık olduğunu söyleme Dionysos. Arkadaşlıkları için para aldıklarını en iyi sen bilirsin."

Dionysos'un böyle bir tepki vermesi büyük şansı çünkü Michail, Ariadne'nin adamın önerisi karşısında nasıl donup kaldığını ya da solgunlaştığını görememişti.

Buradan çıkmaları gerekiyordu.

"Size daha önce de söylediği gibi," dedi Dionysos, "ödeme yapmıyorum."

Michail purosundan bir nefes daha çekerken bir an için ona baktı. Dumanı üfledi ve aynı eğlenmiş kıkırdamayı yaptı.

bütün gece verdi.

"İyi, iyi," dedi. "Karşı çıkmak bana düşmez. Ben de hayatımda bir ya da iki fahişeye aşık oldum."

Tam o sırada kapı çalındı ve az önceki genç adam içeri girdi.

"Bay Calimeris," dedi. "Bir dakika?"

"İzninizle," dedi Michail ve oturduğu yerden kalktı.

Dionysos adam gidene kadar gergin bir sessizlik içinde bekledi. Ariadne konuşmadan sözünü kesti.

"Phaedra," diye o kadar hızlı bağırdı ki Ariadne irkildi.

Onunla neden bu şekilde konuştuğunu anladığını umuyordu ama Michail'in ne yaptığını biliyordu. Onları yalnız gözlemlemek istemesinden başka bir sebep olmaksızın çağrılmıştı. Filme alınıyorlardı ve sesleri kaydediliyordu.

"Gel."

Bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibiydi, çünkü tereddüt etmesine rağmen sonunda yaklaştı.

Dionysos öne doğru oturdu ve bacaklarını ayırdı. Onu bacaklarının arasında istiyordu çünkü ona yakın olmak istiyordu.

"Diz çök," diye emretti.

Bakışlarını onun üzerinde tuttu ve önünde alçalırken ellerini dizlerinin üzerine koydu. Bu şimdiye kadar tanık olduğu en erotik şeydi - muhtemelen bu kadının ona bu kadar kolay itaat ettiğini hiç hayal etmediği için.

Elini saçlarına doladı ve başını geriye çekti, sonra öne doğru eğildi, ağzı kulağına yaklaştı. Kızın nefesi kesildi ve elleri adamın bacaklarında sıkıştı.

"Ağzından çıkana dikkat et," dedi. Yapabileceği en iyi uyarı buydu, çok fazla konuşursa Michail'in hareketlerinden şüpheleneceğinden korkuyordu.

Dionysos onun gözlerine tekrar bakmak için geri çekildi.

Ariadne bir nefes aldı. Bu oyunda ne kadar iyi olursa olsun, bu rolde kalmak onun için bir meydan okumaydı.

"Seni memnun etmedim mi?"

"Pek sayılmaz," diye havladı Dionysos, ama bunu yüksek sesle söylemek istememişti.

Ellerinin avuç içlerini yavaşça, kasıtlı olarak adamın kalçalarına sürttü.

"Ne yapabilirim?"

Dionysos ona öylece baktı, zihni tamamen düşünceden yoksundu ve bu yüzden onu öptüğüne karar verdi, ama buna ihtiyacı vardı. Elini kızın başının arkasına dayadı ve ağzı kızınkiyle çarpışırken onu yerinde tuttu. Bir araya gelişlerinde de yumuşak ya da tatlı bir şey yoktu, ikisi de iliklerine kadar işlemiş gibi görünen bir çaresizlikten besleniyordu. Ama başladığı kadar hızlı bir şekilde Ariadne geri çekildi.

Bacaklarının arasından ona baktı, dudakları öpücüğünden ıslanmıştı, gözleri nefret ve şehvet fırtınasıyla parlıyordu.

Adam özür dilemek için konuşmaya başladı ama kadın yerden kalktı ve onu tekrar öptü. Kollarını boynuna doladı, dizleri bacaklarının iki yanına yerleşti ve onu siyah sandalyeye oturttu. Elleri çıplak kıkına gitti ve avuçlarını her iki yanağına vurmadan önce yumuşak tenini sıktı. Onu tekrar kavradı ve uzunluğuna karşı öğütmesine yardım etti, ona karşı hissettiği için inledi.

"Siktir," diye nefes aldı boynunu ve çenesini öperken. "Sana hiç mükemmel olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Sen ilk olacaksın," diye fısıldadı.

"Ne yazık," dedi ve ağızları tekrar çarpıştı.

Dionysos daha önce hiç kimseye karşı bu kadar çılgınca hissetmemişti ama Ariadne bir kibritti ve onun altında yanmak istiyordu.

Bir elini kıkından göğüslerinden birine götürdü, göğüs uçları sertleşene kadar yoğurup ovdu ve başparmağının her darbesi onu inletti.

Kahretsin, ağzına almak istiyordu, ama tam kızın elbisesini aşağı çekecekken biri boğazını temizledi ve ikisi de dondu kaldı.

"Bölmekten gerçekten nefret ediyorum," dedi Michail, yanında iki iri yarı adamla fark edilmeden geri dönmüştü. Siyahlar giymiş olan ölümlünün etrafını sarmışlardı. "Ama çok talihsiz bir haber öğrendim."

"Bu da ne böyle, Michail?"

"Seninle bir ilgisi yok, Dionysos," dedi ölümlü. "Bu benimle senin kızın arasında, değil mi Phaedra? Ya da belki Dedektif Alexiou'ya daha iyi cevap verirsin."

"Ne?" Dionysos Ariadne'den Michail'e baktı.

"Dedektif Alexiou Yunan Polis Departmanı'nda çalışıyor," dedi Michail, Dionysos'un Ariadne'nin geçmişinden haberdar olmadığı izlenimine kapılmıştı. "Aylardır sokaklarımızda gizli gizli dolaşıyor. Ortadan kaybolduğunda birkaç haftadır peşindeydik. Ege'nin dibini boyladığını düşünmüştüm ama görünüşe göre istediğini elde etmenin başka bir yolunu bulmuş."

"Peki bu ne?" Dionysos sordu. Şimdi ona bakıyordu. Elleri kadının kalçalarında, silahının hemen altındaydı.

Onun bakışlarını tuttu.

"İşimi yapıyordum," dedi. "Kayıp kadınları arıyordum." Adamın göğsü sıkışmıştı.

Bu yüzden, sonunda onun kulübünde bulduğu kadınları aramak için bu sokaklarda dolaşmıştı. Tabii ki buradan başlamıştı. Onların seks ticareti için satıldığını düşünmüştü.

"Üzgünüm hayatım," dedi Michail. "Düşündüğün kadar kurnaz değilmişsin. Şimdi neden değerli konuğuma biraz yer vermiyorsun?"

Dionysos Ariadne'nin bakışlarını tuttu. Onun gitmesine izin vermek istemiyordu. "Ariadne." Onun adını söylemekten kendini alamadı.

"Özür dilerim," dedi ve ayağa kalktı.

"Ariadne!"

Ama ayağa kalkar kalkmaz silahını çekti ve Michail'in her iki yanındaki adamlara birer kurşun sıkmak üzere iki kez ateş etti.

Dionysos ayağa kalktı.

"Ne sikimi bekliyorsun, Dionysos? Öldür onu!" Yapmak istediği son şey buydu.

Dionysos büyüünü çağırdı ve yerden kalın sarmaşıklar fışkırarak Michail'in bileklerine dolandı ve onu yere düşürdü. Yüzüstü yere düştü, kolları iki yana açılmıştı.

Dionysos adamın yanına gitti ve başını geriye çekti. Yüzü kıpkırmızıydı ve burnu kanıyordu. Acı dolu bir çığlık attı.

"Eğer ona elini sürersen ölürsün Michail," dedi. "Şimdi, sana daha önce bir soru sormuştum."

"Siktir git!" Michail inledi, ağzından kan ve tükürük fışkırıyordu.

Dionysos başını tekrar yere vurdu. Bu kez başını geriye çektiğinde, saçlarından geriye kalanları tutuyordu.

"Bunu tekrar deneyelim," dedi. "Kız, nerede o?"

"Bilmiyorum," dedi Michail, öfkeyle.

Dionysos onun yüzünü tekrar yere vurmaya hazırlandı ama ölümünün canına tak etmişti.

"Bekle, bekle!" dedi nefes nefese kalarak. "Ben... Ben onu kıyıya gitmemesi konusunda uyardım."

"Senin bir tür kurtarıcı olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" "Onun güzelliğini anlamıyorsun. Sirenin çağrısı gibi."

Michail'in ima ettiği şey, yani Medusa'nın bu dünyada bir avcıdan endişe duymadan var olamayacak kadar güzel olduğu düşüncesi içini tiksintiyle burktu.

"Kıyıya mı gitti?" Dionysos sordu. "Peki sonra ne oldu Michail?"

"Bilmiyorum! Hiç geri gelmedi!" Michail bağırdı ve sonra sesi sakinleşti. "Ama okyanus Poseidon'un diyarısıdır ve hepimiz onun güzel şeylere neler yaptığını biliyoruz."

Evet, Dionysos biliyordu.

Onları kırdı.

"Siktir!"

Dionysos, Michail'in yüzünü tekrar yere çarptı ve bu sefer ölümlü hareket etmedi.

Dionysos ayağa kalktığında, hareketsiz ve sessiz duran Ariadne ile yüzleşti.

"Silahı yerine koy," dedi ve sonra kadının ceketini attığı yere gitti. Ceketini yerden aldı ve omuzlarına yerleştirerek onu kendine yaklaştırdı. "Hadi gidelim," dedi.

Bu kez, Yeni Atina'da yarışmak umurunda değildi.

İkisini de eve ışınladı.

BÖLÜM IX

HADES

Hades özellikle zevk bölgesinden hoşlanmıyordu.

Genellikle sadece ilk genelevini açmak için para arayışıyla kendisine gelen Madelia Rella'yı kontrol etmek için ziyaret ederdi. Madelia, seks işçilerinin hakları konusunda her zaman sesini yükselttiği için bölgede hüküm süren diğerlerinden farklıydı. Hades'e gücünü sunması halinde bunu iyilik için kullanacağına dair söz vermişti ve öyle de yaptı, ancak bunun büyük bir bedeli vardı ve bu bedel insan ticaretiydi.

Genelev sahipleri ne kadar çok kurala uymak zorunda kalırsa, birçoğu da bu kuralların altını oymak için o kadar çok yol arıyordu. Belgesiz seks işçileri aynı standartlara tabi tutulamıyordu, bu da şüphelenmeyen insanların sokaklarda kaybolması ve bu emeğe zorlanması anlamına geliyordu.

Yukarı Dünya'daki tüm yaşam gibi bu da kısır bir döngüydü.

Ama Hades Madelia için gelmemiști; Apollon için gelmişti, tanrının Crysos Bölgesi'ndeki dairesini ziyaret ettikten ve boş bulduktan sonra Erotas'ta olacağından şüphelenmişti. Apollon'un neden orada bir konut tuttuğunu merak ediyordu; orada neredeyse hiç bulunmuyordu.

Hades, Erotas'ın fuayesinde kara bir duman bulutu içinde belirdi. Kendini gösterdiğinde birkaç kişi çılgılık attı ama madam Selene hepsini susturdu. Yaşlı, güzel ve zarif bir kadındı. Hades onu tanımıyordu ama bu genelevi uzun süredir işlettiğinin farkındaydı ve anlatılanlara bakılırsa işçilerine iyi bakıyordu.

Madam bir adım öne çıktı ve elleri önünde kenetlenmiş halde derin bir reverans yaptı.

"Lord Hades," dedi ayağa kalkarken. "Sizin için ne yapabilirim?"

Kadının onun bakışlarını tutabilmesine hayranlık duydu. Arkasında toplanan insanların hiçbiri bunu yapamadı.

"Apollo'yu görmeye geldim."

Arkasından birkaç kıkırdama koptu.

"Sessizlik!" Madam Selene herkese ters ters bakarak emretti. "Embesiller! Ölüler Tanrısı'yla alay etmeyin."

Oda sessizleşti ve yoğun bir gerilim arttı. Hades havaya sinen endişe ve korkuyu hissedebiliyordu ama bunun kendi varlığından mı yoksa Madam Selene'in küçümsemesinden mi kaynaklandığından emin değildi. Madamın bu çok katlı genelevi bu kadar etkili bir şekilde işletebilmesinin bir nedeninin de kimsenin onun hayal kırıklığını kazanmak istememesi olduğunu hissediyordu.

Madam Hades'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Elbette. Size kamerasına kadar eşlik etmeme izin verin."

Hiç tereddüt etmeden arkasını döndü ve Hades'le birlikte yanlarından geçerken işçiler kendilerini duvara yaslayarak ayrıldılar. Koridora çıktıklarında aynalı bir asansöre girdiler. Madam uzun eteğinin cebinden bir anahtarlık çıkardı ve onu Apollo'nun katına çıkmak için kullandı. Hades onu elinde ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti. Tüm soğukkanlılığına rağmen onu endişelendirmişti ve endişelenmekte de haklıydı.

Hades aynada onu izledi. Çenesi dik, çenesi kalkıktı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

"Sizi sinirlendiriyor muyum, Madam Selene?"

"Böyle bir tanrının huzurunda herkes gergin olur," dedi.

Hades kıkırdadı ve konuşurken ayaklarına baktı. "Bir keresinde nişanlığımın açık artırmaya çıkmasına izin verdiğin için gergin olabilir misin?"

Madam Selene başını Hades'e doğru salladı. "Söylemeyeceğini söyledi."

"Müstakbel eşim Yeraltı Kraliçesi'nin bir yalancı olduğunu mu ima ediyorsunuz, Madam?"

"Hayır, tabii ki hayır. I-"

"Bana o söylemedi," dedi. "Apollo söyledi."

Madam derin, ürpertici bir nefes aldı. "Beni öldürmeye mi geldin?"

Hades güldü, ama o üzgün görünüyordu.

"Hayır," dedi. "Yine de senden kefaretni isteyeceğim."

Kadın yutkundu. "Peki bu ne olabilir?"

"Bir iyilik," dedi. "İleriki bir tarihte tahsil edilmek üzere."

"Sunacak değerli bir şeyim yok lordum," dedi. "Ruhun var," dedi

Hades ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

Gözlerini dikmiş, hareketsiz ve sessiz, muhtemelen onun ruhunu çalmasını bekliyordu.

"Ama bunu istediğim zaman alabilirim," dedi. "Neyin değerli olduğuna ben karar veririm hanımefendi ve inanın bana, tahsil ederim."

Gözleriyle tekrar karşılaştığında bir kez başını salladı.

Asansörün kapıları açıldı ve Hades Apollon'un süitine adım attı. Crysos'taki dairesinin aksine, burası abartılı bir şekilde dekore edilmişti. Her şey desenliydi, hiçbirisi birbirinin aynısı değildi -çiçekli bir kanep, çizgili yastıklar, küçük elmaslarla dikilmiş perdeler- ve hepsi altınla süslenmiş ve mücevherlerle kaplanmıştı.

Burası bir işkence odası olmalı, diye düşündü Hades. Bu onu kesinlikle çıldırtmıştı.

Hades, pençeli ayaklar üzerinde duran tertemiz bir küvetin bulunduğu bitişik odaya geçti. Bunun ötesinde, Apollon'un sırt üstü yattığı, kollarını ve bacaklarını iki yana açtığı devasa bir yatak vardı. Üzerinde bir bornoz vardı ama bornoz açıktı, çok bariz bir ereksiyonu ortaya çıkarıyordu ve horluyordu.

Yüksek sesle.

Hades bir an için tanrıyı izledi ve sonra gözleri yatağın yanındaki masanın üzerinde duran boş votka şişesine kayd. Başka bir şişe de

yere.

Sikeyim.

Apollo ayıkken başa çıkması zor biriydi, ama sarhoşken?

Hades sinirli bir şekilde iç çekti, yerdeki boş şişelerden birini aldı, küvetteki suyla doldurdu ve sonra Apollon'un yüzüne döktü.

Tanrı akıntının altında çırpındı. "Ne oluyor lan!" Apollo tükürdü.

Uyanık olmasına rağmen Hades şişe boşalana kadar durmadı. Apollo ona ters ters bakarken kolunu yanına bıraktı.

"Horluyorsun," dedi Hades.

"Ben horlamam!" Apollo tersledi.

"Evet, biliyorsun," dedi Hades. "Az önce seni duydum."

Apollo onu görmezden geldi ve iki parmağıyla cübbesinin eteğini çekti. "Kimonomu mahvettin." Yataktan kalktı ve bornozu atarak çırılçıplak bir halde odanın diğer ucundaki gardıroba doğru yürüdü. Kapakları açınca aynı renk ve desende birkaç kimono ortaya çıktı.

Hades başını salladı. "Ne oluyor lan?"

"Ne var, Hades?" diye çıkıştı tanrı, askılardan birinden bir cüppe aldı ve öfkeyle giydi. "Bu *moda*, gardırobundaki tek renk siyah olduğu için hakkında çok az şey bildiğin bir şey, ama sanırım ruhunun rengi olduğu için bu uygun."

Hades kaşlarını kaldırdı. Bunun Apollo'nun neyi rahatlatıcı bulduğu kadar modayla da ilgili olduğundan emin değildi ama bunu yüksek sesle söylemedi.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Apollo derin bir nefes aldı. "Evet, aslında," dedi gardırop kapılarını çarparak. "Senin sayende değil. Burada ne işin var senin?"

"Adonis'in otopsisini senin yapman gerekiyordu," dedi Hades.

"Yaptım," dedi Apollo. "Ve her yeri *delik deşikti*."

Adonis'in cesedinin yanında bir bıçak sapı buldukları düşünöldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi.

"Neyle bıçaklandığı hakkında bir fikrin var mı?" Hades sordu.

Apollo bir elini ıslak saçlarında gezdirerek, "Kıvrımlı bir şey," diye cevap verdi.

"Nereden biliyorsun?" Hades sordu.

"Çünkü parmağımı yaraya soktuğumda *kıvrıldı*, Hades. Tanrı aşkına. Benden otopsi yapmamı istedin. Ben de yaptım."

Hades onu hangisinin daha çok rahatsız ettiğinden emin değildi; Apollon'un huysuzluğu mu yoksa Adonis'in canını almaya yardım eden şeyin eğri bir bıçak olduğı bilgisi mi?

Bu ona özellikle bir bıçağı düşündürdü - babasının tırpanını.

"Sorun nedir?" Hades sordu.

"Sorun nedir?" Apollon Ölüler Tanrısı'yla yüzleşmek için arkasını dönerek tekrarlardı. "Bilmiyorum, Hades. Belki de uyanırken su işkencesine maruz kaldığım için kızgınımdır."

Hades gözlerini devirdi ve içini çekti, ama Apollon sözünü bitirmemişti.

"Ya da belki de sabahın dördünde lanet olası bir suç mahalline çağrıldıktan sonra günümün çoğunu dirseklerime kadar lanet olası bir cesedin içinde geçirdiğim içindir."

Hades, adım atmaya başlayan tanrıyı izledi.

"Belki de bir aydır kimseyle yatmadığım içindir, ama sen her gece defalarca yattığın için bu konuda hiçbir şey bilemezsin."

"Ben... artık neden bahsettiğimizi bilmiyorum Apollo, ama bence senin terapiye ihtiyacın var."

"İhtiyacım olan şey herkesin beni rahat bırakması!"

Bir sessizlik oldu ve sonra Hades sordu, "Apollo... aşık mısın?" "Ne? Hayır!"

"Bu seferki kim?"

Apollo, "Bunu hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi gösterme," dedi.

Apollo'yu çok uzun zamandır tanınmasına rağmen Hades'in niyeti bu değildi. Kimi istekli, çoğu isteksiz bir sürü aşığı olmuştu ve hepsini sevdiğini iddia etmişti.

"Pekâlâ o zaman," dedi Hades. "Bunu farklı kılan ne?"

"*Bilmiyorum*," dedi Apollo hayal kırıklığına uğramış bir halde. "*Sorun* da bu zaten. Ben sadece onu istiyorum."

"Ve ne? Seni istemiyor mu?" Tanrı sessizdi.

"Apollo?"

"Öğrenmek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Öğrenmek istemiyorum!" diye bağırdı ve gözleri cam gibiydi. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun ama ben *çok* sevdim ve onlar da beni hiç sevmedi."

"Apollo-"

"Ben bu adamı istemiyorum," dedi. "Bu ikimiz için de daha iyi olur."

Hades'in tek istediği Adonis'i neyin öldürdüğünü bilmektir. Neden bu onun hayatıydı?

"Sorun şu ki onu istiyorsun," dedi Hades. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Apollo gözlerini kırptırdı. "Ne demek istiyorsun?" "Bu adamı istiyorsun, her kimse-" "Ajax. Onun adı... Ajax."

"Ajax'ı istiyorsun. Bu yüzden ona duygularını söyleyebilir ya da hiçbir şey yapmayabilirsin, ancak hiçbir şey yapmazsan, sonunda başka birini bulacağını kabul etmek zorunda kalacaksın."

"Bunun en iyisi olmadığını kim söyleyebilir?"

"Her aşığı Sümbül ile kıyaslayamazsın Apollo. Bu ne sana ne de aşığa haksızlık olur."

"Her aşığı Persephone'ye benzetmez misin?" diye karşı çıktı.

Hades'in çenesi gerildi ve Apollon'a ters ters baktı. Öfkesine yenik düşmeyecekti.

"Hayatının aşkını *kazanmak* için *kaybetmeyi* göze alan bir Apollon hatırlıyorum," dedi Hades. "Ve işte buradasın, risk almaya bile istekli değilsin."

"O Apollon uzun zaman önce öldü," dedi Apollon. "Düşünsene, beni Tartarus'a atmış olsaydın benden kurtulabilirdin."

Hades, Hyacinth'in ölümünün ardından Apollon'un ölme ricasını reddetmişti ve bunun için birçok nedeni vardı; bunlardan biri, böyle bir dileği yerine getirmenin bir can almak olarak görüleceğiydi ve Kaderler bir ruh, bir al-ver talep edeceklerdi ve Apollon kadar büyük bir kurbanla ne yapacaklarını bilemezlerdi.

"Canımı *sıktığın* doğru olsa *da*," dedi Hades, "Persephone ile yaptığın pazarlık yüzünden seni *öldürebilirdim*... Bunu özlerdim."

"Neyi özledin?" Apollo kafası karışmış bir şekilde sordu.

"Bu," dedi Hades, elini Apollo'nun tamamına doğru sallayarak,

"acinası..." "Acinası mı?"

"...acinası..."

"Acinası mı?"

"...sefil..." "Sefil mi?"

"...devam eden bir şeyiniz var. Gerçekten de Işık Tanrısı'nı çağırıştırıyor." "Siktir git," dedi Apollo.

Hades karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Sorunun ne olduğunu soran *sendin*," diye mırıldandı Apollo.

"Adonis'in nasıl öldüğünü de sordum," dedi Hades. "Ve bana tek söylediğin eğri bir bıçakla bıçaklandığı oldu."

"Birden çok kez dediğim kısmı kaçırdın mı?" Apollon tersledi. "Bana cesedi göster," dedi Hades. "Bana yaraları göster."

Apollo daha çok hırlamaya benzeyen bir iç çekiş sundu, tek bir kelime sıkılmış dişlerin arasından kayıp gitti.

"*Tamam.*"

Hades, Apollo'nun karanlık ve soğuk tapınaklarından birinin içinde ortaya çıktı. Bu özel tapınak artık kullanılmıyordu ve Yeni Atina'da eski agora olarak bilinen yerde bulunuyordu. Antik çağlarda burası vatandaşların kutlama yapmak, ibadet etmek, oyun oynamak ve sanatlarını sergilemek için toplandıkları canlı bir kamusal alandı. Şimdi ise, savaşlar ve ölümcül hava koşullarının ardından, çoğunlukla harabe halindeydi.

Apollon ortaya çıktı ve Hades'i kenara iterek odanın köşesine, duvara dayalı metal bir masanın bulunduğu yere doğru ilerledi.

"Üstünü değiştirmen gerektiğini düşünmüyor musun?" Tanrı hâlâ değerli kimonosunu giyerken Hades sordu. Eğer suyun onu mahvettiğini düşündüyse, kan daha kötü değil miydi?

Ama Apollo bunu umursamıyor gibiydi. Adonis'in vücudunu kaplayan beyaz, kanlı beze yapıştı ve bir çırpıda çekip çıkardı.

Hades çok fazla *ceset* görmüştü -çok *fazla*- bu *yüzden* buna tam olarak hazırlıklı olmamasına şaşırdı.

Cesede yavaşça yaklaştı. Adonis artık temiz olduğu için Hades gövdesindeki, bacaklarındaki ve kollarındaki, hatta yüzündeki geniş yaraları seçebiliyordu. Her yırtığın etrafında, sanki gereğinden fazla kuvvetle bıçaklanmış gibi, kırmızımsı kahverengi morluklar oluşmuştu. Bu, Hades'in normal bir bıçakla hayal edebileceğinin ötesinde bir hasardı.

Sonra Hades onun yan tarafında kanaması durmamış gibi görünen bir yara fark etti.

Garip.

"Apollo," dedi Hades. "O yaralarda hiçbir şey kalmadığından emin misin?"

"Her birini kazdım," dedi Apollo. "Bu neden kanıyor?"

"Ölü bedenlerin kanı akmaz, Hades-" Apollon cesedin etrafından dolaşp Hades'in yanında dururken sustu. "Bunun kan olduğunu sanmıyorum," dedi Apollon. Tanrı bir adım öne çıktı ve parmağını sızan yaraya soktu.

"Eldiven falan istemiyor musun?" Hades, çıkardığı yumuşacık ses karşısında irkilerek sordu.

Apollo etrafı karıştırırken hiçbir şey söylemedi. "Ah! Orospu çocuğu!" dedi ve parmağını çıkardı. Bunu yaparken elini salladı ve odanın her tarafına vücut sıvıları püskürttü.

Hades yüzünü siper etti. "Ne oldu?" diye sordu.

Apollo hâlâ cevap vermedi ve uzun bir cımbız aldı. Bu kez onları yaranın içine soktu ve birkaç saniye sonra metal masanın üzerinde bir şey tıngırdadı.

Apollo onu aldı ve başparmağını üzerinde gezdirdi. "Nedir bu?" diye sordu.

"Bu bir tırpanın ucu," dedi Hades. "Cronos'un tırpanının ucu."

BÖLÜM X

HADES

Hades, Kronos'un tırpanının ucunu tuttu.

Bu hissiyattan nefret ediyordu; ağır ve sıcaktı, sanki metal cebinin kumaşını yakıp göğsünü dağlayacakmış gibi. Odasına döndüğünde, kontrol etmek için içine uzandı ama metalin dokunulduğunda soğuk olduğunu gördü.

Poseidon'la, ölümlü bir adamın içinde ve kıyılarından uzakta nasıl yol bulduğu konusunda yüzleştğinde buna ihtiyacı olacaktı.

Kılıcın kendisi kısmen adamanattan dövülmüştü ve babasına Gaia tarafından verilmişti. İlahi olanı yaralama yeteneğine sahipti. Kronos onu babasını hadım etmek için kullanmıştı ve toprağa damlayan kan İntikam ve Öç Tanrıçaları olan Fury'leri doğurmuştu.

Zeus, Hades ve Poseidon'u Kronos'un bağırsaklarından kurtardıktan sonra, onun gücünü simgeleyen ve diğer tanrılara korku salan tırpanını alıp okyanusun derinliklerine fırlatmışlardı.

O zamanlar Poseidon, hepsi gibi farklı bir insandı ama pişmanlık için hiçbir zaman geç değildi, özellikle de kardeşinin neden olmaya bu kadar istekli olduğu kaosu gördükten sonra.

Ölümlü olan Adonis, vücudunu delip geçen on dört bıçak yarası bir yana, tek bir bıçak yarasından bile kurtulamazdı. Kılıcın geri kalanının hâlâ birisinin elinde olması da aynı derecede endişe vericiydi. Kırılmış olması onu daha az güçlü yapmazdı.

Ya bu saldırganlar bir tanrının peşinden gittiye? Küçük bir tanrının bile mi?

Kanlarından ne gibi şeyler fişkirabilir?

Ölümlüler muhtemelen tanrı öldürmenin sonuçlarını anlamıyorlardı ama Poseidon bunun farkındaydı.

İçini şok edici bir nefret dalgası kapladı. Bunu tam olarak kime karşı daha fazla hissettiğini kestiremiyordu - Kronos'a mı yoksa Poseidon'a mı? Kardeşinin oynadığı oyun her ne ise tehlikeliydi. Bir şeyler oluyordu, dünyanın yüzeyinin altında hareket ediyordu. Tanrılara zarar verebilecek çok fazla silah vardı - önce ophiotaurus, şimdi de tırpan ve Demeter'in lanet olası kar fırtınası ölümlülerin tanrılar hakkındaki düşüncelerine yardımcı olmuyordu. Sırada ne vardı?

Öğrendikçe Persephone için daha çok korkuyordu.

Persephone'yi uyurken ya da uyanık ve onu beklerken bulmayı umarak başını kaldırdı ama yatak boştu. Rahatlamayı başarmadan önce sadece bir saniyeliğine panikledi. Onu burada, Yeraltı Dünyası'nda hissedebiliyordu, varlığı sanki yanındaymış gibi teninde geziniyordu.

Yakındaydı.

Odadan çıktı ve şatoyu aramaya başladı, onu mutfakta oldukça hızlı bir şekilde buldu. Adanın arkasında durmuş, bir kasede bir çeşit hamur karıştırıyordu. Onun varlığından tamamen habersizdi ve şimdilik böyle olması hoşuna gidiyordu. Kendini gizlemek için takabileceği herhangi bir maske olmadan onu özgürce gözlemleyebiliyordu.

Onu yemek pişirirken bulduğunda şaşırmamalıydı; uyuyamadığında bunu sık sık yapardı. Unu kâseye serperken sessizce mırıldanıyor, arada bir durup neredeyse bitmek üzere olan viski şişesinden bir yudum alıyordu.

Kaşları, kızın bu kadar kolay tüketiyor gibi görünmesi karşısında kalktı ve en son denediğinde nefret ettiğini hatırladı.

Kadının ne kadar sarhoş olduğunu merak etti.

Persephone karıştırma işlemini bitirdiğinde karışımı bir tepsiye döktü ve Persephone'nin spatulayı tepsinin üzerinde gezdirdikten sonra kalanları yalamak için dudaklarına götürmesini izledi.

Onayladığını mırıldandı, bu Hades'in kendini belli etme işaretiydi, çünkü o da tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordu - ama onun dilinde.

"Tadı nasıl?"

Adam kadının arkasında belirdi, aleti kadının kıkına değecek kadar yakındı. Kız başını onun sesine doğru çevirip cevap verirken öne doğru eğildi.

"İlahi."

Kendisine verilen küçük alanda döndü ve hamurun bir kısmını parmağına topladı.

"Tadına bak," diye yalvardı.

Hades elini tutup hamuru yaladı ve sonra ağzını parmağının üzerine kapatıp sert ve yavaş bir şekilde emdi, işi bitene kadar bakışlarını ondan ayırmadı. Kadının onu izleyişi adamın inlemesine neden oldu ve kalçaları kadınıkilere yaslandı, bakışları kadının ağzına kaydı.

"Enfes," dedi, sesi kısıktı. "Ama ben tanrısallığı tattım ve bundan daha tatlı bir şey yok."

Sybil'in evinde başladıkları işi nasıl devam ettireceklerine karar vermeye çalışıyordu ki, Sybil aniden ondan uzaklaştı. Spatulayı kaseye geri koydu ve kekleri aldı. Kadın fırına doğru ilerlerken adam bir adım geri çekildi. Kadın kapıyı açtığında sıcaklığı hissedebiliyor ve görebiliyordu. Havayı eritiyor gibiydi.

"Neredeydin?" diye sordu onları bir rafa yerleştirirken.

"İşim vardı," dedi ve bunun iyi bir cevap olmadığını fark etti, özellikle de kadın fırının kapısını çarpınca.

Ona döndü, bakışları daha çok parıltılıydı. "İş mi? Bu saatte mi?"

İş her zaman bu saatlerde, yani gece yarısından sabahın erken saatlerine kadar sürerdi.

"Ben canavarlarla pazarlık yaparım Persephone," dedi. "Ve sen, görünüşe göre, pişiriyorsun."

Verdiği cevap hoşuna gitmemişti çünkü istediği gibi ona gelmemişti. Onu limuzinde çaresiz ve arzulu bir halde nasıl bıraktığını düşündü.

Belki de eve döndüğünde kadının aynı vahşi arzuyu yeniden alevlendirmek için bekliyor olacağını ummakla aptallık ediyordu.

Belki de kendi başının çaresine bakmıştı ve ona ihtiyacı yoktu, ama yorgun olduğu kadar tok da görünmüyordu.

"Uyuyamadın mı?"

"Denemedim," dedi.

Hades kaşlarını çattı ve sonra başıyla tezgâhın üzerindeki şişeyi işaret etti. "Bu benim viskim mi?"

Hades onun neden bakma ihtiyacı duyduğundan emin değildi - işaret ettiği şeyin gayet farkındaydı - ama ona bir daha bakmadığında, bunun belki de ondan tamamen kaçmak için bir bahane olduğunu hissetti.

"Öyleydi," diye cevap verdi ve adam daha da yaklaşarak bakışlarını kendi bakışlarına döndürdü ve ağzını onunkine bastırdı. Kadının tadı çikolata ve viski gibiydi ve bu gerçekten de *ilahiydi*. Elleri ceketine dolandı ve onu kendine çekerek vücutlarını birbirine yapıştırdı.

"Senin için yanıyorum," diye homurdandı ağzına karşı. Ellerinini sırtından kışına doğru inmesine izin verdi, biriyle onu sıktı ve diğerini sıcak merkezini kızdırmak için aralarında hareket ettirdi. Kadının nefesi boğazında düğümlendi ve adam onun için çoktan ıslandığını biliyordu. Belki de o gittiğinden beri arzusu dinmemişti ve bedenine girdiğinde sıırılsıklam olacaktı.

Sikeyim.

Bu düşünceyle siki kasıldı ve bütün kafası patlayacakmış gibi hissetti.

Ona dokunurken öpmeye devam etti ve o anda onu tezgâhın üzerine kaldırıp tadına bakmak istese de, bunun o lanet oyunun ardından başladığını ve devam etmeden önce birkaç şeyi netleştirmesi gerektiğini de fark etti.

Elini onun bacaklarının arasından çekip kalçalarını onunkilere doğru yuvarladı.

"Hadi bir oyun oynayalım."

"Sanırım bu gecelik oyunlarla işim bitti," dedi. "Sadece bir tane," dedi - gerçekten de çağırdı.

Çenesi boyunca öptü ve sonra daha önce kullandığı hamur kaplı spatulaya uzandı.

Bir ona baktı, bir de ona.

Hamuru göğsünün üzerinde yumuşatırken "Asla yapmadım," diye mırıldandı.

Persephone ona karşı titredi. "Hades-"

"Sus," dedi ve kız sert bir hayal kırıklığıyla dudaklarını birbirine bastırdığında, spatulayı ağzına dokundurdu. Kız spatulayı yalamaya başlayınca, onu susturmak için sanki bir parmağıymış gibi dudaklarına bastırdı. "Dur. Bu benim için."

Bakışlarını onunkilere dikti ve adam onun kararsızlığını ve merakını hissetti. Dudakları aralandı ve bekledi.

Devam etti. "Senden başka hiç kimseyi istemedim."

"Asla mı?" diye sordu. Kulağa ne kadar şüpheli geldiğinin farkında olduğunu bile sanmıyordu. "Varlığımdan haberdar olmadan önce bile mi?"

"Evet."

Cevabı dişlerinin arasından kayarken daha çok bir tıslama gibi geliyordu ama aralarındaki mesafeyi kapatıyor, dilini ağzının üzerinde gezdiriyor, alt dudağını dişlerinin arasında emiyordu. Tadı çok güzel, çok tatlı, çok doğrudu.

Kadın tezgâha yaslanırken vücudunun onunkine yaslanmasına izin verdi, dudakları çenesini okşarken tenine gerçekleri fısıldadı.

"Senden önce sadece yalnızlığı bilirdim, insanlarla dolu bir odada bile - keskin, soğuk ve sürekli bir ağrıydı ve onu doldurmak için çaresizdim."

"Peki ya şimdi?" Soru neredeyse bir talepti, sanki artık öncesini umursamıyormuş gibi, sadece şimdi, sadece bu an.

Hades gülümseyerek kızın vücudunu keşfetmeye devam etti ve göğsüne doğru ilerledi.

"Şimdi seni doldurmak için can atıyorum," dedi ve tenini işaretlemek için kullandığı hamuru yaladı. Elleri göğüslerini avuçlamak için hareket etti ve elbisesinin ipeksi kumaşını zorlayan meme uçlarını okşadı. Kadın bunu onu soymaya çalışması için bir davet olarak algıladı ama adam kontrolü elinde tutmak istiyordu çünkü hâlâ kafasında sorular vardı.

Ellerinin tekrar kızın kıkına inmesine izin verdi ve onu tezgâhın kenarına kaldırdı, bacaklarının arasına girerken bacaklarını genişçe açtı.

"Bana bu gecedен bahset."

Bu bir soru değildi ve elleri onun kalçalarında, elbisesinin eteklerinin altında gezindi. Persephone onun dokunuşu altında kıpırdandı. Uyluklarının arasına sıkışmış olmasaydı, acısını hafifletmek için bir tür sürtünme yaratmak amacıyla onları kapatıp birbirine sürteceğini hayal etti.

"Bu gece hakkında konuşmak istemiyorum," dedi nefes nefese bir iniltiyle.

Elini uzatıp onu girişine yaklaştırdı ve henüz ona tam olarak istediğini vermeyecek olsa da, sorularını yanıtlayana kadar onu kızdırmaktan zevk alacaktı.

Bir parmağını kızın açıklığı boyunca, klitorisinin etrafında dolaştırdı ama dokunmadı, gerildiğini ve şiştiğini hissedebiliyordu.

"Biliyorum," dedi. "Üzgündün."

Persephone ona bakmadı. Gözleri kapalıydı, "Kendimi... aptal gibi hissediyorum," derken bile kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Onun böyle hissetmesi hoşuna gitmese de en azından bu da bir şeydi.

"Asla," dedi bir kolunu onun omuzlarına dolayarak, parmağını onun tatlı sıcaklığına daldırırken. "Anlat bana."

Parmakları adamın pazularına saplandı.

"Benden önce pek çok kişiyle bu kadar çok şey paylaştığın için seni kıskanıyordum ve biliyorum ki elinde değil ve bu kadar uzun yaşadın... ama ben..."

Adam parmaklarını ve başparmağını kullanarak onu tatmin etmeye devam ederken nefesi boğazında düğümlendi ve bacakları adamın etrafında sıkıştı ama bunun bir önemi yoktu. Daha fazlasını duymasına gerek yoktu.

Ona doğru eğildi, ağzı onunkinin üzerinde geziniyordu. "Sana en başından beri sahip olmak isterdim," dedi. "Ama kader acımasız."

"Bana sadece cezalandırma görevi verildi," dedi.

Bu sözler göğsüne saplanmış bir bıçak gibiydi. Kader Demeter'in çocuk sahibi olma isteğini yerine getirmiş olsa da, bunun bir sonucu olduğunu, Demeter'in en nefret ettiği tanrılardan biri olan Hades'in hayatıyla iç içe geçeceğini söylüyordu.

Bu onun için ne kadar güvensizlik gibi görünse de, onun için de öyleydi.

Yine de bu konu üzerinde çok uzun süre düşünmeyi reddetti; gelecekleri nasıl örüldüyse, aynı şekilde çözülebileceğini de göz önünde bulundurdu.

"Hayır," diye yatıştırdı. "Sen bir zevksin. *Benim zevkim.*"

Ağzını onunkine bastırdı, parmakları kaygan sıcaklığının içinde hareket etmeye devam etti ve bacakları onun etrafında çok sıkı olana kadar klitorisini kızdırdı, patlayacağını düşündü. Onu tekrar tekrar bu noktaya getirmek istiyordu, böylece sonunda boşaldığında, saplantısından hiç şüphesi kalmayacaktı.

Adam kadının bedenini terk etti ve kadın gırtlaktan gelen öfkeli bir çığlık attı. Bu adamın hoşuna gitmişti. Parmaklarından damlayan ıslaklık ve onu sırtına doğru götürürken ona dik dik bakması hoşuna gitmişti.

"Şimdi sensin, sonsuza dek sen," dedi kadın topuklarını tezgâhın kenarına kaldırıp bacaklarını açarken. Ellerini kadının kalçalarına dayadı, gözleri kadının açıkta duran pembe merkezine kayd. Şişmiş ve ıslaktı ve onu tatmak için eğildi, aşağıdan yukarıya doğru yaladı, ağzında kalın hissettiği klitorisini nazikçe emdi.

Buna bayılmıştı. Ağzı sulandı ve kadın onun altında iradesine boyun eğdi, sanki onu daha önce hiç böyle hissetmemiş gibi güzelce kıvranıyordu.

Adam kızın içine girdiğinde, kız adeta parmaklarını emiyordu, bedeni öylesine şişmişti ki.

Onu serbest bırakmak uzun sürmez.

Nefesini tuttuğu uzun nöbetler arasında inledi, parmaklarını adamın saçlarına doladı, durmasından korktuğu için ona sıkıca sarıldı ve durdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam onu kaldırıp tezgâhtan indirirken.

Adam onu tutarken, parmakları vücudunu ısıtırken ona ters ters baktı.

"İşim bittiğinde, bir dahaki sefere o lanet oyunu oynadığımızda

"O kadar sarhoş git ki seni eve taşımak zorunda kalayım."

"Ne yani? Beni bu gece sikilmediğim her şekilde sikmeye niyetli misin?"

Evet, diye düşündü, siki zorlanıyordu. Onu etrafında hissetmek istiyordu - tüm o şişmiş sıcaklık, sanki açlıktan ölüyormuş gibi vücuduna gelmeye ikna ediyordu.

"Teknik olarak sabah oldu," dedi soluksuz bir kıkırdamayla.

"Birazdan işe gitmem gerekiyor."

"Yazık," dedi ve onu çevirip yanağı granit tezgâha değene kadar itti.

Her zamanki gibi uysal bir şekilde onun iradesine boyun eğdi ve içine girdiğinde nefesi kesildi, kısa, ölçülü itişlerle içine pompalarken sırtını onun altına eğdi. Elini başının arkasından çekip ağzının üzerine koydu ve parmaklarının dudaklarının arasından geçmesine izin verdi.

Kadın onları sertçe emdi ve adamın aleti kadının içinde gerginleşti, kafası kadından başka bir şeyle meşgul değildi. Sonra onu yukarı çekti, sırtı mümkün olduğunca önüne yakındı, itişler daha çok öğütme gibiydi.

"Daha önceki iddianı unutmadım," dedi, ağzı kulağına yakındı. "Yalan söyledim," dedi, kelimeleri zar zor duyuluyordu, kendini o kadar kaptırmıştı ki

Bu anın zevkini.

"Biliyorum ve bu tür yalanların cesaretini kırmak niyetindeyim," dedi, ağzı teninin üzerine kapandı, ona maruz kalan herhangi bir parçasını emdi. "Seni öyle bir becereceğim ki, sonunda boşalacağın zaman adını bile hatırlamayacaksın."

"Durabileceğini mi sanıyorsun?" dedi nefes nefese ama yine de sesinde bir meydan okuma vardı. "Kendini benim orgazmımın tatmininden mahrum etmek için mi?"

Ona karşı gülümsedi. "Benim için yalvardığını duymak anlamına geliyorsa, sevgilim- evet."

Kadının başını kendi başına doğru itti ve ağızları çarpıştı. Kendini tamamen kontrolden çıkmış hissediyordu ve kontrolü bulmayı reddediyordu. Tek istediği kendini onun içinde kaybetmekti.

Geri çekildi ve onu kendine doğru çevirdi, bacağı kolunun üzerinden geçirerek tekrar içine girdi, onu tekrar öptü. Onun içinde olduğu sürece, zevkten çıldırdığı sürece onu hangi pozisyonda tuttuğu gerçekten umurunda değildi. Ve vücudu titremeye başladığında, onu kaldırdı ve destek için duvara yasladı ve vücudunu aç bir şekilde keşfetmeye devam etti.

"Seni seviyorum. Sadece seni sevdim."

Bu sözlerin gerçekliği göğsünü sıktı.

"Biliyorum," dedi kadın, neredeyse duyulmayacak bir cevapla. "Sen biliyor musun?"

Duygularının derinliğini, onunla geçirdiği her an için ne kadar minnettar olduğunu anlayabileceğinden emin değildi.

Ama aynı zamanda onu anlıyormuş gibi de yapamıyordu.

Ne kadar umut ettiyse, ne kadar bu dünyadan bir kurtuluş, hayatında tek bir parlak nokta dilediyse, o da dilemişti.

"Biliyorum," dedi şiddetle. "Seni seviyorum. Sadece her şeyi istiyorum. Daha fazlasını istiyorum. Hepinizi istiyorum."

"Sende," dedi, kadının beyanı onu teşvik ediyordu.

Ağız onunkıyla buluştu ve onu sıkıca tuttu, bir eli etine gömüldü, diğeri destek için duvara bastırdı, sonunda onu boşaltmaya hazırdı, kendisi boşalmaya hazırdı.

Ancak Hermes'in büyüünün Yeraltı Dünyası'na girdiğini hissetmesi onu durdurdu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı dünyadaki tüm zehirle.

Bu, tanrının onları ikinci kez rahatsız ediydi ve bunun bedelini ödeyecekti.

Persephone'nin titreyen bedenini terk etti, onun öfkeli ve ıstıraplı çığlığı bedenini sızlatıyordu. Adamın serbest bırakmadan önce ona daha fazla işkence etmek istediğini düşündü ama yakında bunu anlayacaktı.

Hermes ortaya çıktığında Persephone'nin elbisesini ve kendisini daha yeni düzeltebilmişti. Hades ilk başta havanın seks ve kek gibi koktuğuna dair küçümseyici bir yorum yapmasını ya da yemek yapılan mutfakta sevişmelerini öğütlemesini beklerken, Hermes tamamen... ıssız görünüyordu.

Lanet olsun. Korkunç bir şey olmuştu.

"Hades, Persephone-Aphrodite seni çağırıyor.
Derhal."

Hades gitmeye aldırmadı, ama Persephone?

Onu daha yakın tuttu.

"Bu saatte mi?"

"Hades," diye neredeyse yalvarıyordu Hermes, yüzü her geçen saniye daha da solgunlaşıyordu. "Bu... iyi değil."

Hades'in kalbi göğsünde tekledi. *Şimdi kimdi o?* diye düşündü.

Hephaestus mu?

"Nerede?"

"Onun

evinde."

BÖLÜM XI

HADES

Hades Persephone'yi Afrodit'in Lemnos'taki evine getirdi. Oraya ışınlandığında nerede görüneceğinden hiçbir zaman emin olamadı - konumlar zaman içinde değişti, ama her şey onun veya Hephaistos'un erişim izni vermeye karar verdiği yere bağlıydı.

Hephaistos'un Hades'in atölyesine doğrudan girmesine bile izin vermediği düşünüldüğünde, bugün Ateş Tanrısı'nın çalışma odası onu şaşırtmıştı ama ortaya çıkar çıkmaz bunun nedenini anlamıştı.

Afrodit odanın ortasına yerleştirilmiş bir şezlongun dibinde oturmuş, doğal olmayan bir pozisyonda yatan bir kadının üzerine eğilmişti. Hades onun Harmonia olduğunu anladı ama kadının ne kadar kötü dövülmüş olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

O Uyum Tanrıçasıydı, Afrodit'in kız kardeşiydi. Bu tam da korktuğu şeydi.

Açıkta kalan derisinin her santimi kir, kan ya da çürüklerle kaplıydı ve başının tepesinde iki küt kemik vardı. Bunlar onun boynuzlarıydı ve kafasından kesilmişlerdi.

"Aman Tanrım." Persephone'nin sesi titredi ve Afrodit'e gitmek için Hades'in yanından ayrıldı. Onu kendisine geri çekmemek için ellerini yumruk yapıp sıktı, onu bundan korumak için. Bazı açılardan, dünyanın gerçekliğini ve tıpkı ölümlüleri olduğu gibi onları da nasıl avladığını bilmesi gerekiyordu.

Ama bu endişe vericiydi. İkinci bir saldırı ve bu sefer bir tanrıça, ikisi de Afrodite'ye bağlı.

Hades başını kaldırıp gölgeli odaya baktı ve Hephaistos'u yakınında buldu. Hiç şaşırmamıştı. Afrodite'in başı dertteyken o asla geride kalmazdı, farkında olmasa bile onun değişmez gölgesiydi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Hephaistos'un gözleri karanlıkta parlıyordu, Hades'in içinde kaynadığını hissettiği öfkenin bir ipucuydu bu.

"Kesin olarak bilmiyoruz. Saldırıya uğradığında köpeği Opal'ı gezdirdiğini ve buraya ışınlanabilecek kadar gücü olduğunu düşünüyoruz. Buraya geldiğinde bilinci yerinde değildi ve onu uyandırmayı başaramadık."

Adonis'in başına gelenlere benziyordu. Saldırıya uğradıklarında ikisi de yalnızdı ve geceydi.

"Bunu kim yaptıysa cezasını çekecek," dedi Hermes, sesi öfkeyle titreyerek.

Burada olanlarla ilgili sorun iki yönlüdür. Harmonia sadece bir tanrıça - ilahi kandan gelen biri- değil, aynı zamanda *nazik* biriydi.

Persephone'nin bakışları Hermes'ten Hades'e kaydı.

"Kim o?" diye sordu.

"Kız kardeşim," dedi Afrodite, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. Burnunu çekti ve sonra adını fısıldarken nefes aldı. "Harmonia."

"Onu iyileştirebilir misin?" Persephone ona sordu ve sorusu göğsünün ağrmasına neden oldu. Onu sık sık iyileştirdiği için sormuştu ama bu onun yapabileceğinin ötesindeydi. Harmonia'nın yaraları çok fazlaydı.

"Hayır," dedi, sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi hissederek. Tüm gücüne rağmen, her şeye gücü yeten biri değildi. "Bunun için Apollo'ya ihtiyacımız olacak."

Hades'in çağrısı üzerine ortaya çıkan Apollon, "Bu sözlerin senin ağzından çıkacağını hiç düşünmemiştim," dedi.

Müzik Tanrısı değişmişti. Şimdi zırh giymişti, sanki antrenman ya da eğitim için hazırlanıyormuş gibiydi, Panhellenik Oyunlar'ın yaklaştığı ve Apollo'nun Delphi Palaestra'sındaki eğitimleri denetlediği düşünüldüğünde bu ihtimalin dışında değildi.

Harmonia'yı gördüğünde yüzündeki kendini beğenmiş ifade kısa sürede kayboldu. "Ne oldu?" diye sordu, ileri doğru adım atıp Aphrodite ve Persephone arasında.

"Bilmiyoruz," dedi Hermes.

"Seni bu yüzden çağırdık," dedi Hades.

Persephone'nin kaşları düştü. "Ben... anlamıyorum. Apollo Harmonia'ya ne olduğunu nereden biliyor?"

Bu, Persephone'nin tanrılar ve güçleri hakkında ne kadar az şey bildiğinin bir göstergesiydi ve tamamen şaşırtıcı olmasa da Hades'i endişelendiriyordu. Onların çok sayıdaki ve çeşitlilikteki güçlerini incelemek, savaştıklarında ne beklemeleri gerektiğini öğrenmek için yılları vardı ama Persephone'nin yoktu. Pek çok ölümlü gibi o da unvanlarını yeteneklerinin bir göstergesi olarak kabul ediyordu.

"İyileştikçe anıları görüntüleyebilirim," dedi Apollo. "Yaralarına dokunabilmeli ve onları nasıl ve kimden aldığını keşfedebilmeliyim."

Apollo'nun gururla konuşmasına rağmen, anıları görme gücü tehlikeli olabilirdi. Gördükleriyle gerçekliği arasındaki farkı anlayamama ihtimali her zaman vardı ve saldırıya uğradığına inanırsa Harmonia ile aynı sonuçla karşılaşabilirdi.

Persephone ayağa kalktı ve bir adım uzaklaştı. Hades onun yanına gelmesini diledi. Sadece kendi rahatı için bile olsa onun yanında olmasını istiyordu ama o öylece kaldı ve Apollon'un ellerini Harmonia'nın üzerine koyup saçlarını nazikçe yüzünden çekmesini izledi.

"Tatlı Harmonia. Bunu sana kim yaptı?"

Apollo parlamaya başladı ve Harmonia da parladı ve tanrının titremeye başlaması uzun sürmedi, Harmonia'yı izlerken vücudu sarsılıyordu.

anılar.

Persephone buna dayanamadı ve ileri atılarak onu tanrıçadan uzaklaştırdı.

"Apollo, dur!"

Geriye düştü ve yere yığılmadan önce kendini yakaladı. "İyi misin?" Persephone sordu.

Apollo'nun eli kıpkırmızı olmuş burnunun altındaydı ama ona bakıp gülümsedi. "Ah, Seph. Gerçekten önemsiyorsun."

Hades, Apollon'un sevgilisine bir lakap takmasından hoşlanmasa da, onun vermeye çalıştığı teselliden memnundu.

Persephone kendi iyiliği için çok fazla ilgiliydi.

"Neden uyanmıyor?" Afrodit'in sesi tiz ve çaresizdi, korkusu orada bulunan herkese yayılıyordu.

Kimse Harmonia'nın ölmesini istemedi.

"Bilmiyorum. Onu iyileştirebildiğim kadar iyileştirdim," dedi Apollo. "Gerisi... ona kalmış."

Hades bir kez daha Persephone'nin kendisine döndüğünü hissetti.

Ne kadar sıklıkla rehberlik için ona bakacaktı? Onu ne sıklıkla yüzüstü bırakırdı?

"Hades?"

Adı dilinden düşmüyordu, aralarında dile getirilmemiş bir soru havada asılı duruyordu; bundan sağ çıkabilecek miydi?

"Onun yaşam çizgisinin sona erdiğini görmüyorum," dedi. "Asıl soru, onu iyileştirirken ne gördüğün, Apollo."

Tanrının Harmonia'nın anılarında gördüklerini henüz onlara anlatmamış olmasına sinirlenmişti ama öfkesinin yersiz olduğunu da biliyordu. Tanrı tanık olduğu şeyin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Apollon şakağında daireler çizerek, "Hiçbir şey," diye itiraf etti. Sonra alçak ve yenik bir sesle ekledi: "Zaten bize yardımcı olacak bir şey yok."

"Yani onun anılarını görüntüleyemedin mi?" Hermes sordu.

"Pek bir şey yok. Karanlık ve pusluydular, sanırım bir travma tepkisi. Muhtemelen onları bastırmaya çalışıyor, bu da uyandığında elimizde daha fazla netlik olmayabileceği anlamına geliyor. Saldırganlar maske takmışlar, ağızları açık beyaz maskeler."

"Ama ona zarar vermeyi nasıl başardılar?" Afrodit sordu. "Harmonia Uyum Tanrıçasıdır. Bu *serserileri* etkileyebilmeli ve onları sakinleştirebilmeliydi."

Hermes, "Onun gücünü bastırmanın bir yolunu bulmuş olmalılar," dedi.

Hepsi tedirgin bakışlar atarken Hades boğazında kalın bir şey yuttu.

"Ama nasıl?" diye sordu Persephone.

"Her şey mümkün," diye yanıtladı Apollo. "Kalıntılar her zaman sorun yaratır."

Hades onların neden olduğu sorunların farkındaydı.

"Hades?"

Persephone bir kez daha ona seslendi.

"Bir kalıntı ya da güç peşinde koşan bir tanrı olabilir," dedi.

Söylemediği şey, her ikisi de olabileceğiydi. Ölümlü Sisifos'a bir iş veren Poseidon'u düşündü. Ölümlülerin yaşam çizgilerini manipüle etmek için kullanabilirdi ama bunun yerine onları öldürmeyi seçti.

Ve şimdi Poseidon'un bir tırpan verme şansı vardı. "Bir fikrin var mı Hephaistos?" diye sordu Hades.

Hades başını sallamasına rağmen tanrının aksini bildiğini düşündü.

"Daha fazlasını bilmem gerek."

"Bırak dinlensin, uyandığında ona ambrosia ve bal ver," diye öğütledi Apollon ayağa kalkarken.

Persephone de ayağa kalktı ve Apollon tökezlediğinde onu sabitlemek için kolundan tuttu.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Hades, onun için duyduğu endişenin yersiz olduğunu düşündü; ağzını tekrar açtığında da bunu fark etti.

"Evet." Apollo sırttı. "Uyanık kal, Seph. Seni yakında çağıracağım," dedi ve ortadan kayboldu.

Hades, Apollon'un bulunduğu boşluğa dik dik baktı, Persephone ile sürdürmeye devam ettikleri pazarlıktan hâlâ rahatsızdı. Apollon'un nişanlısını istediğı zaman çağırabileceğı fikrinden hoşlanmıyordu, özellikle de tanrıçaların açıkça saldırıya uğradığı bu ortamda.

Dikkatini Afrodite kaydırmadan önce Persephone'nin bakışlarıyla kısa bir süre karşılaştı.

"Neden bizi çağırdınız?"

Bu muhtemelen Persephone için açıktı, ama Hades için açık değildi. Afrodite onun iyileşemeyeceğini ya da anıları görüntüleyemeyeceğini biliyordu.

Afrodite doğruldu ve ona baktı. Onun yüzünü görmeye hazır değildi; gözleri kırmızı ve şişti. Onu hiç bu kadar perişan görmemişti ve bu onu rahatsız etti.

"Persephone'yi ben çağırdım, seni değil," dedi.

İkisi de Hermes'e ters ters baktı.

"Ne?" diye sordu. "Hades'in onun yalnız gelmesine izin vermeyeceğini biliyorsun!" "Ben mi?" Persephone sordu. "Neden?"

Neden olmasın, diye düşündü Hades.

"Adonis ve Harmonia'nın saldırılarını araştırmanızı istiyorum."

Hades hemen, "Hayır," dedi. Bu fikri aklından bile geçirmedi. Persephone'nin bu işe karışmasına gerek yoktu. *O* bu işi hallediyordu. "Nişanlımdan kendisini kız kardeşine zarar veren bu ölümlülerin yoluna atmasını istiyorsun. Neden evet diyeyim ki?"

"Bana sordu, sana değil," diye tersledi Persephone, bakışları aynı derecede sinirliydi. Kısa bir duraklama oldu ve sonra tekrar Afrodite döndü. "Yine de, neden ben? Neden Helios'tan yardım istemedin?"

Hades çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Helios pisliğin teki," dedi Afrodit. "Titanomachy sırasında bizim için savaştığı için bize hiçbir şey borçlu olmadığını düşünüyor. Ondan yardım istemek yerine ineklerini sikmeyi tercih ederim. Hayır, o bana istediğimi vermez."

"Peki sen ne istiyorsun?" Persephone sordu.

"İsimler, Persephone," dedi Afrodit. "Kız kardeşime elini süren herkesin adını istiyorum."

Ama Adonis değil mi? Hades Hephaistos'a baktı ve onun yüzünden kendini sansürleyip sansürlemediğini merak etti.

"Sana isim sözü veremem Afrodit. Veremeyeceğimi biliyorsun." "Verebilirsin," diye ısrar etti. "Ama onun yüzünden yapmayacaksın."

Hades dişlerini sıktı. "Sen İlahi İntikam Tanrıçası değilsin, Afrodit."

"O zaman intikamımı alması için Nemesis'i göndereceğine söz ver." "Böyle bir söz vermeyeceğim."

Afrodit, kaderi kendisiyle ilgili olmayan birini öldürmeye karar verirse, cezalandırılacaktı. Nasıl olacağını bilemiyordu ama Kader eninde sonunda onun peşine düşecekti.

"Ölümlülere ve Harmonia'ya zarar verenlerin bir amacı var," dedi Hephaistos. "Onlara saldıranlara zarar vermek bizi daha büyük bir amaca götürmez. Ayrıca, istemeden de olsa, onların amacını kanıtlayabilirsiniz."

Afrodit kocasının söylediklerinden hoşlanmamıştı ama konuşmaya devam ettikçe Hades'in daha az hoşuna gitti.

"Eğer durum buysa, Persephone'nin Harmonia'nın saldırısını araştırmasının değerini anlayabiliyorum. Hem bir ölümlü hem de bir gazeteci olarak uyum sağlıyor. Tanrılara karşı iftira sicili göz önüne alındığında, ona güvenebileceklerini ya da en azından onu kendi davalarına çekebileceklerini bile düşünebilirler. Her iki durumda da düşmanımızı anlamak, bir plan yapmak ve harekete geçmek için daha iyi bir yol olacaktır."

Persephone, Hades'in bakışlarını tutarak, "Senin bilgin olmadan hiçbir şey yapmam," dedi. "Ve Zofie'ye sahip olacağım."

"Şartları görüşeceğiz."

Hayır değildi ama evet de değildi. Yine de, onun yumuşak gülümsemesiyle ödüllendirildi ve bu dünyayı fethetmek gibi hissettirdi.

"Ama şimdilik dinlenmen gerek," dedi ve sonra Hephaistos'a baktı çünkü ne Afrodite'ne ne de Hermes'e güveniyordu. "Harmonia uyandığında bizi çağır."

Hades onları odalarına götürdü.

Oraya vardıklarında ayrı durdular ama yüzleri birbirlerine dönüktü. İkisi de kımıldamadı.

Adonis ve Harmonia'ya saldıranları bulma işine onu da dâhil etmenin ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. İskenderiye Kulesi'nin güvenliğinden yapabileceği bir şeyse, araştırma çalışmaları yardımcı olabilirdi ama buna hazır mıydı? Çünkü şu anda onun kırılmak üzere olduğundan korkuyordu ve bunu bildiğinden bile emin değildi.

"Attığın her adımdan, bu davayla ilgili topladığın her bilgiden beni haberdar edeceksin," dedi. "İşe ısınlanacaksın. Herhangi bir nedenle ayrılırsan, bilmem gerekecek. Zofie'yi *her yere* götüreceksin." Ona doğru yaklaştı ve üzerine eğildi. "Ve Persephone, eğer hayır dersem..."

Ciddiydi. Eğer itaatsizlik ederse ne gibi sonuçlar doğuracağını sözler olarak bile ifade edemiyordu ama bunlar korkunç olacaktı ve kız ondan *nefret* edecekti.

"Tamam," dedi ve ses tonunda ve bakışlarında göğsünü acıtacak kadar derinden inandığı bir samimiyet vardı.

Nefes verdi ve sonra alnını kendi alnına yaklaştırdı, ellerini başının dibinde birleştirdi.

"Eğer sana bir şey olursa-"

Bunu hayal etmesine izin veremezdi - Harmonia'nın yerinde onun olduğunu. "Hades, ben buradayım. Güvendeyim. Bana bir şey olmasına izin vermeyeceksin." "Ama ben izin verdim," dedi.

Pirithous'un onu almasına izin vermişti ve bunu bilmiyordu. Ona tecavüz etmesine izin vermişti.

Hiçbir şey yapamıyorsan Ölüler Tanrısı olmanın ne faydası var? Lexa'nın ölümü karşısında ona bir kez sormuştu, ama şimdi bunu kendine soruyordu. Persephone'yi bile koruyamadıktan sonra güçlerinin ne faydası vardı?

"Hades-"

"Bunu tartışmak istemiyorum," dedi ve onu serbest bıraktı. Bir adım geri çekildi. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

Aralarına nadiren mesafe koyardı ama şu anda buna ihtiyacı vardı. Bunun Persephone'yi sersemletmesinden nefret ediyordu. Sanki onu geri çağıracağını düşünmüş gibi bir süre onu izledi, ama onun yerine içki doldurmak için döndü ve o da duş almak için banyoya çekildi.

Onu reddettiğini düşünüyor olmalıydı ama şu anda onu istemiyordu. En azından onun ne düşündüğünü bilseydi bunu yapmazdı.

Ve onun Yeraltı Dünyası'ndan ayrılmasına asla izin vermeyeceğini düşünüyordu. Daha önce de tehdit etmişti ama bu saldırılar çok yakındı ve o da hedef alınmamış gibi değildi. Ilias hâlâ kucağına sıcak kahve döken kadını arıyordu.

Kendi krallığının yeterli olmaması onu kızdırıyordu. Ölümlüler diyarının sıcak yaz güneşini ya da mavi gökyüzünü asla somutlaştıramazdı ve o da asla sadece ölüleri yönetmekle yetinmeyecekti.

Bir amaç uğruna, dünyayı değiştirmek için çabaladı.

Ama kız onun dünyasını değiştirmişti ve bunun için kendini daha iyi hissettiği anlar olduğu gibi, kendini daha önce hiç olmadığı kadar vahşi, korkunç şeyler yapabilecek biri gibi hissettiği anlar da vardı.

Onu rehin tutmak istemesi yanlıştı ama kızgındı. Afrodite onu bu dünyanın içine çekmiş, onu korumak için çok uğraştığı şeylere maruz bırakmıştı ve elbette o da yardım etmeye istekli ve hazırdı. *Herkesin* sorumluluğunu üstlenmişti.

Bu, tanrıların kurban olduğu bu tarz dışında, genellikle hayranlık duyabileceği bir nitelikti.

"Yatağa geliyor musun?" Persephone'nin sesi dikkatini çekti, sessiz ve endişeliydi.

Hoşuna gitmedi.

Ona bakmak için döndü. Çok büyük bir gömlek giymişti. Vücudunun henüz kurumamış yerlerine yapışmıştı. Saçları ağır ve ıslaktı. Ağlıyordu. Yanakları biraz fazla pembe, gözleri biraz fazla kırmızıydı.

Ağzı sertleşti ve ona doğru geçmeden önce içkisini şöminenin üzerine koydu. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve parmaklarının tenini okşamasına izin verdi.

Kalbi sıkıştı.

"Birazdan size katılacağım," dedi sessizce, bunun onun endişesini hafifleteceğini umuyordu ama bundan da öte, hayal kırıklığını gidermek için zamana ihtiyacı vardı. İyileşmeden önce daha da kötüye gideceğini biliyordu ve onun saldırganlığının alıcısı olmasını istemiyordu.

Onu öpmek için ayak parmaklarının ucuna kalktı, ama adam ağzından kaçındı ve dudaklarını alnına bastırdı. Bu onun istediği ya da vermek istediği bir öpücük değildi ama o anda yapabileceği tek şey buydu. Ona izin verseydi, onu burada tutmak için kendine çekeceğini biliyordu ve buna mecbur kalacaktı, ama onu becerecekti ve sert ve affetmez olacaktı.

Onun bunu kaldırabileceğinden emin değildi.

Gerçi kadın ayağa kalkarken, onun da reddedilmeyi kaldırabileceğinden emin değildi.

Sertçe yutkundu ve ondan uzaklaşırken, sanki kalbini söküp yatağına götürmüş gibi hissetti.

BÖLÜM XII

HADES

Hades Lemnos adasına, Hephaistos'un bitişikteki volkanik bir adada bulunan demirhanesine döndü. Hades içeri girdiğinde ayağının altında bir şey çıtırdadı. Durdu ve yere baktı, zeminin metal parçaları ve tellerle dolu olduğunu gördü. Az önce üzerine bastığı şeyin bağırsaklarını tanıdı.

Onlar mekanik arılardı.

Hephaistos arıları, öngörülemez ruh hali sık sık yeryüzünü etkileyen Demeter'e yanıt olarak yapmaya başlamıştı, ki havanın durumu göz önüne alındığında bu hiç de küstahça değildi. Bu onun kadim büyüye karşı savaş açma yöntemi idi ve Afrodit'e göre bir süredir bunun üzerinde çalışıyordu, öyleyse neden şimdi atılıyorlardı?

Hades bastığı yere dikkat ederek içeri girdi. Yerde sadece kırık arılardan fazlası vardı. Parçalanmış kalkanlardan ve kırık mızraklardan kalan tahta parçaları, kâğıttan başka bir şey değilmiş gibi lime lime olmuş zırh parçaları ve hem insan hem de hayvan yaratıklarına ait bir dizi animatronik vücut parçası vardı.

Hades köşeyi döndüğünde daha da büyük bir karmaşayla karşılaştı. Hephaistos'un dükkânındaki neredeyse her şey yok edilmişti. Çalıştığı masa bile ortadan ikiye bölünmüş, her bir yarısı yan yatmış ve hepsinin ortasında Hephaistos oturuyordu.

Hades, varlığını kabul etmeyen tanrıya yaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Atölyesi gibi o da darmadağın idi.

Saçları bağlanmamıştı, sürekli geriye çekildiği için dalgalıydı ve elleri avuç içleri yukarı bakacak şekilde kucağında duruyordu.

Kendini iyileştirmeye bile çalışmamıştı.

"İyi misin?" Hades Ateş Tanrısı'na sordu.

Hephaistos yanıt vermedi ve Hades'e bakmadı. Hades bunun aptalca bir soru olduğunun farkındaydı; cevabı çok açıktı. Yine de gerekli olduğunu hissetti.

Hades odaya bir kez daha göz gezdirdi ve köşede ters çevrilmiş kısa bir tahta tabure gördü. Onu yerden aldı ve Hephaistos'un ayaklarının dibine oturmak için kullandı.

Tamamen rahatsız ediciydi ama muhtemelen bu gece tanrının dikkatini çekmesinin tek yolu buydu.

"Bana ne olduğunu anlat."

"Söylenecek bir şey yok," dedi Hephaistos.

"Bana hiç de öyle görünmüyor," dedi Hades.

Bunu uzun bir sessizlik izledi. Hades Hephaistos'u bir daha çağırmadı ve o da gitmedi. Sonunda tanrı konuştu.

"Savaşttık," dedi Hephaistos.

"Afrodit iyi mi?" Hades'in sesi telaşla yükseldi.

"O iyi, en azından fiziksel olarak," dedi Hephaistos çabucak. "Ona dokunmadım. Ona hiç... dokunmadım."

Hephaistos derin bir nefes aldı ve sonra parmaklarını saçlarında gezdirdi.

"Ne oldu?" Hades tekrar sordu.

"O... Harmonia'nın yaralanmasının sebebi olarak beni suçladı," dedi Hephaistos. "Harmonia'ya karşı kullanılan şeyin benim yarattıklarımın biri olması gerektiğini söyledi."

O kadar çok kutsal emanet çalınmış ve karaborsaya düşmüştü ki, bu imkânsız değildi ama bu Hephaistos'un suçu değildi.

Bir süre sonra tanrı devam etti. "Onu ne kadar mutsuz ettiğimi söyledikten sonra ayrıldım ve buraya geldim," dedi. "Gerisini tahmin edebilirsin."

Hades itiraf etmeliydi ki, Hephaistos'un sakın ve sessiz dış görünüşünün altında bir şeylerin kaynadığını her zaman biliyordu ama bunu bizzat görmek bambaşka bir deneyimdi. Tanrının gururlu olmadığını anlamıştı. Aksine, öfkesini kontrol edemediği için daha da yıkılmış görünüyordu.

"Hephaistos, gerçekten inanmıyorsun-"

"Onun söylediklerine inanıyorum, Hades," dedi Hephaistos çabucak. "Elimde başka bir şey yok."

Hades ne diyeceğini bilemedi.

Bu iki tanrı ölümsüz yaşamları boyunca birbirlerini sevmişlerdi ama yine de aynı dili konuşmayı öğrenmeyi asla başaramamışlardı.

"Beni uzun zaman önce terk etmeliydi."

"Evlendiğin kadını tanımıyor musun?" Hades sordu. "Gitmek isteseydi, giderdi."

"O zaman onun tek zevki benim mutsuzluğum olmalı," dedi Hephaistos.

Bu gece ikinci kez Hades'in verecek bir yanıtı yoktu ve en zoru da Hephaistos'la aynı fikirde olamamasıydı. Afrodite gerçekten de sefaletten hoşlanıyor gibi görünüyordu ama kocasının düşündüğü sebepten değil. Ona özlem duymayı, onu uzaktan sevmeyi seçmişti.

Aşk Tanrıçası'nın ironisi onun gözünden kaçmamıştı.

"Öfkeni biliyor mu?" Hades sordu.

"Hayır," dedi Hephaistos. "Hayır, bilmesine izin veremem. Ya ben... ya ben..." Cümlesini bitirememiş gibi görünüyordu.

"Onu incitebileceğini düşünüyor musun?"

"Ben iyi değilim, Hades," dedi Hephaistos. "Hiçbir zaman da olmadım."

Hades, tanrının konuşurken neyi hatırladığından emin değildi ama hatırladığı her neyse, hâlâ aklından çıkmıyordu.

"Belki de değilsin," dedi Hades. "Ama ben de değilim ve bu gece Afrodite yakın bir kişi daha saldırıya uğradı. Biri çoktan öldü."

"Eğer farkında olmadığımı düşünüyorsanız..." Hephaistos kanlı ellerini yumruk yapmış, parmak eklemleri bembeyaz olmuştu ama Hades öfkesini hangi şeyin körüklediğinden emin değildi: ilk saldırının kurbanının Afrodite'nin gözdesi ve sevgilisi Adonis olduğunu bilmek mi, yoksa bir şekilde onun hedef alındığını düşünmek mi?

"Adonis, Cronos'un tırpanıyla bıçaklandı," dedi Hades ve ceketinin cebinde sakladığı ucu çıkardı.

Başparmağını metalin üzerinde gezdiren tanrıya uzattı. Pürüzsüz değildi, yüzeyi narin desenlerle kazınmıştı.

"Önce bu, şimdi de Harmonia'nın boynuzları," dedi Hades. "Bu insanların tanrıları yaralayabilecek silahları var Hephaistos. Bizi gerçekten öldürebilecek bir şey bulmaları an meselesi... ve bu gidişata bakılırsa, sence ilk kimin için gelecekler?"

Hephaistos Hades'in bakışlarıyla karşılaştı, gözleri fırtınalıydı.

"Beni sana yardım etmeye ikna etmek için karıma yönelik tehdidi hatırlatmana gerek yok, Hades," dedi Hephaistos ve sonra tekrar kararlı uca baktı. "Kim onlar? Bahsettiğin bu insanlar."

"Onların Impious olduğundan şüpheleniyorum," dedi Hades. "Ama doğrusu, bilmiyorum. Belki Harmonia uyandığında bize açıklık getirebilir. Artık onun boynuzlarına sahip olduklarına göre, zaferlerini alenen göstereceklerinden eminim."

Tercih edilen ölümlüler öldürüldüğünde, bu genellikle medyaya yansır ve birçok Impious bu cinayetlerin sorumluluğunu üstlenmeye istekliydi. Bunu, tanrıların iddia ettikleri kadar güçlü olmadıklarını ve en azından ölümlü tapanlarını umursamadıklarını kanıtlamanın bir yolu olarak görüyorlardı.

Ama bir Olimposlu'nun kız kardeşi olan Harmonia'nın kafasından bir dizi boynuz elde etmek tamamen farklıydı. Bu, sıradan bir ölümlünün göreceli güce sahip bir tanrıya ne kadar yaklaşabildiğini gösteriyordu.

Tanrıların zayıflıkları olduğunu gösterdi.

"Peki bu nereden geldi?" Hephaistos kılıcın ucunu kaldırarak sordu.

"Poseidon'dan şüpheleniyorum," dedi Hades, kaynağından nispeten emin bir şekilde. "Bize yönelik tehdidi daha da sıkıntılı hale getiren bir konu daha var," dedi Hades. "Ophiotaurus yeniden dirildi."

Hephaistos bir kez daha Hades'in bakışlarıyla karşılaştı ve parmakları bıçağın ucuna kapandı. Titanomachy gerçekleştiğinde tanrı henüz doğmamıştı ama bunun ne anlama geldiğinin farkındaydı.

"Buldun mu?" diye sordu. "Hayır."

"Bunu yaptığında, onu öldürmeme izin ver," dedi.

Hades öfkelenmesine engel olamadı ve bu içgüdü suçluluk duygusunun midesini kanatmasına neden oldu.

"Eğer onu öldürürsem," diye açıkladı Hephaistos, "küllerinden bir silah yapabilirim."

Hades bakakaldı. Bu konuşma ani bir dönüş yapmıştı ve neredeyse ihanet gibi geliyordu - Zeus'a değil ama kendilerine. Tanrının deneyler yaptığını zaten biliyordu. Onu adamanttan bir üç dişli mızrak yaparken yakalamıştı - Poseidon'un en güçlü silahını yeniden yaratma girişimi.

"Bu çok tehlikeli Hephaistos," dedi Hades.

"Senin miğferinden daha tehlikeli değil," dedi Hephaistos. "Ya da Poseidon'un mızrağından veya Zeus'un şimşeklerinden."

Hades, "O silahların tanrıları öldürmek için kehanet edilmemiş olması dışında," diye karşı çıktı.

"Sana baskı yapmayacağım," dedi Hephaistos. "Ama ihtiyaç duyulması halinde teklifim geçerlidir."

Hephaistos, Kronos'un tırpanının ucunu geri vermek için elini uzattı. Hades'in gözleri ona takıldı. Bir bütünün sadece küçük bir parçası olmasına rağmen, aynı derecede ölümcüldü ve hâlâ babasının büyüsünü içeriyordu.

Gözleri Hephaistos'a döndü.

"Bu parçadan bir kılıç yapabilir misin?" diye sordu

Hades. "Yapabilirim," dedi Hephaistos. "Eğer istersen."

Sanki Hephaistos çoktan silah dövmeye başlamamıştı. Tırpan güçlüydü ve gerektiğinde bir tanrıyı Tartarus'a hapsedecek kadar ağır yaralayabilirdi.

"Keşke öyle olsa," dedi Hades.

Hades, Hephaistos'a yaptığı ziyaretten sonra içinde yaşayan vahşi şey üzerinde biraz kontrol sahibi olduğunu hissedeceğini düşünmüştü ama hissetmemişti. Hâlâ derisinin altında öfkeleniyor, patlamakla tehdit ediyordu.

Kendini Hephaistos'un bu gece hissettiğini hayal ettiği gibi hissediyordu; tamamen çaresiz.

Bunu nasıl içinde tutacağını, nasıl bastıracağını bilmiyordu ama Persephone'nin bunu görmesine izin veremezdi. Kendisi bu kadar çok şey görmüşken, onun dehşetine tanık olmasına izin veremezdi.

Bu yüzden yapabileceğini bildiği tek şeyi yaptı: Hekate'yi bulmak. Ama onun çayırında görüldüğünde, evde olmadığını anlayabildi. Kulübesi karanlıktı ve her şey çok hareketsizdi. Normalde Hekate'nin hâlâ Yeraltı Dünyası'nda olup olmadığını anlamaya çalışırdı, çünkü Hekate geceleri canı ne isterse onu yapmak için sık sık ölümlüler dünyasına gidiyordu ama bunun pek de önemi yoktu.

Bu onu kaleden uzaklaştırdı.

Kulübenin dışında volta atarak damarlarında dolaşan elektrik enerjisinin bir kısmını boşaltmaya çalıştı ve diğer seçenekleri düşünmeye başladı.

Tartarus'a gitmeli ve öfkesini kısmen sorumlu olan Pirithous'tan mı çıkarmalıydı?

Normalde bu yapılması gereken doğru şey gibi görünürdü ama nedense şimdi öyle görünmüyordu.

Bu öfke farklıydı. Yıkıcı değildi ama dehşet vericiydi.

Ve belki de onu en çok endişelendiren de buydu - genellikle bu duyguyla ne yapacağını bilirdi, ama bu sefer değil.

Bu sefer durum farklıydı ve Hekate'ye ihtiyacı vardı.

"Takvimimi alayım," dedi. "Çünkü bu olayı işaretlemeliyim."

Hades, çayırdaki onları çevreleyen karanlığın içinden çıkarken ona doğru döndü. Bir pelerin giymişti ve kapüşonunu geriye iterek gölgeli de olsa yüzünü görebildi.

"Hekate," dedi. "I-"

"Bana ihtiyacınız var mı?" diye sordu gülümseyerek ve kaşlarını kaldırarak.

Hades ağzını açtı ama ne söyleyeceğinden emin değildi.

"Bunu yüksek sesle söylemek zorunda olduğumu sanmıyorum," dedi. "Düşüncelerinizi zaten duydum."

Hades dudaklarını birbirine çarptı ama bir süre sonra konuştu. "Başka kime soracağımı bilmiyorum."

"Ben yaşımdan büyük bir bilgeyim," dedi. "Seni rahatsız eden ne?"

"Aklımı okuyabildiğini sanıyordum?"

"Arsız olma," diye uyardı.

Hades gözlerini kıstı. Onun nasıl hissettiğinin gayet iyi farkında olduğunu biliyordu. Sadece onun bunu söylediğini duymak istiyordu ve eğer söylemezse, bunu geride bırakmak mümkün olmayacaktı. Bir süre sonra derin bir iç çekti ve elini yüzünde gezdirdi.

"Kızgıyım," dedi.

"Ne var ne yok?"

"Bu *farklı*," dedi ve onun anlamasını sağlayacak kelimeleri ararken durakladı. "Ben... ben... bunu yok edemiyorum ve genelde yaptığım hiçbir şey işe yaramıyor."

"Böyle hissetmene ne sebep oldu?"

Bu gece olanları, Haronia'nın acımasız saldırısını ve bunun Adonis'le bağlantılı olduğundan nasıl şüphelendiğini anlattı.

Kahve Evi'nde çalışırken Persephone'nin başına geldiği gibi, diğer Impious'ları tanrılara alenen saldırmaya teşvik etmek.

"Belki de korktuğunuz kadar kızgın değilsinizdir," dedi. "Aradaki farkı bilmemek alışılmadık bir şey değil."

Korku saçma görünüyordu. Kızgın olmak çok daha kolaydı.

"Daha kolay çünkü tanıdık," dedi Hekate, bir kez daha onun düşüncelerine cevap vererek.

Hades parmaklarını yumruk yaptı.

"Eğer korkuyorsam, bu... aresizim demektir."

İtirafından sonra Hekate'nin bakışlarıyla karşılaşması bir anını aldı. Bundan hoşlanmamıştı... bu her neyse.

"Buna savunmasız olmak deniyor," dedi. "Ve tabii ki bundan nefret ediyorsun. Kendini kontrolden çıkmış hissetmekten hoşlanmıyorsun, gerçi çoğu zaman öylesin, özellikle de Persephone söz konusu olduğunda."

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedi Hades.

"Bana zaman ver," dedi. "Daha yeni başladık."

İnledi. Daha ne söylemesi gerekebilirdi ki? "Ben... ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

Eğer yapabilseydi, Persephone'yi Yeraltı Dünyası'na kapatır ve onu korumak için öfkesini göze alırdı. Yukarıda onlara karşı çalışan o kadar çok şey vardı ki. Eğer hiç dışarı çıkmazsa, en azından güvende olurdu.

Hekate, "Ve annesine kızdığı gibi sana da kızmaya başlayacak," dedi.

"Biliyorum," dedi. "Onu tutsak etmek istemiyorum ama kendimi huzurlu hissetmemi sağlayan tek şey bu."

Bu tam olarak doğru değildi. Bir duyguyu alıp götürürken, başka birkaç duyguyu doğurdu - çoğunlukla korku ve endişe.

"Belki de sadece hissetmeniz gerekiyordur," dedi Hekate. "Düşünceli bir alfa erkeği olsan bile korkuyu onurlandırmak, içinde bir yeri olduğunu kabul etmekte bir sakınca yok."

Hades ters ters baktı.

"Persephone'yi korumak ya da Adonis ve Harmonia'nın saldırılarından sorumlu olanları bulmak için bir planınız yokmuş gibi değil. Eylem söz konusu olduğunda, mümkün olan her şeyi yaptınız."

"Ama bu yeterli olacak mı?"

"Ne için yeterli?" diye sordu. "Persephone'yi daha fazla zarar görmekten ya da travmadan korumak için mi? Bunun mümkün olduğu tek dünya burada, Yeraltı Dünyası'nda ve eğer buradaysa, bu onun öldüğü anlamına gelir."

Hades boğuluyormuş gibi hissetti.

"Hayatı onunla birlikte yaşayacaksanız, yapabileceğiniz tek şey, sizi ne kadar incitirse incitsin, o zor anlarda ihtiyaç duyduğu kişi olmaktır; o da sizin için aynısını yapacaktır."

Hekate'ye bakamadı, onun yerine çayırını çevreleyen karanlık ormana baktı. Onun ne dediğini biliyordu ve Persephone'yle yaşadıkları onca şeyden sonra, yüklerini onun ayaklarının altına sermek kolay olmalıydı ama değildi.

Adaletsiz hissettirdi. Ya ona çok fazla şey verdiyse?

"Sana hiç çok fazla şey verdi mi?" Hekate sordu.

"Hayır," dedi Hades. "O asla..."

"O da senin için farklı şeyler hissetmiyor, Hades. Sırf daha uzun yaşadığın, daha uzun özlem duyduğun için kendi aşkının onunkinden daha büyük olduğunu düşünmekten vazgeçmelisin."

Kadın konuşurken nefesini tuttu, sanki ona bir şekilde saldırıyormuş gibi hissediyordu ama yine de söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. Sık sık bu şekilde düşünürdü.

Ani bir suçluluk duygusu korkunun önüne geçti.

"Persephone seni seçti ve kendini nasıl sunmayı seçersen seç seni kabul ediyor, ama sen sık sık onunkine tanıklık etmek zorunda kalırken senin mücadeleni görememesi adil mi?"

"Onu koruyorum," dedi.

"Onu mu yoksa kendini mi koruyorsun?" Hades sessizdi.

"Persephone büyüdü çünkü bir noktada seninle savunmasız kalabilecek kadar güvende hissetmesini sağladın. Sonuç olarak, olayların sizin tarafınızı görmeye ve kararlarınıza saygı duymaya başladı. Eğer siz ona aynı şeyi sunmazsanız, ona gerçekten saygı duyabilir misiniz?"

Hades'in dişleri öyle sert sıkılıyordu ki çenesi ağrıyordu ve ağrı başının arkasına yayılıyordu.

"Eğer dünyanın seni parçalamasını bekliyorsan, parçalayacaktır." "O zaman ne yapmamı istiyorsun?"

"Aptal olmayı bırakmanı istiyorum," dedi Hekate, ama sesinde küçümseme yoktu. "Persephone'ye karşı savunmasız olmanın önemini anlamanı istiyorum, çünkü ayrı olduğunuzda ikiniz de güçlüsünüz, ama birlikte durdurulamazsınız."

Hades odasına döndüğünde Persephone'yi derin uykuda buldu. Uzun bir süre ona baktı, göğsünün yumuşakça inip kalkışını, kirpiklerinin yanaklarının yüksek noktalarında dalgalanışını, dudaklarının hafifçe aralanışını izledi. Çok güzeldi ve bir yanı onu uyandırmak, daha önceki ayrılışı için özür dilemek istese de, onu rahatsız etmek istemedi. Onun aksine, bu geceki olaylara rağmen huzur bulmayı başarmıştı ve ikisinin de acı çekmesi adil değildi.

Yavaşça yudumlayarak içti, Hekate'nin sözlerini zihninde evirip çevirdi. Şu anda nasıl hissettiğini düşündü - bitkin, hayal kırıklığına uğramış, hâlâ korkuyor, vücudundaki sürtünme sikinin ucuna kadar yükseliyordu.

Sikeyim.

Gözlerini Persephone'a dikmiş, rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Burada sessizlik içinde oturup kendini tatmin etmeye çalışabilirdi ama daha sert, daha sert bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Onun vücuduna ihtiyacı vardı.

Onu doyuracak tek şey buydu, ama ondan bunu istemeyecekti - bu gece değil.

Son içkisini de içtikten sonra soyundu. Yatağın kenarına oturduğunda bile siki ve taşakları bacaklarının arasında ağırlaşmıştı. Persephone'nin yanına uzanmaya bir türlü cesaret edemiyordu, onu uykusundan uyandırmak için çok istekliydi.

Eğer başlarsa, durmaz.

Ama sonra onun elini sırtında hissetti.

"İyi misin?" diye sordu.

Bir an ona baktı ve sonra üzerine eğildi, dudakları onunkilerin üzerinde gezindi. Onu öpmeliydi. Eve geldiklerinden beri öpmemişti ama bundan kaçındı ve onun yerine yanağını okşadı.

"İyiyim," dedi ama gözleri onun dudaklarındaydı. Onu öpmek istiyordu ve muhtemelen bunu reddetmesi çok saçmaydı ama kendini çok gergin, kontrolden çıkmış hissediyordu; ya Persephone bunu kaldıramazsa? Geri çekildi ve Persephone'nin gözlerinde parlayan acıyı fark etti. "Uyu. Uyandığında burada olacağım."

"Ya uyumak istemiyorsam?"

Kadın da onu takip etti, dizlerinin üzerine kalktı ve onun üzerine oturarak uyarılmış bedenine yaslandı. Keskin bir nefes aldı, onu hareketsiz tutarken parmakları tenine battı, vücudunun onunkine karşı hareketiyle başa çıkamadı.

"Sorun ne? Beni daha önce öpmedin ve şimdi de benimle yatmayacaksın," dedi gözlerini onun gözlerine dikerek. Kolları onun etrafında sıkılaştı. Sanki ona burada ve mevcut olduğunu hatırlatmaya çalışıyor gibiydi, ama o bunun farkındaydı.

"Uyuyamıyorum çünkü zihnimi
durduramıyorum." "Sana yardım edebilirim,"
dedi.

Emin olmak için onun dikkatini dağıtabilirdi, ancak düşünceler sonrasında da orada olacaktı.

"Ve... neden beni öpmüyorsun?"

Yutkundu ve açıklayacak kelimeleri bulurken bir an için bakışlarını kaçırdı.

"Çünkü bedenimin içinde bir öfke var ve seni şımartmak... nasıl bir rahatlama bulacağımdan emin değilim."

"Bana kızgın mısın?"

"Hayır," dedi hemen. "Ama korkarım ki sadece seni incitecek bir şeyi kabul ettim ve şimdiden kendimi affedemiyorum."

"Hades."

Adını fısıldadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı, gözleri onu arıyordu. Ona asla bulamayacağını söyleyebilmek için ne aradığını öğrenmek istedi ama sadece zorluk çıkardığını ve yine de ona inanmayacağını biliyordu.

Ağzı onunkinin üzerinde geziniyor, dokunuşu teninde ateş gibi yanıyor, bedeninin onunkine karşı hafifçe hareket etmesi onu çılgına çeviriyordu. Sınırdıydı, kontrolünü kaybediyordu ama Hekate'yle konuşmasını düşündü ve belki de burada kontrole ihtiyacı olmadığını düşündü.

Bu boşlukta gerçek anlamda var olabilirdi ve Persephone... bunu kabul ederdi.

Sanki onun düşüncelerini biliyormuş gibi, nefesi dudaklarını okşayarak ona fısıldadı.

"Beni şımart. Seni idare edebilirim." İhtiyacı olan izin buydu.

Onu öptü, dili onunkine karşı hareket ederken ağzını onunkine karşı genişletti. İnledi, parmakları onun saçlarında sıkılaştı.

Kahretsin, çok tatlıydı.

Adamın kolları arasında çırpınıyor, ona doğru bastırıyor, onu almak için daha da açılıyordu. Bacakları bile birbirinden u z a k l a ş m ı ş , adamın siki bacaklarının arasına sıkışmıştı,

çıplak, kaygan sıcaklığına sürtünüyor.

"Siktir," diye nefes aldı ağzından ayrılırken, gömleğini başının üzerine çekti. Çırılçıplak, ellerinin vücudunda gezinmesine izin verdi ve her iki elinde tuttuğu ve diliyle yıkadığı göğüslerine geri döndü. Her bir meme ucunu ağzına alırken kızın ona karşı hareket etmesini, bir sonrakine geçmeye hazır olana kadar başını yerinde tutmasını seviyordu.

Ağzı meşgulken, elinin bacaklarının arasına dalmasına izin verdi, parmakları onun açıklığını kızdırdı. O kadar ıslaktı ki. Klitorisini uyarmak için ıslaklığı kullanarak parmağını açıklığı boyunca çekti.

Kız inlemek için başını geriye attığında Hades ona baktı. Hades onun boğazını öptü, sonra tenini ağzına çekerek daha yüksek bir çığlık atmasını sağladı.

Hoşuna gitti, daha fazlasını istedi.

"Siktir," diye nefes aldı adam parmaklarını içine sokarken, tek yapabildiği adam çalışırken ona tutunmak olana kadar onu çılgınca okşadı.

"Lütfen," diye yalvardı, kelime kırık bir çığlıktı. "Lütfen ne?"

Bu bir soru değildi. Bir talepti.

Vücudu cevap verdi, vücudundan boşalmasına izin verirken onunkine karşı titreşti.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde sikinden damlayan sularla onu kararsızca yatağa itti.

"Beni idare edebilir misin?"

Kızarmıştı ve zevkten deliye dönmüştü. Şu anda her şeye evet diyeceğini hayal ediyordu, ama bu yeterli olacaktı.

Başını salladı, göğsü hızla inip kalkıyordu. "Evet."

Onu kendine doğru çekti, kıcı kalçalarına dayanacak şekilde kaldırdı ve içine girdi.

Persephone yatağa doğru eğildi, göğüsleri adamın her hamlesinde zıplıyordu. Bu, adamın daha hızlı hareket etmesini, onu daha derine doldurmasını sağlıyordu. O kadar güzeldi ki, o kadar erotikti ki, muhtemelen hiçbir fikri yoktu, ama onu bu şekilde almasını izlemek lanet bir rüyaydı.

"Oh, kahretsin," diye bağırdı, kıvranıyordu.

Elleri her yerdeydi, önce onu sonra göğüslerini kavıyor, sonra saçlarına dolanıyordu ve her itişte baskının arttığını hissediyordu. Onu kovaladı, daha uzun süre tuttu, bunu sonlandırmaya kararlıydı.

Vücutları kayganlaştı ve Hades'in artık onu tutamayacağı bir noktaya geldi. Onun üzerine eğildi, işini bitirirken kollarını yüzünün iki yanına dayadı. Aletinin onun içinde zonkladığını hissedebiliyordu ve kendini tutamıyordu. Bütün vücudu titriyordu.

Adam onun üzerine indi, başı göğüslerinin üzerindeydi. Persephone vücudunu onun etrafına sararken aldırıyor gibi görünüyordu.

Uzun bir sessizlik anından sonra konuştu.

"Sen benimsin," dedi, parmakları cinsel birleşme sırasında gevşemiş olan saçlarında gezinirken. "Tabii ki seninle başa çıkabilirim."

Hades onun bakışlarıyla buluşabilmek için kendini yukarı kaldırdı. Böyle konuştuğunda neden hep onun kırılmasını, gitmesini, kaçmasını beklediğinden emin değildi. Bu hiç mantıklı değildi. Hiçbir zaman da mantıklı olmayacaktı.

Ama onu sevdiği için o kadar minnettardı ki.

"Bana verdikleri her şey için Kader'e teşekkür edeceğimi hiç düşünmezdim, ama sen -Sen hepsine değdin."

"Neyin hepsine?"

"Acı çekmek."

BÖLÜM XIII

THESEUS

Theseus bir dizi fotoğrafa baktı. Hepsi aynı adamın farklı açılardan çekilmiş fotoğraflarıydı. Adı Adonis'ti - ünlü bir ölümlüydü - ve Afrodit'in kulübü La Rose'un dışında kanlı bir posa haline gelene kadar dövülmüş ve Kronos'un tırpanıyla bıçaklanmıştı.

Theseus bu saldırıya doğrudan karışmamış olsa da, saldırının gerçekleşmesini sağlayan tohumları ekmeyi başarmıştı. Afrodit'in öfkesinin onu ne kadar süre sonra alt edeceğini, Hades'in onur duygusunun onu ne kadar süre sonra kapısına getireceğini merak ediyordu. Theseus uzun süre tanrıların gölgesinde yaşadı. Onların güçlerini ve zayıflıklarını biliyordu ama aynı zamanda ölümlüleri ve onları nasıl korkutacağını da biliyordu.

Yazın kar yağmaya başlaması onun kaosu kışkırtmak için kullandığı bir işaretti. Demeter'in ölümlüler arasında zaten öfke uyandıran ve medyada yoğun bir şekilde yer alan fırtınasının arka planında, tanrılara karşı var olan şüphe ve öfkeyi daha da besleyebileceğini biliyordu. Bunun onlara pek zarar vermeyeceğinin farkında olsa da, bölünmeye neden olacaktı ve tüm bunların merkezinde iki tanrı vardı: Hades ve Persephone.

Onların bu şekilde öne çıkmasını beklemiyordu ama sevgileri onun işine yaradı ve yeryüzündeki ölümlüler arasında güvensizlik yaratmaya devam ederken tanrıları daha da bölmeye hizmet edecekti. Parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmayacaktı - tanrılar her zaman kendi yollarına giderlerdi.

Theseus'un tek yapması gereken, kaos ortaya çıktıkça ölümlülerin başvuracakları birilerinin olmasını sağlamaktı - Olimposluların yerine tapınacakları biri.

uzun süre hüküm sürmüştü.

Ve bu kişi o olabilir.

Theseus telefonunun titreşimini daha çalmadan hissedebiliyordu. Telefonu kaptı ve ses sessizliği bozmadan cevap verdi.

Salam vermedi, sadece diğer uçtaki kişinin konuşmasını bekledi.

"Onu buldum," dedi Zeus'un yarı tanrı oğlu Perseus'un sesi. Theseus hiçbir şey söylemedi ve onun devam etmesini bekledi.

"Dionysos'la birlikte zevk bölgesinde. Medusa'nın peşindeler."

Hiç şaşırmamıştı. Kadın hakkındaki söylentileri duymuştu; önce güzelliği, sonra da sözde gücü.

İnsanları taşa dönüştürebilirdi.

Graee'lerin hizmetlerini satın aldığı anda Dionysos'un onu aradığından şüphelenmişti ve onları öldürttüğünde onu bulmak için en hızlı yolu kaybedeceğini düşünmüştü ama korkmuş bir kadının yerini bulmanın başka yolları da vardı.

Örneğin Perseus.

Tabletine yeni bir dizi fotoğraf geldi ve onu kaydardı. Ariadne kısa, siyah bir elbise ve çizmeler giymişti. Becerilebilir görünüyordu. Belki de sikilmişti.

"Onu daha sıkmedi mi?" Theseus sordu. Soruyu kayıtsızca ifade etmek istemişti ama bu düşünceyle birlikte içinden sıcak bir kıskançlık bıçağı fırladı. Kız kardeşi Phaedra ile evli olmasına rağmen Ariadne de ona aitti. Bu tanrının ellerinde geçici bir rahatlama bulsa bile her zaman ona ait olacaktı.

Ve ona döndüğünde - *ki dönecekti* çünkü kız kardeşi onunlaydı
-Bir an için bile olsa onu yenebileceğini düşünmesinin bedelini ödeyecekti.

"Emin değilim," diye yanıtladı Perseus.

"Onu takip etmeye devam et," dedi Theseus. "Bizi eninde sonunda Medusa'ya götürecek ve doğru zaman geldiğinde ikisini de alacağız."

Telefonu kapattı ve fotoğraflara bakmaya devam etti, baktıkça aleti daha da sertleşiyordu. Phaedra'yla evlenmeden önce Ariadne'yle çıkmıştı. Onu kız kardeşinden daha çok sevmişti. Sikişmeyi ve sert sikişmeyi seviyordu. Yumuşak bir yanı yoktu ama sorun da burada yatıyordu.

Ariadne kontrol edilemezdi, en azından kendi başına, ama birkaç güzel sözle kolayca etki altına alınabilen kız kardeşi aracılığıyla, onun ellerinde şekillendirilebilirdi.

Bu onu daha da sertleştirdi ve kız kardeşi ona dönüp kardeşini görmek istediğinde ne yapacağını düşünmeye başladı.

Belki de kabul eder ve Phaedra'yı sikerken onu izlemesine izin verirdi. Kadının dehşeti onu boşaltacak ve boşaldığı zaman da sikini kadının ağzına sokup boğazını dolduracaktı.

Theseus bir hareket sezerek başını kaldırdı ve Phaedra'nın kapı aralığında oyalandığını gördü. Üzerinde uzun ipek bir gecelik ve yuvarlak göbeğinin etrafını bile kapatmayan uyumlu bir bornoz vardı.

Kız kardeşiyle kıyaslandığında Ariadne'nin giyim tarzındaki tezat gözünden kaçmamıştı. Karısı seks için soyunmayı bile nadiren isterdi ama Ariadne sanki doğal haliymiş gibi evde çıplak dolaşırdı.

"Phaedra," dedi ve tabletini masasına bırakırken kilitledi. "Dinleniyor olmalısın."

"Uyuyamadım," dedi kapıdan onu izlerken. "Sen... yatağa gelmedin."

Alçakgönüllülüğüne rağmen çok güzeldi. Yumuşaklığı onu mükemmel bir gelin yapıyordu -kamuoyuna gösterebileceği bir ödül- ve çekingenliği onun hakkındaki şüphelerini ya da korkularını asla dile getirmemesini sağlıyordu.

O güvenli bir seçimdi.

"İşlerin yoğun olduğunu biliyorsun."

"Elbette," dedi. "Sadece seni kontrol etmeye geldim."

Gülümsemeyi başardı çünkü onun en çok hoşuna gidecek şeyin bu olduğunu düşünüyordu - onun önemseydiğini önemseydiğini kabul etmek.

"Ben iyiyim," dedi. "Sadece meşgulüm."

Ancak onun güvencesi karşısında her zaman yaptığı gibi davranmadı, yani geri çekildi. Bunun yerine, oyalandı.

"Ariadne'yle meşgul müsün?" dedi, sesi kısıktı ve eğer onun tepkisinden korktuysa bunu neden söylediğini merak etti.

Theseus çenesini sıktı. Bu meydan okuma yeniydi.

Phaedra tereddüt etti ve sonra sessizce, neredeyse fısıltıyla, "Seni duydum," diye ekledi.

Beni duydun mu? Onun adını söylemediğinden emindi.

"Kapımı mı dinliyordun, Phaedra?" diye sordu. Sesini kontrol etmeye, öfkesinin sözlerine sızmasını engellemeye çalıştı.

Gizlice dinlemenin sonuçlarını biliyordu.

"Hayır, ben... Yemin ederim. Sadece koridordan aşağı inerken onun adını duyduğumu sandım."

Yalan söylüyordu. Bunu bastırmak zorundaydı. Onu bu kadar cesur yapan şeyin ne olduğunu merak ediyordu.

"Düşündün mü?" diye sordu.

Derin ve duyulabilir bir nefes aldı. "Yanlış duymuş olmalıyım."

Theseus ayağa kalktı ve o yaklaşırken Phaedra elini karnına koydu. Hamileliğinden önce onu bir öpücükle ya da hatta seksle susturabilirdi ama o zamandan beri onu becermekle ilgilenmiyordu. Zaten bunun bir önemi de yoktu. Onu elinde tutmak için seksi kullanmıştı ve şimdi bebek onun için bunu yapacaktı.

Yine de yaklaşırken gerilmesi hoşuna gitti ve bu onu sertleştirdi, bu da yardımcı oldu, çünkü fark ettiğinde, onu becermek için istekli olanın korkusu değil kendisi olduğunu düşünecekti.

Onun çenesine dokundu.

"Ariadne hakkında ne söyledim?"

Gözleri cam gibiydi. "Theseus," diye fısıldadı ve onun adını bu şekilde söylemesinden nefret etti. Belki de sesi kız kardeşine çok benzediği içindi ve Ariadne'nin bir zamanlar nasıl inlediğini düşündü. "O benim kız kardeşim-"

"Ne dedim ben?" diyerek onu susturdu, sesi önce yükselip sonra alçaldı, "ne dedim ben?"

Phaedra ona baktı ve gözlerinden süzülen yaşlara engel olamayarak sertçe yutkundu.

Theseus olabildiğince yaklaştı, kızın karnı ona doğru bastırıyordu. "Ah, Phaedra," diye fısıldadı ve başını geriye yatırdı. Parmakları siyah saçlarında sıkılaştıkça Phaedra irkildi. "Seninle ne yapacağım ben?"

Onu alnından öptü.

Phaedra'nın nasıl çalıştığını biliyordu. Kız kardeşinin tam tersine, en ufak bir şefkat gösterisinde erirdi. Ariadne yumuşak dokunuşların ve tatlı sözlerin altında ezilmiyordu. O her şeyin sert, hızlı ve morartıcı olmasını isterdi. Ellerini kızın omuzlarına bıraktı, sessizce konuşurken ağzı kızın kulağına yakındı. "Seni bundan korumak istedim ama sanırım bunu sana söylemek zorunda kalacağım.

sen."

Uzaklaştı ve masasına geçerek tableti aldı. Cihazı ona uzattı ve Perseus'un gönderdiği resimleri gösterdi.

"Sana verdiğim sözü tuttum," dedi. "Kız kardeşinin izini sürdüm ve tüm müdahalelerime rağmen fuhuş yapmaya başladı. Daha bu gece, Tanrı Dionysos'la birlikte zevk bölgesinde görüldü."

Phaedra'nın fotoğrafları incelemesini izledi. Bir süre sonra, "Kendisi gibi görünmüyor," diye fısıldadı.

"Ah, sevgilim," dedi. "Bağımlılıkta durum böyledir."

Phaedra tableti bir kenara bıraktı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Theseus arkasından yaklaşarak onu kendine doğru çekti. Adamın uyarılmışlığı kışına baskı yapıyordu. Onu dik tutan tek şey onun acısıydı ve o da bu acıyı hortumlayarak sikiinin tepesine doğru akan kanı besledi.

"Özür dilerim," diye yatıştırarak başını onun boynuna yasladı. "Sana söylemek istemedim. Seni ve bebeği korumanın daha iyi olacağını düşündüm." "Hayır," dedi, elleri adamın karnının etrafına koyduğu ellerine gitti. Kadının gözyaşlarıyla ıslanmış avuç içleri onunkilere dokunduğunda irkildi. "Yapmamalıydım sordum. Beni görmek için elini uzatmış olmasını ummaktan daha iyisini biliyordum."

Adamın kollarında döndü ve başını göğsüne yasladı, adam da bundan memnun oldu. Bu gece daha fazla pişmanlık duyuyormuş gibi görünebileceğini sanmıyordu, hayal kırıklığı çok şiddetliydi.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum," dedi. "Ama başka kimsen olmadığında her zaman bana sahipsin."

Birkaç dakika daha ağlamasına izin verdi ama yorulunca onu çekti.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi parmağını ıslak yanağında gezdirerek. Kadın uyuşukça başını salladı, ama adam sadece onun itaat etmesini önemsiyordu.

"Seni seviyorum Theseus," dedi.

Ona gülümsedi ve ağzına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler aşkım," dedi ve onu koridora doğru itti. "Yakında geleceğim."

Artık onu göremeyene kadar gidişini izledi ve sonra kapıyı kapatarak ağzını gözyaşlarından arındırdı.

İğrenç, diye düşündü.

Masasına geçti ve dahili telefonundaki çağrı düğmesine bastı. Çağrı doğrudan uyanık olduğunu ve beklediğini bildiği sekreterine gitti.

"Şimdi," dedi ve beklerken pantolonunun düğmelerini çözdü ve sikini çıkardı, aşağı yukarı sallayarak olacaklar için hazırladı.

Bir süre sonra kadın içeri girdi. Adını unutmuştu. Yeniydi, kısa süre önce ölenin yerine işe alınmıştı.

Gözleri adamın sikine gitti. Bakışlarında açlık yoktu. Bu onun işiydi.

Ona doğru ilerledi ve diz çöktü, ağzı adamın sikiyle aynı hizadaydı.

"Adın ne senin?" diye sordu.

"Rebecca," dedi.

"Gerçek adın mı?"

"Hayır," dedi.

Ariadne kadar kin dolu bakışları hoşuna gitmişti. Parmaklarını onun saçlarına geçirdi.

"Ağzını sikeceğim," dedi. "Ve sen de onu alacaksın.

Hepsini."

Kadın biraz daha yükseldi, hâlâ meydan okurcasına, hâlâ korkusuzca hareket etmeye hazırlanıyordu ve adamın göğsü, kadının gözlerindeki ışığın söndüğünü görmenin zorluğuyla sıcaklıkla doldu.

BÖLÜM XIV

DIONYSUS

Dionysos ve Ariadne onun oturma odasında belirlediğinde, adamın kolu hâlâ kadının belindeydi. Kızın göğüsleri göğsüne bastırıyor ve siki yine kızın karnının alt kısmında duruyordu. Ölmek istiyordu ve ne tür bir ölüm olduğu umurunda değildi, gerçek ya da başka türlü. Tek istediği bu lanet olası işkenceden kurtarılmaktı.

Adam onu hemen bırakmadı, o da hemen geri çekilmedi, bu da ona görüldüğünden çok daha fazla tedirgin olduğunu düşündürdü. Yine de onun soğukkanlılığına hayran kaldı.

"İyi misin?" diye sordu.

Sorusu karşısında kafası karışmış görünüyordu ve nedeninden emin değildi. Belki de sorusuna şaşırmıştı.

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf etti.

Kaşlarını çattı ve sonra kızın yanağından bir tutam saç çekti. "Bunun olacağını bilmiyordum."

"Hangi bölüm?" diye sordu, gözleri onun dudaklarına kaydı. "Beni öptüğün bölüm mü yoksa o iki adamı vurduğum bölüm mü?"

Birbirlerine baktılar ve Dionysos'un düşünebildiği tek şey o öpücük ve daha fazlasıydı; kızın kucağına nasıl tırmandığı ve ona karşı nasıl hareket ettiği, ellerinde nasıl hissettiği, çok sıcak ve doğru.

Ve başının büyük belada olduğunu biliyordu çünkü tek düşünebildiği şey, rahatsız edilmemiş olsalardı neler olabileceğiydi

ve Ariadne sadece gerekli olduğuna inandığı için aynı şekilde karşılık verdiyse.

Kadın uzaklaştı ve adam gitmesine izin verdi, kadın gittiğinde hissettiği boşluktan nefret ediyordu.

Bir daire çizerek döndü, gözleri onun alanında geziniyordu.

Burada olmaktan ne kadar hoşlandığını, her zaman canlı, her zaman açık olan kulübe kıyasla ne kadar güvenli hissettiğini unutmuştu.

Bu alan sessizdi.

Duvarlar sıcak renkliydi, çoğunlukla raflarla kaplıydı ve gelişigüzel kitaplarla doluydu. şöminenin karşısında sade keten bir kanep ve cam bir sehpa vardı, şöminenin üzerinde de başka kitaplar duruyordu. Pencerele kurşun camlıydı ama ağır perdelerle kaplıydı. Onları nadiren açıyor, çok sık gördüğü dünyaya nadiren bakmak istiyordu.

"Neredeyiz biz?" Ariadne sordu.

"Benim evimde," dedi.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet, burada yaşıyorum," dedi. "şaşırdın mı?"

"Her zaman Bakkheia'da gibi görünüyorsun."

Ona buraya geleli bir ay olduğunu söylemedi.

"Neden buradayız?" diye sordu ona dönerek. "Neden kulübe geri dönmüyoruz?"

"şu anda orada olmak istemiyorum," dedi.

Çok fazla gürültülü, çok parlak ve çok kalabalıktı.

Bir nefes aldı ve adamın omuzlarına örttüğü ceketi silkti, sonra da kanepenin kenarına oturdu. Dionysos onu izledi. Elinde değildi. Onun ne düşündüğünü bilmek istiyordu.

"şimdi ne olacak?" diye sordu.

Sık beni. Tabii ki bir sonraki hamlelerini düşünüyordu. Medusa'nın en son okyanus yakınlarında, Poseidon'un krallığının yakınlarında görüldüğünü bildiklerine göre şimdi ne yapacaklardı?

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. Düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.
Asıl soru, zamanları var mıydı?

"Michail'e kimi aradığımızı kimseye söylememesi konusunda
güvenebilir miyiz?" "Hayır," dedi Dionysos.

Gözlerini ona dikti. "O zaman neden onu öldürmedin?"

Dionysos kaşlarını kaldırdı. "Sakin olun, Dedektif. Öldürmeye karşı
olduğunuzu sanıyordum?"

Ona ters ters baktı. "Michail iyi bir adam değil ki."

Aynı fikirde olduğu için tartışmadı ama Dionysos bu dünyada herkesin iyi
olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Herkes kötü şeyler yapabiliirdi.

"Michail yaşasa da ölse de fark etmez," dedi Dionysos. "İnsanlar yine de
Medusa'yı avlayacaktır."

"Ama bizim kadar uzağa gittiler mi?" diye sordu.

"Bunu söylemek zor ama sizi temin ederim ki muhtemelen daha fazla
ilerleme kaydetmemişlerdir."

"Neden? Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü onu arayan herkes Poseidon'un işin içinde olduğunu anladığında
ya davasından vazgeçecek ya da kendini yüceltilmiş bir yabanın ucunda
bulacak."

"Sen de dahil misin?"

"Poseidon'la başa baş gidebileceğimi düşünmene hayranım."

"Yapıp yapamayacağın umurumda değil," dedi. "Yapıp
yapamayacağını sordum."

"Her şeyin basit olduğunu, evet ya da hayırdan ibaret bir karar olduğunu
düşünüyor gibisin," dedi, ses tonunu hayal kırıklığı renklendirerek. "Poseidon
şu anda Medusa'nın önemini bilmiyorsa bile, onunla yüzleştiğimde
öğrenecektir."

"O zaman onunla yüzleşmeyin," dedi.

"Onu başka nasıl bulmamızı
bekliyorsun?" "Ben yaparım," dedi.

"Hayır," dedi hemen.

Bu fikri aklından bile geçiremezdi. Poseidon bir pislikti. Asil biriydi. Özellikle de kadınlara karşı. Ariadne'ye bunu yaşatmasına imkân yoktu. "Poseidon bilir hiçbir şey hakkında Bana." Ariadne tartışıldı ve sonra omuz silkti. "Ona göre ben kız kardeşimi arayan ölümlü bir kadınıym." "Sence umursayacak mı?" "Hayır," dedi. "Ama belki de benim sunacaklarımla ilgilenir." "Peki sen ne sunacaksın?" Kadın hiçbir şey söylemedi ve Dionysos ona doğru bir adım attı. "Ne sunacaksın, Ariadne? Operasyonlarım hakkında bilgi mi? Maenadlarda mı? Sadece birini kurtarmak için yüz canı feda eder misin?" "Sana ihanet edeceğimi mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Senin sadakatin kız kardeşine," dedi. "Seni suçlamıyorum ama bu sana güvenemeyeceğim anlamına geliyor." Hiçbir şey söylemedi ama öfkesi ona haykırıyordu. "Yani pes mi ediyorsun?" dedi sonunda. "Vazgeçmiyorum!" diye tersledi. "Ama düşünmek için zamana ihtiyacım var ve sen bu gece bunu benim için gerçekten zorlaştırdın." Göz göze geldiler ve sonra, sanki o da dahil olmak üzere olan biten her şeyden uzaklaşmak istercesine kollarını göğsünde kavuşturarak başka tarafa baktı. Şaşırmaması ve hiçbir şey hissetmemesi gerekirdi ama öyle olmadı. Reddedilmiş gibi hissetti, göğsüne saplanan çok keskin bir bıçağın acısı gibi. Bu gece olanların sadece durumsal olduğunu biliyordu ve bu konuda bir şeyler hissetmesi bir tür beklenti geliştirdiği anlamına geliyordu ve bu çok saçmaydı. Bu -aralarında her ne varsa- her ikisinin de pişman olacağı bir şeyden fazlası olamayacak kadar öfkeliydi. Bu geceki gibi. "Şu koridorun sonunda uyuyabileceğin bir oda var," dedi. "Banyo da var. Ben... uh... Giyecek bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını salladığını görecek kadar uzun süre ona baktı. "Lütfen," dedi kadın, sesi fısıltı gibiydi.

"Geri döneceğim," dedi ve bitişik koridordan odasına doğru yürüdü.

Kapıyı açtığında buz gibi bir havayla karşılaştı. Gideli o kadar uzun zaman olmuştu ki, dairesini ısıtmak için henüz kumandaları değiştirmemişti. Yaz mevsimiydi. Güneşli ve sıcak olması gerekiyordu. Oysa kar her geçen gün daha da ağırlaşıyordu.

Çekmecesinden bir gömlek kaptı ve Ariadne'ye götürdü.

"Odanız soğuk olabilir," dedi. "Ben... sıcaklığı ayarlayacağım."

Kadın başını salladı. Aralarında sürekli yükselen bu sessiz gerilim nöbetlerinden nefret ediyordu.

"Bir şeye ihtiyacın olursa ben aşağıdayım," dedi ve odasına dönmeden önce sıcaklığı ayarlayarak oradan ayrıldı.

Kıyafetlerini çıkardı ve duş aldı. Spreyin altında her zamankinden daha uzun süre kaldı, ağır sikini eline aldı, serbest kaldığını hissetmek, bacaklarının arasında günlerdir hissettiği dolgunluğu artık hissetmemek için sabırsızlanıyordu.

Çünkü günler geçmişti.

Haftalar olmuştu.

Ariadne'nin o elbisenin içinde nasıl görüldüğünü, önünde diz çökmesini söylediğinde nasıl itaat ettiğini, ona baktığında gözlerinin nasıl yandığını düşündü ve belki de nefretle olmuştu, ama bazen bunu tutkudan ayırt edemiyordu ve bunun gerçekten bir önemi yoktu çünkü fanteziyi körüklüyordu.

Olabileceklerin potansiyeli onu ele geçirdi ve onun mükemmel kıcını tutup sikinden aşağı kaymasına yardım ettiğini hayal etti. Sıcak, ıslak ve sıkı olurdu ve sanki onun vücudunu sonsuza dek tanıyormuş gibi ona binerdi. Kadın çok yorulduğunda, adam devralacak, vücudundaki her şey kilitlenene ve odaklanabildiği tek şey taşaklarındaki basınç tüm vücuduna yayılana kadar ona pompalayacaktı.

geldi. Gözlerini açtığı anda elinin sikinin tepesine kapandığını, parmaklarının arasından meni sızdığını görmek onu tamamen tatminsiz bırakan bir şeydi.

Tekrar yıkandı ve duştan çıktı, girdiğinden daha az sinirli hissetmiyordu.

Kurulandı ve havluyu beline sardı, yeniden sertleşmeye başlarken kendi kendine mırıldandı.

"Sik beni," diye mırıldandı.

"İsterdim ama pek tipim değilsin." "Siktir git Hermes," dedi.

Banyodan dışarı adımını attığı anda tanrının büyüünü hissetmişti. Şifonyerine doğru ilerlerken dönüp ona bakmadı bile.

"Bu konuda kızma," dedi Hermes.

Dionysos onu görmezden geldi ve havluyu bırakarak bir çift boxer giydi. Fesat Tanrısı'yla yüzleşmek için döndüğünde biraz afallamış görünüyordu.

"Senin bir tipin yok Hermes," dedi Dionysos. "Eğer yeterince güzel bulursan bir kayayı bile becerirsin."

Hermes tekrar konuşmaya başladı. "Hey, benim standartlarım var!"

"İşte bu yüzden güzel dedim," diye mırıldandı Dionysos, yatağındaki battaniyeleri geri çekerek. Hermes'in burada olması ve muhtemelen konuşmak istemesi umurunda değildi. Yorulmuştu.

"Neden burada olduğumu hiç mi merak etmiyorsunuz?"

"Hayır, beni en son ziyaret ettiğinde rüyamda bir hafta boyunca testislerimin yandığını görmüştüm."

Hermes sırıttı. "Hadi ama. Bu komikti."

Dionysos ters ters baktı.

"Ne istiyorsun, Hermes?"

Dionysos uzandı, tanrı ne söylemek için gelmiş olursa olsun hâlâ uyumaya niyetliydi. Ellerini başının arkasında birleştirdi ve gözlerini tanrıya dikti,

Ama Hermes tedirgin görünüyordu ve zorlukla yutkundu.

"Hades bana senin koruyucun olduğumu söyledi," dedi Hermes. "Öyleyse sanırım ben bakıyorum."

"Her zaman Hades'in dediklerini mi yaparsın?" Dionysos sordu. "Sadece eğlenceli olduğunda."

"Ve beni kontrol etmek eğlenceli mi?"

Hermes duraklayarak, "Taşaklarını ateşe verebileceğim zamanlardı," dedi. Sonra kaşlarını kaldırdı. "Yine de sanırım hiçbir şey değişmedi." Hermes güldü ve Dionysos'un gözleri karararak ona baktı. Hermes tıkanıp boğazını temizledi. "Her neyse, sana asıl söylemek istediğim Harmonia'nın saldırıya uğradığı."

Dionysos'un kaşları düştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Tıpkı görüldüğü gibi," dedi Hermes. "Dövülmüş ve boynuzları kesilmiş."

Dionysos doğruldu. Bu haberle ilgili birkaç şok edici şey vardı; tüm tanrılar arasında Harmonia'nın en az tehditkâr olanlardan biri olması ve aynı zamanda birinin bir tanrıya zarar verecek kadar yaklaşmayı başarmış olması.

"Dayak mı?" diye tekrarladı. "Kim tarafından?"

"Tam olarak bilmiyoruz ama farkında olmalısınız. Muhtemelen tanrıları hedef alanlarla ophiotaurus'u arayanlar aynı kişiler, bu da güçlerimizi bastırmak için bir tür yetenekleri olduğu anlamına geliyor."

"İnsanlar derken Impious'u mu kastediyorsunuz?" diye sordu. "Ya da Triad?"

Hermes omuz silkti. "Muhtemelen. Sağlıklı bir yargıya varmak için henüz çok erken." "Gerçekten hiç şüphe var mı?" Dionysos sordu.

"Hades böyle bir karar vermeden önce kanıtları tercih eder."

"Onun her sözüne takılıp kaldığınız için Hades'in kralınız olduğunu sanırsınız."

Hermes bu kez gözlerini kısmıştı. "Belki de onun liderliğinden bu kadar korkmasaydınız, konseyinin değerini anlayabilirdiniz."

"Ne konseyi? Şu anda onun kararları bizi yenilgiyle karşı karşıya bırakıyor."

Hades, Ophiotaurus'un yeniden dirilmesinin sebebinin kendisi olduğunu açıkça itiraf etmişti.

Hermes, "Başka seçeneği yoktu," diye savundu.

"Her zaman bir seçenek vardır," dedi Dionysos ve sonra ağzını kapattı, üvey babası gibi konuştuğunu çok geç fark etti.

"Görünüşe göre henüz bir seçim yapmamışsın," dedi Hermes.

"Ben bir taraf seçtim," diye tükürdü Dionysos.

"Sen bir taraf seçmedin. İntikamınız için en iyi yolu seçtiniz." Hermes'in sesi Silenus'unkine benziyordu.

"Ve?"

Hermes başını salladı. "Hiçbir şeye dayanmıyorsun," dedi.

Dionysos dişlerini sıktı.

Hermes, "Hades'in sana güvenmemesi muhtemelen iyi bir şey," diye ekledi. "Güvenmesi gerekiyormuş gibi görünmüyor." Ve bununla birlikte gitti.

Dionysos iç çekerek yatağına geri döndü ve gözlerini tavana dikti. Tanrının sözleri onu hayal kırıklığına uğratmıştı ve kendini bir şeyleri savunduğunu iddia etmek isterken buldu. Kadınları kurtarmaya, onlara sığınak sunmaya ve bir daha asla zarar görmeyecekleri şekilde kendilerini savunmaları için onları eğitmeye başlamasının tek nedeni buydu. Yıllarını zevk bölgesine ve çeşitli kaçakçılık çevrelerine sızarak geçirmesinin nedeni de buydu.

Evet, Hera'dan intikam almak istiyordu. Hayatını cehenneme çevirmişti. Annesini öldürmüştü. Onun acı çekmesini istiyordu.

Ancak bu, sonuç olarak başka kadınları da korumak istediği gerçeğini ortadan kaldırmıyordu.

Uyuyamayan Dionysos yataktan kalktı ve bir şeyler içmek için mutfığa yöneldi, ancak köşeyi döndüğünde Ariadne'yi buldu. Ariadne onun yaklaştığını henüz fark etmemişti ki, başının üzerinden bir bardak almak için uzandı ve bunu yaparken gömleği kıcının üzerinde yükseldi.

Hay sikeyim.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Nefes nefese kaldı ve onunla yüzleşmek için döndü.

"Ne zamandır oradasın?" diye sordu.

"Uzun sürmez," dedi ona yaklaşarak. Adam başının üzerinden bardağı alıp ona uzatırken kadın kıpırdamadı, tezgâha yaslandı.

"Teşekkür ederim," dedi ve ardından su doldurmak için lavaboya doğru ilerledi.

Bir süre onu izledi ve sonra aynı şeyi yapmak için başka bir bardak aldı. Yan yana durup sularını yudumladılar.

"Hermes sizi sık sık ziyaret ediyor mu?"

Dionysos suyunu boğazında düğümledi. "Ne?" diye sordu. "Ben... Sen pek sessiz değildin."

Dionysos gözlerini kısarak başını eğdi. "Ne duydun?" "Sesler," dedi kadın. "Sesler."

"Hermes'i ben becermedim,

Ariadne." "Ben... tamam," dedi.

Şaşkın bir sessizlik içinde durmuş, ona bakıyordu. "Nasıl düşünebildin -"

"Şunu bırakır mısın?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

Bu konuyu kapatmak istemedi. Neden Hermes'le yatacağını düşündüğünü bilmek istiyordu, özellikle de Hermes açıkça onunla yatmak istedikten sonra.

Aralarındaki sessizlik uzadı ve Ariadne son suyunu da içti.

"Yatmaya gitmeliyim," dedi ve yanından geçip gitti ama Dionysos onun gitmesini istemiyordu.

"Böyle dans etmeyi ne zaman öğrendin?" diye sordu.

Kadın dondu kaldı ve yüzünü ona döndü.

"Ders aldım," dedi, sanki etkileyici değilmiş, hatta sürprizmiş gibi.

"Peki ne yapabilirsin?" Dionysos, bunu yeteneklerine yenilerini eklemek için yaptığını varsayarak sordu. "Gizli görevde çalışmak mı?"

"Hayır, egzersiz için."

"Egzersiz için soyunmayı mı öğrendin?"

"Soyunmuyorum," dedi. "Ama dans ederim. Bir ara sen de denemelisin. Harika bir kardiyo."

"Beni kışkırtma," diye mırıldandı ve onun yüzünde bir gülümseme yakaladı. Daha önce onu gülümsetmeyi başardığını hiç sanmıyordu. Bir nefes aldı ve onunla birlikte titriyor gibiydi.

"Söylemek istediğim... daha önce olanlar için özür dilerim." Bir an için öpücük için özür dilediğini düşündü ama sonra ekledi: "Michail'in beni tanıyacağını hiç düşünmemiştim."

"Bilemezsiniz."

"Olmalıydım," dedi. "Daha iyi bir dedektif olmalıydım." "Sen mükemmelsin Ariadne," dedi adam.

Bakışları onunkilere yöneldi, gözleri büyüdü. Neden bu kadar şaşırmış görüldüğünden emin değildi; bu gece ona ikinci kez anlatıyordu, bu da ona genelevde kucağına tırmandıktan sonraki o baş döndürücü anlarda kendini nasıl bıraktığını düşündürdü. Bu konuda konuşma dürtüsü derisinin altında dans ediyordu. Rollerini bu kadar iyi oynayabilmiş olmalarının ne anlama geldiğini bilmek istiyordu.

Bunun bir anlamı olsun istedi.

"Ari-" diye başladı ve ona doğru bir adım attı.

"İyi geceler, Dionysos," dedi kadın.

Bir süre öylece baktı ve sonra gülümsemeyi başararak başını salladı. "İyi geceler, Ariadne."

Onun dönüp koridorda kayboluşunu izledi.

BÖLÜM XV

HADES

Hades, Persephone'nin keskin bir nefes aldığını duydu ve kafasını yatağa doğru çevirdiğinde onu oturur vaziyette buldu; gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve bakışlarıyla karşılaşarak rahatlayana kadar şaşkındı.

Adam onu neyin korkuttuğunu sormadan kadın konuştu. "Hiç uyudun mu?"

"Hayır," dedi.

Seviştikten sonra birkaç saat onun yanında yatmış ama hiç uyumamıştı, bu yüzden kalkıp giyindi ve onun kalkmasını bekledi. Onun işe gitmek için hazırlanmasını sabırsızlıkla bekliyordu çünkü onu İskenderiye Kulesi'ne götürmek ve *The Advocate*'teki işi için kullanmayı kabul edeceğini umduğu katı göstermek istiyordu. Şu anda Helen, Leuce ve Sybil olmak üzere yanında çalışan herkes için yeterli sayıda ofis vardı.

Bunu daha önce teklif etmediği için kendini gülünç hissediyordu ama Persephone'nin çok başına buyruk olduğu zamanlarda ona nasıl ve ne zaman yardım edeceğinden emin olamıyordu. O kesinlikle hiç istemezdi.

"Kâbus mu?" diye sordu, içini derin bir endişe kaplamıştı.

Eğer rüyasında Pirithous'u gördüyse, yaptıklarının onu tetiklediğinden emindi. Dün gece çok fazla davranmıştı.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Ben... uyuyakaldım sandım."

Ona inandığından emin değildi ama belki de kendi korkusu yüzünden böyle konuşuyordu.

Son içkisini de bitirip bardağını geride bıraktı ve kadının yanına gitti. Adam yaklaşırken kadın onun bakışlarını üzerinde tuttu. Siyah ipek denizindeki bir siren gibiydi - tek bir bakış, tek bir çağrı ve adam onun iradesine boyun eğdi.

"Neden uyumadın?" diye sordu adam yanağını okşarken.

"Canım uyumak istemedi," dedi.

Ne kadar uzun yaşarsa o kadar az ihtiyacı oluyordu. Bununla birlikte, yürüttüğü işlerin çoğunun gecenin köründe gerçekleşmesi de yardımcı olmuyordu.

"Yorgun olacağını düşünmüştüm." Gözleri parladı ve sesi biraz kızgın çıktı.

Gülümsedi, eğleniyordu. "Yorgun olmadığımı söylemedim."

Başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirdi ve kız dudağı dişlerinin arasına alıp ağzına götürdü.

Sikeyim.

İyi olmaya çalışıyordu, ama kendini elini saçlarında dolaştırırken, yüzünü ona yaklaştırmak, sikiyle aynı hizaya getirirken buldu. Çıkarmasını, ağzına boşalana kadar emmesini emretmeyi düşündü, ama bu konuda bir şey doğru görünmüyordu, bu yüzden onu orada tuttu, ağrıyordu.

Başparmağını bıraktı ve kaşlarını çattı. "Neden kendini tutuyorsun?"

"Ah, sevgilim," dedi adam, sesi gürleyerek. "Keşke bilseydin."

"İsterim," dedi ve battaniyesini indirerek göğüslerini ortaya çıkardı.

İnlemek istedi -belki de inledi. Gerçekten bilmiyordu çünkü kulakları çınlıyordu ve dün gece yaptığı gibi onu tekrar becermemek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

İşi vardı ve bu genellikle onun için önemli olmasa da bugün önemliydi.

"Bunu aklımda tutacağım," dedi, sesi sessiz ve eşitti. Onun güzelliği ve baştan çıkarıcılığı karşısında her kelimeyi söylemenin ne kadar zor olduğunu bilmesini isterdi. "Şimdilik giyinmeni istiyorum. Senin için bir sürprizim var."

"Kafanın içinde olup bitenlerden daha büyük bir sürpriz ne olabilir ki?"

Güldü ve kızın burnunu öptü. "Giyin. Seni bekleyeceğim."

Onu bıraktı ve kapıya doğru ilerleyerek uzaklaştı.

"Dışarıda beklemek zorunda değilsin," dedi Persephone, onun hareketleri karşısında kafası karışmış gibiydi. Açıkçası, bu onun için alışılmadık bir şeydi, ama her zamanki gibi onu duvara karşı becermek için banyoya kadar takip ederdi.

Böylesi daha iyiydi. Huzur içinde hazırlanabilirdi.

Kapıda durdu ve ona baktı; reddedildiğini hissetmek yerine bunun kendisi için ne kadar zor olduğunu görebilmesini umuyordu. Daha sonra anlayacaktı.

"Evet, biliyorum," dedi ve salona adım attı.

O duş alırken aptal gibi orada bekledi, bu da tamamen farklı bir işkence gibi hissettirdi. Diğer tarafta onu düşünürken ısınan yüzünü serinletmek için kendini başını mermer duvara yaslariken buldu.

"İyi misiniz lordum?"

Hades gözlerini açtığı anda koridorun sonunda bir ruhun durduğunu gördü. Yeraltı Dünyası'nda onlardan çok sayıda çalıştırıyordu. Ölü olmadıkları için ruhlardan farklıydılar ve çok özel duygular üzerinde küçük bir güçleri ve etkileri vardı. Ona dehşete kapılmış gözlerle bakan Aletheia, gerçeğin ve samimiyetin ruhuydu. Burada ikamet eden tüm ruhlar arasında onun etkisi muhtemelen en az tehdit edici olanıydı.

"Ben iyiyim," dedi ona.

Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi tereddüt etti ve sonra "Size bir şey getirebilir miyim?" diye sordu.

Bir kova soğuk su, diye düşündü. "Hayır, Aletheia."

Adını söylediğinde gözleri daha da büyüdü. "Teşekkür ederim."

Ruh başını salladı ve sonra bir hayalet kadar solgun bir halde uzaklaştı.

Hades hamamlara ıřınlanıp kendini havuzlardan birine atmayı dūřundū ama bunun yerine, Persephone o gūne kadar gōrdūđū en karmařık kıyafeti giymiř olarak odalarından çıkana kadar orada kalıp bekledi.

Neden bu kadar çok katman vardı?

"Ne?" Persephone onun bakışları altında açıkça kendini mahcup hissederek sordu.

"Seni soymamın ne kadar sūreeđini hesaplamaya çalıřıyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Odadan bu yūzden çıkmadın mı?" "Ben sadece ileriye planlıyorum."

Sonrası için... Onu gōtūrmek o kadar da yanlıř gelmeyeceđi zaman.

Elini tuttu ve onu kendine doğru çekerek İskenderiye Kulesi'ne ışınladı. Oraya vardıklarında Persephone'yi serbest bıraktı ve o da birkaç dakika boyunca sessizce etrafına bakındı. Onun boğazını temizlediğini duyana kadar bu yerin onu duygusallaştırdığını fark etmemişti.

"Neden İskenderiye Kulesi'ndeyiz?"

Paniklediđini hissetti ve sonra neden mūcadele ettiğini anladı. Burası ona Lexa'yı hatırlatıyordu.

Kahretsin, daha dikkatli olmalıydı. En azından onu buraya dōnūřu için hazırlayabilirdi ama bunu hiç dūřūnmemiřti. řimdi onun bu fikri tamamen reddedeceđinden korkuyordu. Yine de denemek zorundaydı.

"Burada gōrev yapmanızı istiyorum," dedi.

Burası mūkemmel bir yerdi. Binanın ve içinde faaliyet gōsteren tūm iřletmelerin sahibiydi, buna Persephone'nin daha fazla dahil olmasını umduđu Cypress Vakfı da dahildi. Katerina'ya bu kadar yakın olmak iřbirliđini garantileyecekti. Yine de en önemli řey Persephone'un burayı bir tūr hapishane olarak gōrmemesiydi.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve her şeyden çok şaşırmış gōrūnūyordu. Bunun iyiye işaret olup olmadığını anlayamadı.

"Dūn yūzünden mi?"

"Bu bir sebep. Aynı zamanda uygun da olacak. Halcyon Projesi'ne devam ederken sizin de görüşlerinizi almak isterim ve sanırım *The Advocate* ile olan çalışmalarınız başka fikirlerin ortaya çıkmasını sağlayacaktır."

"Benden Katerina ile çalışmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Sen benim krallığımın ve imparatorluğumun kraliçesi olacaksın. Bu vakfin senin tutkularına da fayda sağlamaya başlaması çok uygun."

Kadının sessizliği onu endişelendirdi ve odanın etrafında bir daire çizmesini izledi.

"Karşı mı çıkıyorsunuz?" diye sordu, elinde olmadan. Onun ne düşündüğünü bilmesi gerekiyordu.

"Hayır," dedi hızla ve sonra yüzünü tamamen ona döndü. "Teşekkür ederim. Helen ve Leuce'ye söylemek için sabırsızlanıyorum."

İçini bir rahatlama kapladı.

"Bencilce, yakınınızda olmanızdan memnun olacağım." "Burada nadiren çalışıyorsun," dedi Persephone.

"Bugünden itibaren," dedi yaklaşarak, "burası benim en sevdiğim ofisim."

"Lord Hades, size çalışmak için burada olduğumu bildirmek zorundayım," dedi. Onun

Sesi alçak, kokusu sarhoş ediciydi ve konuşurken adamın ağzına baktı.

"Elbette," dedi, saçının bir tutamını kulağının arkasına yönlendirerek.

"Ama molalara ve öğle yemeğine ihtiyacınız olacak ve ben bu zamanı doldurmak için sabırsızlanıyorum."

"Mola vermenin amacı hiçbir şey yapmamak değil mi?" "Seni çalıştıracağımı söylemedim."

Onu kendine yakın tuttu ve öpmek için eğildi ama bunu yapamadan Katerina'nın yaklaştığını hissetti. Kendini duyurmak için boğazını temizledi. Hades bunu sinir bozucu mu yoksa nazikçe mi bulduğuna karar veremedi. Kendisinden bir adım uzaklaşmayı tercih eden Persephone'ye sarılmayı bıraktı ve bunu rahatsız edici buldu.

Belki de ona diğerleriyle aynı tür kurallara uymak zorunda olmadıklarını hatırlatması gerekiyordu. Ona olabildiğince şefkat gösterecekti.

onu ofisinde becermek de dahil.

"Leydi Persephone!" Katerina her zamanki neşesiyle doluydu ve öyle de giyinmişti. Saygıyla eğildi ve Persephone gülümsedi.

"Katerina, memnun oldum," dedi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Katerina, Persephone'ye dönmeden önce ona bakarak. Yine de o tek bakışta, Katerina'nın ona söyleyeceği şeyin pek de iyi bir haber olmadığını anlamıştı. Lanet olsun. Akli doğrudan parkta ona verdiği kehanete gitti - acaba değişmiş miydi? "Hades'in geldiğini duyar duymaz, ortadan kaybolmadan önce onu yakalamam gerektiğini biliyordum."

"Birazdan geliyorum Katerina," dedi Hades.

Ona baktı ve gülümsedi, ama aynı parlaklık gözlerine değmedi, bu da onun söyleyeceklerinden daha fazla korkmasına neden oldu. "Elbette," dedi ve sonra Persephone'ye baktı. "Sizi burada ağırlamaktan onur duyuyoruz leydim."

O gittiğinde, Persephone Hades'e baktı.

"O da neydi öyle?" diye sordu. Anlaşılan Katerina'nın endişeleri Persephone'nin de gözünden kaçmamıştı.

"Sana sonra anlatırım," dedi, olayı çözdükten sonra.

"Tam da bana geçen gece nerede olduğunu söyleyecekken mi?" diye meydan okudu.

Gözlerini kısmıştı. "Sana canavarlarla pazarlık yaptığımı söylemiştim." "Eğer bir tane varsa, o da cevapsızlıktır."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi.

"Senden bir şeyler saklamak istemiyorum. Sadece üzüntünüzde size ne yükleyeceğimi bilemiyorum."

Tereddüt etti ve sonra şöyle dedi: "Sana kızgın değilim. Çoğunlukla şaka yapıyordum."

"Çoğunlukla," dedi inanmaz bir kahkahayla.

Çoğunlukla şaka yapıyor, çoğunlukla memnun, çoğunlukla da kızgındı. Bunu sorun etmemesi gerektiğini düşündü çünkü o da ona çoğunlukla her şeyi anlatıyordu.

"Bu gece konuşuruz," dedi. Şimdilik söz verebileceği tek şey buydu çünkü Katerina'nın ne söyleyeceğini anlaması gerekiyordu ve onun da çalışması gerekiyordu.

Onun bakışlarını bir süre daha tuttu, midesi kasıldı. Onu öpmek, burada aptal gibi durmaktan başka bir şey yapmak isterdi. Ama başlarsa duramazdı, bu yüzden bir adım uzaklaştı ve koridorda ilerledi. Köşeyi dönüp kendini Katerina'nın ofisinde bulana kadar onun bakışlarını sırtında hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu kapıyı kapatırken.

Katerina sanki konuşmak istiyormuş gibi etrafına bakındı. Ofisinde onları duyabilecek kimse yoktu ama duvarlar tamamen camdı.

"Ophiotaurus hakkında bir rüya gördüm," dedi.

Hades bir an sessiz kaldı ve sonra sordu: "Peki rüyalar senin için nasıl çalışıyor?"

Tüm kâhinler farklıydı. Rüyaların tanrıların ve ölümlülerin Kader'in zihnini görebildikleri tek göz olduğu söylenirdi. Bazen rüyalar geleceği tam olarak önceden haber verirdi; bazen gerçekleşebilecekler için uyarılardı, ancak ayrıntılar hâlâ değiştirilebilirdi; bazen de sadece korkulardı. İyi bir kâhin aradaki farkı anlayabilirdi ve Hades Katerina'nın iyi bir kâhin olduğunu bildiğine göre, bu muhtemelen sadece bir korku değildi.

"Gerçekleşmeyen bir şeyi hiç hayal etmedim," diye cevap verdi.

Hades midesinin dibine ağır bir şey yerleşmiş gibi hissetti.

"Anlat bana," dedi.

Başını iki yana salladı. "Bu yaratık, ophiotauros. Onun ölümü yıllarca sürecektir bir savaşın katalizörü olacak ve sonunda dünya ikiye bölünecek."

"Ama ne gördün?" diye sordu.

"Her yönden ateş ve içinde yanan bedenler" dedi. "Bildiğimiz bu dünyadan geriye hiçbir şey kalmamıştı, sanki... dünyanın şafağına geri dönmüştük."

"Cesetlerden herhangi birini tanıdınız mı?" diye sordu.

Öyle olduğunu biliyordu çünkü ona önemli olan ayrıntıları vermiyordu ve önemli olan yangında kimin olduğuydu.

"Hades," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Persephone'yi gördün mü?" diye sordu.

Başını salladı ve sanki donmuş gibi görünen Katerina'nın aksine yeniden nefes alabildi. "*Seni* gördüm."

Hades kendi ölümüyle yüzleşmenin nasıl bir his olduğunu hiç düşünmemişti ama bunun ona en yakın şey olduğunu hayal ediyordu; asla yanılmayan bir kahinden gelen kehanet rüyası.

"Başka kimse var mı?" diye sordu.

Yutkundu. "Ben... Ben senin ötene bakamadım. Belki başka kahinler de benzer rüyalar görmüşlerdir."

Hades başını salladı, zihni dağınıktı.

"Yani ophiotauros bu sonun katalizörü mü?" diye sordu. "Onu öldüren kişinin bu sonu getirecek güce sahip olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, Hades," dedi.

Ona sadece kelimeleri ve imgeleri verebilirdi. Ne anlama geldiklerini ve onları nasıl durduracağını bulmak ona kalmıştı.

Bu oyundan nefret ederdi.

"Lanet olası Fates!" Cam duvarlardan birine yumruk atarak saldırdı. Yumruğunun altında çatladı.

Katerina ürkmedi bile ve bir süre sonra çok sakin bir ses tonuyla, "Ivy'ye haber vereceğim. Gün sonuna kadar tamir ettirebilir."

Hades zorlukla yutkundu ve başını salladı. "Verdiğin bilgiler için teşekkürler, Katerina."

Birkaç damla gözyaşı yanaklarından aşağı süzüldü. Belli ki ona bu haberi vermekten, onun haberi almaktan hoşlandığı kadar hoşlanmamıştı.

Hades onun ofisinden ayrılıp Persephone'nin katına döndü. Şu anda ihtiyacı olan şey onun varlığının verdiği rahatlıktı ama aniden duyularını dolduran tuhaf bir koku onu olduğu yerde durdurdu. Serinletici ve neredeyse... şifalı bir kokuydu.

Defneydi.

Hades dondu

kaldı. *Lanet*

olsun.

Koridorda aceleyle Persephone ile daha önce tezahür ettiği yere gitti ve onun gittiğini ve havada Apollo'nun büyüünün kokusunun kaldığını gördü.

Müzik Tanrısı onu almıştı.

Hades ofisine girdi ve telefonu beşiğinden kaptı. "Ivy," dedi.

"Lordum!" dedi neşeyle, onun hayal kırıklığını umursamadan. "Burada olduğunuzu bilmiyordum!"

"Zofie'yi yukarı gönder," diye

tersledi. "Hemen, lordum," dedi

Zofie.

Bu sabah Zofie'yi güvenlik görevi görmesi için kuleye çağırmıştı ama o yakınlarda olduğu için pek gerekli görünmemişti. Sanırım yanıliyordu.

Hades, Persephone'nin yeni ofisinin önündeki odada sinirli bir şekilde volta atıyordu.

Burada çalışması için ona alan tanımasına rağmen, onu her şeyden koruyamazdı ve bunlardan biri de Apollo'ydu.

Tanrı, Persephone'yi ne kadar büyük bir tehlikenin tehdit ettiğinin farkında mıydı? Fark etmeli.

Ne de olsa Adonis'in otopsisini yapan oydu. Harmonia'nın saldırısını ikinci elden tecrübe eden de oydu. Şu anda onu oyun arkadaşlığına götürmenin onun yararına olmayacağını anlaması gerekiyordu.

Apollon'un büyüünü takip edip onu Müzik Tanrısı'nın elinden alabilecek olsa da, Hades ikisinin bir pazarlığı, Persephone'nin onurlandırması gereken bir sözleşmesi olduğunu da biliyordu.

Bundan nefret ederdi.

Ona şans verdiğinde kaçmalıydı ve neden kaçmadığını anlayamıyordu.

İnsanları değiştiremeyeceğini ne zaman öğrenecekti? Apollo'nun da eninde sonunda onu tıpkı Hades gibi hayal kırıklığına uğratacağından emindi.

Asansör sinir bozucu bir bip sesiyle geldiğini duyurdu ve Hades kapılar açıldığında Zofie'yi görmek için başını kaldırdı.

O daha yere basamadan Hades konuştu. "Persephone Apollon'la birlikte Delphi Palaestra'sında." Biliyordu çünkü nişan yüzüğündeki taşları takip edebiliyordu. Her birinin kendine özgü bir enerjisi vardı ve ne kadar uzağa giderse gitsin bunu hissedebiliyordu. "Kendini ona tanıtmasan bile gitmeli ve gözcülük yapmalısın."

Amazon'un gözleri büyüdü. "Ben...Ben bilmiyordum. Ben çok-

" "Üzülme. Sadece git," diye emretti.

Hades Zofie'yi Persephone'yi güvende tutması için tutmuş olsa da, savaş becerilerinden daha fazlasına sahip birine ihtiyacı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Bir Amazon olarak Zofie'nin büyüyle başa çıkma yeteneği yok denecek kadar azdı. Onunla boy ölçüşemeyeceğini ve bir tanrıya karşı koymaya çalışırken muhtemelen öleceğini fark ettiğinden bile emin değildi.

Ama bu bir Amazon'un sadakati ve adanmışlığıydı, sürgüne gönderilmiş olanların bile.

"Elbette," dedi ve en alt katın düğmesine basmadan önce bir an tereddüt etti.

Garip bir duraklama oldu ve sonra Hades konuştu. "Işınlan, Zofie," dedi.

"Tamam," dedi ve sonra ortadan kayboldu.

Hades içini çekerek yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Sik beni," dedi.

"Kesinlikle öyle," dedi Hermes, bulutlu bir sihirle ortaya çıkarak. Hades ellerini bıraktı ve başını öne eğdi. "Bu tantana niye?" dedi.

"Halkın içinde değilsin."

"Persephone'ye sürpriz yapmak istedim," dedi Hermes. "Benim... *coşkuma* tanık olduğunu sanmıyorum."

Hades kaşlarını kaldırdı ve Hermes etrafına bakındı.

"Persephone nerede bu arada?"

"Kardeşin onu aldı," dedi Hades. "Belki de gidip onu geri almalısın."

"Ah, hayır," dedi Hermes. "Onun sığırlarını çaldığımda bir sürü kefaret ödemek zorunda kaldım. Persephone'yi çaldıktan sonra bunu tekrar yapmak istediğimi mi sanıyorsun?"

"Az önce karımı sığırla mı kıyasladın?"

"Karısı mı?" Hermes kaşlarını sallayarak sordu. "Şimdiden alıştırma mı yapıyorsun?" "Siktir git Hermes," diye homurdandı Hades.

Hades ofisine doğru yürüdü. Buzlar pencerelere yapışmaya başlamış ve Yeni Atina'yı görmesini engellemişti, ancak şu anda şehir sis ve yoğun karla örtülü olduğu için görececek pek bir şey yoktu.

"Demeter çok kızgın," dedi Hermes.

Hades şaşkınlıkla ona baktı. "Büyük deli mi?"

Hermes, "Bilirsin, gerçekten kızgın," diye açıkladı ve ardından başını ve omuzlarını sallayarak ekledi, "Deli gibi kızgın."

"Neden onun yerine bunu söylemiyorsun?"

"Çünkü bu hiç *hoş* değil, Hades," dedi Hermes. "Eğer uyum sağlamak
i s t i y o r s a n , dili öğrenmen gerek."

"Lingo?"

"*Dil*."

Hades kıkırdadı ve Hermes gözlerini kıstı.

"Senden nefret ediyorum," dedi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Dünyaya bakarken ikisi de bir an sessiz kaldı. Hades havanın
kötüleşmesini bekliyordu ama bunu gerçek zamanlı olarak görmek daha
büyük bir dehşet duygusu yarattı.

"Senden daha çok kimden nefret ediyorum biliyor
musun?" Hermes sordu. "Sanırım tahmin edebilirim,"
diye yanıtladı Hades.

Demeter.

Hermes, "Antik çağlardan beri böyle bir şey görmedim," dedi.

Hasat Tanrıçası, Tesalya kralının kutsal ağaçlarından oluşan bir koruyu
yakmasının ardından kuraklığa neden olduğundan beri böyle bir şey
olmamıştı. Olimposluların onu durmaya ikna etmek için aylarca yalvarması
gerekti.

Hades ona yalvaranlar arasında değildi, onun çocukça davranışlarını
ödüllendirmekle ilgilenmiyordu. Yine de bu ona bir fikir verdi. Tanrıça için
kutsal olan bir şeye saygısızlık ederek onu dışarı çekebilir miydi?

"Diğerlerinin bu konuda ne düşündüğünü merak
ediyorum," dedi Hermes. Diğerleri derken
Olimposluların geri kalanını kastediordu.

Hades, "Sanırım şu anda üzgün olan tek iki kişi Athena ve Hestia," dedi.

"Diğerleri kendilerine tapanlar ölmeye başlayana kadar umursamayacaklar."

Çünkü daha az tapınan daha az güç demekti ve o zaman onun ve
Persephone'nin peşine düşeceklerdi.

"Hava durumunu izlemeye geldiğinden şüpheliyim," dedi Hades. "Ya da
Persephone'ye o coşkulu sihrini göstermek için bile. Peki ne oldu?"

"En iyi arkadaşımı ziyaret etmek için bir nedenim
olması mı gerekiyor?" Hades kuru bir sesle, "Ben senin
en iyi arkadaşın olduğumu sanıyordum," dedi.

"Dinle, benden çok var," dedi Hermes. "Savaşmak zorunda değilsin."

Hades Hermes'e bakmak için başını çevirdi.

İç çekti. "İyi. Afrodit beni Persephone'ye Harmonia'nın uyandığını haber vermem için gönderdi."

"Sadece Persephone mu?"

Hermes başının arkasını ovuşturarak, "Özellikle seni karıştırmamamı söyledi," dedi. "Bunun sonuçlarını şimdiden hissedebiliyorum."

"Benim gazabımı mı yoksa onunkini mi tercih edersin?" Hades sordu.

Hermes sinirlenerek, "Belli ki seninki," dedi ve ardından, "Bir arkadaş," diye mırıldandı.

Hades Harmonia'nın uyandığını duyunca rahatladı ama Afrodit'in onu Persephone'yle yaptığı konuşmalardan dışlamaya çalışmasından pek memnun olmadı. Saldırıyı araştırması konusunda anlaşmışlardı ama Hades'in ihtiyacı olan şey açık bir iletişimdi ve Aşk Tanrıçası'nın bunu bozmaya çalışmasından hiç hoşlanmamıştı.

"Harmonia sadece bir başlangıç," dedi Hades. "Başka tanrılar da olacak."

Hermes onun yanında kaskatı kesildi. "Gerçekten bizi öldürebileceklerini düşünüyor musun?"

"Bence her şey mümkün," dedi Hades. "Ölümlülerin kendi sihirleri var."

Bu teknoloji ve bilimdi ve tanrıların gücüyle birleştğinde durdurulamaz olma potansiyeline sahipti.

Adonis ve Harmonia birer sınavdı ve her birinde saldırılarını daha da geliştireceklerdi. Birinin ölmesi an meselesiydi ve dünyanın iyiliği için bunun Afrodit olmamasını umuyordu. Tanrılar arasında gücü hafife alınan biri varsa, o da Hephaistos'tu. Eğer karısına bir şey olursa, dünya onun ne kadar korkunç olabileceğini öğrenecekti.

BÖLÜM XVI

HADES

Hades, Persephone'nin yeni masasının arkasına oturdu.

Apollon onu alalı iki saat olmuştu ve sabırsızlanmaya başlamıştı, ama sonra dilinin arkasında metalik bir şey tattı ve Persephone belirdi.

Yeni sikilmiş gibi görünüyordu, ama durumun böyle olmadığını biliyordu. Saçları rüzgârda savrulmuş, yanakları ve burnu soğuktan kızarmıştı. Apollo onu dışarıda mı tutmuştu? Bu havada mı? Siniri daha da arttı. Kız nerede olduğunu fark eder gibi oldu ve gözlerini kocaman açarak ona baktı, sonra yüz ifadesi neredeyse utangaç bir hal aldı.

"Merhaba," diye nefes aldı.

"Merhaba," diye cevap verdi, hâlâ sinirliydi ve bunu gerçekten saklayamıyordu.

Bakışları adamın vücudunda gezindi ve sonra tekrar yukarı baktı, gözleri parlak ve canlıydı. "İyi misin?"

"Harmonia uyandı," dedi.

"O nasıl?" diye sordu nefes nefese.

"Öğrenmek üzereyiz," dedi ayağa kalkarak. Masanın etrafından dolandı ve ondan sadece birkaç santim uzakta durdu. Bu yakınlık aralarında hissettiği gerilime yardımcı olmamış, aksine daha da alevlendirmişti. "Apollo ile geçirdiğin zaman hoşuna gitti mi?"

"Sayısal bir ölçekte? Ben olsam altı verirdim."

Dudakları seğirdi ve mizahının işe yaramadığını fark ettiğinde kaşlarını çattı.

"Memnun olmadığınız için üzgünüm."

"Senden hoşnut değilim," dedi. "Sadece Apollo'nun seni annenin öfke nöbeti sırasında ve Adonis ile Harmonia'nın saldırganları hâlâ dışarıdayken Delphi'ye götürmemesini tercih ederim."

"Beni... takip mi ettin?"

Bir süre onun bakışlarını üzerinde tuttu ve sonra sol eline uzanarak nişan yüzüğünün görünmesi için elini kaldırdı. Bu yüzük... onun için yaklaşan evliliklerinin bir vaadinden çok daha fazlasını temsil ediyordu. Bu ana ulaşmak için neler yaşadıklarını simgeliyordu.

Bu onun umudunun bir kanıtı ve onu kaybettiği tüm zamanların bir hatırlatıcısıydı. "Bu taşlar -turmalin ve diyoptaz- eşsiz bir enerji yayıyor, senin enerjini. Bunu taktığın sürece seni her yerde bulabilirim. Bu... kasıtlı değildi," dedi Hades. Yüzüğüne koyduğu taşların bir önemi yoktu; değerli metaller üzerindeki gücü sayesinde onları yine de takip edebilirdi. "Ben yapmadım seni takip etmek için yola çıktı."

"Sana inanıyorum," dedi, sesi sessizdi. Kirpiklerinin arasından ona baktı, o garip utangaçlık geri dönmüştü. "Bu... rahatlatıcı."

Özellikle de **b u** alanın dışında olup bitenler onu rahatlatıyordu.

"Gel," dedi ve ağzından çıkacağını hiç düşünmediği bir şey ekledi, "Afrodit bekliyor."

Limni adasına döndüklerinde büyük, modern bir malikânenin önünde belirdiler. Hades'in onları içeri sokamamış olması, Afrodit'in bugün nasıl hissettiği hakkında çok şey söylüyordu. Acil bir durumu aşmışlardı ve intikam alma yolundaydılar ama bunu Persephone aracılığıyla yapmaya kalkışırsa lanetlenenecekti.

"Geçen seferki gibi içeri ışınlanamaz mıyız?" Persephone onun yanında titredi.

"Yapabilirdik," dedi. "Eğer davet edilmiş olsaydık."

"Ne demek istiyorsun? Afrodit sana Harmonia'nın uyandığını haber vermedi mi?"

Cevap vermek istemedi çünkü yalan söyleyebilecek gibi hissetmiyordu. "Hades." Persephone'nin sesi onaylamama ile doluydu.

"Hermes'i senin için gönderdi. Onun yerine beni buldu." "Bunu bensiz yapamazsın" diye eklerken onun bakışlarıyla karşılaştı.

Dudakları düzleşti ve başını çevirdi ama söylediklerinin onu incittiğini fark etmeden önce değil. Hay sikeyim.

"Persephone-" diye başladı, adı umutsuz bir yalvarış gibiydi ama kapı açıldı ve Lucy kapıyı açtı. Hephaistos'un yarattıklarından biriymiş, ev işleriyle ilgilenen, neredeyse insana benzeyen bir animatronikti.

"Hoş geldiniz," dedi. "Lordum ve leydim misafir beklemiyor. Lütfen isimlerinizi söyleyin."

Hades eve girdi.

"Affedersiniz!" Lucy bağırdı. "Lord ve Leydi Hephaestus'un özel konutuna giriyorsunuz!"

Persephone'nin konuştuğunu duyduğunda giriş holünün yarısına kadar gelmişti.

"Ben Leydi Persephone." Sonra, toplayabildiği kadar küçümseyerek, "Bu Lord Hades," dedi.

Ölümler Tanrısı ona döndü. "Gel, Persephone."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters ters baktı. "Biraz nezaket gösterebilirsin. Davet edilmemiştin, unuttun mu?"

Dişlerini sıktı. Tanrım, neden bu kadar inatçı olmak zorundaydı?

"Leydi Persephone!" Lucy haykırdı, sesi şaşkınlık gibi görünmesi gereken bir çığlığın sınırındaydı. "Hoş geldiniz. Lütfen beni takip edin." Persephone'nin eve girmesine izin verdi ve Hades'e doğru ilerledi. Yanından geçerken burnunu kaldırdı. "Lord Hades, hiç hoş karşılanmadınız."

Kesinlikle Afrodit'in özelliklerini taşıyordu.

Hades Persephone'nin yanına geldi ve elini tuttu, Persephone geri çekilmeye çalıştığında hayal kırıklığına uğradı. Normalde onun gitmesine izin verirdi ama nedense bu sefer yapamadı. Elini tuttu, tenine yumuşak daireler çizerek ovdu ve Persephone rahatlar gibi oldu.

Hades, Afrodit ve Hephaistos'un evine gelmeyi alışkanlık haline getirmemişti. Çoğunlukla, ziyaret ettiğinde, her ikisi tarafından da evin dışında karşılanırdı. Nadiren anlaşılan iki insan için, yaşadıkları yer kişiliklerinin mükemmel bir dengesi gibi görünüyordu -Afrodit'in lüksü ve Hephaistos'un pratikliği.

Lucy onları aydınlık bir koridordan geçirerek kütüphaneye götürdü ve kapıda anons etti.

"Leydi Afrodit, Leydi Harmonia-Leydi Persephone ve Lord Hades sizi görmek için buradalar."

Afrodit küçük bir kanepede kız kardeşinin yanına oturdu. Harmonia düne göre çok daha iyi görünüyordu, ama bunun tek nedeni Apollon'un kesiklerini ve çürüklerini iyileştirmeyi başarmış olmasıydı; Aphrodite cildini ve saçlarını kirden arındırmıştı. Hâlâ solgundu, neredeyse griydi, tıpkı Yeraltı Dünyası'na ilk girdikleri zamanki ruhlar gibi ve boynuzları... parçalanmış kemik parçaları. Hâlâ testere izleri taşıyorlardı.

"Teşekkür ederim Lucy," dedi Afrodit ve Lucy odadan çıkmadan önce başıyla selam verdi. Tanrıçanın gözleri Hades'e dikilmişti. "Görüyorum ki Hermes talimatlara uymayı başaramamış."

"Bunun için Apollo'ya teşekkür edebilirsin," dedi Persephone.

"Persephone ve ben bunu birlikte yapıyoruz Afrodit," dedi Hades sıkıca.

Harmonia onların konuşmalarına tepki vermedi. Elini kucağında kıvrılmış uyuyan köpeğinin üzerinde tuttu.

"Persephone, lütfen otur," dedi Afrodit, sesi hastalıklı bir tatlılıktaydı.

Sahteydi. Hades, Persephone'nin bunu anlayabileceğini umuyordu. "Çay?" Afrodit devam etti.

Persephone titreyerek, "Evet," diye cevap verdi. Hades kaşlarını çattı. Hâlâ üşüyor muydu?

"Şeker?"

Hades çapraz onun kollar üzerinde onun Göğüs, büyüyor sabırsız Afrodit'in misafirperverliği ile. Bu bir oyundu.

"Hayır, teşekkür ederim." "Salatalıklı sandviç?"

Persephone tekrar, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Persephone çayını yudumlarken bir sessizlik oldu ve sonra Harmonia konuştu, sesi yumuşaktı, zar zor duyulabiliyordu.

"Sanırım benimle konuşmak için buradasınız."

"Eğer kendini yeterince iyi hissediyorsan," dedi Persephone. "Dün gece ne olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Harmonia onunla Persephone'nin arasına baktı. "Nereden başlayayım?"

"Saldırıya uğradığında neredeydin?" Hades sordu.

"Concorida Park'taydım," dedi.

"Karda mı?" Persephone sordu.

Harmonia, "Opal ile her öğleden sonra oraya yürüyüşe gideriz," diye açıkladı. "Her zamanki rotamızı izledik. Saldırıya uğramadan önce herhangi bir şiddet ya da düşmanlık sezmedim."

Harmonia'nın parktan sık sık geçmesi ve aynı rotayı kullanması, muhtemelen birilerinin onun rutinini bildiği ve saldırıyı planladığı anlamına geliyordu. Kar da az sayıda tanık olmasını sağlamıştı.

"Bu nasıl oldu?" Hades devam etti. "İlk olarak ne hatırlıyorsun?" "Ağır bir şey beni tüketti. O şey her neyse beni yere serdi. Hareket edemiyordum ve gücümü toplayamıyordum." Bir an durakladı, eli Opal'ın kürkünün üzerinde dururken bile biraz titriyordu. "Ondan sonrası onlar için kolaydı. Maskeli bir şekilde ormandan çıktılar. Ben ne

En çok hatırladığım şey sırtımdaki acıydı. Birisi boynuzlarımı alıp testereyle keserken bir diz omurgama yerleşti."

"Kimse yardımına gelmedi mi?" Persephone sordu.

"Hiç kimse yoktu," dedi Harmonia. "Sadece yardım edemeyeceğim bir şey olduğum için benden nefret eden bu insanlar."

Hades bir sonraki sorusundan rahatsızlık duyuyordu ama sorulması gerekiyordu. "Boynuzlarını aldıktan sonra ne yaptılar?"

"Tekmelediler, yumrukladılar ve üzerime tükürdüler," dedi, sesi sadece fısıltıydı.

"Size... saldırırken bir şey söylediler mi?"

"Her türlü şeyi söylediler... kırık dökük şeyler." Yutkundu, ağzı titriyordu. "Orospu, kaltak ve iğrenç gibi kelimeler kullandılar ve bazen bunları bir soruda birleştirdiler, gücün şimdi nerede gibi? Sanki benim bir savaş tanrıçası olduğumu düşünüyorlardı, sanki onlara karşı bir tür yanlış yapmışım gibi. Tek düşünebildiğim, onlara barış getirebileceğim ama bunun yerine bana acı getirdikleriydi."

"Hatırladığınız başka bir şey var mı? Bu insanları bulmamıza yardımcı olabilecek şu anda hatırlayabildiğin herhangi bir şey?" Sorgulamasında agresif görüldüğünün farkındaydı ve "Acele etmeyin" diye eklemek için durakladı.

Bir an sessiz kaldı, kaşları düştü.

"*Lemming* kelimesini kullandılar. Yeniden doğuş başladığında sizin ve lemminglerinizin yok olmaya doğru gittiğini söylediler."

"Lemming," dedi Persephone ve Hades'in bakışlarıyla karşılaştı. "Kahve Evi'ndeki kadın bana böyle seslendi."

Harmonia onun kırık boynuzlarına dokundu. İzlemesi, böylesine korkunç bir şekilde tecavüze uğradığını bilmesi çok zordu.

"Sence bunu neden yaptılar?" diye sordu, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

"Bir şeyi kanıtlamak için," dedi Hades.

"Ne demek istiyorsun Hades?" Afrodit sertçe tersledi.

"Tanrıların harcanabilir olduğu," dedi.

Bunu her kim yaptıysa eninde sonunda medyaya çıkacağından ya da en azından Harmonia'nın boynuzlarını bir tanrıyı yaralayabilecek kadar yaklaşabildiklerini kanıtlamak için bir tür ödöl olarak kullanacaklarından hiç şüphesi yoktu. Ne yazık ki bu, başkalarına da bir zamanlar korktukları şeyi denemeleri için ilham verecekti.

"Ve kanıt istediler. İstesek de istemesek de saldırınızla ilgili haberlerin yayılması uzun sürmeyecek."

"Sen tehdit ve şiddet tanrısı değil misin?" Afrodit sordu. "Bu işten sıyrılmak için iç yüzünü kullan."

"Unutuyorsun Afrodit, önce onların kim olduğunu keşfetmeliyiz. O zamana kadar, kitleler arasında olmasa bile, bizim düşüşümüzü görmek isteyenler arasında haber çoktan yayılmış olacak. Ama şimdilik bu işin peşini bırakmalıyız."

"Neden? Bunun tekrar olmasını mı istiyorsunuz? Zaten iki kez oldu!" Gözleri öfkeyle parlıyordu ve öfkesinde sonuna kadar haklıydı. Ona yakın olan bir kişi öldürülmüş, bir diğeri de ağır yaralanmıştı.

"*Afrodit*," diye tersledi Persephone, bu da hem tanrıçanın hem de Hades'in dikkatini çekti. Adını bir uyarı olarak söylemişti ve bunu yaparken bir kraliçe gibi görünüyordu - sandalyesinin kenarına tünemiş, sırtı dik, elleri birbirinin üzerinde kavuşturulmuş, Afrodit'e kendi evinde bile haddini bildirmekten hiç korkmuyordu.

Harmonia boğazını temizledi. "Lord Hades'in ne dediğini anlıyorum. Birileri benim çektiğim çileyi mutlaka öğrenecek ve öğrendiklerinde sen hazır olacaksın... değil mi Hades?"

Başını salladı.

"Evet. Hazır olacağız."

BÖLÜM XVII

HADES

Limni adasından ayrıldılar ve Yeraltı Dünyası'nda görünür görünmez, Hades Persephone'yi kollarına aldı ve onu öptü. Tadı harikaydı ve çok tatlı kokuyordu; onu öptükçe göğsü daha da sıkışıyor ve onun mükemmel kalçalarını ayırıp kendini onun mükemmel bedenine gömmek istiyordu. Acele etmeyecek ve vücudunu yavaşça ısıtacak, kalbinin atışına, nefesinin sesine göre onu memnun edecekti ve içine girdiğinde, onun sıcaklığı tüm vücudunu ateşe verecekti.

Kahretsin, çok iyi hissedecekti.

Onun bakışlarıyla buluşmak için geri çekildi. "Bu ne içindi?"

"Beni Afrodit'e karşı savundun," dedi. "Sana minnettarım."

Gülümsediğinde göğsü ısındı ama Afrodit'in evine girmeden hemen önceki öfkesini hatırladı ve kaşlarını çatı.

"Duygularını incittim."

Onun bu yorumu karşısında, sanki onun ışığını çalmış gibiydi.

Düşüncelerini toparlamak istercesine gözlerini kaçırdı ve sonra tekrar onun bakışlarıyla buluştu.

"Bana güveniyor musun?"

Sorusu karşısında şaşırılmıştı, düşüncelerinin bu yöne doğru gittiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Persephone-"

"Her ne yapmak üzereyseniz, durun!" Hekate odalarında belirlediğinde anons etti. Bir elini uzatmıştı, avuç içi düzdü. Diğer eliyle gözlerini kapatmıştı.

"Gözlerini açmadan önce soyunalım mı?" Hades, Persephone'ye bakarak konuştu.

Gülümsedi.

"Ruhlar bekliyor!" Hekate elini bırakarak şöyle dedi. "Siz ikiniz geç kaldınız!"

"Neye geç kaldın?" Persephone sordu.

"Nişan partiniz!" Hekate haykırdı ve Persephone'ye uzanarak onu yanından çekti. "Gel. Seni hazırlamak için fazla zamanımız yok."

"Peki ya ben?" Hades sordu. "Bu partide ne giyeceğim?" Kapıya doğru giderlerken Hekate omzunun üzerinden baktı. "Sadece iki kıyafetin var, Hades. Birini seç."

Hades dolabına baktı; dolapta tam da Hekate'nin söylediği şeyler vardı -aynı iki kıyafetten birkaç tane, günlük giysiler için siyah bir takım elbise ve özel günler için siyah cüppeler- ama cüppeler bile yeterince farklı görünmüyordu.

İçini çekti, dişlerini sıktı ve yapmayı bildiği tek şeyi yaptı: Hermes'i çağırdı.

Hırsızlar Tanrısı beyaz bir dumanın içinde belirdi, ancak bu sefer çok fazlaydı. Odayı büyük bir bulutla doldurdu, Hades'i kör etti ve boğdu.

"Bu ne lan Hermes," diye hırladı öksürük nöbetleri arasında.

Kapıya doğru ilerleyip iterek açarken yanmalarını önlemek için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Duman dağılmaya başladı ve Hades, göğsünün ve karnının bir kısmını ortaya çıkaran, ortası kesilmiş, göz kamaştırıcı, açık mavi bir mayo giyen Hermes'le yüz yüze geldi. Belki de

En kötüsü de taşaklarını ve yarı sert aletini ortaya çıkararak mahrem yerlerine yapışmasıydı.

"Neden böylesin?" Hades sordu.

"Ne?" Hermes kıyafetine bakarak sordu. "Beğenmedin mi?" "Bu soruyu bir yanıtla onurlandırmayacağım bile," dedi Hades.

"Yardıma ihtiyacım var. Ruhlar sürpriz bir nişan partisi düzenlediler ve ben... bakmak istiyorum..."

"Daha az gotik gibi mi?" Hermes sordu.

"Persephone'ye sürpriz yapmak istiyorum," dedi Hades.

"Kıyafetlerimizi değiştirebiliriz," diye önerdi Hermes. "Bu onu *gerçekten* şaşırtır."

Hades ters ters baktı.

"Peki," diye homurdandı Hermes ve sonra ona doğru yürüdü. "Kıpırdamadan dur!"

Bir elini çenesine koydu ve sonra Hades'in etrafında bir daire çizerek onu tepeden tırnağa değerlendirdi.

"Neye bakıyorsun sen?" Hades sabırsızlanarak sordu.

Hermes ellerini ileri geri sallayarak, "Şşşt," diye emretti. "Dehamı bölüyorsun."

Hades gözlerini devirdi.

"Bunu gördüm," diye tersledi Hermes. "Yardı mı istiyor musun, istemiyor musun?" Hades kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Kollarını indir!"

Hades sinirli bir nefes verdi ve yumruklarını sıkarak kollarını iki yana açtı.

"Yumruklarınızı açın!"

"Eğer bana bir kez daha ne yapacağımı söylersen, ben-" "Soyun!" Hermes ilan etti.

"Ne?"

"Nişan partin için seni giydirmemi istedin," dedi. "Öyleyse soyun."

"Senden beni giydirmeni istemedim," dedi Hades. "Senden giyecek bir şey seçmeme yardım etmeni istedim."

"Ve seçtiğim kıyafet seni giydirmemi gerektiriyor."

"O zaman başka bir kıyafet seç."

"Hayır."

Uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonra Hades sinirli bir şekilde iç geçirdi. Hermes'in yanındayken sıkça karşılaştığı bir durumdu bu. Doğrudu ve ceketini iterek çıkardı.

Hermes sırtarak, "Oh, bunu ölümlülerin yöntemiyle yapıyoruz," dedi.

Hades gömleğinin düğmelerini açmaya başlarken durakladı. Büyü kullanmanın çok istekliymiş gibi görünmesine neden olacağını düşünmüştü ama Hermes ona striptiz yapıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Siktir et," dedi Hades ve bir çift iç çamaşırı dışında çıplak bir halde parmaklarını şıklattı.

"Hmm," dedi Hermes ve elinde koyu renkli bir kumaş parçası belirdi. "Külot. Kim bilebilirdi ki?"

Hermes kumaşı sol omzuna örttüğünde Hades gerildi ve ardından göğsünün bir kısmını açıkta bırakacak şekilde geleneksel himation tarzında etrafına sarmaya başladı.

Hermes elleriyle giysinin önünü ve arkasını düzeltirken Hades, "Bunu kendi başıma da yapabilirdim," diye yorum yaptı.

"Muhtemelen, ama bu kadar iyi görünür müydü?" Hermes onu aynaya doğru iterek sordu ve Hades yansımasını gördüğünde buna karşı çıkamadı. Kumaş gece gökyüzünün rengindeydi ve kenarları sanki yıldızların parlaklığına batırılmış gibi gümüşle süslenmişti.

"Eee?" Hermes sordu.

Hades kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Sanırım haklısın," dedi. Hermes sırttı. "Şimdi şu saçla ilgili bir şeyler yapalım."

Hermes bütün bir saatini saçlarını taramakla geçirmiş gibi hissetti, sonra da saçlarının yarısını yüzünü kapatacak şekilde arkadan bağladı.

"Cazibeni bırak," dedi Hermes.

Hades kaşlarını kaldırdı ve Hermes'in aynadaki bakışlarıyla karşılaştı. Gerçek halini umursadığından değildi. Onu rahatsız eden Hermes'ten gelen emirdi.

"Daha sıcak," diye ekledi Hermes.

Hades gözlerini devirdi ama büyüünün düşmesine izin verdi.

Çoğunlukla, bütün gün bir illüzyon taşımanın nasıl hissettirdiğindeki farkı fark etmedi, ancak büyüünün ağırlığından kurtulmanın özellikle iyi hissettirdiği zamanlar oldu.

Bu gece o gecelerden biriydi.

Banyodaki aynanın karşısında doğal haliyle otururken -başından çıkan uzun boynuzlar ve parıldayan ürkütücü mavi gözler- neredeyse kendini tanıyamıyordu. Daha doğrusu, bu formun artık var olmayan bir tanrıya ait olduğunu hissetti. Bu ona doğduğunda verilen formdu, Titanlar'a karşı savaşıırken kullandığı formdu, binlerce renksiz ruhu Yeraltı Dünyası'na götürürken kullandığı formdu, Büyük Savaş sırasında diğer Olimposlular'la birlikte dünyaya gelirken kullandığı formdu.

İnsanların korkmaya başladığı şey işte bu görüntüydü. Asphodel'de bu gece onu görüp korkularını hatırlayacak ruhlar olup olmadığını merak etti.

Elini tezgahın üzerinde yumruk yaptı. "Sana bir taç lazım," dedi Hermes.

Hades hâlâ arka planda duran ve onu müzedeki bir tablo gibi inceleyen tanrıya odaklandı. Tartışmadı ve büyüünü çağırdı. Gölgeler bedeninden koparak havada süzüldü ve demir sivri uçlardan oluşan bir taç oluşturmak üzere başına dolandı. Oluşumu tamamlanmadan önce ayağa kalktı ve Hermes'e doğru döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Hades ve sonra tanrıya yukarıdan aşağıya baktı.
"İyi eğlenceler... ne yapıyorsanız yapın."

"Sorun değil, Hades. Söyleyebilirsin. Çok iyi görünüyorum." Ağzının kenarları kalktı. "Elbette, Hermes."

Bununla birlikte Asphodel'e ışınlandı ve köyün en ucuna vardı.

"Lord Hades!"

Çocuklardan birkaçı koşmaya başlayıp bacaklarına sertçe çarpınca sııttı. Tökezliyormuş gibi yaptı ve onlar da güçleri karşısında kıkırdadılar.

"Bizimle oyna!" dedi biri - adı Dion'du. Hades'in elini çekti.

Birkaç kişi de "Lütfen, lütfen, lütfen," diye bağırdı.

Hades kıkırdadı ve kalabalığın önüne doğru ilerleyen ve başını ona yaslayan küçük bir çocuğu kucağına almak için uzandı. Adı Lily'ydi.

"Ne oynayalım?" diye sordu.

Çocuklar aynı anda cevap verdiler.

"Saklambaç!"

"Kör adamın blöfü!"

"Ostrakinda!"

Cevapları devam etti, bazıları eski zamanlardan beri oynanan oyunları seçerken diğerleri daha modern versiyonları seçti. Bu ona, bu ruhlardan bazılarının burada ne kadar uzun süredir ikamet ettiklerini ve bir noktada Yukarı Dünya'ya yükseleceklerini, yeni ebeveynlerden doğacaklarını ve yeni bedenlere doğacaklarını ve burada öğrendikleri her şeyi unutacaklarını hatırlattı.

Yaşam düşüncesinin ona ölümden daha fazla keder vermesi garipti.

"Pekala," dedi. "Sanırım bu sadece hangisini oynayacağımızla ilgili bir mesele.

önce."

Çocuklar onun bu yorumundan hangi oyunla başlamak istediklerini söylemeleri gerektiği anlamını çıkararak tekrar bağırmaya başladılar, ancak başını kaldırıp Persephone'nin çarpıcı bakışlarıyla karşılaştığında sesleri arka planda kayboldu.

Onun ilahi formu huşudan başka bir şey uyandırmıyordu çünkü *parlıyordu*. Gökyüzündeki lanet bir yıldız gibiydi, karanlığı yakıp yok ediyor, bildiği tüm korkuları ateşe veriyordu.

Bunun onun en gerçek hali olduğunu düşündü. Vahşi, özgür ve güzeldi. Saçları bağlanmamıştı, bukleler omuzlarının etrafına ve sırtına kalın ve ağır bir şekilde düşüyor, boynuzlarının yükseliyor gibi görüldüğü beyaz bitki örtüsüyle taçlanıyordu. Elbisesi pembe ve havadardı ve sanki yeryüzünde süzülüyormuş gibi bir izlenim veriyordu.

Sertçe yutkundu ve dişlerini sıkarak karnının derinliklerinde kıpırdanan ateşi bastırmayı umdu. Çocuklardan bazıları Hades'in dikkatinin dağıldığını fark etmiş gibiydi ve dönüp Persephone'ye doğru koşmaya başladılar.

"Leydi Persephone, lütfen çalın!"

Onunla çarpıştılar ve ellerini çektiler ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Hades güzelliğin kalbini durduracak bir silah olacağını hiç düşünmemişti ama işte buradaydı, zar zor nefes alıyordu. Taşıdığı her ağırlığı -Ophiotaurus'u, Adonis ve Harmonia'ya yapılan saldırıları, tehlikeli emanetleri ve silahları, Demeter'in fırtınasının endişesini- unutmasını o kadar kolaylaştırmıştı ki.

"Elbette," dedi, gözlerini tekrar onunkilere dikti ve sonra omzunun üzerinden baktı. "Hecate? Yuri?"

"Hayır," diye hemen reddetti Hecate. "Ama ben kenardan izleyip şarap içeceğim."

Çocuklar onları tarlaya doğru çekmeye başlamışlardı bile ve onlar bunu yaparken Hades de Persephone'nin yanına geldi. Başını çevirdi ve onun bakışlarıyla karşılaştı.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye cevap verdi sırtarak.

Ona doğru eğilip öpmek istedi ama bundan kaçındı ve dikkatini toplanmış olan çocuk kalabalığına çevirdi.

"Oynayacak çok oyunumuz var," dedi Hades. "Önce hangisini oynayalım?"

Her oyunun adını söyledi ve çocukların karar vermesine izin verdi. İlk başta onu heyecanlandıran saklambaçla başladılar. Belki Persephone'yi yalnız yakalamayı başarabilirdi, ama bu imkânsızdı, çünkü onu aramaya her çıktığında, eteklerine yapışmış ya da kucağında bir çocuk vardı.

Blindman's Bluff'a geçtiklerinde yine umutluydu. Ona körü körüne sarılmayı çok isterdi ama daha başlamadan kadın hayallerini yıktı.

"Lord Hades'in o olmasına izin verilmiyor," dedi.

Başını öne eğdi. "Peki neden, Leydi Persephone?" Kadın kaşlarını kaldırdı. "Çünkü hile yapıyorsun."

"Ne saçma bir suçlama," diye karşılık verdi, hakarete uğramış bir halde.

"İnkâr mı ediyorsunuz Lord Hades? Saklambaç sırasında hile yaptığınızı, tam bulunacakken gözden kaybolduğunuzu?"

"Buna kaynaklarınızı kullanmak deniyor,"

diye cevap verdi. Kadın hiç eğlenmemişti.

Son oyun Antik Yunan'da oynanan ostrakinda idi; temelde var olmuş en kaotik ebelemece oyunuydu ama Hades bunu dört gözle bekliyordu. İki takım oluşturdular; onun liderliğindeki gece ve Persephone'nin liderliğindeki gündüz, her biri bir tarafı beyaza, diğer tarafı siyaha boyanmış bir deniz kabuğuyla temsil ediliyordu.

Takımları karşılıklı duruyordu ve çocuklardan biri kabuğu aralarına fırlatırken bile Hades gözlerini Persephone'den ayırmıyordu.

Beyaz tarafı yukarı gelecek şekilde indi, yani gece gündüzü kovalayacaktı.

Çocuklar hemen dağılırken çığlıklar yükseldi ama Persephone henüz kıpırdamamıştı, gözleri Hades'e dikilmişti. Hades onun ne düşündüğünü merak ediyordu çünkü onu yakaladığında ne yapacağını düşünüyordu. Onu yakalamak ve daha yere düşmeden onları yatağı ışınlamak istiyordu ama Hekate'nin gelip onları Asphodel'e geri götüreceğini hissediyordu.

Geceyi çok daha sıkıcı hale getirse bile bir öpücükle yetinmek zorundaydı.

Gölümsedi ve bakışlarındaki bir şey Persephone'ye kaçmasını söylemiş olmalıydı çünkü topukları üzerinde döndü. Ona doğru uzandı, kolunu zar zor yakaladı ama Persephone onun elinden kurtulup tarlaya doğru fırladı. Yerde nasıl süzölüyor gibi görüldüğünü gözlemlediğinde yanılmamıştı, çünkü şimdi de öyle yapıyor, zarif bir ceylan gibi onun önünde ilerliyor, ayağını yere her bastığında ardında çiçekler bırakıyordu.

Kızın bunu fark ettiğinden bile emin değildi, çünkü bir kez bile ona dönüp bakmamıştı, ama gözlerini ondan ayırmamıştı ve bu sayede ondaki ani değişime tanık oldu. Onun ardından açan çiçekler, adımları duraksadığında yok oldu ve ani, şok edici bir şekilde durdu.

Hades yavaşlayarak onun yanına geldi ve elini onun yan tarafına dokundurdu. Kadın ona bakmadı, bakışları ufukta bir yere sabitlenmişti.

"İyi misin?"

Titreyerek nefes aldı.

"Lexa'nın burada olmadığını hatırladım," dedi ve ona baktığında gözlerinden yaşlar süzölüdü. Onu bu şekilde, bu kadar... kırılmış ve tam bir mutluluk anının ardından görmek göğsünü acıttı. "Nasıl unutabilirdim ki?"

"Ah, sevgilim," dedi ve onu kendine çekerek alnına bir öpücük kondurdu. Bir an için ona sarıldı, ne söyleyeceğinden emin değildi çünkü onu rahatlatacak hiçbir kelime olmadığını biliyordu. Bu onun kederiydi

İkisinin de yapabileceği tek şey duyguları yatışana kadar beklemektir.

Onu ancak hareket etmeye hazır görüldüğünde bıraktı ve sonra elinden tutup ruhların ziyafet için toplandığı piknik alanına götürdü. Yuri onları alanın en önünde, Persephone'nin korusunun saçaklarının altındaki battaniyelerine götürdü. Kızın oturmasına yardım etti, ona yemek yedirdi ve kadehini şarapla doldurdu; kızın yüz ifadesine yeniden neşe gelmesini izlerken gözlerini ondan ayıramıyor ya da ayırmak istemiyordu ve tüm bunlar ruhları -kendi insanlarını- izlemekten kaynaklanıyor gibiydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu merakla.

Bacak bacak üstüne atmış oturuyor ve kucağındaki bir ruloyu karıştırıyordu. Onun sorusu üzerine ne yaptığını anlamış gibi göründü ve kırıntıları çimlere sürterek bir kenara bıraktı.

"Sadece kraliçe olmayı düşünüyordum."

"Peki mutlu musun?"

Öyle görünüyordu ama onun bu unvana direndiği zamanları hatırlıyordu.

"Evet, elbette," dedi ve durakladı. "Ben sadece nasıl olacağını düşünüyordum. Birlikte ne yapacağımızı. Tabii Zeus onaylarsa."

Hades onun son yorumu karşısında kaskatı kesilmiş, Zeus'u düşündüğü için bile hayal kırıklığına uğramıştı. Daha çok, kardeşi onaylamasa bile evleneceklerine dair verdiği sözden şüphe duyduğunu tahmin ediyordu.

"Sadece planlamaya devam et, sevgilim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bakışları uçsuz bucaksız tarlada, Asphodel'de ve uzakta korkunç bir gölge gibi beliren kalede gezindi.

"Daha öncesiyle ilgili konuşmak istiyorum," dedi. "Konuşmamız yarıda kesilmeden önce sana güvenip güvenmediğimi sormuştun."

Bu yorum karşısında kadın sertleşti ve adam onun konuşmadan önce nasıl tereddüt ettiğini fark etti.

"Hermes beni Lemnos'a çağırdığında sana geleceğimi düşünmemiştin," dedi. "Bana doğruyu söyle."

Boğazında kalın bir şey yuttu ve bir utanç duygusu üzerine çöktü. Gözlerini ellerine indirdi.

"Yapmadım," diye itiraf etti ve sonra hızla onun incinmiş bakışlarıyla karşılaştı. "Ama ben daha çok Afrodite için endişeleniyordum. Senden ne istediğini biliyorum. Adonis ve Harmonia'ya saldıranları tek başına araştırıp bulmaya çalışmaktan endişeleniyorum. Sana güvenmediğim için değil, seni *tanıdığım* için. Dünyayı yeniden güvenli hale getirmek, bozuk olanı düzeltmek istiyorsun."

"Senin bilgin olmadan hiçbir şey yapmayacağımı söylemiştim. o."

Gözleri ve ses tonu öfkeliydi. Ona sık sık yeminler etmişti ve bu Şimdi öyle hissediyorum.

Ona inandı.

"Özür dilerim," dedi. Ondan şüphe ettiği için kendini çok yanlış hissetti, ona güvenmediğini düşünmesine izin verdiği için daha da kötü hissetti.

Sorun olmadığını ya da özrünü kabul ettiğini bile söylemedi. Bunun yerine, onun sözlerini ona karşı kullandı.

"Bir keresinde kelimelerin bir anlamı olmadığını söylemişsiniz. Bırakın bir dahaki sefere eylemlerimiz konuşsun." Bir kez başını salladı.

Bir an için aralarında garip bir gerilim oluştu. Hades neredeyse başka bir şey söylemesi, tekrar özür dilemesi gerektiğini hissediyordu ama bu sözlerin bir önemi olmayacağını da biliyordu. Çok geçmeden daha rahat bir sessizliğe büründüler ve Hades sırt üstü kayarak başını Persephone'nin kucağına yasladı.

O bunu yaparken güldü ama parmaklarını saçlarının arasından geçirmekten memnun görünüyordu. Bu his hoşuna gitti ve onu sakinleştirdi.

"Hades." Adını sanki uyuyor olabileceğinden korkuyormuş gibi kısık bir sesle söyledi.

"Hmm?" Gözlerini açtı ve onun bakışlarıyla karşılaştı, bir sonraki söyleyeceği şeye tam olarak hazır değildi.

"Çocuk sahibi olabilmek için neyi takas ettiniz?"

Merakına neyin yol açtığını merak etti. Asphodel'de çocuklarla geçirdikleri zaman mıydı? Bu soru yerini daha fazlasına bıraktı. Evlilikleri hakkında tereddütleri mi vardı? Gerçekten anne olmak istediğine mi karar vermişti?

"Ölümlü bir kadına tanrısallık verdim," dedi.

O zamanlar kendini güçlü hissetmişti ama aynı zamanda Dionysos'un ona bir iyilik borçlu olmasının ve onun iradesine boyun eğmekten başka çaresinin olmamasının nedeniydi. Şarap Tanrısı, annesi Semele'nin Zeus tarafından öldürülmesinden sonra ona gelmişti; Semele'nin ölümü nihayetinde Hera'nın kıskançlığının bir sonucuydu. Onu serbest bırakması için Hades'e yalvarmıştı. Hades, Kader'e gitme nedeninin yalnızca tanrıya duyduğu sempati olduğunu söyleyebilmeyi dilerdi ama Dionysos'u kendi emirlerini yerine getirmesi için bağlamakla daha çok ilgileniyordu.

Kaderler Semele'ye tanrısallık vermeyi kabul etti, ancak karşılığında Hades'in çocuk sahibi olma yeteneğinden vazgeçmesi gerekiyordu.

O zaman takas hakkında düşünmesine bile gerek kalmamıştı. Bu şimdiye kadar verdiği en kolay karardı. Büyük bir aşkı yoktu, sadece sevgilileri vardı. Bunun gerçek bir lütuf olduğunu düşündü.

Ama kader daha iyisini bilirdi.

O daha iyi bilmeliydi.

Şimdi başı en gerçek aşkının kucağındaydı ve onu anne yapamıyordu.

"Onu seviyor muydun?" Persephone onun nedenlerini tamamen yanlış anlayarak sordu.

"Hayır. Keşke bunun sevgiden ya da merhametten kaynaklandığını iddia edebilseydim, ama... Bir tanrıdan iyilik talep etmek istedim, bu yüzden Kaderlerle pazarlık yaptım."

"Ve sizin... bizim... çocuklarımızı mı istediler?"

Bizim sözcüğünde ifade edemeyeceği kadar acı veren bir şey vardı. Kendisinden nefret eden bir tanrının iyiliği karşılığında onlar için hangi geleceği feda etmişti?

Ayağa kalktı ve onunla yüzleştirdi. "Ne düşünüyorsun?"

Bunun onun istediği bir şey olup olmadığını bilmesi gerekiyordu, çünkü eğer öyleyse, bir yolunu bulacaktı.

"Hiçbir şey," dedi. "Ben sadece... Kaderi anlamaya çalışıyorum."

"Kader mantıklı değildir. Bu yüzden suçlamak çok kolaydır."

Bir süre bakışlarını adamın üzerinde tuttukten sonra gözlerini kaçırdı ve adam, kadının bunu gerçekten yapıp yapamayacağına karar vermeye çalıştığını hissetmekten kendini alamadı.

Ona doğru uzandı ve konuşurken parmaklarının teninde gezinmesine izin verdi.

"Eğer bilseydim -eğer bana herhangi bir ipucu verilseydi- asla-" "Sorun değil, Hades," dedi. "Sana keder vermek istemedim."

"Bana keder vermedin," dedi. "O anı sık sık düşünürüm, arzuladığım bir şeyden ne kadar kolay vazgeçtiğimi düşünürüm, ama Kader'le pazarlık yapmanın sonucu budur. Kaçınılmaz olarak, her zaman onların aldıklarını arzulayacaksınız. Bir gün, sanırım, yaptıklarım için bana kızacaksınız."

"Yapmıyorum ve yapmayacağım," dedi, sanki bunu önermesinden dolayı hakarete uğramış gibi. "Beni affettiğin kadar kolay affedemez misin kendini? Hepimiz hatalar yaptık, Hades."

Ne aradığından emin olmadan onun bakışlarını aradı ama sadece sevgisini ve nezaketini hissetti. Onun dünyaya güven dolu bakışıyla başa çıkmak ne kadar zor olsa da, bu aynı zamanda onda hayranlık duyduğu bir şeydi. Ne kadar az olursa olsun, ona var olan iyiliği hatırlatıyordu.

Ağzını onunkine yaklaştırdı ve onu yumuşak zemine doğru yönlendirdi. Onun altında kendini çok iyi hissediyordu ve istekli elleri cüppesinde bir açıklık ararken vücudu lezzetli bir sıcaklıkla doldu. Kadın, zaten ihtiyaçtan zonklamakta olan aletini bulup onu yukarı aşağı sarsınca, adam hırıltılı bir nefes aldı.

Avuç içi sikinin başının üzerinde her yumuşadığında, başının döndüğünü hissetti, ama onu daha sert öptü ve kalçalarını hareket ettirdi, onu serbest bırakana ve saçma tül bulutunu belinin etrafında toplayıp onu sıcaklığına yönlendirene kadar kavrayışına doğru itti. İçeri girdikten sonra dirseklerinin üzerine çöktü, yüzü onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve hareket etmeye başladı.

Adamın ilk hamlesinde ürperdi ve ikincisinde inledi. Üçüncüsünde başı yere bastırılmıştı ve adamın ağzı boynundaydı, derisini yüzüyordu.

Kahretsin, çok *iyi* hissettiriyordu ve sabit bir hız ayarlamak, dün gece yaptığı gibi içine girmemek için her şeyini aldı.

O zamanlar farklı biriydi, çok daha ilkel ve sahiplenici biriydi, ama bu... bu kendi başına bir iddia, zaten elinden alınmış olandan çok daha büyük bir şeyin vaadi gibi hissettirdi.

"Sana dünyayı vereceğim," diye fısıldadı, ağzı onunkinin üzerinde gezinirken. "Dünyaya ihtiyacım yok," dedi kadın. "Sadece sana ihtiyacım var."

Onu öptü, onunla sevişti ve onu gökyüzünün altında serbest bıraktı.

BÖLÜM XVIII

DIONYSUS

Dionysos, Ariadne'yi uyanmış ve oturma odasında otururken bulunca şaşırdı. Ariadne'nin kendisinden uzak durmasını bekliyordu ama belki de sadece onun bakış açısıyla aralarında bir şeyler değişmişti.

Ona artık aynı şekilde bakamıyordu. Daha önce onu sadece hafifçe rahatsız etmişti ve bu kısmen ona duyduğu çekimden kaynaklansa da, şu anda hissettikleriyle kıyaslanamazdı. Kız onun teninin altındaki ateş gibiydi ve tek düşündüğü onu öptüğünde nasıl hissettiğiydi.

Onun evinde çok rahat görünmesi, sanki tam oraya, onun hayatının merkezine aitmiş gibi görünmesi yardımcı olmadı. Kanepede oturmuş, kucığında bir kitap, üzerinde onun gömleği, uzun, çıplak bacaklarını önünde çaprazlamıştı.

Kahve bile yapmıştı.

Adam odaya girdiğinde başını kaldırdı.

"Nasıl uyudun?" diye sordu.

"İyiyim," dedi. "Sen mi?"

"İyiyim."

Sesinin neden bu kadar pasif-agresif çıktığından emin değildi. Belki de yalan söylediği içindi. Cevabını sessizlik izledi ve bir an için tek yapabildiği ona bakmak oldu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Dionysos tereddüt etti. Onun sormasını beklemiyordu.

"Bir toplantım var," dedi. "İstersen burada kalabilirsin ya da seni Bakkheia'ya geri götürebilirim."

Ona kalma seçeneği vermemeliydi ama bencilce, eve, onun yanına dönme fikri hoşuna gitmişti. Burada nadiren kaldığı düşünülduğünde bu çok saçmaydı ama daha önce burada olmak için bir nedeni yoktu.

Ariadne de onun teklifi karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Ben... Sanırım burada kalmak istiyorum."

Dionysos yutkundu, onun seçiminden duyduğu rahatlama hayal kırıklığına uğradı. "Maenadlar evi koruyacak," dedi.

Ariadne'nin gözleri sertleşti. "Bu bir uyarı mı?"

"Eğer kaçmayı planlıyorsanız bu sadece bir uyarıdır."

Ağzı gerildi. "Medusa'yı Poseidon'dan kurtarma planın hakkında daha fazla düşündün mü?"

Gerçek şu ki, bunu düşünmüştü ve buluşması aslında tanrının kendisiyle olacaktı ama bunu Ariadne'ye söylemek istemiyordu çünkü onun kendisine eşlik etmesini istemiyordu. Poseidon'un yoluna ne kadar az kadın çıkarabilirse o kadar iyiydi.

"Üzerinde çalışıyorum," dedi niyet ettiğinden çok daha fazla hayal kırıklığıyla. "Çok yavaş hareket ediyorsun," dedi kadın.

"Bana bir kez olsun güvenemez misin?" Dionysos tersledi. O anda konuşmayı kesmesi gerekirdi ama kendini tutamadı. Devam etti. "Otorite sahibi olduğunu düşündüğün için seni ilgilendirmeyen durumlara burnunu sokmaya alışkınısın ama burada hiç otoriten yok. Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi."

Kitabını çarparak kapattı. "Sana neden güvenmediğimi merak ediyorsun." "Merak etmiyorum," dedi. "Biliyorum."

Başını iki yana salladı. "Bana saygı duymuyorsun. Sunduğum hiçbir şeye değer vermiyorsun."

Bu doğru değildi ama bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemedi. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi Dionysos.

Kitabı bir kenara bıraktı ve ayağa kalktı. Gömleğinin etekleri kalçalarının üst kısmını zar zor sıyrıyordu. Ona karşı hissettiği öfke, arzusunu da körükledi.

Yumruklarını sıktı.

"Beni Bakkheia'ya götür o zaman," dedi.

"Nerede kaldığın ne fark eder ki?" Dionysos dedi ki. "Benden kaçacak değilsin ya."

"Seçeneği sunan sensin," dedi. "Bırak da ben seçeyim."

"Çoktan yaptın," dedi ama dikkati dağılmıştı, gömleğinin yumuşak malzemesinin göğüslerine nasıl yapıştığını, sert meme uçlarının etrafında nasıl şekillendiğini fark ediyordu. Ariadne bunu fark ettiğinde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Dionysos boğazını temizleyerek başka tarafa baktı. Gitmesi gerekiyordu.

"Maenadlara sana giysi getirmelerini söyleyeceğim," dedi ve kendini daha da büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce ortadan kayboldu.

Dionysos, Poseidon Körfezi'nin sularına kadar uzanan bir iskelenin kenarında Silenus'un yanında duruyordu. Arkalarında Yeni Yunanistan sis ve yoğun bulutlarla örtülüydü, ancak kar fırtınası Poseidon'un krallığının bu kısmına dokunmuş gibi görünmüyordu.

Bir saattir bekliyorlardı ama Deniz Tanrısı'ndan hiçbir iz yoktu. Geçmişleri göz önüne alındığında, Dionysos hiç ortaya çıkmasaydı şaşırmazlardı.

"Sanki kimse o savaşı hatırlamıyor," dedi Silenus. "Ben hatırlıyorum," dedi Dionysos.

Silenus'un bahsettiği savaş, Dionysos'un uzun zaman önce, her ikisinin de aşık olduğu Beroe adlı bir su perisi için Poseidon'a karşı yürüttüğü bir savaşı. Her ikisi de aşkları için Afrodite'ye yalvarmışlardı, ama tanrıça onların armağanlarından etkilenmedi ve bunun yerine savaşmalarını emretti, onlar da öyle yaptılar. Dionysos hemen kaybetmiş. Bu, hayatının en utanç verici ve utanç verici anlarından biriydi ve Deniz Tanrısı söz konusu olduğunda Ariadne'nin karışmasını istememesinin bir başka nedeniydi.

Poseidon'a güvenmiyordu ve eğer onu görürse peşine düşeceğine inanıyordu. Dionysos böyle bir şey olursa ne yapabileceğinden korkuyordu. Onu sevmemesi önemli değildi. Tam olarak ne olduğunu anlayamasa bile, onun bir anlamı vardı.

"Peki kız nasıl?" Silenus sordu.

Dionysos dişlerini sıktı. "O bir kadın, Silenus. Ve o iyi." Üvey babasının bakışlarını hissedebiliyordu.

"Yani onu henüz sıkmedin mi?"

"Tanrı aşkına baba," dedi Dionysos. "*Kapa çeneni.*" "Bir baba oğlunun iyiliği için endişelenemez mi?"

"*Hayır,*" diye tersledi Dionysos. Bekâr olduğundan bile değil, Ariadne'yle tanıştığından beri başka kadınlara duyduğu arzu sona ermişti.

"İyi," dedi Silenus. "İyi. Sadece bunun ruh halini iyileştireceğini düşünüyorum."

Dionysos'un midesi bulandı. Ariadne'ye zevk bölgesinde de benzer bir şey söylememiş miydi? Tanrılar, sesinin üvey babası gibi çıkmasından nefret ediyordu. "Bir kelime daha edersen," diye uyardı Dionysos, "seni okyanus."

Neyse ki satir dinledi ve denizin sesi aralarındaki sessizliği doldurdu, ancak Dionysos bundan daha çok hoşlandığından emin değildi çünkü bu onu sadece Ariadne'ye odaklanan düşünceleriyle baş başa bırakıyordu.

Umutsuz vakaydı.

"Görünüşe göre Poseidon sonunda gelmeye karar vermiş," dedi Silenus.

Dionysos başını kaldırdığında beyaz bir yatın onlara doğru yelken açtığını gördü ve kalbi hızla çarpmaya başladı. İnsanlarla doluydu ve bazıları mayo giymiş olsa da çoğunlukla çıplaktılar. Onlar müsait olan her yüzeyde dans ederken müzik de bangır bangır çalıyordu. Bir zamanlar burası Dionysos'un içinde gelişebileceği, hatta yaratabileceği bir ortamdı ama bu uzun zaman önceydi ve şimdi içini sadece bir korku duygusuyla dolduruyordu. İçkinin güçlü olduğu ve müziğin nabzının attığı bu anlarda deliliğin nasıl hissettirdiğini hatırlamak kolaydı.

Bu duygudan kurtulması birkaç dakika sürdü ama yat limana yanaştığında kontrolü ele geçirmeyi başarmıştı.

Poseidon'un asası gemiden iskeleye bir rampa uzattı ve Silenus gemiye binmek için çok hevesliydi.

Dionysos üvey babasının omzuna bir el koydu. "İçki içmek yok," diye uyardı. "Buraya senin zevkin için gelmedik."

"Biliyorum, biliyorum," dedi satır, onu silkeleyip tahtadan yukarı çıkarken.

Gemiye bindiklerinde büyük bir seks partisine adım atmış gibi oldular. Bazı yolcular dans ediyordu ama çoğu çeşitli cinsel eylemlerde bulunuyordu.

"Bu taraftan," dedi rampayı indiren görevlilerden biri. Döndü ve kalabalığı yarararak ilerledi.

Dionysos onu takip etti ve üvey babasını sürükledi, yatın iç kısmına girene kadar onu bırakmadı. Orası da bir o kadar kalabalıktı ama en azından sikişmesi kontrol altında olacaktı.

İçeride müziğin sesi kısılmıştı, ortam çok daha sakindi. Poseidon'un beklediği büyük, yuvarlak bir kanepede dışında, insanlar yerde ve mobilyaların üzerinde çeşitli pozisyonlarda uzanıyordu. Kollarını arkaya doğru uzatarak oturdu.

Genellikle gerçek biçimlerini gizleyen diğer tanrıların aksine, Poseidon nadiren cazibe takınırdı. Bu nedenle, aurası yaldızlı ve parlak bir şekilde parlıyor gibiydi. Altın manşetler ve çarpıcı spiral boynuzlarının dibinde duran altın bir taç takıyordu. Eğer Dionysos daha iyi bilmeseydi, Poseidon'un tanrı formunda daha rahat olduğunu düşünürdü ama gerçek şu ki, bu onu odadaki herkesten daha büyük ve çok daha güçlü hissettiriyordu.

"Dionysos," dedi Poseidon, gözleri ışıldayarak, sanki onun varlığıyla eğleniyormuş gibi. "Gel, otur. Biraz kestir."

Dionysos onu görmezden geldi ve doğrudan konuya girdi. "Aradığım bir kadının nerede olduğunu bilebileceğinizi öğrendim."

için," dedi.

Poseidon başını yana eğdi, gözleri hafifçe kısıldı. "Eskiden çok eğlenceliydin. Ne oldu?"

"Ne olduğunu *biliyorsun*," dedi Dionysos.

Poseidon bir an onu inceledi ve sonra nefes aldı. "İnsanları neyin zayıflattığını biliyor musun, Dionysos?"

Dionysos, sözlerinin hoşuna gitmeyeceğini bilmesine rağmen tanrının devam etmesini bekledi.

"Kadınlar," dedi Poseidon, Dionysos konuşmadan önce bir elini kaldırarak. "Beni dinleyin. Hera huzurunuzu çaldı, sizi bu asık suratlı adama dönüştürdü. Seni zayıflattı."

Dionysos'un parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, öfkesi kükreyerek canlandı.

"Senin fikirlerinle ilgilenmiyorum, Poseidon. Sadece Medusa adında bir kadını tanıyıp tanımadığınızı sormaya geldim. Görünüşe göre en son sizin kıyılarınızda görülmüş ve şimdi kayıp."

"Nereden bilebilirim ki? O kadar çok kadın gelip gidiyor ki," dedi Poseidon havalı bir şekilde.

"Bir kadın kayıp. Başı belada ya da daha kötüsü olabilir ve tüm söyleyeceğin bu mu?" Şaşırmamış olsa da Dionysos yine de iğrenmişti.

"Bu tek kadını neden bu kadar önemseydiğinizi anlayamıyorum. İnsan ticaretini sona erdirmenizde binlerce kişiyi kurtarmadınız mı? Bu arada, nasıl gidiyor?" Poseidon durakladı, kaşlarını indirdi. "Onlara hiç geçmişinden bahsettin mi? Kadınlara öyle bir delilikle saldırırdın ki, körü körüne aletin üzerine düşerlerdi?"

"Ne konuştuğun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Dionysos, vücudu öfkeyle titreşerek.

"Belki de geçmişi farklı hatırlıyorsunuzdur." "Bu bir hataydı," dedi.

İçgüdülerini dinlemeli ve Ariadne'yi memnun etmeye çalışmamalıydı.

"Senin evinde kalan kız," dedi Poseidon. "O da mı senin aletinin üzerine düştü?"

Dionysos dondu kaldı.

Neden herkesin onun sikine bu kadar takıntılı görüldüğünden emin değildi. "Ne zamandan beri kimi siktiğimi umursuyorsun?"

"Sanırım uzun zaman oldu," diye düşündü Poseidon. "Bu haliyle *benim* umurunda değil ama oğlum kiminle sikiştiğini önemsiyor."

"O senin oğluna ait değil."

"Sanırım ikimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." "Ne diyorsun, Poseidon?"

"Bir kadın için tekrar savaşa girmek isteyeceğinizi sanmıyorum. Geçen sefer sonu senin için iyi bitmemişti."

Geçen sefer Dionysos Zeus'un yardımını almıştı ve Poseidon'un Theseus'u desteklediği düşünülürse, Gökyüzü Tanrısı'nın bu sefer müdahale etmeye o kadar istekli olacağını sanmıyordu.

"Buraya Ariadne'yi tartışmaya gelmedim," dedi Dionysos.

"Doğru. Medusa hakkında ne bildiğimi görmeye geldin," dedi Poseidon. "Onu becerdim ve terk ettim. Sonra ne oldu bilmiyorum. Belki de ölmek için Hades'e yalvarmıştır. Yine de yazık oldu. Eğer onun güzel kafasının değerini bilseydim, yattığı yerde keserdim."

Dionysos ters ters baktı, tırnakları avuçlarını ısıırıyordu.

Poseidon öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, ellerini kavuşturdu. "Bana bildiğini söyle. İnsanları taşa çevirebildiğini söylüyorlar, ama sadece kafası vücudundan ayrıldıktan sonra." Durakladı ve korkunç bir sırıtış sergiledi. "Tıpkı bir kadın gibi, değil mi?" diye devam etti. "Ancak öldükten sonra işe yarar."

BÖLÜM XIX

HADES

Hades uyandı çünkü Persephone yanı başında sarsıldı.

"Persephone?" diye sordu, ayağa kalkarken ona doğru dönerek.

Kıvrandı, parmakları çarşaflara dolandı, sırtı kamburlaştı.

"Persephone," dedi, onu yatağa geri yatırmak için elini karnına koydu, ama kadın dudaklarında kısık bir iniltiyle geri çekildi.

Onu sarstı. "Persephone,
uyan."

Onu bu kâbustan kurtarmak için başka ne yapabileceğini bilmiyordu ama kâbusun pençeleri derinlere gömülmüş gibiydi çünkü kadın uyanmıyordu.

Sikeyim.

Dizlerinin üzerine çöktü ve onu sabit tutmaya çalıştı.

"Persephone!"

Bu kez gözleri açıldı ama hâlâ uyanık görünmüyordu. Kadın çırpınıyordu ve adam onu zorlukla sabit tutabiliyordu, dizleri kadının vücuduna yakın bir şekilde kayıyordu.

"Persephone, benim! Shh!"

Tırnakları derisine battığında bunun kaybedilmiş bir savaş olduğunu anladı ama onu başka nasıl uyandıracağını bilmiyordu ve onu bu kâbusun dehşetiyle yüzleşmeye bırakırsa lanetlenecekti. Ama tam geri çekilmeye çalışırken, kızın dizi kalktı ve yüzünün ortasına çarptı.

Hades düştü, Persephone kendini iterek onu köşeye sıkıştırmış gibi yatak başlığına vururken sırt üstü yere düşmeden önce kendini yakaladı.

"Persephone." Ona doğru ilerlemeye başladı ama kadın çığlık attı ve aniden derisinden sarmaşıklar ve dikenler fışkırırken korkunç bir yırtılma sesi duyuldu. Genellikle çok tatlı bulduğu ama şimdi sadece ekşi bir tadı olan büyüyle karışan kanın kokusunu alabiliyordu.

Kusacaktı. "*Persephone*."

Bu kez onun adını söylediğinde, bu acı vericiydi.

Ocağa bir ateş çağırdı ve o korkunç ışıktaki, kadının kendini ne hale getirdiğini görebiliyordu.

Midesi bulandı ama kızın geniş gözlü ve dehşete düşmüş ifadesi daha da kötüleştirdi.

Artık tamamen uyanıktı, ne yaptığının tamamen farkındaydı ve hıçkırıklara boğularak bedenini parçaladı.

"Bana bak," diye emretti Hades. Onu terslemek istememişti ve sesini duyunca irkilmesinden nefret ediyordu ama neredeyse histerik bir haldeydi ve sakın kalmak için elinden gelen tek şey buydu.

Derisinden çıkan dikenlere uzandı ve her birine dokunduğunda koyu bir toz bulutu içinde yok oldular. Onlar gittikten sonra, yavaş ve acı verici bir süreç olan açık yaralarını iyileştirmeye odaklandı. Vücudu yanıyordu ve kulakları o kadar çok çınlıyordu ki hiçbir şey duyamıyordu. Persephone'nin hâlâ ağlayıp ağlamadığından bile emin değildi. Kendini parçalamamak için yapabildiği tek şey, çenesi ağrıyana, boğazının ve gözlerinin arkasındaki yanma durana kadar dişlerini sıkmaktı.

Ama öyle olmadı ve işini bitirdiğinde bile, görebildiği tek şeyin kadının derisindeki travma olduğunu hissetti. Belki de kendi kanıyla kaplı olduğu içindi.

"Seni banyoya götüreceğim," dedi hemen ve sonra ayağa kalktı, avuçlarını uyluklarına sürttü, önce onları kurutacağını düşündü ama çıplak olduğunu ve teninin de bir o kadar nemli olduğunu hatırladı. Daha az kaygan olmasını sağlayacağını umarak cübbesini çağırdı. "Sana... sarılabilir miyim?"

Sormak zorundaymış gibi hissetti. Daha önce daha dikkatli davranmalı ve uyurken ona dokunmamalıydı. Bu sefer bu kadar kötü olmasının sebebi o muydu?

Persephone başını salladı ve onu kollarının arasına almaya giderken, artık onu nasıl tutacağını bilemediğini hissetti. Hangi yol onu daha az incitecek, daha az yaralayacaktı? Ama onu banyoya götürmek, burada kendi kanıyla dolu bir havuzda oturmasına izin vermekten daha iyiydi.

Onu koridordan geçirip küçük havuzlardan birine götürdü ve orada ayağa kaldırdı. Kızın aceleyle havuza gireceğini düşündü ama kız hiçbir şey yapmadı. Orada öylece durmuş, ona bakıyordu. Vücudundaki kanı temizlemek istiyordu.

"Seni soyabilir miyim?"

Kadın uyuşuk bir şekilde başını salladı ve adam ona dokunmakta tereddüt etti ama yine de geceliğini çıkarmasına yardım etti. Sonra da kendi cüppesini çıkardı.

Bunda cinsel bir şey yoktu. Arzusu sadece onun iyi olduğunu bilmektir.

Adam dikkatlice kızın altın sarısı saçlarından bir tutamı omzuna attı ve kız derin bir ürperti içinde gözlerini kapattı.

Elini bıraktı.

"Benim dokunuşumla onun arasındaki farkı biliyor musun?"

"Uyanık olduğumda," diye fısıldadı.

Yani durumu daha da kötüleştirmişti. Boğazının kapanacağını, nefesinin ciğerlerinde donacağını hissetti.

"Artık sana dokunabilir miyim?"

"Sormana gerek yok," dedi.

"İstiyorum," dedi ve onu tekrar kollarının arasına aldı. "Hazır değilsen diye."

Bu sefer biraz daha kolay oldu.

Basamakları çıkarak havuza girdi ve kadın ılık suda ilerledikçe kan yavaşça akıp gitti. Ondaki uzaklaşmadı, bu yüzden

gitmesine izin vermedi.

"Neden onu rüyamda gördüğümü anlamıyorum," dedi bir süre sonra. "Bazen o günü düşünüyorum ve ne kadar korktuğumu hatırlıyorum, bazen de bu kadar etkilenmemem gerektiğini düşünüyorum. Diğerleri-"

"Travmayı kıyaslayamazsın Persephone," diyerek onun sözünü kesti, ne diyeceğini biliyordu - başkaları *daha kötülerini yaşamıştı*. Dünyada böyle bir şeyi iddia edebilecek hiçbir erkek yoktu; sadece kadınlara acılarının asla yeterli olmadığı öğretilmişti.

"Bilmem gerekirmiş gibi hissediyorum. Asla-" "Persephone."

Onun ne bilmesi ya da ne yapması gerektiğini söylediğini duyamıyordu. En başından bu duruma hiç düşmemeliydi. O avdı ve Pirithous da avcı.

"Nereden bilebilirdin ki?" diye sordu. "Pirithous kendini bir dost olarak sundu. Senin iyiliğini ve merhametini kullandı. Burada hatalı olan tek kişi Pirithous'tu."

Konuşurken ona bakmıyordu ama ağlamaya başladığını biliyordu. Önce yavaşça, fırçayla uzaklaştırmaya çalıştığı birkaç damla gözyaşı döktü ve onları durduramayınca yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Ona sarılmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu. Onu ancak kendini toparlamayı başardığında çekebildi ve onlar ayrılıp odalarına dönmeden önce havuzda yüzünü ovaladı.

Hades ikisine de birer bardak viski doldurdu.

"İç," dedi ona uzatırken ve kendi içkisini yudumlamadan önce onun içkiyi yudumlamasını izledi. "Uyumak ister misin?"

Sormuştu çünkü bilmiyordu ve bir daha asla yataklarına dönmek istemezse onu suçlamayacaktı. Şu anda bunu yapabileceğinden emin değildi.

Yatağa bir göz attı. Kanı büyüyle yakmış, böylece hiçbir iz kalmamıştı ama bunun anıyı silmeyeceğini biliyordu. En azından bu onun için geçerliydi.

"Gel benimle otur."

Hades ateşin yanına oturdu, onu kucağına alırken ona neredeyse hiç dokunmadı ama kız yerleşip kendisine yaslandığında ona daha sıkı sarıldı.

Vücudu ona karşı ağırlaştı ve nefesi düzleşti ve çok geçmeden uykuya daldı. Uzun bir süre kıpırdamadı, onu rahatsız etmekten korkuyordu ama sonra tekrar rüya görmeye başlarsa, onu tutarak durumu daha da kötüleştireceğinden korktu.

Ortada başka bir sorun daha vardı ve o da bu gece olanları yeniden yaşadıkça kendini daha da şiddetli hissetmesiydi.

Böyle hissetmekten hoşlanmıyordu, özellikle de Persephone'yi bu kadar yakınında tutarken. Ayağa kalktı ve onu yatağa taşıdı, battaniyelerle örtmeden önce kendi tarafına yatırdı. Doğrulurken fısıltıyla Hekate'yi çağırdı.

Gecenin içinde solgun bir şekilde belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu, sesini endişeyle renklendirerek.

"Persephone ile kalmanı istiyorum," dedi. "Sadece kısa bir süre için."

Ona kâbusu ve büyüsünü, korkunun onu nasıl neredeyse patlattığını anlattı. Konuşurken boğazının arkasında safra yükseldi.

"Sadece... onunla tekrar yüzleşmek zorunda kalırsa diye birinin burada olmasına ihtiyacım var." "Elbette," dedi Hekate. "Ama nereye gidiyorsun?"

Tanrıçanın yüzünü inceledi. "Gerçekten söylememe gerek var mı?" "Sanırım yok."

Hades oradan ayrıldı ve Umutsuzluk Ormanı'nın kenarına geldi. Karşısında zayıf ve sersemlemiş bir Pirithous belirdi. Ayakları yere değer değmez yere yığıldı.

"Ayağa kalk," diye emretti Hades.

Yarı tanrı başını kaldırıp Hades'in bakışlarıyla buluştu ve ağzından gırtlaktan gelen bir çığlık çıktı.

"Hayır, lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, lordum."

"Ayağa kalk," dedi Hades tekrar. Emir alçak sesle söylenmişti ama havayı titretiyordu; Pirithous'u titreyen ayaklarının üzerine kaldıran bir uyarıydı bu, ama hıçkırarak yalvarmaya devam ediyordu.

"Lütfen," dedi ve tekrar tekrar söyledikçe fısıltıya dönüştü. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Persephone de durman için yalvardı mı?" Hades sordu.

"O beni affederdi!" Pirithous sıkılmış dişlerinin arasından ısrar etti ve bu sözler Hades'i bir bıçak gibi kesti.

Söylemek istediği birkaç şey vardı ama büyüsünü bıraktığında bir tanesinde karar kıldı; büyü, tek bir amacı olan keskin gölgeler şeklinde vücudundan uzaklaşıyordu: avlanmak.

"Koş," diye emretti Hades.

"Lütfen, hayır," dedi Pirithous tökezleyip düşerken ve hızla ayağa kalkmaya çalışırken.

Hades dişlerini sıktı.

Şu lanet kelime.

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı ve o bunu yaparken yerden sivri tırnaklı pençeli eller fişkırdı. Pirithous'un ayak bileklerini kavradılar ve Pirithous daha fazla çürüyen elin içine düştü. Derin tutuşlarına karşı mücadele etti ve etinin bazı kısımlarını oymuş olsalar da kendini kurtarmayı başardı.

Yine de ormanın içlerine doğru koşmaya devam etti ve Hades de peşinden gitti.

Pirithous'un en büyük korkusuna, yaşayan kâbusuna tanık olacaktı.

"O kelimeyi söyledi mi?" Hades yüksek sesle sordu ve Pirithous uzakta debelense de Hades sesinin ormanda yankılandığını biliyordu. Yarı tanrı, döndüğü her yönde sonsuz gibi görünen bir gölün kenarında duraksadı. Burası

Phlegethon ve Cocytus nehirleri tarafından beslenen bir rezervuardı ama o bunu bilmiyordu.

Su kalındı ve yakıyordu. Uludu, kendini kurtaramadı.

Sonra aniden Pirithous kıyının kenarından sarsıldı ve suyun şiddetle çalkalandığı, derisinin her santimini yaktığı ortasına çekildi. Suyun yüzeyinin altında kaybolana kadar sürekli bir çığlık attı.

Hades onun orada bir süre acı çekmesine izin verdi, sonra katran gibi suyu bir taraftan diğerine açık bir yol oluşana kadar ayırdı. Yolun ortasında Pirithous yatıyordu, vücudu yanmış ve zorlukla nefes alıyordu.

Hades elinin bir hareketiyle ciğerlerindeki kara suyu çekti. Yarı tanrı nefes nefese kaldı ve sırt üstü yuvarlandı, nefesi hırıltılarla geliyordu.

"Yalvardığında gitmesine izin verdin mi?" Hades yaklaşırken sordu.

Pirithous ayağa kalkmak için çabaladı ve ancak elleri ve dizleri üzerine çökmeyi başardı, yine de süründü ve daha fazla hareket edemeyince yere yığıldı.

Yanmış bedenine rağmen Pirithous'un gözlerinin akı hâlâ görülebiliyordu, sözleri göğsünden geliyormuş gibi alçak sesle homurdanıyordu.

En azından artık lütfen diyemiyordu.

"Buna değdi mi?" Hades sordu ve yarı tanrı gözlerini kapadığında, Hades'in öfkesi içini parçaladı ve onu ele geçirmesine izin verdi.

Pirithous'u, kemikleri yumruklarının altında jöle kıvamına gelene, vücudunda hiçbir sertlik kalmayana, her darbe Umutsuzluk Ormanı'ndaki koyulaşmış sudan başka bir şeyi yumruklamıyormuş gibi hissedene kadar dövdü ve sadece Hekate elini durdurduğu için durdu.

"Bu kadar yeter, Hades," dedi.

Birbirlerine direnirken kolları titriyordu, ama Hades onun bakışlarıyla karşılaşınca yumuşadı ve bir adım geri çekildi, ama Hekate hareket etmedi, sanki tekrar başlamayacağına güvenmiyormuş gibiydi. Ama Hades tükenmişti ve onu ateşleyecek hiçbir öfke kalmamıştı.

Pirithous'un kalıntılarına, kırık bir ruha bakarken onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"O asla geri gelmeyecek, Hades," dedi kadın ve Hades bunun doğru olduğunu biliyordu. "Ve sana başka bir yerde ihtiyaç var."

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştı. "Persephone?"

Başını iki yana salladı. "Ilias ve Zofie geldi. Persephone'ye saldıran kadının yerini tespit ettiler."

Hades, o geldiğinde uyanan Persephone'nin yanına döndü. Onu gördüğünde donakaldı.

Vücudu hâlâ Pirithous'a uyguladığı şiddetle uğulduyordu ve onun bunu hissedebilmesinden nefret ediyordu.

"Tartarus'a gittin," dedi.

Adam yanıt vermedi ve kadın ayağa kalkarak adamın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"İyi misin?" diye sordu ve adam onun dokunuşuna doğru eğildi, parlak bakışlarını ruhu için bir fener gibi tuttu.

"Hayır," diye itiraf etti ve birbirlerine sıkıca sarıldılar, bırakmak istemiyorlardı. "Ilias ve Zofie sana saldıran kadını buldular," dedi sonunda kendini daha iyi hissettiğinde.

"Zofie?" Persephone'nin kafası karışmış gibiydi. "Ilias'a yardım ediyordu."

"Kadın nerede?" diye sordu.

"Iniquity'de tutuluyor."

"Beni ona götüreceksin mi?"

"Uyumayı tercih ederim," dedi.

"Uyumak istemiyorum."

"Kalsam bile mi?"

"Dışarıda tanrıçalara saldıran insanlar var," dedi Persephone. "Onun söyleyeceklerini duymayı tercih ederim."

Kaşlarını çattı, parmakları kadının saçlarında dolaşıyordu, bunun çok mu fazla, çok mu erken olduğundan emin değildi. Bekleyebilirlerdi, kadınla yarın yüzleşebilirlerdi.

"Ben iyiyim Hades," diye güvence verdi. "Benimle olacaksın."

Tek umudu onun ihtiyacı olan şey olabilmesiydi. Bundan önce öyle olmadığı çok açıktı.

Sonunda yumuşadı. "O zaman ne isterseniz yapacağız."

Ilias ve Zofie kadını Iniquity'ye götürmüştü; orada sarı ışıktan bir akıntının altında, zehirli yılanlar tarafından yerinde tutularak oturuyordu. Yayıdığı nefrete rağmen, zehirli bir ısırıktan ve yakın bir ölümden çok korktuğu için taş gibi hareketsiz kalmıştı.

Hades o zaman kadının neden sevgilisine saldırma cesareti bulunduğunu merak etti.

Her ne kadar bu karşılaşmayı ele geçirmek istese de, kontrolün kendisinde olmadığını anladığından Persephone'nin önderlik etmesine izin verdi ve o da bunu korkusuzca yaptı, ışığın kenarına gelene kadar yaklaştı.

"Neden burada olduğunu söylememe gerek yok," dedi

Persephone. "Beni öldürecek misin?" diye sordu kadın.

"Ben İntikam Tanrıçası değilim," dedi Persephone. "Soruma cevap vermedin."

"Sorgulanan ben değilim." Kadının ağzı gerildi.

"Adın ne senin?" Persephone sordu.

Kadın çenesini kaldırdı ve "Lara" diye cevap verdi.

"Lara, Kahve Evi'nde bana neden saldırdın?" "Çünkü oradaydın ve canını yakmak istedim." Hades'in yumrukları sıkıldı. *Onun canını* yakmak istiyordu.

"Neden?"

Bunun nedeni önemli değildi; önemli olan, bunu yapmış olmasıydı.

Yılanlar Hades'in öfkesine tepki verdiler, başlarını kaldırıp dişlerini gösterirken şiddetli bir şekilde tısladılar. Lara gözlerini kapadı ve ısırığa hazırlandı.

"Henüz değil," dedi Persephone ve yılanlar sustu. Kadın gözlerini açıp onun bakışlarıyla karşılaştığında Persephone konuştu. "Sana bir soru sordum."

Bir an sessizlik oldu ve sonra kadın sustu. "Çünkü siz bu dünyada yanlış olan her şeyi temsil ediyorsunuz," dedi gözyaşları yüzünden akarak. "Bir gazetede öfkeli birkaç kelime yazdığınız için adaleti temsil ettiğinizi sanıyorsunuz, ama bunların hiçbir anlamı yok! Eylemlerinizi çok daha açıklayıcı - siz de pek çokları gibi aynı tuzağa düştünüz. Olimpiyat cazibesine kapılmış bir koyundan farkınız yok."

Bu kadın bir tanrı tarafından incitilmişti. Hades de Persephone de bunu biliyordu.

"Ne oldu sana böyle?" Persephone sordu.

"Tecavüze uğradım," diye sızlandı sessizce.

"Zeus tarafından."

Hades onun cevabına şaşırdığını söyleyebilmeyi isterdi ama şaşırmadığı gerçeği kendisinden iğrenmesine neden oldu. Erkek kardeşleri bir süredir bu rolde var olmuş, güçlerini kadınlara baskı yapmak ve onları emirlerini yerine getirmeye zorlamak için kullanmışlardı. Bazı sonuçlarla karşılaşmış olsalar da, bunlar hak ettikleri Tartarus'ta hapis ve işkence ile kıyaslanamazdı.

Hades bunu başaracağına yemin etmişti ama zafer, kendi kurbanları olan uzun ve sıkıcı bir yoldu.

"Başına bunlar geldiği için üzgünüm," dedi Persephone ve bir adım öne çıktı.

Hades yılanları gönderdi.

"*Yapma*," diye tısladı Lara. "Senin merhametini istemiyorum."

"Sana acımak istemiyorum," dedi Persephone. "Ama sana yardım etmek isterim."

"Bana nasıl yardım edebilirsin?"

Hades isteseler bile bunu yapabileceklerinden emin değildi. Nefreti derinlere kök salmıştı ve kimse onu suçlayamazdı.

Persephone, "Başına gelenleri hak edecek bir şey yapmadığını biliyorum," diye söze başladı ama Lara çoktan başını sallamaya başlamıştı.

"Tanrılar hâlâ can *yakabiliyorken* sözlerinin hiçbir anlamı yok." "Zeus'un nasıl cezalandırılmasını isterdin?" Hades sordu.

Persephone ve Lara şaşkınlıkla ona baktılar ama Hades onun cevabını bekledi.

"Onu uzuv uzuv parçalatır ve bedenini yaktırırdım," dedi Lara, sesi tehditle titreyerek. "Çılgınlıklarının rüzgârda yankılanan fısıltısından başka bir şey kalmayana kadar ruhunun milyonlarca parçaya ayrılmasını sağlardım."

"Ve siz bu adaleti sağlayabileceğinizi mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Kendisinin böyle bir intikam alamayacağını biliyor olmalıydı, bu yüzden aklında başka biri olmalıydı.

"Ben değil. Tanrılar," dedi. "Yenileri. Bu bir yeniden doğuş olacak."

Yeni Tanrılar. Yeniden doğuş.

Bunlar Harmonia'ya saldıranlar tarafından da kullanılan kelimelerdi.

"Hayır," dedi Hades. "Bu bir katliam olacak ve ölen biz olmayacağız. Sen olacaksın."

"Sana olanlar korkunçtu," dedi Persephone, eli onun elinin arasından geçerken. "Ve Zeus'un cezalandırılması gerektiği konusunda haklısın. Sana yardım etmemize izin vermeyecek misin?"

"Benim için hiç umut yok."

"Her zaman umut vardır," dedi Persephone. "Sahip olduğumuz tek şey bu."

Hades aşağıya, Persephone'ye baktı. "Ilias, Bayan Sotir'i Hemlock Grove'a götür. Orada güvende olacaktır."

Kadın kaskatı kesildi. "Yani beni hapsedecek misiniz?"

"Hayır," dedi. "Hemlock Grove güvenli bir evdir. Tanrıça Hekate istismara uğramış kadınlar ve çocuklar için bir tesis işletiyor. Eğer ona anlatmak istersen hikâyeni duymak isteyecektir. Bunun ötesinde, istediğinizi yapabilirsiniz."

Hades sıkılmış Persephone'nin el olarak o aldı onu geri
için Yeraltı Dünyası.

OceanofPDF.com

BÖLÜM XX

HADES

Hades, Persephone'u İskenderiye Kulesi'ndeki işine uğurladı; geçirdikleri geceye bakılırsa bu beklediğinden de zordu. Persephone'nin yorgun olduğu belliydi ve Hades uyumamaya alışkın olsa da, o bile bitkin hissediyordu. Yeraltı Dünyası'na döndü ve Hekate'yi aramaya çıktı, onu kulübesinde buldu.

"Kan mı o?" diye sordu, çünkü masanın ortasındaki kavanozda her ne varsa kesinlikle kana benziyordu.

"Öyle," dedi basitçe. "İstiyor musun?"

"Kesinlikle bir kavanoz kan istemiyorum, Hekate."

"Bu kardeşinin," dedi, sesi baştan çıkarıcı bir tona bürünmüştü.

"Kardeşimin mi?"

"Kastrasyondan," dedi.

"Lara'nın hikâyesinin seni öfkeyle doldurduğunu görüyorum," dedi. "Sen de öyle olmalısın," dedi.

Öyle de oldu. Affetmekte zorlandığı tek şey Persephone'ye yaptıklarıydı.

Hades daha yakından bakmak için kavanozu eline aldı ve iki buruşuk testisin de karışımın içinde yüzdüğünü fark etti.

"Hekate," dedi Hades, kavanozu tekrar yere bırakarak. "Bununla ne yapacaksın?"

"Sende kalsın," dedi. Çay yapmak için otlarla dolu küçük torbaları hazırlarken sırtı hâlâ ona dönüktü.

"Bir ödöl olarak mı?" Hades sordu.

"Tanrı kanının tehlikelerini biliyorsun," dedi. "O kavanozda kandan daha fazlası var, Hekate," dedi.

"Farkındayım," dedi yüzünü ona dönerek. "Vücuduna bağı olsun ya da olmasın, onlar da tehlikeli."

Hades tehlikeleri biliyordu. Tanrı kanına ichor da denirdi ve ölümlüler için zehirliydi. Yeryüzüne düşmeyi başarırca, başka ilahi yaratıklar ve hatta ilahi otlar yaratma potansiyeline sahipti. Gerçekten de olasılıklar sonsuz ve bilinmezdi.

Testisler de aynı güce sahipti, ancak genellikle tanrıları ya da tanrıçaları doğuruyorlardı.

"İşte," dedi tanrıça ona birkaç poşet çay uzatarak. Hades poşetleri inceledi ve sonra koklamak için birini burnuna götürdü.

"Ne oldu?"

"Senin ve Persephone'nin uyumasına yardımcı olur," dedi. Hades kaşlarını çatı ve sonra çayı bir kenara koydu.

"Sorun nedir?" Hekate sordu.

"Hiçbir şey," dedi ve ellerini ceplerine soktu.

"Bana *hiçbir şey söyleme*," dedi. "Az önce o küçük beyinde neler olduğunu anlat bana."

Hades kaşlarını çatarak gözlerini Hekate'ye dikti ama hayal kırıklığı görüntüsünü uzun süre koruyamadı. Persephone'nin kâbuslarının yükü çok ağırdı.

Hades, "Kâbusları için endişelenmem gerekirken uykusu için endişelendim," dedi. "Ona yardım etmek için başka ne yapabileceğimi bilmiyorum. Pirithous ona musallat oluyor ve bunun bir düzeni ya da tutarlılığı yok. Bazı geceler beni uyandırıyor. Diğer geceler, ona yardım edemeyeceğim korkusuyla uyumaya korkuyorum. Ama dün gece denedim ve..."

Sesi kesildi ve devam edemeyerek yutkundu.

"Onun bir kâbusla yüzleşmesine yardım edemezsin, Hades," dedi Hekate usulca.

Dişlerini sıktı.

"Bununla yüzleşmek zorunda bile kalmamalıydı," dedi. "Çalıştığı yerde güvende olmalıydı."

"Buna katılmıyorum," dedi. "Erkeklerin egemen olduğu bir toplumda kadınlar için dünya böyle, büyük güce sahip olanlarımız için bile."

"Bu sona ermeli."

Söylemeyi düşünebildiği tek şey buydu.

"Her şeyin olması gerektiği gibi," dedi ve sonra çayı alıp ona geri verdi. "Belki de Persephone hakkında Hypnos ile konuşmalısın."

Hades kaskatı kesildi. "Hypnos tam bir pislik."

Kesinlikle kardeşi Thanatos'a hiç benzemiyordu. "O senin için bir pislik."

"Sadece ona mantar getirdiğin için sana iyi davranıyor," dedi Hades.

Kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Yöntemlerimi eleştirme," dedi. "En azından istediğimi elde etmeyi başarıyorum."

Hades'in kaşları çatıldı. "Hypnos'tan ne istiyorsun?" "Oneiroi'yi kullanmak tabii ki," dedi.

Oneiroi bazen rüyaları istila eden kanatlı daimonlardı. Eğer Hekate onları soruyorsa, muhtemelen birkaç talihsiz ruha musallat olmuştur.

Hades bunun için Hermes'i kullandı.

"Eğer Persephone'ye yardım etmek istiyorsan, o zaman ziyaret etmeye değer," dedi. "Ama bir adak sunmadan gitmeyin."

Hades içini çekti ve burnunun kenarını sertçe sıktı. Bu çok saçmaydı. Hypnos *onun krallığında* yaşıyordu. Bu yeterli bir teklif olmalıydı.

Hecate, "Burayı gerçekten sevseydi öyle olurdu," dedi.

Bu Hades'in hatası değildi. Hypnos, Hera'nın Zeus'u devirmeye çalıştığı son seferde onu uyutmaya yardım etmeyi kabul eden kişiydi ve bu yüzden Yeraltı Dünyası'nın bir sakini haline geldi.

"Bu kadar zor olma," dedi Hekate. "Persephone'yi düşün." "Ben hep Persephone'yi düşünürüm."

"O zaman somurtmayı bırak ve Uyku Tanrısı'na bir hediye bul."

Hades gözlerini devirdi ve içini çekti. "*Peki*. Ona tanrıların lanetlediği bir hediye alacağım."

Hekate gülümsedi. "İşte iyi bir çocuk."

Hades onun cevabına ters bir bakışla bile karşılık vermedi ve ortadan kayboldu.

Hades, Iniquity'deki ofisinin buzlu penceresinden dışarı baktı. Kar o kadar yoğun yağıyordu ki, şehir neredeyse hiç görünmüyordu. Yukarı Dünya'ya her gelişinde ve bu fırtınanın ne kadar ilerlediğine tanık olduğunda dehşet hissetmeyi kabullenmişti ama bugün farklı hissediyordu - bir şeyler *ters* gidiyordu. Bunu etrafındaki havada hissedebiliyordu, yaklaşan bir kıyamet duygusu.

Benzer hisleri daha önce yaşamamış değildi ve Demeter'in savaş alanı haline gelen dünyayı incelerken onu en çok endişelendiren de buydu. Korkunç bir şey yaklaşıyordu.

"Hades?"

Döndü ve fark ettirmeden ofisine girmeyi başarmış olan Ilias'la yüzleşti ki bu da bir o kadar sinir bozucuydu.

Neredeyse hiç bu kadar dalgın olmazdı.

Ilias da bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu, yüz ifadesi endişeliydi.

"İyi misin?"

Hades cevap vermedi ve bunun yerine, "Lara Sotir hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Kadının Triad ya da başka bir organize ilahi nefret grubuyla ilişkisi olmadığını iddia etmesine rağmen, Hades buna inandığından pek emin değildi. *Yeni tanrılar. Yeniden doğuş. Lemming.*

Bunlar Lara ve Harmonia'ya saldıranların kullandığı kelimelerdi. Ortak bir dili paylaşmaları tesadüf olamazdı. Aynı grubun parçası olduklarından ya da en azından aynı propagandayı tükettiklerinden şüpheleniyordu. Durum ne olursa olsun, amaç açık görünüyordu - egemen tanrıları devirmek.

Ölümlülerin ya da diğer tanrıların Olimposlulara karşı komplo kurması alışılmadık bir durum değildi ama bu sefer farklı görünüyordu. Dünya kaotik ve dengesiz görünüyordu. Demeter'in doğal olmayan fırtınası, seçilmişlere ve ilahi olanlara onları gerçekten yaralayabilecek silahlarla yapılan bariz saldırılar ve tanrı öldüren ophiotaurus'un serbest kalmasıyla, Hades sırada ne olabileceği konusunda endişeliydi. Ölüm elbette, ama daha kötü şeyler de vardı.

Ilias Hades'e ince bir dosya uzattı. Dosyayı açtığında Lara Sotir ve bir adamın Yeni Atina'da bir caddede yürürken çekilmiş bir fotoğrafını gördü. İkinci bir resim ise onları bir otele girerken gösteriyordu.

"Lara'nın o fotoğraflarda birlikte olduğu adam Kai adında bir yarı tanrı," dedi Ilias. "Triton'un oğlu ve Triad'ın bir üyesi."

Triton aynı zamanda Poseidon'un oğlu olduğu için tanrıları devirmek bir aile meselesiymiş gibi görünüyordu.

Dosyada iki fotoğraf daha vardı; biri Lara'nın kış fırtınasının sona erdirilmesi çağrısında bulunan yakın tarihli bir protestoda, diğeri ise Kai ile birlikte çekilmişti.

Hades yarı tanrıya baktı. Yüzünde Theseus'tan parçalar görebiliyordu, yüz hatlarında değil ama ifadesinde. Gözlerinde bir nefret ve kibir parıltısı vardı. Bu, muhtemelen babası ve büyükbabasının gücünden yoksun olduğu gerçeğini telafi etmek için dünyaya borçlu olduğuna inanan bir adamdı.

Bu Poseidon'un da sahip olduğu bir haktı ve bu inancı aktarmaya devam ettiği açıktı.

Kapı çalındı ve Hades başını sallamadan önce Ilias'ın bakışlarıyla karşılaştı. Satir odayı geçti ve Theseus'a kapıyı açtı.

Hades dosyayı kapattı.

"Ilias," dedi. "Bizi yalnız bırak."

Satir eğildi ve Theseus'u iterek omzuna çarptı. Yarı tanrı sırttı ama Hades ne etkilendi ne de şaşırdı. Theseus başkaları üzerindeki etkisinden etkilenmeden, sadece kendisini önemseyerek yaşamına devam etti.

Hades masasının arkasına geçti, kendisiyle yozlaşmış yeğeni arasında bir şey olmasını istiyordu.

"Kusursuz bir zamanlaman var," dedi Hades.

"Kulaklarım yanıyordu," diye yanıtladı

Theseus.

"O halde Harmonia ve Adonis hakkındaki haberler size ulaşmış olmalı."

"Söylentiler var. Sanırım benim de işin içinde olduğumu düşündünüz."

"İnkâr etmeye mi geldin?"

"Gördüm," dedi, bakışları sabitti. "Triad değildi." "Triad değilse bile, yine de Impious."

"Tüm Impious'lardan ya da onların fevri kararlarından sorumlu olamam."

"Adonis'i öldürme ve Harmonia'ya zarar verme kararlarına düşüncesizce diyemem. Oldukça organize görünüyorlar."

"Belki organize ama stratejik değil," dedi Theseus. "Bu kadar özensiz bir şeyi koordine etmemi gerçekten bekler miydin?"

Hades bakakaldı. "Bu yüzden mi buradasın? Yeterince sofistike olmadıkları için bu saldırılardan senin sorumlu olduğunu varsaymam seni aşağıladı mı?"

Theseus omuz silkti. "Nasıl istersen öyle ifade edebilirsin," dedi. "Ama o saldırıları ben emretmedim."

"Onlara emir vermedin, ama onları ihbar ettin mi?"

Theseus yanıt vermedi.

"Bunun istenen etkiyi yaratacağını ve Afrodite'yi öfkeli edeceğini mi umuyorsun?"

Theseus pencereden dışarı baktı ve sonra tekrar Hades'e döndü. "Tanrıların gazabını kanıtlamak için onun öfkesine ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Müstakbel kayıncıların ne demek istediğimi gayet iyi anlatıyor."

Bir an birbirlerine baktılar ve Hades Persephone'nin büyüünü hissederek kaskatı kesildi. Bir saniye sonra Theseus'un arkasında belirdi, gözleri onunkilerle buluşana kadar neredeyse sersemlemiş görünüyordu ve sonra Theseus'a kayd.

Hades ona gitme, onu kendisinden koruma dürtüsüyle savaştı. Eğer istediği olsaydı, Theseus onunla asla tanışamazdı.

"Sevgilim," dedi Hades, sesi hem sorgulayıcı hem de endişeliydi.

Theseus ona bakmak için döndü ve Hades parmaklarını yumruk haline getirdi. "Demek sen güzel Leydi Persephone'sin," dedi Theseus ve bir şok Yarı tanrı ona bir aşağı bir yukarı bakarken öfke Hades'in tenini ısıttı.

"Theseus bence gitmelisin," dedi Hades, sesi neredeyse titriyordu, öfkesini belli ediyordu.

Yarı tanrı Hades'e başını sallayarak, "Elbette," dedi. "Zaten bir toplantıya geç kaldım." Çıkarken Persephone'nin önünde durdu ve elini uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum leydim."

Elini onun eline koymak için hareket etmedi ve Hades buna sevindi. Ne yapacağından emin değildi ve Theseus'un neden ona dokunmak isteyebileceğine dair hiçbir nedene güvenmiyordu. Basit bir dokunuşla düşünceleri, anıları, hatta belki de rüyaları temizleyebilir miydi? Güçleri Hades tarafından bilinmiyordu.

Theseus elini bıraktı ve kıkırdadı. "Elimi sıkmamakta muhtemelen haklısın. İyi günler leydim."

O gider gitmez Hades masanın arkasından çıktı. "İyi misin?" diye sordu hemen.

Persephone onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndüğünde kapıya bakıyordu. "Bu adamı tanıyor musun?"

"Herhangi bir düşmanı tanıdığım kadar iyi," dedi Hades. "Düşman mı?"

Yarı tanrının kaybolduğu kapalı kapıya doğru başıyla işaret etti. "Bu adam Triad'ın lideri," dedi ama şu anda Theseus hakkında konuşmak istemiyordu. Belli ki bir sebepten dolayı işten ayrılmıştı ve en kısa sürede

ofisinde ortaya çıktığında, bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Kadının başını geriye doğru eğdi. "Anlat bana."

"Haberler," dedi. "Korkunç bir kaza oldu."

Hades sertçe yutkundu. Bunu bekliyordu; Demeter'in fırtınasının Persephone'nin onunla birlikte olmaya devam edemeyeceğini anlamasına yol açacak bir yıkıma neden olmasını.

Bu muydu? Bu son muydu?

"Gel," dedi ve onu elinden tuttu. "Onları kapıda karşılayacağız."

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXI

HADES

Kapılar ölülerin Yeraltı Dünyası'na girdiği tek girişti. Kapılar büyüktü ve Hades'e Karanlığın Miğferi'ni de vermiş olan Tepegöz tarafından yapılmış, onun diyarının sembolleriyle güzelce detaylandırılmıştı.

Thanatos, Hermes ya da başka bir psikopomp ruhları Yeraltı Dünyası'na götürene kadar kapalı kalırlar, bu noktada Rüya Ağacı'na ve Charon'un onları Yargı Alanı'na götürmek için beklediği Styx'in ötesine açılırlar.

Persephone'nin karanlık olan çevrelerini, hatta tepelerindeki gökyüzünü gözlemleyişini izledi. Burada, kapıların dışında her zaman gece olurdu ve Yeraltı Dünyası'nın tanrıları bu gecenin içinde ikamet ederdi.

"Şu ağaca ne tutunmuş?" Persephone kapılara doğru başını sallayarak birkaç metre genişliğinde ve neredeyse kapılar kadar uzun olan ağaca bakarak sordu. Dalları kalın yapraklarla kaplıydı ve gözyaşı damlası şeklindeki ışık küreleriyle doluydu.

"Rüyalar," diye yanıtladı ona bakarak. "Yeraltı Dünyası'na girenler onları geride bırakmak zorundadır."

Kadının ifadesi değişmedi ama adam onun üzüntüsünü hissedebiliyordu. "Tüm ruhlar bu kapılardan geçmek zorunda mı?"

"Evet. Bu, ölümlerini kabullenmeleri için çıkmaları gereken bir yolculuk. İster inanın ister inanmayın, bir zamanlar bundan daha korkutucuydu."

Ona baktı. "Korkutucu olduğunu kastetmemiştim."

Ona dokundu, başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Ve yine de titriyorsun."

"Titriyorum çünkü hava soğuk. Korkudan değil. Burası çok güzel ama aynı zamanda... bunaltıcı. Burada senin gücünü hissedebiliyorum, Yeraltı Dünyası'ndaki her yerden daha güçlü."

"Belki de Yeraltı Dünyası'nın en eski kısmı burası olduğu içindir," dedi ve kadının omuzlarına örttüğü bir pelerini çağırdı. "Daha iyi mi?"

"Evet," dedi ve kapıyı çekerek kapattı.

Hades, Hermes ve Thanatos'un gelişini hissetti ve kanatlarını bedenlerinden sıyrarak çeşitli yaşlarda birkaç ruhu ortaya çıkardılar. Ölüler arasında gençleri görmek çok şaşırtıcı değildi ama yine de hiç kolay değildi.

"Lord Hades, Leydi Persephone," dedi Thanatos eğilerek. "Biz... geri döneceğiz."

"Daha fazlası mı var?" Persephone'nin sesinde şaşkınlık vardı ve tüm bunları düşünmüş olması, sanki fırtınayı çağıran kendisiymiş gibi suçlu hissetmesine neden oldu.

"Sorun değil, Sephy," dedi Hermes. "Sadece onlara hoş karşılandıklarını hissettirmeye odaklan."

O ve Thanatos ortadan kayboldu.

Kızının yanında duran bir adam dizlerinin üzerine çöktü.

"Lütfen. Beni alın, ama kızımı almayın! O çok genç!"

"Yeraltı Dünyası'nın kapılarına vardınız," dedi Hades. "Korkarım kaderini değiştiremem."

Sözleri üzerine endişelendi, Persephone'nin kalbinde öfke yaratıp yaratmayacağını merak etti. Onun diyarının dışında yaşayanlar için ölümü kabullenmek zordu ve bir tanrı olduğu düşünüldüğünde sınırlamaları da öyleydi.

Adam kaşlarını çattı. "Sen bir yalancısın! Sen Ölülerin Tanrısısın! Onun kaderini değiştirebilirsin!"

"Lord Hades Ölülerin Tanrısı olabilir, ama senin ipliğini dokuyan o değil," dedi Persephone. "Korkma ölümlü baba ve kızın için cesur ol. Buradaki varlığın huzurlu olacak."

Sonra Hades onun genç kızın önünde diz çöküşünü izledi.

"Merhaba. Benim adım Persephone. Senin adın ne?"

Kız utangaçtı ama Persephone'ye gülümsedi ve "Lola" diye cevap verdi.

"Lola, burada olmana ve babanla birlikte olmana çok sevindim. Bu büyük bir şans.

Biraz sihir görmek ister misiniz?"

Kız başını salladı ve Hades, Persephone'nin gücünün tek bir beyaz çiçeği tezahür ettirerek kızın saçına yerleştirdiğini hissetti.

"Çok cesursun," dedi. "Baban için de cesur olacak mısın?"

Küçük kız başını salladı ve babasının yanına giderek elini tuttu ve adam sakinleşir gibi oldu.

Çok geçmeden daha fazla ruh geldi ve artan sayıya rağmen Persephone herkesi aynı nezaket ve coşkuyla karşılama kararlılığından asla vazgeçmedi. Hades, kaza hakkında kendisine ilk geldiğinde ne kadar perişan olmasına rağmen ne kadar rahat görüldüğüne hayret etti. Hades'in bir yanı onun hâlâ rahatsız olduğunu, bu deneyimin onu sonsuza dek değiştireceğini biliyordu ama o sıkıntısını belli etmedi ve kendini bir kraliçe gibi taşıdı.

Kapılar açılmaya başladığında onun elini tuttu ve kendilerine doğru çekti.

"Yeraltı Dünyası'na hoş geldiniz."

Ruhları kapılardan geçirdiler ve Rüya Ağacı'nın altında, yukarıdaki yaşamlarından umdukları ve hayal ettikleri her şey zihinlerinden çekildi.

Persephone'nin elini sıkarak, "Bunu bir kurtuluş olarak düşün," dedi. "Artık pişmanlık yükü altında olmayacaklar."

Memnun olurlar.

Ağacın ötesinde Styx Nehri'nin yemyeşil kıyıları vardı ve kayığında karanlık sulara karşı parlak bir fener olan Charon bekliyordu.

Onlar yaklaşırken sırttı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Gelin, hepinizi evinize götürelim," dedi Charon ve kalabalığın arasına karışarak tekneye ilk binecek ruhları seçti. Sadece beş kişide durdu. "Daha fazla yok," dedi. "Geri döneceğim."

Persephone kafası karışmış bir halde Hades'e baktı. "Neden daha fazlasını almadı?" "Ruhların bu yolculuğu ölümü kabul etmek için yaptığını söylediğimi hatırlıyor musun?

Charon onlar gelene kadar onları almayacaktır." "Ya almazlarsa?"

"Çoğu öyle."

"Ve?" diye ısrar etti. "Peki ya geri kalanı?"

"Bu duruma göre değişir. Bazılarının ruhların Asphodel'de nasıl yaşadıklarını görmelerine izin veriliyor. Eğer bu onları uyum sağlamaya teşvik etmezse, Elysium'a gönderilirler. Bazıları Lethe'den içmek zorundadır."

"Peki bu ne sıklıkla oluyor?"

"Nadiren de olsa, böyle zamanlarda her zaman mücadele eden birileri olması kaçınılmazdır."

Tıpkı nehrin kıyısında kalan Lola'nın babası gibi. "Lola," dedi Charon elini uzatarak. "Vakit geldi."

"Hayır!" Babası diz çöktü ve onu kollarının arasına aldı. "O yalnız gitmez. Gidemez."

"Yapabilir," dedi Charon. "Yapamayacak olan sensin." "Ya birlikte gideriz ya da hiç gitmeyiz!"

"Neden korkuyorsun?" Persephone sordu.

Adam onun bakışlarını tuttu, neredeyse onun varlığıyla rahatlamıştı.

"Karımı ve oğlumu geride bıraktım."

"Peki burada gördüklerinizden sonra onları tekrar göreceğinize güvenmiyor musunuz?"

"Ama-"

"Karınız rahat edecek çünkü siz burada Lola ile birliktesiniz ve o burada, Yeraltı Dünyası'nda ikinizle yeniden bir araya gelmeyi bekleyecek. Asphodel'de.

Onlar için bir yer açmak istemiyor musunuz? Geldiklerinde onları karşılamak için?"

Kadının sözleri Hades'in tüylerini diken diken etti. Yeraltı Dünyası Tanrısı olarak geçirdiği onca yıl boyunca, hiçbir ruhu Asphodel'e bu şekilde girmeye ikna edememişti. Nazik, şefkatli ve düşünceliydi. Onu tam da bu yüzden seviyordu.

O konuşurken adam ağlamaya başladı ve ağlamaya devam etti.

Charon ve Hades birbirlerine baktılar ama Persephone sabırla Hades'in işini bitirip hazır olduğunu bildirmesini bekledi.

Charon gülümsedi.

"O zaman Yeraltı Dünyası'na hoş geldiniz," dedi ve ikisi kayığa atladılar. Hades ve Persephone de onları takip etti.

Bu, Persephone'nin daha önce Yeraltı Dünyası'nda dolaşp Styx'e düştüğü zaman yaptığı bir yolculuktu, ancak Charon'un teknesinde güvende olduğu ve yüzeyin altında yüzen ruhların ona ulaşamayacağı düşünüldüğünde bunun çok daha hoş olduğunu hayal etti.

O zamanı biraz rahatsızlıkla hatırlıyordu.

Yeraltı Dünyası'na ilk ziyaretiydi, ilk kez onun için sorumlu hissetmişti, özellikle de yaralandığını öğrendiğinde. Hermes'le ilk karşılaşmasıydı - her ne kadar Hile Tanrısı'nı Yeraltı Dünyası'na ilk kez fırlatmamış olsa da.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geldi.

Persephone ona baktı ve usulca gülümsedi. "Sorun nedir?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedi. "Sadece ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum." Pek çok açıdan güzel.

Kaşları, sanki onun düşüncelerini merak ediyormuş ya da belki de şüpheleniyormuş gibi kalktı, ama yorum yapacak olsa bile Lola konuştuktan sonra bu yorum kayboldu.

"Bak!"

Persephone'nin bakışları diğer ruhların beklediği kıyıya kaydı ve dikkati artık onun üzerinde olmasa da gözlerini ondan ayırmadı.

Yuri ve Ian tarafından iskeleye çıkarılan Lola ve babası, Asphodel'deki diğer ruhlar tarafından müzik ve yiyeceklerle karşılanarak Hüküm Alanı'na doğru yola çıktılar.

Charon'un yumuşak kahkahası Hades'in bakışlarını üzerine çekti. "Yeraltı Dünyası'na girişlerini kesinlikle asla unutmayacaklar."

"Ölümlerinin aniliğini gölgeleyeceğini düşünüyor musun?" Persephone sordu.

Gülümsedi. "Sanırım Yeraltı Dünyası'nız bunu fazlasıyla telafi edecektir leydim." Selam verdi, teknesine bindi ve nehri geçerek geri döndü.

"Başka bir tanrının sebep olduğu bir şey yine de Kader tarafından dokunmuş bir yazgı mıdır?" Persephone sordu.

Hades kaşlarını çatarak ona baktı. Demeter'in bu işten sorumlu olduğu için sorduğunu biliyordu ama bu Kader'in işin içinde olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Tüm kaderler Kaderler tarafından seçilir," diye yanıtladı Hades. "Lachesis muhtemelen her birine bugün sona erecek bir süre ayırmıştı ve Atropos ölüm şekli olarak enkazı seçti. Annenin fırtınası katalizörü sağladı."

Sözlerinin rahatlatıcı olmadığını biliyordu. Onlar sadece neyse oydu.
-Kaderin gerçekliği.

"Buradan gidelim. Size göstermem gereken bir şey var."

Bugün Demeter sevgilisini, tanrıçasını, müstakbel eşini incitmişti ve eğer bir an için bu iyiliğe öfkeyle karşılık vermeyeceğini düşündüyse, bunu çok yakında öğrenecekti.

Sangri Tapınağı'na, buz ya da kardan etkilenmemiş mermer basamakların dibine ışınlanırken onu daha da yaklaştırdı.

"Hades... neden annemin tapınağındayız?"

"Ziyaret," dedi ve elini öperken bakışlarını onun üzerinde tuttu.

"Ziyaret etmek istemiyorum," dedi.

"Annen bizimle sevişmek istiyor," dedi merdivenleri çıkarken, Persephone direnmesine rağmen onun yanında takip ediyordu. "O zaman biz de onunla yatacağız."

"Tapınağını yerle bir etmeye mi niyetlisiniz?"

"Ah, sevgilim," dedi Hades gülümseyerek. "Bunun için fazla ahlaksızım."

Merdivenlerin tepesine geldiklerinde Hades büyüünü çağırdı ve tapınağın kapıları patlayarak açıldı. Rahipler ve rahibeler onun yaklaştığını gördüklerinde oldukları yerde donup kaldılar, gözleri korkudan kocaman açılmıştı ama bazıları nefretle bakıyordu. "Lord Hades-" Bir rahip onu kapıda durdurmaya çalıştıysa da

salladım.

"Git," diye emretti.

"Demeter Tapınağı'na giremezsiniz. Burası kutsal bir alan!" diye bağırdı bir rahibe.

Hades onu görmezden geldi.

"Gidin," dedi tekrar, gücünü toplayarak, kollarındaki ve enselerindeki tüyleri kaldırdığını hissedebileceklerini bilerek. "Ya da bu tapınağa yapılan saygısızlığın tanığı ve suç ortağı olun."

Kaçtılar ve Hades Persephone'yi içeri çekerek kapıları arkalarından kapattı.

Ona döndü. "Seninle sevişmeme izin ver."

"Annemin tapınağında mı? Hades-"

Onu bir öpücükle susturdu, bunun aralarında kaynayan arzuyu ateşleyeceğini biliyordu ve öyle de oldu. Persephone onun iradesine boyun eğdi, vücudu sıvı altın gibiydi, onun gölgeli büyüğü gibi ona şekil veriyordu.

"Annem çok kızacak," dedi dudakları onun dudaklarından ayrılırken, nefessizdi. "Öfkeliyim," dedi, bir elini başının arkasına koydu, diğer elini Bacağını kalçasının üzerine çekerken aşağıya, kışının üzerine ve kalçasının altına doğru kayıyordu. Onu sertçe öptü ve ne kadar çaresiz olduğunu gösteren bir şekilde içine girdi.

onun için. Öpüşmelerine ara verdi ve dudaklarını onun çenesinde gezdirdi. Kız ona daha sıkı sarılırken, "Ve sen hayır demedin," diye belirtti.

Seçim yapmasını isteyerek onu serbest bıraktı. Ondan annesine doğrudan meydan okuyan bir şey yapmasını istemişti ve bu tür davranışlara yabancı olmasa da, bu farklıydı. Bu tapınakta, korkmuş bir zeminde sevişeceklerdi. Demeter böyle davranışlar yüzünden hayatlara son vermişti.

Ama gerçek şu ki, o zaten hayatları sona erdirmişti ve buna tanık olmayı hak ediyordu. Bu onursuzluğu hak etmişti.

Persephone ellerini Hades'in ceketinin altından geçirip omuzlarından kaydırırken hiçbir şey söylemedi. Hades onları giysilerinden daha hızlı kurtarmak için büyü yapmayı düşündü ama acele etmeye gerek yoktu. Bunun tapınma olması gerekiyordu ve Hades onu soyarken tam olarak bunu yaptı, eteğini çıkarmasına yardım etmek için diz çökerken bile açıkta kalan teninin her santimini öptü ve yaladı.

Bir süre onun önünde dizlerinin üzerinde durdu, başını bacaklarının arasına gömdü, kalçalarının tepesindeki buklelerden dışarı fırlayan şişmiş klitorisini okşadı.

Dişlerinin arasından nefes alışını, ona karşı hissettiği duygunun tüm vücuduna yayılmasına izin verirken başını bir yandan diğer yana çevirişini seviyordu.

Onun her parçasını doldurmak, her parçasına sahip olmak istiyordu.

Hades ayağa kalktı ve onu kollarına alarak annesinin tapınağının koridorundan aşağı, meyve ve buğday demetleriyle dolu sunağa taşıdı. Her iki yanında ateş dolu iki büyük altın leğen kükrüyordu. Hades onların sıcaklığını kapılardan hissetmişti ama şimdi bu kadar yakın oldukları için vücudu terden sıırılsıklam olmuştu bile.

Bu leğenlerin ortasında Hades diz çökerek onu karo zemine yatırdı. Hades onun kalçalarının arasında kayarken bakışlarını ondan ayırmadı; bacaklarını aralayıp yumuşak, kaygan merkezini ortaya çıkarırken kanı ısınıyor, vücudu ağrıyordu.

Ağız anında sulandı ve sikinin başı sanki bir kalp atışına sahipmiş gibi hissediyordu, vücudunun içinde kılıflanmak için çaresizdi.

Eğildi ve uzaklaşıp bakışlarıyla buluşmadan önce dilini bir kez kızın cinsel organında gezdirdi.

"Benim için ıslanmışsın," dedi, sesi göğsünde gümbürdüyordu. Çılgın ve sahiplenici hissediyordu. Onun bakışlarını tuttu ve fısıldayarak "Her zaman" dedi. "Her zaman. Beni gördüğünde bile mi?"

Kadın başını salladı ve adam elini dizine dolayarak onu öptü. "Seni gördüğümde nasıl hissettiğimi bilmek ister misin?"

Başını salladı.

"Seni gördüğümde, seni böyle düşünmekten kendimi alamıyorum. Çıplak. Çok güzel. Sırılsıklam."

Kalçasını öptü ve dilinin onu tatmasına izin verdi. Adam onun merkezine gittikçe yaklaşırken ve tenine gerçekleri fısıldarken, kadın onun dokunuşunun altında kıvrandı.

"Sikim senin için ağır ve seni doldurmak için çaresizim." "O zaman neden bu kadar boşum?"

Gözleri meydan okumayla parlıyordu ve Hades sırtarak kendini onun ateşine bıraktı. Kızın klitorisi dikleşmişti ve Hades onu ağzına aldı, yumuşak bir şekilde emdi, diliyle etrafında daireler çizdi. Persephone onun ağzına doğru eğildi ve Hades başını kaldırıp onun göğüslerini sıktığını ve meme uçlarını parmaklarının arasında yuvarladığını gördü.

Kahretsin, inanılmazdı.

Tek parmağıyla içine girmeden önce dilinin kıvrımları boyunca kaymasına ve açıklığı boyunca toplanan ıslaklığa dalmasına izin verdi. Vücudu gerildi ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle gevşedi. Onun kendisini almasını izlemekten kendini alamıyordu. Kadın utanmaz ve ahlaksızdı ve ona duyduğu şehvet daha sıcak, daha derin, daha dolgun bir şekilde yanıyordu.

Bir parmak daha ekledi, onu okşadı, yaladı, ağzına boşalana kadar onunla alay etti ve vücudu zeminde erirken, dudakları onunkiyle aynı hizaya gelene kadar nemli tenini öperek yukarı doğru ilerledi. Onun tadına baktı, dili açıklıkla onunkiyle çarpıştı, elleri aralarında gerilen sikine uzandı.

Em beni, Tanrı aşkına, diye düşündü inlerken, ama aynı zamanda soracak kadar da cesurdu.

"Beni ağzına almak ister misin?"

"Her zaman," dedi ve adam topuklarının üzerinde geriye yaslanırken ayağa kalktı. "O kelime."

Nefesinin göğsünde sıkışmasına neden oldu. Vücudunun ihtiyaçla titremesine neden oldu. Kalbinin umutla çarpmasına neden oldu.

"Bu kelimenin nesi var?"

"Hiçbir şey," dedi, az önce onu boşalttığı yere uzanırken. "Bu... mükemmel."

Bir süre ona baktı, gözleri parlak mücevherler gibiydi. Sonra parmaklarını onun etrafına doladı ve kökünden ucuna kadar yaladı.

Şiddetli bir ürpertiye bastırmak için nefes aldı.

Bu olay kaç kez yaşanmış olmasına rağmen, bir yanı hâlâ buna inanamıyordu. Kızın tadını beğenmesini umuyordu. Daha fazlasını istemesini umuyordu. Ağzı sikinin tepesine kapandığında öyle görünüyordu. Yumuşakça emdi, dili onun boşaldığı yeri yoğurdu. Sonra ağzını açtı ve onu tekrar tekrar boğazının arkasına götürdü.

Boşalmadan önce onu sikinden çekip çıkardı. Ayağa kalktı ve ağızları birbirine çarptı ve onu yere bastırdı, uyarılmasını klitorisinin üzerinde ve kaygan açıklığı boyunca kaydırmak için dizlerinin üzerine kaydı.

Kadın ateşliydi ve adamın kasları onu hissettiğinde sıkıştı.

"Şimdi, Hades! Söz vermiştin."

Bir kahkaha atmayı başardı ama bunu ne kadar zorlaştırdığının farkında değildi. Adam acele etmemek için çabalarken bile kadının çaresizliği onunkiyle konuşuyordu.

"Ne söz verdim, sevgilim?" diye sordu adam dudaklarını boynundan kulağına doğru kaydırırken, ama kadın başını onunkine doğru salladı, adam geri çekilirken ağzı onunkini sıyırdı.

"Beni doldurmak için," dedi, gözleri onun dudaklarındaydı. Sonra onun bakışlarıyla buluştu. "Beni becermek için."

"Bu bir söz değildi," dedi, sikinin başını onun sıcaklığına yaslayarak. "Bu bir yemindi."

İçine doğru itti ve tüm vücudu onun etrafında kasılıyor gibiydi. Bu his hoşuna gitmişti, kızın onu tutuşu hoşuna gitmişti ama hareket etmeden önce kızın kaslarının gevşemesini bekledi.

"Seninle sevişmeme izin ver," dedi tekrar, gerçi her seks yaptıklarında seviştiklerini hissediyordu. Sert ya da hızlı bir sevişme, yavaş ya da şiddetli bir serbest bırakma kovalamacası değildi söz konusu olan. Bu, onun hakkında nasıl hissettiğiyle ilgiliydi.

Ve onu hep sevdi.

Zar zor başını salladı, teni ateş ışığının altında parlıyordu.

Çok güzeldi ve onunla doluydu ve adam hareket etmeye başladığında, daha önce onu hiç almadığı gibi muhteşem bir şekilde karşılık verdi. Onun hareket edişiyile ilgili her şeyi seviyordu; parmaklarının kollarına batışını, kalçalarını onunkilerle buluşmak için kaldırırken göğüslerinin yükselişini.

Sikeyim.

Yerden kalktı, dizlerinin üzerinde durarak kadının kalçalarını kavradı ve hareket ederken dizlerini göğsüne bastırdı. Onun altında teni pembeleşti, nefesi sığlaştı ve gözleri yuvarlandı.

Çok güzel.

Çekildi ve kadının seksinden damlayan kalın sıvıyı yaladı. Hiç bu kadar tatlı bir şey tatmamıştı - nektar bile değil, ambrosia bile değil. O her yarayı iyileştirirdi. Persephone'nin parmakları saçlarına dolandı ve onu bedeninden yukarı sürüklemesine izin verdi. Ona ikinci kez girdiğinde kendini çok daha çılgın hissediyordu, onun kasılmasını ve serbest kalmasını hissetmek için çaresizdi, sikinin üzerine boşalması için çaresizdi.

"Hadi, sevgilim." Sesi sessiz ve nefessizdi. Kızın onu dinlediğinden bile emin değildi, çünkü vücudu onun altında, etrafında sıkışmıştı ve kız boşaldığında, o da onu takip etti, kendini onun içine dökmek için derinlere gömdü.

Sonsuza kadar boşalmış gibi hissetti, muhtemelen bitene kadar nefesini tuttuğu için göğsü acıyordu ama umurunda değildi.

O buna değerci. O her şeye değerci.

Eğildi ve nefesini tutarken alnını onunkine bastırdı, sonra ağzını öptü ve sırt üstü yuvarlandı. Bir süre bu şekilde yattılar, çıtırdayan ateşin sesini dinlediler.

Bir süre sonra Persephone kıpırdandı ve başını onun göğsüne yasladı. "Atların kurtarılmasıyla ilgili duyduğum şey de ne?" diye sordu, sesi uykudan kalınlaşmıştı.

Adam kaşlarını kaldırdı ama kadın göremiyordu. Elis'te bir at kurtarma ve rehabilitasyon merkezi kurma umuduyla yakın zamanda satın aldığı araziden bahsediyor olabilirdi. Bu biraz tutkulu bir projeydi ama Persephone'nin bunu takdir edeceğini biliyordu. Onu oraya götürerek anlatmayı planlamıştı.

"Sana göstererek anlatacaktım," dedi, sürpriz olarak sakladığı bir şeyi birisi mahvettiği için biraz sinirlenmişti. "Kim söyledi sana?"

"Kimse bana söylemedi," dedi. "Kulak misafiri oldum." "Hmm."

İskenderiye Kulesi'nde çalışmasının pek az dezavantajı vardı ama bu kesinlikle onlardan biriydi.

Bir süre sonra, onun bakışlarıyla buluşmak için kollarını göğsünde birleştirdi.

"Harmonia bugün ziyaret etti." "Oh?"

"Onu yakalamak için kullanılan silahın bir ağ olduğunu ve annemin büyüyle yapıldığını düşünüyor."

Bu ilginç bir bilgiydi.

"Annem neden kendi halkına saldırılmasına yardım etsin ki?"

Sesi üzgün geliyordu ama Hades hiç şaşırılmamıştı, "Yeni tanrılar iktidara her yükseldiğinde böyle oldu," diye açıkladı.

"Yeni tanrılar mı, yeni güçler mi?"

"Belki ikisi de," dedi. "Sanırım er ya da geç öğreneceğiz." Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ama sessizliği uzun sürmedi. "Theseus bugün ofisinizde ne yapıyordu?"

"Senin saldırınla, Adonis'e ya da Harmonia'ya yapılan saldırıyla hiçbir ilgisi olmadığına beni ikna etmeye çalışıyor."

"Ve yaptı mı?"

Hades, Theseus'un bir sosyopat olduğunu bilmesine rağmen, "Bir yalanı tespit edemedim," diye itiraf etti. Yalan söylemek onun için doğruyu söylemek gibiydi.

"Ama hala onun sorumlu olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bence eylemsizliği onu sorumlu kılıyor," dedi Hades. "Şimdiye kadar kıza saldıranların isimlerini öğrenmiş olmalı ama yine de açıklamayı reddetti."

"Bilgi almak için yöntemleriniz yok mu?" diye sordu ve Hades sırtıttı.

"Kan için istekli misin, sevgilim?"

Ama o kadar eğlenmiş görünmüyordu. "Sadece bu bilgiyi saklamak için nasıl bir güce sahip olduğunu anlamıyorum."

Hades, "Takipçileri olan herhangi bir adamın sahip olduğu türden bir güç," dedi. "Kibir."

Kibir.

İnsanın çöküşü.

"Bu bir tanrının gözünde cezalandırılabilir bir suç değil mi?"

"Güven, sevgilim," dedi Hades, birkaç tutam saçı parmağının etrafında kıvrarak. "Theseus Yeraltı Dünyası'na geldiğinde

ona Tartarus'a kadar eşlik eder."

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXII

HADES

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye homurdandı Hades, Hypnos'un yaşadığı mağaraya ulaşmak için Erebos dağlarındaki kayalık patikada ilerlerken.

Işınlanacaktı ama Hekate tarafından buna karşı uyarılmıştı.

"Ona saygı göstermelisin," dedi. "Ondan bir iyilik isteyeceksin."

Hades, Hypnos'un siktir olup gitmesini istediğini söylemekten kaçındı, çünkü aynı zamanda Uyku Tanrısı'nın Persephone'ye gerçekten yardım edebileceğine dair bir umudu vardı.

Böylece bir ölümlü gibi patikada ilerlemeye devam etti, ayakları küçük kayaların üzerinde kayıyor, bir mağaranın ağzına varana kadar dar geçitlerin arasından zar zor geçiyordu. Mağaradan, Hades'in geldiği dağın yamacından ay taşları gibi parlayarak su akıyordu. Lethe'ye, Unutkanlık Nehri'ne karışıyordu.

Karanlık girişte tereddüt etti, nasıl ilerleyeceğinden emin değildi ama Hypnos içeriden bağırınca karar vermekten kurtuldu.

"Git başımdan!"

"Neden burada olduğumu bile bilmiyorsun," diye tersledi Hades. "Seni tanıyorum ve bu yeterli," dedi Hypnos.

Hades kısık bir hırıltı çıkardı ve sonra dişlerini sıkarak konuştu. "Senden bir iyilik istemeye geldim."

"Ölülerin Tanrısı için bile iyilik yapmam!"

"Yine de zorlandığında ihanet edeceksin," diye mırıldandı

Hades. "Bunu duydum!" Hypnos tersledi.

Hades içini çekti. "Sana bir... *simge* getirdim," dedi, buna hediye diyemiyordu. "Eğer Persephone'ye yardım etmek istiyorsan."

Sessizlik oldu ve bir süre sonra Hypnos mağarasının karanlığından çıktı. Saçları ve kirpikleri Thanatos'ununki gibi beyazdı, ancak uzun bukleler yerine saçları kısaydı ve başına yakın bir şekilde sarılmıştı. Beyazlar giymişti ve beyaz kanatları bir pelerin gibi arkasına düşerek yeri sürüklüyordu.

"Bir simge mi dediniz?" Hypnos'un ifadesi nötr kalsa da sesi meraklıydı. "Bir bakayım."

"Persephone'ye yardım etmeyi kabul et,"

dedi Hades. "Hayır," dedi Hypnos.

Bu bir hataydı. Hades bunu Hekate önerdiği anda anlamıştı ama denemek zorundaydı. Gece yaklaşırken duyduğu korkuyla, Pirithous'un bu gece Persephone'nin rüyalarına musallat olmak için tekrar döneceği endişesiyle başa çıkmakta zorlanıyordu. Ruhunun artık gitmiş olması önemli değildi. O hâlâ Persephone'nin zihninde yaşıyordu.

Hades bir an için tanrıya baktı ve sonra tek kelime etmeden gitmek için döndü.

"Bekle, bekle!" Hypnos seslendi.

Hades durakladı ama tanrının tereddüt ettiğini

biliyordu. "Kabul etmeden önce en azından bir

ipucu ver."

Hades'in dudaklarında bir tiksinti dalgası kıvrıldı ve cevap vermeden yürümeye devam etti. Ona göre, Hypnos'un yardımını sağlamak için bir tür adakta bulunmak zorunda olması yeterince kötüydü.

"Sen bile pazarlığı bilmeden bir şeyi kabul etmezsin!"

Hypnos'un sakın ve nazik olduğu bilinen bir zaman vardı, tıpkı kardeşi gibi.

Hades döndü, yumruklarını sıktı. Bütün sabrını yitirmişti. "Hayatın boyunca senden hiçbir şey istemedim," dedi.

Hades devam ederken Hypnos gözlerini kaçırdı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ama şimdi sana geliyorum çünkü müstakbel eşim, kraliçem gözlerini her kapadığında dehşete düşüyor ve senin tek önemsendiğin şey ödülün zamanına değip değmeyeceği. Sevdığın kişinin acı çekmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu unuttun mu?"

Hypnos, "En azından onun çektiği acılara tanık olabiliyorsun," diye tersledi. "Bu cehenneme mahkûm edildiğimden beri karımı görmedim!"

Hypnos'un karısının adı Pasithea'ydı. Bazen Graces olarak da adlandırılan Charite'lerden biriydi. Hera tarafından evlendirilmişti ve onu tamamen kaybetmediği için şanslı olsa da, Zeus'a ihanetinin ardından ondan sonsuza dek ayrılmıştı.

"Bana yardım etmeyi kabul etseydiniz belki de bu durum değişirdi."

"Seni reddettiğim için beni utandırmak istiyorsun, ama sanki bu zalimce değilmiş gibi karımın vaadini önüme koyuyorsun."

"Merhamet için bir şansın vardı," diye yanıtladı Hades.

Hypnos ters ters baktı ama Hades'in söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Uyku Tanrısı'na yardımı karşılığında bir hediye vermek istememişti ama bu, seçtiği hediyenin büyük bir önemi olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bekle," dedi Hypnos, neredeyse bir bağırış gibiydi. Hades onun kayalık patikadan aşağıya doğru kaydığını duydu. Hades'in önüne koştu, kollarını onu durdurmak istercesine uzattı. Yüz ifadesi değişmişti, daha az öfkeli ve çok daha çaresizdi. "Bekle, lütfen. Ben... Ben yardım edeceğim. Sadece lütfen... Pasithea'yı görmeme izin ver."

Hades tanrıyı inceledi ve bir süre sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde büyüünün döndüğü yere uzattı. Orada kristal bir çiçek oluştu ve sessiz karanlıkta bile parıladı.

"Beni kandırdın mı?" Hypnos sordu.

Hades çiçeği sapından tutup kaldırdı. Ortası, karanlık bir ufuktan yayılan şafak ışınları gibi sıcak bir ışıkla parlıyordu.

"Işığına bak," dedi, onu aralarında tutarak.

Hypnos ona temkinli bir şekilde baktı ama dediğini yaptı ve kısa süre sonra elini kavrayarak parmaklarını kırılğan sapın etrafında sıktı.

"Pasithea," diye fısıldadı hararetle. Ağzı titredi ve gözleri parladı.

"Onu görmek için istediğin zaman o çiçeğin içinden bakabilirsin," dedi Hades, ellerini Hypnos'un ellerinin altından çekerek tanrının çiçeği kendisinin tutmasını sağladı. Gözlerini kaçırdı, sanki çok özel bir ana izinsiz girmiş gibi hissediyordu.

Bir süre sonra Hypnos, Hades'in dikkatini çeken bir nefes aldı ve tanrının bakışlarıyla karşılaştığında kendini toparlamayı başarmıştı.

"Persephone'unu göreceğim," dedi Hypnos.

Hades Hypnos'u kalesine, Persephone ile paylaştığı yatak odasına götürdü. Bunun gerekli olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu, ama onun rüya gördüğü yeri ziyaret etmesi doğru görünüyordu.

Karanlık boşlukta Hypnos, beyaz cübbesi ve altın rengiyle parlayan parlak bir ışık gibi görünüyordu. Gözlerini gezdirerek, ortaya çıktıkları yerden ileriye doğru birkaç adım attı.

"Hypnos, "Rüya görmesi senin için nasıl bir şey?" diye sordu.

"Yanımda mücadele ediyor. Saldırganıyla tekrar yüzleştini bu şekilde anlıyorum ve ona dokunduğumda..." Hades bir an durakladı, korkusunun dikenlerin derisini nasıl yarmasına neden olduğunu hatırlayınca ağzına ekşi bir tat geldi. "Benim olduğumu bilmiyor."

"*Benim dokunuşumla onunki arasındaki farkı biliyor musun?*" diye sormuştu. "*Uyanık olduğumda,*" demişti kadın.

Sertçe yutkundu. O geceyi ya da onun sözlerini unutabileceğini hiç sanmıyordu.

"Hmm," dedi Hypnos, odayı tarayarak. "Burası her zaman bu kadar karanlık mıdır?"

"Sen bir *mağarada* yaşıyorsun," diye karşı çıktı Hades. "Sen kim oluyorsun da buraya karanlık diyorsun?" Kapı açıldı ve Hades döndüğünde Persephone'nin odaya girdiğini gördü.

Kadın irkildi, girişte duraklayınca gözleri büyüdü, gözleri adamdan odayı izlediği yerden ona bakmak için dönmüş olan Hypnos'a kaydı.

"Merhaba," dedi ama sesi daha çok bir soruya benziyordu. Kapıyı kapattı. "Bir şeyi... bölüyor muyum?"

Hypnos homurdandı.

"Persephone, bu Hypnos, Uyku Tanrısı," dedi Hades. "Thanatos'un kardeşidir. Birbirlerine hiç benzemezler."

Hypnos'un ağzı gerildi ve gözlerini kıstı. "Bunu kendi başına anlayabilirdi. Ona söylemek zorunda değildin."

"Sizin kadar nazik olacağınıza dair yanlış bir izlenim edinmesini istemedim."

"Ben kaba biri değilim," dedi Hypnos. "Ama aptalların yanında pek iyi değilimdir. Siz aptal değilsiniz, değil mi Leydi Persephone?"

Hades bu soru karşısında kaskatı kesildi.

"Hayır," dedi tereddütle, belli ki Hypnos'un açık sözlü sorusu karşısında hazırlıksız yakalanmıştı.

Hades içini çekerek, "Hypnos'u buraya çağırdım, uyumana yardım etsin diye," diye açıkladı.

Hypnos, "Bunu anladığından eminim," dedi.

"Ya sen?" diye sordu ona. "Ona uyumadığınızı söylediniz mi?"

Hypnos yine güldü. "Ölümler Tanrısı yardıma ihtiyacı olduğunu kabul ediyor mu? Bu boş bir hayal."

Hades Hypnos'a ters ters baktı ama dikkatini Persephone'ye çevirirken hayal kırıklığını bastırmaya çalıştı.

"Bu seninle ilgili," dedi ve sonra Hypnos'a döndü. "Uyuyamıyor ve uyuduğunda da kâbuslardan uyanıyor. Bazen ter içinde kalıyor, bazen çılgılık atıyor."

"Bu... hiçbir şey. Sadece kabuslar."

"Ve sen de sadece yüceltilmiş bir bahçıvansın," diye yanıtladı Hypnos. "Hypnos," diye uyardı Hades.

Persephone, "Yeraltı Dünyası'nın Kapıları'nın dışında yaşamana şaşmamalı," diye mırıldandı.

Tanrının kaşları kalktı ve dudakları büküldü. "Bilgin olsun diye söylüyorum, kapıların dışında yaşıyorum çünkü burada hüküm giymiş olmama rağmen hâlâ Yukarı Dünya'nın bir tanrısıyım."

"Senin cezan mı?"

"Zeus'u uyuttuğum için dünyanın altında yaşamak benim cezam," dedi.

"İki kez," dedi Hades. Hypnos'un bakışlarını hissedebiliyordu.

"İki kez mi? İlk seferinde öğrenmedin mi?" Persephone sordu.

"Öğrendim ama Tanrıların Kraliçesi'nden gelen bir isteği görmezden gelmek zor. Hera'yı reddetmek cehennem hayatı yaşamak demektir ve kimse bunu istemez, değil mi Hades?"

Hades ters ters baktı. Görünüşe göre Uyku Tanrısı Hera'nın ona verdiği görevleri duymuştu. Ayrıntıları Persephone ile hâlâ paylaşmamıştı ve paylaşacağından da emin değildi. Hera'nın desteğini sağladığına göre, şimdi buna gerek yokmuş gibi görünüyordu.

"Bana bu kâbusları anlat," dedi Hypnos. "Ayrıntılara ihtiyacım var."

"Neden bunları duymak zorundasın? Size uyku sorunu yaşadığını söylemiştim. Bu bir cereyan yaratmak için yeterli değil mi?"

"Yeterli, belki, ama bir taslak sorunu çözmeyecektir. Ben sizden daha büyüğüm lordum, ilkel bir tanrıyım, hatırladınız mı? Bırakın işimi yapayım." Onlar

Hypnos dikkatini Persephone'ye vermeden önce birbirlerine ters ters baktılar.

"Eee? Onları ne sıklıkla görüyorsun?"

"Her gece değil," dedi.

"Bir düzen var mı? Özellikle stresli bir günün ardından mı geliyorlar?"

"Hiç sanmıyorum. Uyumak istemememin nedenlerinden biri de bu.

Diğer tarafta ne bulacağımdan emin değilim."

"Bu rüyalar... travmatik bir şeyin devamı mıydı?" Persephone başını salladı.

"Ne?"

"Kaçırıldım," dedi. "Bir yarı tanrı tarafından. Bana takıntılıydı ve... bana tecavüz etmek istedi."

"Başarılı oldu mu?"

Persephone irkildi ve Hades çözülmek istedi. Parmaklarının ucundan siyah kuleler fırladı.

"*Hypnos*."

"Lord Hades," diye tersledi Hypnos. "Bir kez daha rahatsız edersen şirketini terk ederim."

"Sorun yok, Hades. Yardım etmeye çalıştığımı biliyorum."

Hypnos hoş bir şekilde gülümsedi. "Kadını dinleyin. Rüya yorumlama sanatını takdir ediyor."

"Hayır, başarılı olamadı ama rüya gördüğümde başarılı olmaya gittikçe yaklaşıyor..."

Hades o konuşurken göğsünün sıkıştığını hissetti.

"Rüyalar-kabuslar-bizi hayatta kalmaya hazırlar," dedi Hypnos. "Endişelerimizi hayata geçirirler, böylece onlarla savaşabiliriz. Sen de farklı değilsin, Tanrıça."

"Ama ben hayatta kaldım," dedi Persephone.

"Tekrar olsa hayatta kalabileceğinize inanıyor musunuz? Aynı durumda değil, farklı bir durumda. Belki de daha güçlü bir tanrının sizi kaçırdığı bir durum."

Persephone cevap vermedi.

"Taslağa ihtiyacın yok," dedi Hypnos. "Bir sonraki rüyada nasıl savaşacağını düşünmelisin. Sonunu değiştirirsen kâbusların sona erecektir."

Tanrı o zaman ayağa kalktı.

"Ve tüm tanrılar ve tanrıçalar aşkına, git uyu." Hypnos ortadan kayboldu.

Persephone ona baktı. "Hoş biriydi."

Hades bir an için onun bakışlarını tuttu, sonra gözleri kırmızı bir lekeye kaydı. "Gömleğinde neden kan var?"

Gözleri büyüdü ve ona baktı. "Ah... Hekate ile pratik yapıyordum," dedi.

"Ne pratiği?"

"İyileştirme."

Kaşlarını çattı. "Bu çok fazla kan demek."

"Şey... Yaralı olmasaydım tam olarak iyileşemezdim," dedi.

Hades gözlerini kıstı. "Önce kendi üzerinde mi pratik yapmanı istiyor?"

"Evet... Bu neden yanlış olsun ki?"

"Siktiğimin çiçekleri üzerinde çalışmalısın. Kendinle değil. Sana ne yaptırdı?"

"Fark eder mi? Kendimi iyileştirdim. Ben yaptım. Ayrıca, fazla zamanım yok. Adonis'e ne olduğunu biliyorsun ve Harmonia'ya ne olduğunu gördün."

"Onların başına gelenlerin senin de başına gelmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?" "Söylediğim bu değil. Kendimi koruyabilmek istiyorum."

Kana bakmaktan kendini alamadı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Yemin ederim iyiyim," dedi. "Yalan söylediğimi düşünüyorsan öp beni."

"Sana inanıyorum, ama yine de seni öpeceğim," dedi ve dudaklarını usulca onunkilere bastırdı, onu istediği şekilde öpmek için çok endişeliydi, özellikle de

Hypnos'a rüyaları hakkında anlattıklarını.

Adam uzaklaştığında, "Neden bana kendimi iyileştirme yeteneğim olduğunu söylemedin?" diye sordu.

"Bir noktada Hekate'nin sana öğreteceğini düşündüm," dedi. "O zamana kadar seni iyileştirmek benim için bir zevkti."

Gözleri onun dudaklarına kayd ve midesinin alt kısmında bir sıcaklık kıvrıldı.

"Bu akşam ne yapalım sevgilim?" diye sordu. Kadın gülümsedi. "İskambil oynamak için sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXIII

HADES

Persephone, "Benim kurallarına göre oynuyoruz," dedi.

Hades yatak odalarındaki masada onun karşısına otururken kaşlarını kaldırdı.

"Sizin kurallarınız mı? Yerleşik kurallardan ne farkları var?"

"Belirlenmiş kurallar yok," diye açıkladı. "Bu oyunu bu kadar eğlenceli kılan da bu."

Bu onun en kötü kabusu gibiydi.

"Sadece dinle," dedi adam kaşlarını çattığında. "Amaç destedeki tüm kartları toplamak. Her birimiz aynı anda bir kart atacağız. Eğer kartların toplamı ona ulaşırsa ya da siz bir onluk koyarsanız, desteyi tokatlarsınız."

"Sen... güverteyi mi *tokatlıyorsun*?" diye

tekrarladı, kafası karışmıştı. "Evet."

"Neden?"

"Çünkü kartları bu şekilde talep edersiniz."

Gülmemeye çalıştı. Kulağa saçma geliyordu ama tokat atmaya karşı değildi.

"Devam et."

"Onlu kartlar kuralı dışında, yüzlü kartlar için de bir kural var," dedi ve Hades belki de kurallar dilememesi gerektiğini düşünmeye başladı. Bunlar kafa karıştırıcıydı.

"Çektiğiniz yüz kartına bağlı olarak, başka bir yüz kartı almak için belirli sayıda şansınız vardır veya ilk yüz kartını koyan oyuncu

kart tüm kartları alır."

Söylediklerinden hiçbir şey anlamadı ama anlamış gibi başını salladı.

"Ve son olarak, eğer yanlış zamanda tokat atarsanız, yığının en altına iki kart koymanız gerekir."

"Doğru. Tabii ki. Bu oyunun adı neydi?" "Egyptian Ratscrew."

Az önce *sıçan vidası* mı dedi? Bu gerçek bir kelime miydi?

"Neden?"

Tereddüt etti ve sonra kaşlarını çatı. "Bilmiyorum. Sadece öyle."

"Bu eğlenceli olacak," dedi sert bir sesle. "Önemli kısma gelelim -Bahisler. Bu kart destesini ilk siz alırsanız ne dilersiniz?"

Bu, oyunun en sevdiği kısmıydı. Oynamaya değer kılan şey buydu.
o.

Düşünürken sessizdi, parmağıyla dudaklarına dokunuyordu. dikkatini çekti ve midesinin alt kısmının ihtiyaçla dönüp durmasına neden oldu.

"Bir hafta sonu istiyorum," dedi sonunda. "Yalnız. Seninle birlikte."

"Seve seve verebileceğim ve birçok kez verdiğim bir şey için bahse giriyorsunuz."

"Yatak odana kapandığın bir hafta sonu değil," dedi ve Hades de en az onun kadar savunmacı hissetti. "Bir hafta sonu... bir adada, dağlarda ya da bir kulübede. Bir... *tatil*."

Bu hoşuna gitti.

"Bana kazanmak için iyi bir neden vermiyorsun," diye şaka yaptı.

"Peki ya sen? Sen ne diliyorsun?"

"Bir fantezi," dedi. "Gerçekleşti."

Tereddüt etmedi çünkü bir süredir bunu düşünüyordu. "Bir... fantezi mi?" Persephone ilk başta kafası karışmış bir şekilde sordu, o da açıklığa kavuşturdu.

"Cinsel olan."

"Elbette," dedi nefes nefese. "Bu cinsel fantezinin neyi içerdığını sorabilir miyim?"

"Hayır," dedi ama bunun tek nedeni, eğer isterse ondan hangisini keşfetmesini isteyeceğine tam olarak karar verememiş olmasıydı. "Kabul ediyor musun?"

"Kabul ediyorum."

Kadının hızlı cevabı kalbinin daha hızlı atmasına neden oldu ve birden kanı sikine hücum etti. Kızın hevesi hoşuna gitmişti ama evet diyecek kadar ona güvenmesi daha çok hoşuna gitmişti.

Persephone desteyi böldü ve her bir yarısını dağıttı.

İlk kartı maça ikisiydi ve sinek kızını koydu. "Bu, başka bir yüz kartı almak için üç şansım olduğu anlamına geliyor."

Sadece kabul etti çünkü neler olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ama ne kadar uzun süre oynarlarsa ve kadın açıklarsa, kuralların o kadar netleşeceğini düşündü... tabii zonklayan uzunluğunun ötesine odaklanabilseydi.

Kızarmış ve tahrik olmuş bir halde karşısında oturduğu için işi daha da zorlaştırdı. Kızın bacak bacak üstüne atıp atmamasından bunu anlayabiliyordu.

Bir sonraki kartı papazdı.

"Şimdi bir yüz kartı almak için dört şansınız var."

Bütün bunları ilerlerken uydurduğundan oldukça emindi. *Bir yüz kartı*, diye düşündü, bunların ne olduğunu hatırlamaya çalışarak - vale, kız ya da papaz. İlki karo beşliydi, sonraki sinek üçlüydü, üçüncüsü kupa valeydi, yani şimdi sıra ondaydı.

Ancak hemen yığının üzerine bir vale koydu. "Şimdi bir yüz kartı çekmek için bir şansın var." Çektiği maça onluydu.

Hades onu neyin ele geçirdiğinden emin değildi ama görür görmez elini masaya vurdu. Persephone sesle birlikte sıçradı ve gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Ne? Tokatla demiştin."

"Bu bir tokat değildi. Daha çok bir *çarpmışma* gibiydi."

Gözleri karardı. "Sadece gerçekten kazanmak istiyorum."

"Bahsimin ilgini çektiğini sanıyordum."

"Evet, ama bahsinizi her an gerçekleştirebilirim."

"Ve fantezinizi herhangi bir noktada gerçekleştirebileceğimi düşünmüyor musunuz?" "Yapabilir misin?"

Yapabileceğini biliyordu, ama asıl soru dışarıda bir bahse girmeye istekli olup olmayacağıydı, gerçi şimdi onun açık olduğunu bildiğine göre, bu daha kolay olacaktı. Utandığından değil. Daha çok onu korkutmak ya da rahatsız etmek istemiyordu, özellikle de Pirithous'la ilgili kâbuslarının giderek kötüleştiği düşünülürse.

Onun bakışlarını tuttu ve aralarındaki hava kalınlaştı. Kadının ona bakışı hoşuna gitmişti, sanki onu çiğ çiğ sikmek istiyormuş gibiydi.

"Devam edelim mi?" diye sordu.

Kadın sikinin etrafına geldikten sonra devam etmekte bir sakınca görmedi.

Persephone boğazını temizledi ve gözleri kartlara kaydı.

Oynadıkları süre uzadıkça daha da rahatsız oluyor, bacaklarının arasında titreşen bu gerilimi hafifletmek istiyordu. Kısa süre sonra Hades'in tek kartı kalmıştı ve Persephone'nin zaferi yakın görünüyordu ama onun kazanma arzusunu hafife almıştı.

"Kendini beğenmiş gibi bakma, sevgilim. Bu kartla geri geleceğim."

Kadın gözlerini devirdi ama adam kartı yere bıraktığında onlu olduğunu gördü ve desteyi tokatlayarak kartları aldı.

Persephone arkasına yaslandı, yaşadığı şok hızla hayal kırıklığına dönüştü. "Hile yaptın!"

Sırıttı. "Bir kaybedenin iddiası."

"Dikkatli olun lordum, siz kazanmış olabilirsiniz ama bu deneyimden ben sorumluyum. İyi olmasını istiyorsun, değil mi?"

Yaşadığı deneyimden o sorumluydu ama onunla olduğu sürece her şeyden hoşlanırdı. Adam ayağa kalkıp kol düğmelerini çözerken onu takip etti.

"On saniye," dedi.

"Ne?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Saklanmak için on saniyen var," dedi. "Sonra seni bulacağım."

"Fantezin saklambaç mı?" diye sordu.

"Hayır. Benim fantezim kovalamak. Seni avlayacağım ve seni bulduğumda kendimi o kadar içine gömeceğim ki söyleyebileceğin tek şey benim adım olacak."

Başını yana doğru eğdi. "Büyü kullanacak mısın?" "Bu sihirle çok daha eğlenceli olacak, sevgilim."

"Ama burası senin krallığın," diye itiraz etti. "Gittiğim her yeri bileceksin."

"Bana yakalanmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Hınzırca gülümsedi ve başka bir şey söylemeden ortadan kayboldu.

Odasında kaldı, sikiinin zonklamasına göre saydı ve ona ulaştığında onun peşinden gitti.

Onu sarayının dışındaki bahçede, bir söğüdün altında saklanırken buldu. Vahşi ve güzel görünüyordu, ağacın gövdesine bastırırken gözleri şehvet ve zevkle yanıyordu. Bakışları onun vücudunu tarıyor, her sert parçasını izliyordu. Bunu fiziksel bir okşama gibi hissetti.

"Bütün gün seni düşündüm," dedi karanlık bir sesle. Ağaçtan uzaklaşıp onu bahçenin derinliklerine doğru çekerken gözleri parlıyordu. Adam da onu takip etti, ödülünü almak için sabırsızlanıyordu. "Tadını, sikimin içinde kaydığını hissetmeyi, seni becerirken inlemeni."

Bahçe duvarına ulaştığında ona doğru döndü ve adam onu altına hapsederek yakınına eğildi.

"Seni öyle bir becermek istiyorum ki çığlıkların yaşayanların kulaklarına ulaşsın," dedi ona doğru eğilerek. O konuşurken dudakları birbirine değdi, sonra

Persephone'nin dili ağzını okşadı.

"Neden yapmıyorsun?"

Bu işkenceyi kendisinin istediğinin farkında olan adam, kadının alayları karşısında boğazının altından hırladı.

Kadın büyüsünü topladı ve adam onun ışınlanmasını engellemeyi düşündü ama henüz bu kadarıyla yetinmemişti. Onun ne yapacağını görmek istiyordu.

Ancak onun Asphodel'in merkezine, kalabalıkların ve ruhların arasına gelmesine hazırlıklı değildi. Oraya vardığında çocuklar çoktan etrafını sarmış, ellerini ve eteğinin ucunu çekiştirmeye başlamışlardı.

O görüldüğünde, dikkatlerini ona çevirdiler. "Hades!"

diye bağurdılar ve ona saldırdılar.

Bu utanç vericiydi.

En küçük çocuğu belinden yakaladı ve kahkahalarla çığlık atarken havalanmasına izin verdi.

"Hades, bizimle oyna!" diye bağurdılar.

"Korkarım Leydi Persephone'ye tutmam gereken bir söz verdim," diye açıkladı çocuğu ayağa kaldırırken. "Ama şimdi sana bir söz vereceğim - Leydi Persephone ve ben mümkün olan en kısa sürede oyuna geri döneceğiz."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve yüz ifadesini tam olarak çıkaramadı. Şaşkın görünüyordu. Bir süre sonra yutkundu ve çocuklara gülümsemeyi başardı.

"Yakında ziyaret edeceğiz," dedi ortadan kaybolmadan önce.

Hades hızla onu takip etti ve görüldüğü yere, Asphodel tarlalarına yönlendirmek için büyüsüne uzandı.

Oraya varır varmaz onu kollarına aldı ve neredeyse şiddetle öptü, vücudu öylesine şiddetli bir arzuyla titriyordu ki, diliyle onun ağzını yalarken kendini zor tutuyordu. Kahretsin, kız harikaydı ve tadı bahar gibiydi.

Kız geri çekildiğinde şaşırdı. Bir an birbirlerine baktılar, zor nefes aldılar ve sonra adam bir adım öne çıktı. Kadın bir adım geri atmayınca ya da gitmeyince, elbisesinin ön kısmına uzandı ve onu tekrar kendine çekti.

Adam kumaşı yırtarken ya da göğüslerini avuçlarının içine alıp ağzına götürürken itiraz etmedi, ta ki kadın ona sarılıp yere yığılana kadar.

"Teslim ol," diye fısıldadı boynunu öperken.

Onu bu tarlada asfodellerin arasına götürebilirdi, ama bakışlarıyla buluştuğunda, kadın hafif bir gülümseme sundu.

"Hayır," dedi en yüksek fısıltıyla.

Sonra kadın tekrar gitti ve adam onu takip ederken hayal kırıklığı içinde inledi, kadın nereye giderse gitsin onu alacağı yerin orası olacağına kararlıydı - kimin izlediği umurunda değildi. Bunu daha fazla sürdüremedi ve sonra tahtında otururken onun önünde belirdi ve neredeyse ayaklarının dibinde diz çökecekti.

O lanet bir rüyaydı.

"Kraliçem," dedi ve ona doğru bir adım attı.

"Durun!"

Onun emrini beklemiyordu, bu yüzden içinden geçenlere rağmen itaat etti. Onu izledi, zor nefes alıyordu, her türlü nedenin ötesinde hayal kırıklığına uğramıştı. Ona karşı gelmeyi çok istiyordu ama aynı zamanda onun neler yapabileceğini de görmek istiyordu.

"Soyun."

Bakışları sabitti. "Unvanlardan hoşlanmayan biri için, kesinlikle emredicisin."

Kaşlarını kaldırdı. "Tekrarlamak zorunda mıyım?"

Adam sırtıttı ama büyüsünü çağırmaya başladığında kadın onu durdurdu. "Büyuyle olmaz. Ölümlülerin yöntemiyle. Yavaşça."

Sertçe yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Nasıl istersen."

Bunu nadiren yapıyordu ama Persephone'nin ona bakışını görünce daha sık yapması gerektiğini düşündü. Giysilerini çıkarıp kendini yavaşça onun yakıcı bakışlarına bırakırken bakışları hiç değişmiyordu.

"Ve saçların. Aşağı indir."

Bağlanmamış saçlarını silkelerken onun titremesini izledi. İşinin bittiğini düşündü ama kadın bir emir daha verdi.

"Cazibeni bırak."

"Sen istersen yaparım," diye meydan okudu.

Kadın tereddüt etti ama adam nedeninden emin değildi. Belki de onun pazarlık yapmasını beklemiyordu. Sonra büyüsünü serbest bıraktı ve onun dönüşümünü izlemenin verdiği huşu tarif edilemezdi. Onu nadiren böyle gördüğünü hissediyordu ve onu her haliyle sevmesine rağmen, onu bu haliyle görmenin onu sersemleten bir yanı vardı.

Onu takdir etmek için zaman ayırdı, gözleri boynuzlarından çıplak ayaklarına kadar vücudunda dolaştı. Ona bakmaktan asla bıkmayacaktı.

Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, gözleri karanlık ve kapüşonluydu. Büyüsünü bıraktı, büyüsü karanlığın içinde kaybolmak üzere gölge gibi bedeninden sıyrıldı.

Kadın ayağa kalktı ve ona doğru attığı her adım onu daha da sarstı. "Kımıldama," dedi sesi kısık bir şekilde.

Kadın elini göğsüne koyup eli sikinin etrafına dolanana kadar onu keşfederken alçak ve sert bir nefes aldı. O anda sadece onun dokunuşunu beklediği için patlayabileceğini düşündü. Başında boşalana kadar onu okşadı ve sonra parmağının ucunda topladı, sadece ona bakarken yalamak için.

Dişlerini sıktı.

Onu öpmek ve dilinde kendini tatmak istiyordu.

Sonra bir adım geri çekildi ve tahtına dönerek konuşmadan önce uzandı.

"Gel."

Sonunda.

Sırıttı. "Sadece senin için."

Bir anda kızın üzerindeydi, elleri kızın elbisesinden geriye kalanlara dolanmıştı ve kız tamamen çıplak kaldığında onu kucağına aldı. İkna edilmeye ihtiyacı yoktu, bacakları anında adamın beline dolandı ve adam sikini onun içine doğru yönlendirdi.

Birlikte inlediler, ağızları açık ve birbirine değiyordu.

"Tek yapmak istediğinin bakmak olduğunu düşünmeye başlamıştım," dedi adam, nefes nefese ona yaslanırken.

"Seni istedim," diye nefes aldı. "Yalnız kaldığımız anda sevişmek istedim."

"Ve sen sevişmek yerine oyun oynamak istedin. Neden?"

"Ön sevişmeyi severim," dedi ve adamın tek yapabildiği boğuk bir kahkaha atmak oldu.

Dişleri kulağını sıyırdı ve adam dişlerinin arasından soludu, ağzı onunkiyile çarpıştı. Vücudu ellerinin altında kayganlaştı ve ona tutunmak neredeyse zordu, ama onu sıkıca kavradı.

"Seni beklemekten nefret ediyorum," dedi. "O zaman beni bul," dedi adam.

"Meşgulsün."

"Senin içinde olmayı hayal etmek." Bu doğrudu, her günün her dakikası.

Nefes nefese bir kahkaha atmayı başardı.

"Bu gülüşe bayılıyorum," dedi dudaklarını çenesinde gezdirip ağzına götürerek.

"Seni seviyorum."

Hades uzaklaştı ve onun bakışlarıyla buluştu, sonra oturdu ve onu kendine doğru çekti.

"Tekrar söyle."

Gözleri yumuşadı ve parmakları adamın saçlarının arasından geçti. "Seni seviyorum, Hades."

Sırıttı. Ona çok aşıktı.

"Seni seviyorum," dedi kadın ona karşı daha sert ve daha hızlı hareket ederken, onun hareketini eşit bir güçle karşılayarak. "Sen mükemmelsin. Sen benim sevgilimsin. Sen benim kraliçemsin."

Kadın adamın etrafına dolandı, adam da onu takip etti ve bitkin bir halde tahtın üzerine yığıldılar.

"Neden fantezilerini ilk kez duyuyorum?" diye sordu adam başını öperken.

Ne söyleyeceğini gerçekten bilmiyordu. "Böyle bir şeyi nasıl dile getirebilirim?"

Onun bakışlarını tuttu. "Sanırım sen sadece... bana ne istediğini söyle.

Benden istediğin bu değil mi?"

"Evet," dedi, arzuların düşüncesi ilgisini çekmişti. "Peki söyle bana, fantezin nedir?"

Gözleri büyüdü ve kaşları çatıldı. "Ben... bir tane olduğunu sanmıyorum."

"Sana inanmazsam beni affet," dedi. "Hayır, affetmeyeceğim. Yalanları tespit etmek senin doğanda var."

Kıkırdadı. "Ama bu neye mal olacak? Fantezilerini öğrenmek için mi?"

Konuşması uzun bir an aldı. Bir cevabı olduğunu biliyordu; dilinin ucundaydı ve aralarında gerginlik yaratıyordu.

"Bir gün... Senin.... beni zapt etmeni istiyorum."

Farklı bir şey bekliyordu, belki de teşhircilik. Pirithous'la olan deneyimleri göz önüne alındığında, kısıtlamaların sınırsız olacağını düşünmüştü. İçinden bir ses bunun ikisinin de üzerinde çalışması gereken bir şey olduğunu söylüyordu.

"Her zaman istediğinizi yapacağım."

Sessizdiler ve kadın başını adamın göğsüne yasladı. Bir süre sonra konuştu. "Peki ya sen? Kafanın içinde başka hangi fanteziler yaşıyor?"

Kolları kızın kaygan vücudunun etrafında sıkılaştı, uyarılmışlığı kızın içinde yeniden uzayıp kalınlaştı.

"Sevgilim, seni her becerdiğimde bu bir fantezi oluyor."

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXIV

THESEUS

"Evet," dedi Theseus, sarı çiçeklerden oluşan bir tütün üzerinden karşısında oturan kadına bakarak. "Triad hakkında bilgi edinmek mi istiyorsunuz?"

Kendisini Cassandra olarak tanıtmıştı ama o gerçek adının Helen olduğunu biliyordu. Yeni Atina Üniversitesi'nde öğrenci olan hevesli bir gazeteciydi ve Persephone Rossi için çalışıyordu.

Hâlâ onun hakkında her şeyi bildiğinden habersizdi ve tıpkı geçen hafta bir mitinge geldiğinde yaptığı gibi, hâlâ onun örgütüne katılmakla ilgileniyormuş gibi davranıyordu.

Normalde bu davranışı hoş görmezdi ama o bir fırsatçıydı ve kızın potansiyelini gördü.

Onun gerçekten ne istediğini biliyordu.

Hırslıydı ve kendisini zirveye taşıyacak yolu bulmak için sürekli arayış içindeydi. Onunla, birbirleri için yapabileceklerinin ötesinde, onun kendisiyle ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmiyordu, ancak bu noktada hala üstünlüğün kendisinde olduğuna, Olimpos egemenliğine yönelik en büyük tehditle ilgili bir hikayeyi ortaya çıkarmaktan tek başına sorumlu olacağına inanıyordu.

Onun kendine güvenine hayranlık duyuyor ama cehaletinden nefret ediyordu.

Elinde bir bıçak ve çatal vardı, sipariş ettiği bifteği kesiyordu. Hareketleri dikkatli, hatta zarıftı - onu etkilemeye çalışıyordu.

Henüz yapmamıştı.

"Sanırım ben daha çok *senin olaya* nasıl baktığınla ilgileniyorum," dedi. Sesi baş döndürücü bir notaya büründü ve ona bakarken gözleri dudaklarına kaydı.

Onun baştan çıkarıcılığını sıkıcı ve tahmin edilebilir buluyordu. Kadının ölümcül kusuru, güzelliğinin onu etkilemek için yeterli olduğunu düşünmesiydi. Phaedra güzeldi, kız kardeşi de öyle. Güzelliği bütün gün becerebilirdi. Bu hiçbir şeyi değiştirmede, ona hiçbir şey vermedi.

Sadece onları incitebilirse zevk veriyordu ve bunu düşünmek bile sikini sertleştiriyordu.

"Fikrinizi etkilemek istemiyorum," dedi. "Bırakın eylemlerimiz konuşsun." "Eylemlerinizi teröristçe görünüyor."

"Bu bir bakış açısı meselesi," dedi. "Olympus'un terörizmden sorumlu olduğunu iddia edebilirim."

Sağına soluna baktı, muhtemelen adamın söylediklerinden endişelenmişti. Adam sıırttı. "Bu seni rahatsız mı etti?"

"Bu bir küfürdür," dedi.

"Sanırım öyle," diye cevap verdi. "Eğer tanrılara tapıyorsanız."

"İbadet olsun ya da olmasın, onlar gerçek," diye savundu. "Sapkınlığın sonuçları korkunçtur."

"Ölümcül bir kar fırtınasından daha korkunç değil," diye yanıtladı. "Eğer tanrılar hakkındaki gerçekleri haykırıırken ölürsem, öyle olsun."

Bardağına uzanırken sessizdi ve sonra sandalyesine geri oturdu. Bu beklemediği bir hareketti. Rahatlık yayıyordu.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu şarabını yudumlarken.

Yapmadı ama itiraf etmeliydi ki, kadının duruşundaki ani değişikliği ve garip ve ani özgüvenini merak ediyordu.

Bekledi. Ona yalvarmayacaktı.

"Yeni Yunanistan halkına ne olacağını umursadığınızı sanmıyorum ama bence onların ibadetine ihtiyacınız var."

Bakışları kızın yüzünden hiç ayrılmadı.

"Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?" diye sordu gözleri karararak.

"Herkes kendisine tapılmasını ister."

"Sen istiyor musun?" diye sordu.

Onun cevabını merakla bekliyordu. Genel bir şey bekliyordu; *"Hangi kadın kendisine tapılmasını istemez ki?"* gibi bir yorum.

Bunun yerine, "İstediğim kadar korkulacak biri olayım. Ben sadece güç istiyorum."

Gözlerinde daha önce görmediği bir parıltı, dürtmek istediği bir karanlık vardı.

Bir süre sonra ayağa kalktı.

"Benimle gel," dedi ve kız gerilmiş olsa da uzattığı eli tuttu.

Parmakları onun parmaklarının etrafına dolandığında ısınlandı.

Ortaya çıktıklarında, büyük bir deponun gölgelerinde, kalabalık bir kata bakan bir balkondaydılar.

Theseus buraya Forum adını verdi.

Katılanlar sadece davet üzerine oradaydı ve tanrılarla olan şikayetlerine göre seçilmişlerdi - duaları reddedilenler.

"Neredeyiz biz?" Helen sordu.

"Güvendesiniz," dedi.

Başını çevirdi ama ona bakmadı. "Güvende olup olmadığımı sormuyordum."

"Bilmeniz gereken tek şey bu."

Theseus elini Helen'in sırtının küçük kısmına koydu ve onu parmaklığa doğru yönlendirdi. Onu kollarının arasına aldı, parmaklığa doğru bastırdı, ereksiyonu kıkına yerleşti. Sırtı ağrıyor, kürek kemikleri adamın göğsünü ısıırıyordu.

Kalabalığın başında duran bir adam, yarı karanlıkta oturmakta olan altı yarı tanrıya bakıyordu.

"Apollon'a yalvardım," dedi davasını anlatırken. "Sunağına altın bal ve sümbüller bıraktım, ama dualarım duyulmadı."

"Duyulmamış mı yoksa cevaplanmamış mı?" Bu soru Okeanos tarafından sorulmuştu. Her ikisi de Zeus'un oğlu olan Sandros'un ikiz kardeşiydi.

"Cevapsız!" diye bağırdı biri. Diğerleri de aynı şekilde kükredi.

Takipçilerden oluşan bir kalabalığın güzelliği buydu - onları kışkırtmak, enerjiyi değiştirmek ve öfkeye ilham vermek için bir lider gerekiyordu.

"Kim bunlar?" Helen sordu, sesi kısıktı, aşağıdan gelen ve etraflarında yankılanan gürültüden neredeyse duyulmuyordu.

"Onlar halklarının temsilcileridir," dedi kulağına yakın bir yerden konuşarak. "Triad içinde onlara yüce lordlar, yarı tanrılar, tanrıların soyundan gelenler denir."

İlk başta sakın bir tavırla konuşan adam şimdi öfkeliydi. Sesi bir haykırışa dönüştü.

"Dinle," dedi Theseus, onun dikkatini tekrar aşağıya yönlendirerek.

"Mumlar yaktım ve defne yaprakları topladım, güneşin tadını çıkaran taşlara semboller kazıdım, hepsi de yalvarışlarımı görmezden gelen bir tanrı adına!"

Kalabalık öfkeyle kükredi ve "Apollo'ya ölüm!" diye slogan atmaya başladı.

"Bana merhamet edin lordlarım!" diye yalvardı adam. "Tek dileğim iyi olmak, böylece karıma ve kızıma bakmaya devam edebilirim."

Bir yarı tanrı ayağa kalktı ve ışığa doğru iki yumuşak adım attı ve oda sessizleşti. İri yarı ve savaşçı gibiydi. Buna rağmen şifa verme yeteneğine sahipti.

Theseus Helen'in nefes aldığını

hissetti. "Kim o?" diye sordu.

"Machaon," dedi. "Teknik olarak ikinci. Yarı tanrı Asklepios'un soyundan geliyor."

"Apollo'nun oğlu mu?"

"Tam da o," dedi.

Machaon yaklaşırken adam titremeye başladı.

"Endişelenme," dedi Machaon ve elini adamın başına koydu. "Seni bu illetten kurtaracağım."

Adam daha fazla sarsıldı ve sonra dizleri tutmaz oldu.

Yarı tanrının tam olarak ne yaptığı belli değildi ama Theseus onun gücünü hissedebiliyordu, tıpkı tüm ilahi etkileri hissettiği gibi. Machaon'un gücü, kıyıya vuran bir dalganın yumuşak okşayışı gibi nazikti.

Adam öne doğru yığıldı ama Machaon onu yakaladı ve dik tuttu. Adamın başı geriye düştü, gözleri kapalıydı.

Theseus Helen'in öne doğru eğildiğini hissetti, vücudu beklentiyle gerilmişti. "Yaşıyor mu?" diye fısıldadı.

Sonra adamın gözleri kırpışarak açıldı ve odada alkış tufanı koptu.

"Ayağa kalk dostum," dedi Machaon. "İyileştin."

Adamın ayağa kalkmasına yardım etti ve kalabalık tarafından kutlanırken tüketildi ve Machaon'un adı tapınmayla zikredilerek gücü beslendi.

Theseus da bunu hissedebiliyordu.

"Tanrılar esirger," dedi, konuşurken dudakları kadının kulağını okşadı. "Biz veririz. Tanrılar engelliyor," dedi, eteğini yukarı kaldırarak. "Biz yardım ederiz. Tanrılar yok eder," dedi, bacaklarının arasına dokunarak. "Biz onarırız."

Parmakları onun sıcaklığında kayarken inledi. Bilmesi gereken tek şey, onun siki için yeterince ıslak olduğuydu.

Bir elini arkasına götürerek onu öne doğru itti.

Elinin kıcını yumuşatmasına izin verdi ve sonra ayaklarını ayırıp içine sokmadan önce onu tokatladı.

"Evet, siktir!"

Nefes nefese kaldı ve sanki daha sert ve daha karanlık bir şeyi arzuluyormuş gibi onun itişine karşılık verdi.

Saçlarını elinin etrafına doladı ve çekti. Bağırdı ama onun komutuna uydu, adam hareket ettikçe sırtını kamburlaştırdı, bir elini parmaklığa dayadı. Onu öpmek için hareket etmedi, herhangi bir şey olmaya çalışmadı.

Bir kaptan daha fazlasıydı ve taşaklarının gerildiğini ve sikinin yukarı doğru fırladığını hissettiğinde çekildi, boşalması onun kışına ve kalçalarının arkasına sıçradı.

Kadın yüzünü ona döndüğünde, gözleri şehvetle kararmış olan adam görünüşünü düzeltti.

"Anlatmak istediğin hikâyeyi ben yazacağım," dedi Helen. "Ama ben tepeye çıkmak istiyorum."

"Patronun Hades'in müstakbel karısı," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Persephone hikâyemi yayınlamayı kabul etmezse, başka bir yere giderim."

Bir adım daha yaklaştı ve başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi. Bunu yaparken kendi dudaklarını da yaladı.

"Bir dahaki sefere bu ağzın içine boşalacağım," dedi ve sonra bir adım uzaklaştı. Onu terk etmeden önce durakladı. "Sözlerinin savaş tohumları ektiğinden emin ol... *Helen.*"

Forum, o ve altı yüksek lord dışında boştu.

Kendilerine tanrı katili demeyi alışkanlık haline getirmiş bir grup Dinsizin gelmesini bekliyordu. Normalde Dinsizlerin münferit şiddet eylemlerine karşı değildi ama övünmeye başladıklarında çizgiyi çekiyordu. Ve bu adamlar bir tanrıçayı nasıl boynuzsuz bıraktıklarını anlata anlata bitiremiyorlardı.

"Neredeler?" Theseus özellikle kimseye sormadı, içlerinden birinin cevap vereceğinden emindi.

"Yoldalar," diye cevap verdi Damian. Bir su tanrıçası olan Thetis'in oğluydu.

Theseus hayal kırıklığını bastırdı.

Helen'in gidişinden beri vücudunda bir gerilim oluşuyordu ve bunun şehvetle ya da sevişme arzusuyla hiçbir ilgisi yoktu.

Bu farklı bir ihtiyaçtı, şiddetli bir ihtiyaç.
Kapılar açıldı ve beş adam içeri girdi.
Ortadaki iri yarı ve sakallı olan, her iki elinde de uzun, beyaz bir boynuz taşıyordu.

"Lordum," dedi ve Theseus'un önünde eğildi. "Ayaklarınıza sunular bırakmaya geldim."

Adam boynuzları yere bıraktı ve Theseus onlara baktı.

"Peki, memnun değil misiniz?" diye sordu adam, sesi gürleyerek.
"İstediğin gibi değil mi?"

Theseus konuşmadı ama boynuzlardan birini eline almak için eğildi ve onu test etti. Kaba ve hafıftı.

Sonra da adamın göğsüne sapladı.

"Memnun oldum," dedi Theseus adamın ağzından kan fişkirirken. "Bu ne lan!" diye bağırdı adamlardan biri.

Başka bir adam kustu.

Theseus boynuzu çekip kurtardı ve adam inleyip dizlerinin üzerine çöktü.

Diğer dört adam çılgınlık atarak depodan bir çıkış aramaya başladı. İki ikizler tarafından elektrik şimşekleriyle vuruldu. Bir diğeri kasılmaya başladı ve sanki içten dışa yanıyormuş gibi küle döndü. Sonuncusu ise dönüp sırt üstü düşerek boğulmadan önce su kusmaya başladı.

"Ama ne yazık ki bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşamanıza izin veremem," dedi Theseus hepsi öldüğünde.

BÖLÜM XXV

HADES

Hades, İskenderiye Kulesi'ndeki ofisine ışınlandı.

Endişeliydi ve Persephone'yle geleceği hakkında bugün Zeus'la görüşmeyi planladığı düşünülürse, bu hiç de şaşırtıcı değildi. Umudu, ağabeyini her zamanki talepleri olmadan evliliği kabul etmeye ikna edebilmektir. Belki de Demeter'in açıkça onaylamadığı göz önüne alındığında gizlice evlenmelerinin en iyisi olduğunu bile kabul ederdi.

Umut etmek için fazla bir şeydi ama söz konusu Persephone olunca hayal kurmayı tercih ediyordu.

Geldiğinde onu ofisinde bulmayı beklemiyordu. Kadın tavandan tabana pencerelerin önünde durmuş, gözlerini aşağıdaki caddeye dikmişti. Belki de hava durumu için endişeleniyordur diye düşündü - annesi için, bu da muhtemelen aldığı tüm canları düşündüğü anlamına geliyordu.

Göğsü sıkışmıştı.

O korkunç kazanın ardından Persephone'nin gideceğinden ve bunun istediği için değil, kendini mecbur hissettiği için olacağından emindi. Ama bunun yerine, onun yanında kalmış ve Yeraltı Dünyası'na giren ruhları sanki zaten onun karısıymış gibi, sanki zaten kraliçeymiş gibi karşılamıştı.

Arkasından yaklaştı ve avuçlarını camın üzerine koyarak onu pencere ile arasına hapsetti. Burnunun, boynunun sütununda gezinmesine izin verdi, dudakları hafif öpücükler bırakarak onu takip etti. Kızın ilk kez öpüştüğü anı hatırladı.

onu ilk kez bu odada gördüğünü ve onu masasının üzerinde sikmeyi ne kadar çok istediğini hatırlıyordu.

"*Burada gerçekleşecek en verimli şey bu olacak*" demişti ve bu doğru olmaya devam etti.

"Dikkatli ol," dedi Persephone, sesi sessiz ve biraz da soluksuzdu. "Ivy camı lekelediğin için seni azarlayacak."

"Seni buna karşı becerirsem sence bir fikri olur mu?" diye sordu, dişlerinin kulağını sıyırmasına izin vererek. Kadın yüzünü ona döndü ve adam kadının ifadesinden rahatsız oldu. Gözlerinin karanlık bir tutkuyla alevlendiğini görmeyi bekliyordu ama onun yerine... sıkıntılı görünüyordu.

Belki de Demeter daha fazlasını yapmıştı.

"Sorun ne?" diye sordu, ellerini iki yanına bırakarak.

Sesi titreyerek, "Bugün Helen'i mülkten çıkarttırdım," diye açıkladı. "I..." Durakladı ve bakışlarının onunkilerden ayrılmasına izin verdi. "Triad hakkında bir makale yazmak istedi, gerçek kaynaklar bulabilirse desteklerim, ama sanırım bu süreçte onu kendi taraflarına çekmeyi başardılar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bugün benimle buluştu ve ne hakkında yazmak istediğini anlattı. Bana Triad'ın iyi olduğunu söyledi. Tanrılar gibiymişler ama halklarını koruyorlarmış, sanki biz korumuyormuşuz gibi."

Hades şaşırmamıştı. Triad'ın nasıl üye topladığını ve büyü kullanımlarının her zaman kaderin önüne geçtiğini biliyordu, bu yüzden Helen'i bu ağa düşürmeyi başarmış olmaları şaşırtıcı değildi.

"Çok ikna edici olabiliyorlar," dedi Hades. "Talihsiz bir durum. Onların tuzağına düşen ölümlüler sadece münferit bir olay görüyorlar - bu yarı tanrıların görünüşte kadere meydan okudukları bir iyileşme anı. Sonuçlarını göremiyorlar."

"Serpinti nedir?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bu Kader'in öfkesine bağlı, ama genellikle kendileri için seçilen sondan daha kötü bir sonla karşılaşırlar."

Bir süre sessiz kaldı. "Sanki bu benim hatammış gibi hissediyorum. Eğer hiç-" "Bilemezdin Persephone," dedi Hades. "Eğer Helen bu kadar Triad'a katılmaya kolayca ikna edildi, sadakati hiçbir zaman çok güçlü olmadı." Persephone kaşlarını çattı.

Hades onun çenesine dokundu ve bakışlarıyla buluşması için başını geriye doğru eğdi.

"Seni tehdit etti," dedi. Yumruklarını sıktı ve gücünde bir değişim oldu. Öfkeli ve kaynıyordu. "Triad'ın seni hedef alacağını mı düşünüyorsun?"

"Sanırım öyle," dedi.

Kız bembeyaz kesildi ve adam onun şokuna biraz şaşırdı. Kaşlarını çattı. "Benim için korkuyor musun?"

Ona ters ters baktı. "Evet. Evet, seni aptal. O insanların Harmonia'ya ne yaptığına bak!"

"Persephone-"

Onu durdurmakta gecikmedi.

"Hades. Seni kaybetme korkumu küçümseme. Bu da aynı derecede geçerli."

Kadının sözleriyle göğsünü sıcak bir şey istila etti ve yüz hatları yumuşadı. "Özür dilerim."

Triad'ın kendisini hedef alıp almayacağını hiç düşünmemişti. Hedef alacaklarını biliyordu. O, Olimposlular arasındaki en güçlü üç tanrıdan biriydi. Eğer iktidara gelmek istiyorlarsa, onu yenmek zorundaydılar. Ophiotauros'un dirilişine kadar bunu bir olasılık olarak görmemişti ama şimdi, özellikle de Katerina'nın rüyasından sonra işler çok farklıydı.

"Güçlü olduğunuzu biliyorum ama... Triad'ın yeni bir Titanomachy yaratmaya çalıştığını düşünmeden edemiyorum."

Hades'in içi burkuldu. Bunu bir süredir biliyordu ama Persephone'nin ağzından duymak bambaşka bir şeydi. Bu ona Katerina'nın imgelemine yeniden düşündürdü.

Hades bu rüyaya güç vermek istemiyordu ama ne kadarının doğru olduğunu merak etmekten de kendini alamıyordu. Eğer ophiotaurus öldürülürse, yüz yıllık bir savaşla mı karşı karşıya kalacaklardı? Hades böyle bir geleceğin yükünü taşıyabileceğinden emin değildi, hele ki geçmişi aynı dehşetle doluyken.

İsteddiği bu değildi - ne kendisi ne de Persephone için. Hades, Persephone'nin yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hayatımız boyunca binlerce kez savaşmayacağımıza söz veremem ama seni asla isteyerek terk etmeyeceğime söz verebilirim."

"Hiç gitmeyeceğine söz verebilir misin?"

Ona yumuşak bir gülümseme verdi. Gerçekten sunabildiği tek şey buydu, çünkü zihninin gerisinde o yanan savaş alanını ve alevler arasındaki cesedini hayal ediyordu. Onun bakışlarını tuttu ve kaşlarını çatmaya başladığında onu öptü, kendine doğru çekti. Kadın sıcaktı ve elleri, aralarında sertleşmiş olan sikinin üzerinde istekli bir şekilde duruyordu.

Hades ona doğru bastırdı, dudakları tenini keşfetmek için onunkilerden ayrılırken ağzından bir inilti kaçtı. Onu pencereye, masaya, bu odanın her yüzeyine çıkarmak istiyordu ve bir zamanlar onları meraklı gözlerden koruyacağına söz vermiş olsa da, belki de dünyanın tutkularının ortaya çıkışını izlemesine izin vermesi gerektiğini düşündü.

Hiç bitmeyen bir şeydi. Damarlarında ateş vardı.

Göğsüne doğru ittiğinde onu kaldırmaya hazır bir şekilde kıçını kavradı. İsteksizce geri çekildi. "Bunu bana ver," dedi.

Merakla kaşlarını kaldırdı. "Ne istiyorsun?"

Elleri adamın kollarından aşağı kaydı ve parmaklarını adamın parmaklarının arasından geçirerek onu masasına götürdü ve oturması için ona rehberlik etti. Kadın, sanki dua edecekmiş gibi kalçalarını destek olarak kullanıp kendini onun önünde yere bırakırken gözleri karardı.

İbadet etmek için.

Sikeyim.

Kasları içgüdüsel olarak gerildi ve kadın pantolonunun düğmelerini açıp yumuşak dokunuşu, ıslak ağzı için sızlayan uyarılmışlığını ararken nefesini tuttu. Onu avucunun içine alıp kökünden ucuna kadar sarsarken hiçbir şey söylemedi. Gözleri zümrüt gibiydi, ışıkları midesinin derinliklerinde hissedebileceği bir şehvetle dans ediyordu.

Elini şaftında aşağı yukarı hareket ettirirken ağzını izlemekten kendini alamadı ve kontrolü ele almamak için parmaklarını sandalyesinin kollarına gömdü. Onun dilini üzerinde hissetmek, ağzının sıcaklığının etrafını sarmasını, içine girerken boğazının arkasına vurmak istiyordu.

Onun kargaşasını hissetmiş olmalıydı çünkü gülümsedi ve sonra dilini sikinin başına götürdü. Vücudu onun kontrolü altında sıkıştı ve iç çektiğinde, bu daha çok bir inilti gibi geliyordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Bu. Bunu hayal ediyorum."

Onun kontrolü hoşuna gitmişti çünkü hiç kontrolü yoktu. Aletinin onun ıslak ve sıcak ağzında olduğunun, zevkten titrediğinin, vücudunun zonkladığının farkında olmaktan başka hiçbir düşüncesi yoktu.

Hangisini daha çok sevdiğini kestiremiyordu; onu hissetmeyi mi yoksa bu samimi tapınmayı izlemeyi mi?

Muhteşemdi.

Zevkten nefes almak için çaba sarf etti, kadının onu ne kadar ileri götürmeye istekli olduğunu görmek istiyordu.

"Lord Hades."

Ivy kapı aralığında duruyordu. Sesi irkilmiş gibiydi ve belki de ayaklarının dibinde neler olduğunu fark ettiğini düşündü, ama geri çekilmek yerine oyalandı, bu da onu daha çok sinirlendirdi.

Söylediği herhangi bir şeye konsantre olmak imkânsızdı çünkü Persephone işine ara vermemişti. Dili başının üzerinde kayıyor, her çıkıntı boyunca ilerliyor, durmadan boncuk boncuk akan menisini yalıyordu. Kadın

dudaklarını nemlendirmek, onu nazikçe emmek için kullandı, tüm bunlar olurken elleri onu sarsıyor ve taşaklarını okşuyordu.

Tanrım.

Siktir et

onu.

Bir tür kontrol kazanması gerekiyordu, bu yüzden parmaklarını saçlarında dolaştırdı. Sanki ona meydan okuyordu; Ivy onu boşaltmak için bu kadar gayretle çalışırken onun yanında kendini tutabilecek miydi?

"Neden oturuyorsun?" Ivy sordu.

"Çalışıyorum," diye homurdandı, ama dürüst olmak gerekirse bu masayı hiç kullanmamıştı. Bu ofisi hiç kullanmazdı. Yıllardır burada en çok bulunduğu andı ve bunun her şey şu anda bacaklarının arasında duran yeni kiracısıyla ilgisi vardı.

"Masanda hiçbir şey yok," diye gözlemledi Ivy.

"Bu... *geliyor*," dedi istediğinden daha az kontrolle, ama horozunun tabanında bir baskı oluşuyordu ve nabız atıyordu.

Ivy kayıtsız kaldı.

"Pekâlâ, vaktin olduğunda-" "Git buradan,

Ivy," diye tersledi aniden.

Kurbağa sessizleşti, gözleri büyüdü ve kaçmak yerine dondu kaldı.

"*Şimdi*," diye homurdandı.

Kadın hızla gitti ve Hades diğer elini Persephone'nin başının arkasına koydu ve Persephone ona baktığında vücudunu bir sıcaklık dalgasının tutuşturduğunu hissetti. Bu hayatının en erotik deneyimlerinden biriydi, sevdiği bu kadına bakıyordu, aleti şişmiş ve ağzını dolduruyordu.

"Her şeyimi al."

Başını salladı ve ellerini adamın kalçalarının arkasında birleştirdi, adam arkasına yaslanıp kalçalarını öne doğru uzatırken ağzını genişletti. Sikiinin başı boğazının arkasına çarptı ve öğürdü ama daha sıkı tutundu.

"Evet, aynen öyle."

Adam, kadının boğazını yavaşça ve istikrarlı bir şekilde geçmeye devam etti, onun yutkunduğunu ve nefesinin kesildiğini hissetti ve adam geldiğinde kadın onu bütünüyle yuttu.

İşlerini bitirdiklerinde başını onun kucağına yasladı ve saçlarını düzeltti. Vücudu hafif, neredeyse ağırlıksız hissediyordu.

"İyi misin?"

"Evet," dedi sessizce. "Yorgunum."

Dudakları ıslaktı ve lezzetli bir şekilde şişmişti.

"Bu gece seni aynı sertlikte boşaltacağım."

"Ağzına mı yoksa sikinin etrafına mı?"

Kız soruyu kaşlarını kaldırarak sordu ve Hades sikinin seğirdiğini hissetti.

"İkisi de."

Kendini ayarladı, bir an önce gitmesi gerekiyordu. Ayağa kalktı ve onu da yanında getirdi.

"Zor bir gün geçirdiğinizi biliyorum. Gitmekten nefret ediyorum ama sana Zeus'la buluşacağımı söylemeye geldim."

"Neden?" diye sordu ihtiyatla. Aralarındaki hava aniden dehşetle ağırlaştı.

"Sanırım biliyorsun. Evliliğimiz için Zeus'un onayını almayı umuyorum."

"Lara konusunda onunla yüzleşecek misin?"

"Hekate çoktan öldürdü," dedi, tanrıçanın tanrıdan topladığı kan kavanozunu henüz görmediğini tahmin ederek. "Taşaklarının tekrar büyümesi iki yıl kadar sürecek."

"Onu... *hadım* mı etti?"

O zaman kesinlikle görmemişti.

"Evet ve eğer Hekate'yi tanıyorsam, kanlı ve acı vericiydi." "Yeniden canlanabilecekse cezasının ne anlamı var?"

"Korkarım ki bu elimizden alınamayacak bir güç. Ama en azından kısa bir süre için daha az sorun yaratacak."

Yine de Hades bu yüzleşmeden daha çok korktuğunu itiraf etmeliydi, kardeşinin şu anki durumu göz önüne alındığında iyi bir ruh hali içinde olmayacağını biliyordu.

"Evliliğimizi inkâr etmediği sürece," dedi ve sesindeki tehdit hoşuna gitti.

"İşte bu."

Aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu ve onun sıkıntılı olduğunu biliyordu. Helen söz konusu olduğunda onu pek rahatlatmamıştı ve Zeus'tan bahsederek endişesini daha da artırmıştı ama bu önemliydi. En azından bu oyunu oynamaya çalışmalıydı.

Alnını onunkine yaklaştırdı ve konuştu.

"Güven sevgilim, seni karım yapmamın önünde hiç kimsenin, ne kralın, ne tanrının ne de ölümlünün durmasına izin vermeyeceğim."

Hades Olimpos Dağı'na, kardeşinin diğerlerinden daha yüksek olan yaldızlı malikânesine ışınladı. Yıllar boyunca Hades, orada kendi sarayı olmasına rağmen tanrıların evinden uzak durmayı alışkanlık haline getirmişti. Diğer Olimposlularla vakit geçirme konusundaki isteksizliği medya tarafından reddedilme olarak yorumlandı ve sanki asık suratı yüzünden Olimpos'tan sürgün edilmiş gibi gösteren dramatik başlıklar yazmaktan zevk aldılar.

Ancak Hades, kardeşi ona ortaya çıkmasını emrettiğinde bile Olimpos'u reddeden kişi olmuştu.

Gökler onun diyarı değildi ve zenginlik onu rahatsız hissettiriyordu, özellikle de böyle zamanlarda, ayaklarının altındaki dünya acı çekerken. Hades bazı açılardan Triad'ın etkisinde kalanları suçlayamazdı. Tanrılar tarafından terk edilmiş hissetmekte haklıydılar. Şu anda bile yeryüzünde çok az Olimposlu kalmıştı ve kalanlar da Demeter'e meydan okumaya isteksizdi.

Zeus'un görkemli ve her Şeyi altın olan malik nesine girdi, hatta ayaklarının altındaki zemine bile, ama onu duraklatan Şey merdivenin sonunda duran Hera'ydı. Başını hafifçe eğmiş onu izliyordu, küçümsediği her halinden belliydi.

"Neden buradasın?"

"Kocanızla konuşmaya geldim. Belki de bize katılmalısınız," dedi. "Persephone hakkında."

Onun kızgınlığını hissedebiliyordu ama kendini bu pazarlığın içine hapsetmişti ve Zeus'un Theseus'la olan ilişkisini öğrenmesini istemiyorsa bunu sonuna kadar götürmek zorundaydı. Yine de Hades Evlilik Tanrıçası  zerindeki etkisinin sınırlı olduğunu biliyordu. Theseus'un Olimposlulara karşı harekete geçmeye hazır olması, Hera ve muhtemelen babası Poseidon'la yaptığı planın ortaya çıkması an meselesiydi.

Ama işte bu yüzden Hades'in Persephone'yi bir an önce evlendirmesi gerekiyordu.

"Bir raptiyenin üzerine oturmayı tercih ederim," dedi Hera.

"Belki de yapmalısın. Duyduğuma göre Zeus en az iki yıl görev yapamayacakmıŐ."

Sadakatsizliğiyle nam salmıŐ kocasının aksine, Hera bir kez bile yoldan çıkmamıştı. Hades onun neden bu kadar sadık kaldığını bilmiyordu.

Hera'nın ağzı sertleşti. "Onunla evlenmene izin vermeyecek." "Onu ikna etmek senin görevin," dedi Hades.

"Senin adına konuŐsam bile, o sadece kendi kahinini dinleyecektir."

"Ben sormadım," dedi Hades.

Birbirlerine ters ters baktılar ve sonra kadın bir adım attı.

"O bu tarafta," dedi ve onu giriŐteki kadar büyük ve abartılı olan bitişik bir odaya götürdü. Zeus'un büyük bir pencere setinin yanında uzandığı yerin önünden geçti.

"Kardeşin burada," dedi.

Zeus ona doğru bakmadı, gölde boş boş yüzen iki kuğuya odaklanmıştı. Bacaklarını iki yana açmış, açıkta asılı duran bornozu dışında çıplak bir şekilde oturuyordu. Kucağında büyük bir buz torbası duruyordu.

"Acı çekiyor musun, kardeşim?" Hades sordu.

Hecate'in taşaklarına yaptıklarını hatırlatarak konuşmaya başlamak muhtemelen en iyi yol değildi ama bunu fazlasıyla hak ediyordu.

Zeus'un sandalyesinin arkasında oyalanan Hera ona ters ters baktı. "Utancıma tanıklık etmeye mi geldin?" diye sordu Zeus.

"Umarım sizi buraya getiren eylemlerden bahsediyorsunuzdur, taşaksız olduğunuz gerçeğinden değil."

Kardeşi sessizdi, bu alışılmadık bir durumdu ve Hades, Hekate'nin ona tam olarak ne yaşattığını merak etmeye başladı.

Zeus'un korktuğu çok az tanrı vardı, ama Büyücülük Tanrıçası bunlardan biriydi.

Bir süre sonra Zeus, "Neden geldin?" diye sordu.

"Persephone'ye evlenme teklif ettim," dedi Hades.

"Tüm dünya farkında," dedi Hera, elini Zeus'un omzuna koyarak. "Ve eğer daha önce farkında değillerse, Demeter'in fırtınası onlara hatırlatacak."

Hades onun niyetinden emin olamayarak gözlerini kıstı.

"Onaylamadığını mı söylüyorsun Hera?" diye sordu, sözcükler dişlerinin arasından kayıyordu; öfkesinin zar zor örttüğü bir tehditti bu.

"Onaylamak bana düşmez," diye cevap verdi. "Bu benim kocamın işi."

Kadının sözleri onu tiksindirmişti, çünkü Hera'nın bu sözlere içerlediğini biliyordu. Herkes Hera'nın Evlilik Tanrıçası rolünün Zeus'un onayının gölgesinde kaldığını biliyordu. Zeus'u devirmek için yaptığı son girişimin ardından, onun onaylayabileceği herhangi bir evliliğe güvenmeyi bırakmıştı.

Bunların hepsi bir oyundu.

Zeus Hera'nın eline uzandı ve kendi eliyle kapattı. Hades sadece bakabildi. Kardeşinin şamatalı kahkahalarına, gür sesine, dayanılmaz şakalarına alışkındı ama Zeus yine de rahatsız edici derecede sessiz kalmıştı.

Hades bu bastırılmış tanrıya alışık değildi ama onu tanıdı. O, kardeşinin büyük işler başarmış olabilecek versiyonuydu. Onu ve Poseidon'u babalarının karnından kurtaran, ittifakları güvence altına alan ve Titanları yenen kişi.

"Bir keresinde bana mutluluk dilemiştin," dedi Hades.

"Söyledim," dedi Zeus. "Ama hatırladığım kadarıyla, sevgini kazananın kim olduğunu da bana hiç söylememiştin."

"Bu seni *hiç* rahatsız etmedi," diye karşı çıktı Hades. "Kader'in ne dediğini biliyorsun."

"Kader sana bir eş değil, bir sevgili verdi," diye yanıtladı Zeus.

Hades'in elleri yumruk oldu ve bu sözlerin gerçekliğinden nefret etti.

"Canım, Hades'e bu kadar sert davranma," dedi Hera ve başını Hades'e yaklaştıracak şekilde eğildi. Hades, Hera'nın sadece hadım olduğu için mi yanında durabildiğini merak etti. "O Demeter'in kızına çok aşık."

Hades öfkелendi.

Zeus karısına baktı. Burunları birbirine değdi ama dudakları birbirine değmedi. "Beni inkar mı edeceksin?" diye sordu Hades.

"Diyorum ki, eğer evlenecekseniz, bu size bu armağanı verdiğim için olacaktır."

"Yani bunu güçle mi ilgili yapmak istiyorsun?"

Durumun böyle olacağını bir dereceye kadar biliyordu. Zeus'un evlilikleri ayarlamadan önce kahinine danışmasının nedeni buydu ama Hades *bunun* böyle olacağını hiç düşünmemişti.

"Bu her zaman güçle ilgilidir," dedi Zeus. "Senin ilk hatan hiç öyle olmadığını düşünmek oldu."

Hades Yeraltı Dünyası'na kötü bir ruh hali içinde döndü; Hermes'i Persephone'yle birlikte yatak odasında bulduğunda daha da kötü oldu. Elinde iki kısa elbise tutuyordu, ikisi de onu tamamen örtecek kadar kumaşa sahip değildi.

"Bunu giymelisin. Hades bundan hoşlanmayacak ama sen uyum sağlarsın," diyordu tanrı.

"Neler oluyor?" Hades sordu.

Persephone gözlerini kocaman açarak döndü ama onu görünce kaşlarını çatı.

"İyi misin?" İleri doğru bir adım attı ve sonra durdu. "Zeus'a ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye tersledi. "Burada neler oluyor?" "Ben... um...

Hermes..."

Hermes, "Sephy'nin bir seks kulübüne gitmesi gerekiyor," dedi.

"Olan şey bu *değil*," diye tersledi Persephone, tanrıya ters ters bakarak.

"Henüz değil," dedi Hermes. "Önce sana sorması gerek."

"Hermes, kapa çeneni," dediler hep bir ağızdan.

Tanrı ağzını kapattı. "Tamam. Ben dolapta olacağım."

Yalnız kaldıklarında Persephone ona döndü ve konuştu. "Helen'den gitmesi istendikten sonra Sybil, Leuce ve Zofie onun eşyalarını karıştırdılar. Club Aphrodisia'nın tarihini, saatini ve adresini bulduk. Triad ile bağlantılı bir tür toplantıya katılıyor olabileceğini düşünüyoruz."

"Ve sen gitmek istiyorsun?"

"Hepimizin var. Zofie, Sybil, Leuce, Hermes," dedi. "Bu kişisel bir şey, Hades."

"Kişisel olabilir ama bu aptal olabileceğiniz anlamına gelmez" dedi.

Persephone'nin ağzı sertleşti.

Dolabın içinden Hermes inledi. "Oof. Ne aptalım."

"Ne planladıklarını öğrenmek için bir şansımız olabilir," dedi Persephone. "Başka bir saldırıyı önlemek istemiyor musun?"

"Elbette," dedi Hades. "Ama bu seni orada istediğim anlamına gelmiyor. Hermes gidebilir."

Kadın ona baktı ama yüz ifadesi kızgınlıktan çok incinmiş gibiydi ve bu adamın hoşuna gitmedi.

"Neden bana güvenmiyorsun?"

"Persephone, güvenmediğim kişi sen değilsin. Bu-"

"Diğer herkes. Biliyorum," dedi sinirli bir şekilde. "Senin bakış açına saygı duymak istiyorum ama benimkine de saygı duymanı istiyorum."

Hades sessizlikte dişlerini gıcırdatarak onu inceledi. Bir yanı bunun önemli olmadığını, tehlikenin gitmek için sahip olabileceği her türlü nedenden daha ağır bastığını söylemek istiyordu ama bunun adil olmadığını biliyordu.

"Bakış açınız nedir?" diye sorarken sesindeki hayal kırıklığını engellemeye çalıştı.

"Sizin yanınızda pasif bir tanrı ya da süs olmak istemiyorum. Savaşmak istediğim kendi savaşlarım var. Helen bana ihanet etti. Bunun boyutunu bilmek istiyorum."

Hades anlamıştı ama ona *izin* vermek zordu ve belki de başarısız olduğu nokta buydu. O onun tebaası ya da ruhlarından biri değildi. Onun hizmetinde değildi. Onun müstakbel karısıydı. Ona eşit davranacağına yemin etmişti ve korkunun buna engel olduğunu fark etti.

"Bu sadece bir yardım dileğinden daha fazlası, Hades," dedi sesi kısık bir şekilde. "Bir şey için ayakta durmama izin vermelisin."

Ona doğru uzandı ve başparmağını yanağında gezdirdi.

"Hermes gidiyor mu?" diye sordu.

Başını salladı.

"Beni korumak için yemin etmeyi çoktan kabul etti... eğer bu sizi daha iyi hissettirecekse."

Bununla ilgili hiçbir şey beni daha iyi hissettirmeyecek, demek istedi ama burada işe yaramayacağını bildiği için bu sözleri kendine sakladı.

"Sanırım diğer elbise Sephy," dedi Hermes dolaptan çıkarken. Daha önce elinde tuttuğu kıyafetlerden birini giymişti. Kısa siyah bir elbiseydi.

inci dizileri yanları ve bedeni bir arada tutuyor. "Bu biraz fazla... sık beni, ne demek istediğimi anladıysan."

Hades dişlerini sıktı.

"Hermes..." Persephone inledi.

Hades tanrıya doğru bir adım attı. "Yemin etmeyi kabul ettin mi?" diye sordu.

Hermes'in ifadesi ciddileşti. Başını salladı, gergindi. "Yaptım."

Hermes böyle bir sözün ciddiyetini biliyordu. Persephone onu bu şekilde kullanmış olsa da, bu yatıştırmak için sunulan bir şey değildi. Böyle bir yemin, tanrının Persephone'yi sonsuza dek korumakla yükümlü olduğu anlamına geliyordu. Tek bir anın ötesine geçiyordu.

"Yemin et," dedi Hades. "Onu ne pahasına olursa olsun koruyacağına yemin et, bu kendi hayatına son vermek anlamına gelse bile."

"Hades," dedi Persephone, sesinde bir korku notası vardı, ama ona bakmadı.

"Yemin ederim," dedi Hermes.

"Başarısız olursan sonuçlarını biliyor musun?"

Bir kez başını salladı ve sonra Hades bakışlarını onun kıyafetine çevirdi. "Siyah senin rengin değil."

Hermes kaşlarını kaldırdı. "Ne zamandan beri moda polisi oldunuz?"

"Benim... iyi bir öğretmenim vardı," diye yanıtladı Hades.

"İyi mi?" Hermes alay etti ama söyleyeceği şey kapının çalınmasıyla kesildi.

Hepsi sesin geldiği yöne doğru döndü. "İçeri gelin," dedi Persephone.

Kapı aralandı ve Ilias odaya girdi, üç kişiyi görünce tereddüt etti.

"Böldüğüm için özür dilerim... bu her neyse," dedi. "Hades, sana ihtiyaç var."

Satirin acelesini hissedebiliyordu ve onu bekleyen Şeyden korkuyordu.

Persephone'ye döndü ve onu kollarının arasına alarak başını ellerinin arasına aldı.

"Seni seviyorum," dedi ve onu dudaklarından sertçe öptü ve dudakları onun dudaklarında gezinirken yeni bir huzursuzluk duygusu onu ele geçirdi. Onu öpme Őeklini körükledi ve biraz veda gibi hissettirdi.

Adam bundan hoşlanmadı ve uzaklaştığında kız da aynı Şekilde sıkıntılı görünüyordu ama bakışlarını onunkilerden ayırmadı ve nefes nefese, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Hades bir adım geri çekildi, Hermes'e son bir uyarı bakışı attı ve Ilias'la birlikte odasından dışarı çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu.

BÖLÜM XXVI

DIONYSUS

Dionysos Ariadne'nin kapısını çaldı.

Poseidon'la yaptığı ziyaretten döndüğünden beri odasından çıkmamıştı. Dün gece onu rahat bırakmak için dikkatini çekmeye bile çalışmamıştı.

Kendisine kızgındı. Ona saygı duymadığını ya da değer vermediğini söylediğinde itiraz etmemişti. Sadece onu da aynı şeyle suçlamıştı.

Buna ek olarak, Poseidon'la yaptığı ziyareti ona anlatabileceğinden emin değildi.

Sadece Medusa hakkında öğrendikleri değil, Deniz Tanrısı'nın Ariadne hakkında söyledikleri de onu düşündüğünden daha fazla tedirgin etmişti. Theseus'un ona neden bu kadar takıntılı olduğunu merak ediyordu. Onda istediği ne vardı? Belki de sadece onun sırlarını biliyordu ve kaçmıştı.

Her neyse, Dionysos düşündükçe endişeleniyor ve Medusa'yı arama işine onu da dahil etmiş olması onu tedirgin ediyordu.

Medusa'nın kaderi de bir başka dehşet verici ifşaydı. Başına ne tür bir lanet gelmişti? Sadece ölümden bir silaha dönüşmek için mi?

"Ariadne?" diye seslendi. "Uyanık mısınız?"

Onun cevabını bekledi ama kapının diğer tarafından hiçbir şey duymadı, bu da onu huzursuz etti.

"Dün için özür dilerim. Sana saygı duymadığımı ya da değer vermediğimi hissettirmek istemedim. I..." Tereddüt etti. "Bence sen... harikasin."

Durakladı ve hâlâ hiçbir şey duymadı.

Sonra kulağını kapıya dayadı ve dikkatle dinledi. Kadın onu görmezden geliyor olsa bile, *bir şeyler* duyması gerekiyordu.

"Ariadne," dedi ve kapıyı denedi. Kapı kilitliydi. Kapıya tekrar vurdu. "Ari, aç şu lanet kapıyı!"

Sessizlik uzadıkça kalbi göğsünde daha sert atmaya başladı.

"İçeri geliyorum," dedi ve vücudunu kapıya çarptı. İçeri girdiğinde boş bir oda buldu.

Bir an orada durdu, bakışları tanıdık ama boş alanı taradı. Yatağa doğru ilerledi ve battaniyeleri üzerinden attı ama kadın yatağın altında değildi. Banyoya ve dolaba baktı ama her ikisi de boştu.

O gitmişti.

"Siktir!"

Dionysos, Nevernight'ta Hades'in ofisinde uzun uzun volta attı.

Öfkelendi. Vücudu titriyordu. Uzun zamandır böyle bir histeri hissetmemişti. Ariadne'nin nereye gittiğini biliyordu - Medusa hakkında Poseidon'la yüzleşmeye. Kendisi de gitmekle tehdit etmişti; ona çok yavaş hareket ettiğini söylemişti.

Sikeyim.

"Onu izlemeniz gerekiyordu!" diye kükremişti evinin önüne gönderdiği maenadlara.

Onlar da aynı kızgınlıkla ona ters ters

baktılar. "Biz yaptık," diye tersledi

Makaria.

"O zaman neden gitti?"

"Belki de düşündüğümüzden daha yeteneklidir," dedi Chora.

Onu daha önce kontrol etmeliydi ama ona mahremiyet ve alan tanımak istemişti.

Mahremiyeti siktir et. Boşluğu siktir et.

Hades ortaya çıktığında ona doğru döndü ve soru sormasına fırsat vermedi.

"Ariadne Poseidon'la yüzleşmeye gitti," dedi. "Medusa'nın onun elinde olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?" Hades sordu.

"Fark eder mi?" Dionysos tersledi. Hades gözlerini kıstı.

"Hayır, Medusa onda değil," dedi Dionysos hayal kırıklığıyla. "Ona giderdim ama davet edilmeden onun diyarına ışınlanamam. Yardıma ihtiyacım var."

Hades tüm âlemler üzerinde kontrolü olan üç kişiden biriydi.

"Ona gittiğinden emin misin?"

"Evet," diye tısladı Dionysos. "Hades, ona zarar verecek."

Ölümler Tanrısı onun gözlerinde ne gördüyse, inanmış olmalıydı.

"Kahrolası Kaderler," dedi büyüünü çağırırken.

Dionysos'un daha önce Deniz Tanrısı'nı beklemek için geldiği Poseidon Körfezi'ne ışınladılar. Hava fırtınalıydı; tepedeki bulutlar alçak ve kalındı, rüzgâr şiddetliydi ve dalgalar büyüktü, rıhtıma çarpıyordu. Yağmur üzerine yağarken gözlerini siper etti, kendini sert ve acı verici hissediyordu.

Poseidon'un yatı kıydan biraz uzakta, dalgalarla birlikte yükselip alçalıyordu.

"Bir planın var mı?" Hades fırtınanın içinden bağırdı.

"Hayır," dedi Dionysos. Sanki bunları düşünecek zamanı varmış gibi.

Hades'in ağzı sertleşti ve içini çekerek tekrar ışınladı.

Bu kez yatta belirdiklerinde, Poseidon'un Ariadne'yi kalkan olarak tuttuğunu gördüler. Bilekleri önünde bağlıydı.

Adamın bir eli kadının boynundaydı, diğeri ise karnına bastırmıştı. Kadın öfkeli ve korkmuş görünüyordu ve Dionysos tanrının bu noktaya kadar ona yaptıklarından korkuyordu.

"Bu senin için bile çok alçakça, Poseidon," dedi Hades. "Beni ilahi adaletten vazgeçirir misin, kardeşim?"

Konuşurken Poseidon'un yüzü Ariadne'nin yüzüne yaslanmıştı, ancak Ariadne uzaklaşmaya çalıştı.

"İlahi adalet mi?" Dionysos sordu. "Hangi suç için?" "Bir ölümlü beni bir kadını kaçırmakla suçladı."

"Bu bir soruydu," diye tükürdü. "Ve siciline bakılırsa bu ihtimalin dışında değildi."

Poseidon onun boynunu daha sert sıkarak başını daha da geriye eğdi.

"Bu şeyin ağzı," dedi. "Ona dilini tutmayı öğretmedin mi?"

"Herkes kadınları senin gibi istismar etmiyor, Poseidon," dedi

Hades. "Ve şimdi başka bir suçla suçlanıyorum," dedi Poseidon.

"Eğer doğruysa bu bir suçlama değildir." Kelimeler Ariadne'nin dişlerinin arasından kayıp gitti.

Poseidon onun ağzını kavradı ve başını kendisine doğru çevirdi. Dionysos ilerlemeye başladı ama Hades onu durdurdu. Birbirlerine ters ters baktılar ama Hades'in bakışı aynı zamanda bir uyarıydı. Poseidon'a karşı kendi diyarında çok erken hareket ederlerse, Ariadne çapraz ateşte kalacaktı.

"Sana sessiz olmayı öğreteceğim," diye tısladı Poseidon.

"Eğer adalet dağıtmak istiyorsan, ona zarar verirken ben de adalet dağıtırım," dedi Dionysos.

Poseidon onun yüzünü bıraktı, gözleri Dionysos'a döndü. Kıkırdadı. "Cesur olmaya ne kadar da heveslisin," dedi. "Ve hepsi tadına bile bakmadığın bir amcık için."

Yat şiddetle sarsıldı. Dionysos ayakta kalmak için mücadele ederken, Poseidon ani sarsıntıdan etkilenmemiş görünüyordu.

"Merak etme. Tatlı olup olmadığını sana söyleyeceğim."

Ariadne'nin bakışları Dionysos'un kilere kilitlenmişti. Ona gitmek için çaresizce titriyordu.

"Suratını asma," dedi Poseidon ona. "Seni daha rahat ettirecekse Dionysos'un katılmasına izin vereceğim."

Eli kadının karnından kalçasına doğru indi. "Ona dokunma," diye bağırdı Dionysos.

"Sorun nedir? Üçlü seks artık sana göre değil mi?" Poseidon kıkırdarak sordu. "Bana sorarsan gerçekten değişmişsin ve daha da kötüye gitmişsin."

Hades'in büyüü duman dalları gibi ortaya çıktı ve bir tanesi Poseidon'un boynuna dolanarak onu geri çekti. Bu ani hareket onu Ariadne'ye olan bağıı gevşetmeye zorladı. Dionysos'a doğru fırladı.

"Hayır!" Poseidon homurdandı ve aniden yat tekrar yana yattı. Ariadne dizlerinin üzerine düştü ve yuvarlanarak duvara çarptı. Dionysos ona doğru koştu ama koşarken camlar kırıldı, üzerlerine cam yağdı ve denizde savrulan teknenin içine su dolmaya başladı.

"Bütün bunlar sana adını söyleyen bir ölümlü için mi?" Hades'in sesi fırtınayı aştı.

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim," dedi Poseidon.

Dionysos, Hades'in Poseidon'a bir darbe daha vurduğunu anlayabildi çünkü fırtınanın şiddeti azalmıştı. Yine de Ariadne'ye odaklandı ve Ariadne ona doğru sürünerek yaklaştı.

Birbirlerine ulaştıklarında dizlerinin üzerine çökmüşlerdi ve adam kızın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"İyi misin?"

Başını salladı ve Dionysos onun ayağa kalkmasına yardım etti, ancak yatın sallanma şekliyle dik durmak neredeyse imkânsızdı.

Tekrar düştüler ve Dionysos yere düştüğünde, Hades'in Poseidon'un üzerinde belirdiğini gördü, eli başındaydı. Onun dokunuşu altında Poseidon titredi.

Dişlerini gösterdi, boynundaki damarlar gerildi ve sonra üç çatallı mızrağını çağırmaıı başarak Hades'in elindeki her şeyi kırdı.

Poseidon ayağa kalktı ve Hades'e saldırdı, Hades gözden kayboldu, biraz uzakta yeniden ortaya çıktı ama Poseidon onu takip etti. Onlar birbirlerine saldırırken, Dionysos tekrar Ariadne'ye uzandı, ama bunu yaparken, gözleri başının arkasına yuvarlandı ve kollarında gevşedi. Ağzından sular dökölürken vücudu kasıldı.

"Hayır!" diye hırladı. "Hades!"

Ama kardeşlerine baktığında, Hades savaşımayı bırakmıştı. Donmuş gibiydi, Poseidon tarafından bir şekilde çarpılmıştı.

"Seninki oğullarımın elinde acı çekerken, burada sana ait bile olmayan bir kadın için savaşıyorsun."

Poseidon'un sesi fırtınanın uğultusuna rağmen kulübenin her yerinde yankılandı. Dionysos tanrının ne demek istediğini bilmiyordu ama belli ki Hades'e ulaşmıştı çünkü göğsü kabardı ve vücudu titredi.

Sonra ortadan kayboldu.

Dionysos ne olduğunu bilmiyordu ama artık yalnızdı ve Poseidon'la karşı karşıyadı. Ayağa kalktı ve thyrsus'unu - rezene uçlu bir asa - çağırdı, ancak kendi diyarındaki bir tanrıyla, üç tanrıdan biriyle karşı karşıya olduğunu ve gücünün ona denk olmadığını biliyordu.

Yine de saldırdı ve geri fırlatıldı. Duvara çarptı ve neredeyse denize sürükleniyordu ama geminin küpeştesine tutunmayı başardı.

Yağmur üzerine yağdı ve gemi altında sallandı, ama sürünerek güverteye çıkmayı başardı. Döndüğünde Ariadne'yi yine Poseidon'un pençesinde buldu. Onu bir masanın üzerine yatırmış, bacaklarını ayırmış, kalçalarını kıkına bastırmıştı.

"Sana izlettirmezdim," dedi. "Sadece sikimin onun içinde olduğu düşüncesiyle işkence göreceğinden emindim, ama sonra Hades'i diyarıma getirdin ve bunun için sen de cezalandırılmalısın."

Dionysos'un öfkesi alevlendi ve gözleri Ariadne'nin gözyaşlarıyla parlayan gözlerine kilitlendi. Burada tek bir güç dışında hiçbir gücü yoktu ve büyüü Ariadne'ye çarpmadan önce söylemeyi düşünebildiği tek şey "Beni affet" oldu.

Çılgınlığın onu ne zaman vurduğunu biliyordu çünkü gözleri değişmişti. Çılgın ve vahşi bir görünüm aldılar. Ani, dehşet verici bir çığlık attı ve aniden geri çekilme gücünü bularak başını Poseidon'un yüzüne doğru fırlattı. Darbe büyük bir çatırtıyla yerine oturdu ve tanrı onu serbest bırakarak tökezleyerek geri çekildi. Poseidon'un üzerine döndü ve vücudunu pençelemeye başladı. Parmakları sanki kilden başka bir şey değilmiş gibi derisine saplandı ve Poseidon onu durduramadan her iki kolundan da et parçaları kopardı.

Dehşet vericiydi. Dionysos'un büyüünün doğası buydu.

Çılgınlığına rağmen Ariadne ne yaptığının çok farkındaydı ama kontrolü yoktu. Bunun için onu affetmesinin hiçbir yolu yoktu ve onu suçlamıyordu ama başka seçeneği de yoktu.

Poseidon'un ağzından bir çığlık koptu ve Dionysos ileri atıldı, Ariadne'nin kollarını kendi kollarının altına sıkıştırarak onu kendisine doğru tuttu, kanlı elleri hâlâ Poseidon'un etini tutuyordu. Ariadne doğal olmayan bir şekilde homurdandı ve adam onu geriye doğru sürüklerken hala deliliğin etkisindeydi. Eğer gitmesine izin verirse, tanrıyı lime lime etmeye çalışacaktı ve Dionysos buna tanık olmayı umursamayacak olsa da, Poseidon'un üstünlüğü ele geçirmesi sadece bir zaman meselesiydi.

Dionysos'un buradaki tek avantajı tanrıyı şaşırtmayı başarmış olmasıydı ama burası hâlâ Poseidon'un diyarıydı.

Deniz Tanrısı öfkeden kudurmuş, gözleri kinle parlıyordu. Kanayan, parçalanmış kollarının her birine baktı. Nefesi sıkılmış dişlerinin arasından hızla geliyordu. Yat denizin üzerine devrildi.

Dionysos, Ariadne'yi uzak tutmak için mücadele etti. Hâlâ onun büyüü altındaydı, Poseidon'un kanına susamıştı çünkü bu tattığı ilk kandı ve onlardan biri ölene kadar rahat etmeyecekti.

Poseidon, "Eğer denizden sağ çıkmayı başarırsa, onu avlayacağım ve senin önünde parçalara ayıracağım," dedi. Konuşurken kollarındaki etler yeniden canlandı ve bütün olmasına rağmen hâlâ kanla kaplıydı. "Ve her birini, her bir deri parçasını, her bir sıcak organı yemek zorunda kalacaksın ve her ısırıkta, onu senin önünde becermeme izin vermenin daha kolay olacağını bileceksin."

Ve sonra Dionysos bir çatırtı duydu ve tüm gemi sular altında kaldı. Su odayı öyle bir güçle doldurdu ki, farkında olduğu tek şey her şey kararmadan önce suyun nefesini nasıl çaldığı oldu.

BÖLÜM XXVII

DIONYSUS

Dionysos'un başı ağrıyordu.

Şakaklarından yayılan ve tüm vücudunu geren acıya karşı gözlerini sıkıca kapattı. Ağzı kurumuş, dili şişmiş ve kulaklarını dolduran bir kükreme sesi vardı. Tamamen uyanmak istemiyordu ama orada yattığı süre uzadıkça ve bilinci yerine geldikçe, bu duruma nasıl geldiğini daha çok hatırlıyordu.

Poseidon.

Ariadne.

Kulaklarındaki uğultunun denizden geldiğini fark etti ve gözlerini zorla açarak parlak mavi gökyüzüne hızla göz kırptı, sıcak güneşin tenini nasıl yaktığını fark etti.

Başını çevirdi ve bir an için görüşü dalgalandı ama sonra Ariadne'nin kendisinden biraz uzakta, yarısı suda, yarısı karada ve kıpırdamadan yattığını görünce her şey keskin ve ani bir şekilde odaklandı.

"Hayır," diye mırıldandı, ayağa fırladı, ona doğru koşarken kumda kaydı. "Siktir!" Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Etrafını saran su kıızıla boyanmıştı. "Ari!"

Onu kollarının arasına aldı ve yüzünü kavrayarak yanağındaki kumu fırçaladı. Çok solgundu; dudakları bile renksizdi. İki parmağını soluk borusunun altındaki çukur bölgeye bastırarak nabzını kontrol etti. Durgun bir nabız, dokunuşuna karşı titriyordu.

Bir elini göğsüne koydu ve gözlerini kapattı, ciğerlerindeki suyu çağırdı ve bir an sonra ağzından döküldü. Yine de hiçbir hareket, hiçbir bilinç belirtisi yoktu.

"Kahretsin," diye tekrar küfretti, uyluğundaki büyük yarayı fark etti ve onu iyileştirebilse de ne kadar kanadığını ya da kıyıda baygın yatarlarken ne tür bir enfeksiyon kapmış olabileceğini bilmiyordu.

Onu kendine çekti ve sonra başını kaldırdığında beyaz kayalardan oluşan bir tepenin üzerinden onlara bakan yaşlı bir adam gördü. Yabani beyaz saçları ve ona uygun bir sakalı vardı ve teni sanki tüm hayatını güneşin altında geçirmiş gibi koyu ve bronzdu. Kalçalarına sadece beyaz bir kuşak sarmıştı ve kuşak deniz köpüğü kadar ince görünüyordu.

O tanrısaldı, Dionysos bundan emindi ama tam olarak kim olduğunu bilmiyordu. Çok sayıda deniz tanrısı vardı.

"Lütfen," diye seslendi Dionysos ona. "Lütfen bize yardım et, sana yalvarıyorum."

Yaşlı adam doğrudan ona baksa da, dönüp gözden kayboldu.

"Hayır, lütfen!" Dionysos Ariadne'yi kollarına aldı ve güneş ışınlarını yansıtan kayaların parlaklığına karşı gözlerini kısarak kayalık tepeye tırmandı. Zaman zaman ışıktan gözleri kamaşıyor ve ayağı kayarak sertçe bir dizinin üzerine düşüyordu. Bir an orada diz çöktü, bakışları Ariadne'nin yüzüne kaydı. Kirpikleri uzundu ve sıcaktan pembeleşen yanaklarında dalgalanıyordu. Her ne kadar güzel olsa da, onun gözlerine bir kez daha bakmak için yanıp tutuşuyordu. Onun bakışlarını bir daha asla üzerinde hissedemeyeceğini hayal bile edemiyordu.

Yapmazdı.

Ayağa kalktı. Dizi acıyordu ve kanadığı belliydi ama çabuk iyileşmişti. Yüzünü güneşten korumaya çalışarak onu göğsüne daha yakın tutmaya çalıştı. Beyaz kayaların tepesine geldiğinde, tepenin dibinde sanki onları bekliyormuş gibi duran yaşlı adamı gördü.

Umudu olması gerektiğinden emin olmasa da kalbi biraz yükseldi.

"Bize yardım edecek misin?" Dionysos sordu.

"Sana yardım ettim," dedi adam. "Seni denizden çıkardım."

Dionysos yutkundu ama boğazı kuru ve gıcıklıydı. "O zaman sana borçluyum," dedi. "Lütfen-"

Adam tekrar döndü, çıplak sırtı sıcaktan kıpkırmızı olmuş, terden parlıyordu.

"Lütfen," diye bağırdı Dionysos. "Bize bir süre daha yardım edersen sana borçlu kalacağım. Sığınmaya ihtiyacım var-"

Adam yürümeye devam etti ve parlak yeşil bitki örtüsüyle kaplı kumlu bir patikada gözden kayboldu.

"Bekle!" Dionysos bir hayalet gibi hareket eden adamı takip etti. Gölge patikada ilerlerken onu sadece bir an görebildi.

Ne kadar yürüdüğünden emin değildi ama adanın dağlık merkezine yaklaştıkça arazi değişiyordu. Bir köşeyi dönünceye ve adamı toprak duvarın kenarına inşa edilmiş küçük bir kulübenin dışında dururken bulana kadar hava daha ıslak, zemin yosunlu ve kayalık hale geldi.

Dionysos adama baktı.

"Bana borçlu olduğunu söylüyorsun," dedi

adam. "Nasıl istersen," dedi Dionysos.

"Burada yaşayan ve koyunlarımı yiyen bir tepegöz var," dedi adam. "Öldürün onu."

"O iyileştikten sonra," dedi Dionysos. "Borcumun bittiğini göreceğim."

Adam başka hiçbir talepte bulunmadı ya da onay vermedi ve Dionysos daha fazlasını söyleyemeden ya da nerede olduklarını bile sormadan ortadan kayboldu.

Dionysos tek başına Ariadne'yi kulübeye taşıdı.

Zeminin koyun postundan kilimlerle kaplı olduğunu görünce şaşırdı. Ayrıca bir karyola ve küçük bir toprak şömine vardı. Yanına birkaç tencere ve bir çaydanlık yığılmıştı.

Bu yeterli olur.

Ariadne'yi karyolaya yatırdı ve battaniyelerden birini üzerine örttü. Saçlarını yüzünden uzaklaştırarak düzeltti ve elini dokunulduğunda sıcak olan alnında gezdirdi. Sonra parmaklarını kızın sıcak yanaklarında gezdirdi.

Bu ateşti.

Kaşlarını çattı ve uyluğundaki yaraya bakmak için battaniyeyi geri çekti. İyileştirmeden önce yarayı temizlemesi gerekecekti.

Hâlâ Poseidon'un topraklarındaydı, denizin ortasında mahsur kalmıştı ve ısınlanamasa da büyüsünü kullanabilirdi. Tek tehlike, ne kadar çok kullanırsa, tanrıyı kendilerine çekme riskiyle o kadar çok karşı karşıya kalmasıydı.

Ariadne'nin tenini okşayarak birkaç dakika daha geçirdikten sonra isteksizce geri çekildi.

"Geri geleceğim," dedi.

Onun kendisini duyduğunu hiç sanmıyordu ama sanki duyuyormuş gibi onunla konuşmak kendisini daha iyi hissetmesini sağladı.

Yakacak odun, ot ve temiz su aramak için kulübeden ayrıldı.

Dionysos şifa sanatına aşınaydı. Ona Hera'nın deliliğini iyileştiren ana tanrıça Rhea tarafından öğretilmişti. Bu adada aleyhine işleyen tek şey çevreye aşına olmamasıydı. Malzemeleri nerede bulacağı ya da vahşi doğada ihtiyacı olan şeylerin olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Önce odun topladı, sonra da okyanustan gelen suyu kaynamaya bıraktı ve tuzdan arındırılmış suyu toplayabilmek için kapağını kapattı. Bitki aramak için tekrar yola çıkmadan önce Ariadne'yi kontrol etti ki bu çok daha sıkıcı bir işti. Ateş için kullanabileceği çok çeşitli otlar vardı; kızılağaç çiçeği, civanperçemi, ekinezya, söğüt kabuğu. Sorun, bu ıssız adada bunlardan birini bulmaktı.

Biraz zaman aldı ama sonunda yarasını dezenfekte etmek için kullanacağı melisa ve aloe otunu buldu. Kulübeye döndüğünde endişe göğsünü yırtıyor, ateşi yükselen Ariadne'yi kontrol ettiğinde daha da kötüleşiyordu. Cildi yanıyordu.

Battaniyeleri kadının vücudundan çekti ve ateşin üzerinde melisa yapraklarını kurutmaya ve yaptığı temiz suyu kaynatmaya başladı. Bacağındaki yarayı inceledi. Uyluk boyunca uzanan sivri bir kesikti ve etrafındaki deri kırmızı ve kızgındı. Denize sürüklendikten sonra bir tür kayaya çarpmış olabileceğini tahmin etti.

Dionysos, Poseidon'un yatının alabora olmasından hemen sonra neler olduğunu hatırlayamadığı için rahatsız olmuştu. Ariadne çılgınca öfkelenirken ona tutunduğunu hatırlıyordu ama bir noktada bilincini kaybetmişti ve öyle görünüyordu ki Ariadne de öyle.

Birlikte kalmayı başardıkları için şanslıydılar.

Poseidon'un ona söylediği son sözleri ve Ariadne'ye yönelik tehdidini düşündü. Büyüsünü nasıl kullandığına dikkat edecek ve ikisinden birinin hayatta olduğunu fark etmeden önce Poseidon'un diyarından çıkmayı başarabileceklerini umacaktı.

Yarasını temizlemeden önce, tuzlu su yüzünden kuru ve sertleşmiş olan giysilerini çıkardı. Bu işlemin cinsel bir yanı yoktu ve bunu onun haberi olmadan yapmaktan nefret ediyordu.

Çıplak kaldığında, yarasını temizlemek için sıcak su kullandı ve ardından bir aloe tabakası ekleyerek açıkta bıraktı. Enfeksiyon kapmadığından emin olmak için yarayı iyileştirmek için yarına kadar bekleyecekti.

Melisa yaprakları kuruyunca onları ezip kaynatarak bir çay yaptı ve yeterince soğuyunca Ariadne'nin başını dirseğinin kıvrımına yaslayıp naneli içeceği ağzına götürdü.

"Haydi, Ari," diye ikna ederek ağzına döktü. Boğazından aşağı ne kadar inebildiğinden emin değildi, ama bu kadarı yeterli olacaktı.

Ona ilaç vermeyi bitirdiğinde, kulübenin dışına gece çökmüştü.

Tuzla kaplanmış giysilerini yıkadı ve kurumaları için ateşin yanına koydu. Çalışırken uzaktan gelen gök gürültüsünü duyabiliyordu; denizde bir fırtına daha vardı ve karaya vurdukça kulübenin etrafında kükreyerek gıcırdamasına ve inlemesine neden oluyordu.

Yorulmasına rağmen Ariadne'nin yanında kaldı, uyumak için bile olsa onu yalnız bırakmaktan çok korkuyordu.

Bir süre konuşmadı, sadece renk yavaş yavaş geri gelirken kadının yüzüne baktı. Sonunda konuştu.

"Beni deli gibi hissettiriyorsun," dedi. "Sanki deliliğe vurulmuş gibiyim. Bir daha böyle hissetmek isteyeceğimi hiç düşünmezdim... ama seninle farklı."

Sustu ve sonra elini yüzüne götürdü, bunu yüksek sesle söylediği için kendini gülünç hissediyordu ama en azından kız onu duymamıştı.

"Dionysos."

Başını adının yumuşak sesine doğru çevirdi. Parmakları örgülerine dolandı ve dudakları çenesinde gezindi.

"Ariadne?" diye mırıldandı, ama onun kokusunu ve dokunuşunun sıcaklığını tanıyordu.

"Dionysos," diye tekrarladı onun adını ve teninde bir ürperti yarattı. Onun dudaklarını kendi dudaklarına bastırmak ve o gece zevk bölgesinde yaptığı gibi onun tadına bakmak istedi.

"Ari," diye fısıldadı ve Ari ona daha sıkı sarıldı.

"Dionysos!" diye bağırdı ve adam gözlerini açtığında onu kendisine bakarken buldu.

Gözlerini kırıştırdı ve başını onun karyolasına koyarak uyuyakaldığını fark etti.

"Uyanmışsın," dedi, doğruldu ve boynundaki ağrıyan bir noktayı ovuşturdu.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi. "Ama tahmin etmem gerekirse, Akdeniz'de bir yerde bir ada."

Kaşlarını çattı ve sonra battaniyenin altına girerek dişlerinin arasından sert bir nefes aldı.

Bacağına bakmak için battanileri kenara iterken, "Dikkatli ol," dedi. "Seni henüz tamamen iyileştirmedim."

Dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini kızın kalçasına, diğerini de onu sabit tutmak için dizinin hemen altına koydu.

"Neden olmasın?" diye tısladı.

"Enfeksiyon kapmış bir yarayı iyileştiremem, Ariadne," diye tersledi.

Rahatlaması birkaç dakika daha sürdü ve rahatladığında ikisi de çıplak olduğunu fark etmiş gibiydi. Adam ellerini kaldırdı ve sonra hızla onu tekrar örttü.

"Sana biraz daha ilaç getireyim," diye mırıldanarak yerdeki yerinden kalktı. Şömineye doğru gitti ve bir fincana daha çay doldurduktan sonra kızın yanına dönüp oturmasına yardım etti. Fincanı dudaklarına götürürken, "Bu melisa," diye açıkladı.

İçerken ellerini onunkilere dayadı ve çay diline değdiğinde iğrenerek inledi.

"Bunun en iyisi olmadığını biliyorum," diye yatıştırdı. "Ama acınızı dindirecektir."

Yeterince içtikten sonra, tekrar yatmasına yardım etti ve kulübeyi garip bir sessizlik kapladı.

"Ne olduğunu... hatırlıyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

Cevap vermesi biraz zaman aldı ve cevap verdiğinde sesi bir fısıltı gibiydi. "Çoğunlukla."

Yine sessiz kaldılar.

"Biz sana ulaşmadan önce sana zarar verdi mi?" Sormak zorundaydı. Bilmesi gerekiyordu.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi.

Kadının cevabının kesin bir hayır olmaması onu rahatsız etti. Poseidon'un ne yaptığını sormak istiyordu ama aynı zamanda ısrar etmek de istemiyordu. Dün gece yeterince travmatik olmuştu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Dionysos ona baktı ama o tavana bakıyordu, yüzünün kenarından tek bir damla gözyaşı süzülüyordu.

Özrü pişmanlığının ağırlığını taşıyordu ve bu onun içini ürpertti. O sözleri söyleyene kadar bunu duymak istemediğini fark etti çünkü bunu hak etmemişti. Basit sonuçların çok ötesinde bir dehşetle yüzleşmek zorunda kalmıştı.

"Neden üzgünsün?"

"Poseidon'a tek başıma gitmek için ayrılmamalıydım," dedi.

Sessizdi. Sonra dedi ki, "Bir gün önce ona gittim. Sana söylemedim çünkü bana hala kızgın olduğunu düşündüm ve ben..." Sesinin kesilmesine izin verdi. Onu rahatsız etmek istememişti ama artık bunun bir önemi yoktu. Olan olmuştu. Şimdi ilerlemeleri gerekiyordu. "Medusa Poseidon'un elinde değil. Nerede olduğundan emin değilim ama durumunun en kötü yanı, gücünün sadece öldükten sonra aktif olması."

Ariadne onun bakışlarıyla
karşılaştı. "Ne?" Söyleyecek
başka bir şeyi yoktu.

Ariadne bir süre sonra, "Belki de kayıp kalması en iyisidir," dedi.

Dionysos bu noktada aynı fikirde değildi.

İkisi de birkaç dakika boyunca konuşmadı ve Ariadne o kadar sessizleşmişti ki uyuyakaldığını düşündü.

"Kız kardeşimin başına gelenler için kendimi suçluyorum," dedi sesi yumuşaktı. Artık ona bakmıyordu; bakışları tavana dönmüştü.

"Neden?" Dionysos kafası karışmış bir halde sordu.

"Çünkü onları ben tanıştırdım," dedi. "Theseus... ilk benimle birlikteydi." Dionysos kıskançlığının bu kadar alevlenmesine şaşırarak sinirlendi.

"Neden bana söylemedin?" diye sordu, aptalca bir soru gibi gelse de. Sormak zorunda değildi.

"Çünkü utanıyorum," diye cevap verdi, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. Sözleri adamın içini parçaladı ve adam daha yakına kayarak onun üzerinde durdu.

"Ari," diye fısıldadı, parmaklarının onun yanağında gezinmesine izin vererek. "Utanacak hiçbir şeyin yok."

"Beni hiç sevmemiş olması umurumda değil," dedi. "Ama kız kardeşimi sevmemesinden ve kız kardeşimin ona bu kadar bağlı olmasından nefret ediyorum. O daha fazlasını hak ediyor. O her şeyi hak ediyor."

Dionysos onu inceledi ve bir süre sonra, "Peki sen neyi hak ediyorsun?" diye sordu.

Sessizdi. "Ari?"

"Hiçbir şey," dedi ona bakarak.

Kaşlarını çattı ve konuşmaya başladı ama Ariadne parmaklarını onun ağzına bastırdı ve başını salladı. Gözlerinden yaşlar süzüldü ve ağzı titredi. Bir süre sonra sessiz bir fısıltıyla konuşmayı başardı: "İyi geceler, Dionysos."

BÖLÜM XXVIII

HADES

Hades'in midesinde bir çalkantı ve boğazının arkasında bir ağrı vardı. Poseidon Persephone'nin yerini biliyordu; onun kırık ve dövülmüş bedeninin görüntüleriyle alay etmişti. *"Sen burada sana ait bile olmayan bir kadın için savaşıırken, seninki oğullarımın elinde acı çekiyor,"* demişti.

Hades gitmişti.

Dionysos ve Ariadne'yi nasıl bir kaderle yüz yüze bırakabileceğini hiç düşünmemişti çünkü korkusunu yenemiyordu ve Adonis ile Harmonia'nın başına gelenlerden sonra Persephone'nin iyi olduğunu bilmek zorundaydı.

Ancak Aphrodisia Kulübü'nün bodrumuna indiğinde bir kan gölüyle karşılaştı. Hephaistos orada Afrodite'i omuzlarından tutuyordu. Aşk Tanrıçası ellerinde bir insan kalbi tutuyordu. Etrafa saçılmış cesetler vardı, uzuvlar şekilsizdi ve göğüsler açıktı. Bir de Persephone vardı; katliamın ortasında, cesetlerden oluşan bir çemberin ortasında dizlerinin üzerinde oturuyordu.

Hiçbiri onun büyüünden kaçabilecek kadar şanslı değildi -Persephone dahil.

Vücudu parçalanmıştı. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Onu Pirithous sandığı gece tanık olduğu dehşetin aynısıydı bu. Hafifçe eğilmişti ve nefes alırken göğsü tıkırdıyordu.

Hades paniğin boğazını tırmaladığını hissetti ve kalbi doğru atmıyordu.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında ağzını açtı ve ağzından kan aktı. Şaşırmış ve biraz da kafası karışmış gibiydi. Sonra sallanmaya başladı ve Hades onu yakalayıp kollarına aldı ve götürdü.

Hades'in elleri titredi.

Bu andan önce hiç sarsılmamışlardı. Belki de bu, Persephone'yi güvenli bir yere götürdüğü için her şeyin şokunu iliklerine kadar hissetmesiydi. Odanın diğer ucundaki yatakta hareketsiz yatıyor ama nefes alıyordu. Onu iyileştirmeyi başarmış olmasına rağmen, ona başka türlü bakabileceğinden emin değildi - kanlı, kırık, *ölmekte* olan.

Üzerine bir gölge düştü ve Hekate'nin büyüünü tanıdı. Tanrıça her bir elinin etrafına bir havlu sarmış, çoktan kurumuş olmasına rağmen kanı temizliyordu. Bir şeyler söylüyordu ama kulaklarındaki çınlama çok yüksek olduğu için kelimeleri seçemiyordu.

Tanrıça önünde diz çökmüş, bir renk bulanıklığı içindeydi. Kaşlarını çattı, kaşları çatıldı, onun herhangi bir parçasına odaklanamadı.

Sonra kadının ellerini yüzünün iki yanında hissetti ve kadının sihriyle doldu. "Hades?"

Bakışlarına odaklanabilene kadar gözleri onun yüzünde dolaştı.

"Hekate?" dedi ve kız ona küçük bir gülümseme sundu.

"Ben buradayım."

Bir süre daha ona baktı ve sonra dikkati Persephone'ye döndü.

"O iyi, Hades."

Onu teselli etmek istediğini biliyordu ama sözleri sadece öfke ve suçluluk duygusu yaratmıştı. Onun Club Aphrodisia'ya gitmesine asla izin vermemeliydi. Onun bakımını kendisinden başka hiç kimseye emanet etmemeliydi.

Hekate onun düşüncelerini okuyarak, "Sadece kızgınlığı teşvik etmiş olursun," dedi.

"Onu bir daha asla böyle görmemek anlamına geleceksen, hayatımızın her günü bana kızmasını tercih ederim."

"Sözlerine dikkat et, Hades. Kızgınlık da aynı derecede ölümcül bir yaradır."

Hades dişlerini sıktı. "Ona baktığımda gördüğümde daha ölümcül bir şey var mı?"

"Büyü bedendeki bir yarayı iyileştirebilir," dedi. "Ama ruhtaki bir yarayı iyileştiremez."

"Bana hatırlatmana gerek yok. Ben kendi darbelerimi yeterince yaşadım."

"O zaman aynısını Persephone için asla istememelisin."

Belki bir ya da iki gün sonra daha farklı hissedecekti ama şu anda onun bu adadan ayrılmasına asla izin vermemek istiyordu.

Hekate ayağa kalkarak, "İstemeniz gereken şey onun gücünü kontrol etmeyi öğrenmesi," dedi. "Gücünü doğru kanalize etseydi iyi olurdu."

"Bu senin işin değil mi?" Hades sertçe sordu.

Hekate gözlerini kıstı. "Dikkatli ol, Ölüler Tanrısı. Kibrine karşı çok az sabrım var."

Hades başını ellerinin arasına aldı ve yüzünü ovaladı. "Özür dilerim, Hekate."

Bir elini onun başına koydu. "Biliyorum."

Sessiz kaldılar ve sonra Hades Hermes'in büyüünü hissetti.

Öfke içinde kıvrıldı, kaslarını sıktı, parmaklarını yumruk haline getirdi. Gölge odayı kararttı ve Hekate yolundan çekildiğinde Hermes'in bakışlarıyla karşılaştı.

Tanrı perili görünüyordu ve yüzüne öfkeli çizgiler kazınmıştı. Beyaz gömleği kanla kaplıydı.

"Başlamadan önce," dedi Hermes, ne olacağını biliyordu, "Tyche'nin öldüğünü bilmelisin."

Bu sözler Hades'in doğrulmasına neden oldu ve Hekate duyulabilir bir nefes aldı.

Bu beklediği bir haber değildi ama içine girdiği katliama bir anlam kazandırıyor ve Afrodite'in kız kardeşine zarar verenlerden intikam almak için neden orada olduğunu açıklıyordu.

"Nasıl?" Hekate sordu.

"Bilmiyoruz," dedi Hermes. "Ben... onu Apollo'ya götürdüm."

"Onu terk ettin," dedi Hades, sesi koyulaşarak. Tanrı'ya doğru bir adım attı.

"Persephone bana emretti," dedi Hermes.

"Sana *onu* korumanı emrettim," dedi Hades. Sesi yükseldi ve parmaklarının ucundan siyah dikenler fırladı. "Bir *yemin* ettin."

"Biliyorum," dedi Hermes, sesi kısık, utanç dolu bir fısıltıyla, gözleri ayaklarına düşerken. "Başarısız oldum."

Hades ona ulaştı ve bir elini yüzüne koyarak başını geriye doğru eğdi, böylece bakışları buluştu. Başparmağı Hermes'in gözünün hemen altına yerleşti, sivri ucu kanı çekiyordu.

"Başarısız oldum," dedi Hades.

Hermes irkildi, bu sözler Hades'in açabileceği herhangi bir yaradan çok daha acı vericiydi ama yine de yeterli değildi. Bu tür bir büyü fiziksel bir borç, bozulan yeminin günlük bir hatırlatıcısı gerektiriyordu.

Hades diğer elini Hermes'in başına dayadı.

"Bu geceyi asla unutmayacağım," dedi Hades. "Ve sen de unutmayacaksın."

Sonra başparmağını Hermes'in yüzüne sapladı. Tanrı çığlık attı ve sarsıldı, ama Hades onu sabit tuttu ve onu itmeden önce çiviye yanağından aşağı ve dudağının üzerinden geçirdi.

Hermes tökezleyerek geri çekildi, elini kanayan yüzüne götürürken eli titriyordu.

Bir tanrının normal bir yarası çoktan iyileşmiş olurdu ama bu seferki zaman alacaktı ve o zaman bile iz bırakacaktı. Bir yemini bozmanın bedeli buydu. "Merak etme," dedi Hades. "Bu etmek zorunda olduğun son yemin
olacak.
yap."

Hades ona bir daha asla güvenmezdi.

Hermes ters ters baktı, gözleri parlıyordu ama gözden kaybolurken tek kelime etmedi.

Hades, Persephone'nin uyuduğu odanın hemen dışındaki balkonda oturuyordu. Uyanık kaldı, rüyalarının gerçeklerinden daha iyi olmayacağını biliyordu - şimdi ona musallat olan şeyi yeniden yaşayacaktı.

Bir yanı Persephone'nin büyüünün dehşetini kabul etmek istiyordu ama Persephone'nin aldığı canları güç olarak görmeyeceğini de biliyordu, her ne kadar ona saldırmayı, hayatları pahasına pazarlık yapmayı seçmiş olsalar da ve hepsi başka bir tanrıçanın ölümüne neden olan bir amaç uğruna olsa da.

Tyche'nin bir sonraki kurban olmasını kesinlikle beklemiyordu, ancak kader üzerindeki kontrolü göz önüne alındığında, herhangi bir tanrıçanın olabileceği kadar Kaderlerden birine yakındı. Belki de bu yüzden hedef alınmıştı. Triad ve takipçilerinin -resmi ya da başka türlü- özgür iradeye karşı bir takıntıları vardı ve Tyche'ninki gibi güçler bunu tehdit ediyordu çünkü refah ve bolluğu kolayca verebileceği gibi elinden de alabilirdi. Belki de Demeter'in fırtınası için onu suçluyorlardı.

Yine de Hades, Tyche'nin ölümüne bir neden bulmanın boşuna olduğunu da biliyordu. Neden seçildiğinin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey ölmüş olmasıydı.

Persephone'nin ne zaman uyandığını biliyordu çünkü çarşafların hışırtısını ve balkona doğru ilerlerken ayak seslerini duyabiliyordu.

Kadın yaklaştıkça, adam daha da geriliyordu. Ona bakmayı ne kadar istese de bir o kadar da korkuyordu. Şu anda bile tek hayal edebildiği onun kanlı bedeniydi. Onu bir daha asla eskisi gibi görememekten korkuyordu.

"Hades."

Sesi sessiz, varlığı sıcaktı. Kendisi bile bakışlarının sertliğini hissetmesine rağmen, onun bakışlarını ikna etmesine izin vermekten kendini alamadı.

"İyi misin?"

Soruyu biraz tereddütle sordu, muhtemelen cevabı bildiği için.

"Hayır," dedi, bakışlarını tekrar yere indirerek. Ne söyleyeceğini bilmesine rağmen, onu rahatlatmak için çaresizlik ifade eden canlı gözlerine bakarken bunu sürdüremedi. Onun kaybıyla yüzleştğinde hep söyledikleri şey buydu: *"Buradayım. Ben iyiyim. O da burada. O iyi.* Vücudu bunu haykırıyordu ve onun sıcaklığı için yanıp tutuşuyordu.

Elleri sıkılaştı, biri tuttuğu bardağın etrafındaydı.

Bunu unutmuştu ama dikkatinin dağılmasından memnundu ve bir ağız dolusu viski yuttu, tadı kül gibi gelince kaşlarını çatı.

Persephone yaklaştı ve bardağı ondan aldı.

"Hades," dedi tekrar ve sesi içini ürpertirken gözlerini kapattı. Sonunda onun bakışlarıyla buluşmadan önce duyguları üzerinde bir tür kontrol sahibi olduğunu hissetmek için bekledi.

"Seni seviyorum," dedi.

Boğazını tırmalayan ve gözlerinin arkasını yakan o hisse karşı dişlerini sıktı. İlk kez onun sesini bir daha asla duyamama ihtimalini düşünmesine izin vermişti.

Lexa'yı hayatta tutmak için duyduğu çaresizliği ilk kez anlıyordu. Kendisinin Ölüler Tanrısı olması ve Lexa'nın sonsuza dek onun diyarında ikamet edecek olması önemli değildi. Önemli olan onun sıcak, iyi ve bütün olması, kalbinin onunkiyle birlikte atabilmesi, dünyaları arasında gidip gelebilmesiydi, çünkü onu en çok mutlu eden şey buydu.

Kadın ona doğru kaydı ve kucağına yerleşip yüzünü ellerinin arasına alınca adam arkasına yaslandı. Gözleri araştırıyor, gözlemliyordu.

"Bana nasıl hissettiğini söyleyecek misin?" Sandalyenin kollarını kavradı.

"Söylenecek bir şey var mı bilmiyorum."

Sessizdi, elleri hâlâ adamın yüzünü çerçevesliyordu. "Bana kızgın mısın?"

Sorusu göğsünün ağrımasına neden oldu. Davranışının sonuçlarının onu yanlış bir şey yapmış gibi hissettirmesinden nefret ediyordu.

"Gitmene izin verdiğim, seninle ilgilenmesi için başkasına güvendiğim için kendime kızgınım."

"Hermes'e emrettim-"

"*Yemin* etti." Onun gerildiğini hissetti.

"Hades, kendimi incittim. Başarısız oldum. İyileşemedim."

Önemli değildi. Hermes onu korumak için büyüyle bağlanmıştı. Hades orada olsaydı, belki de onun daha hızlı iyileşmesine yardımcı olabilirdi.

Daha yakına eğildi, başını daha yukarı kaldırdı. "Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Ben buradayım." "Zar zor."

Sözleri teselli edici değildi. Mücadeleyi bilecek kadar uyanık değildi.

Kucağından kaydı ve geri çekildi. Adam onun gözlerindeki bakışı tanıdı çünkü o da aynı acıyı hissediyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi.

"Durabilirsiniz," dedi. "Bu işe karışmamaya karar verebilirsiniz. İnsanların fikirlerini değiştirmeye ve bir dünyayı kurtarmaya çalışmaktan vazgeçebilirsiniz. Bırakın insanlar kararlarını versinler ve sonuçlarıyla yüzleşsinler. Sizden önce dünya böyle işliyordu ve böyle devam edecek."

Ters ters baktı.

"Bu farklı Hades ve sen de bunu biliyorsun. Bu, tanrıları ele geçirmeyi ve onlara boyun eğdirmeyi başarmış bir grup insan."

"Ne olduğunu çok iyi biliyorum!" diye tersledi, ayağa kalkarak. "Bunu daha önce yaşadım ve seni bundan koruyabilirim."

"Senden beni ondan korumanı istemedim."

"Seni kaybedemem," dedi, ellerini arkasındaki balkona koyarak onu kendine doğru hapsetti. "Neredeyse kaybediyordum, biliyor musun? Çünkü seni iyileştirmek için aklımı başıma toplayamadım. Senin gibi kanları akarken erkekleri, kadınları ve çocukları kendime çektim. Yüzüme kanları sıçradı. Hayatları için yalvarttım onları; uzatamadığım, iyileştiremediğim ya da hediye edemediğim bir hayat çünkü kaderleriyle savaşamam. Ama sen yaşamak için yalvarmadın. Bunun için çaresiz bile değildin. Huzur içindeydin."

"Çünkü seni düşünüyordum," diye feryat etti ve Hades buz kesti. "Yaşamı, ölümü ya da başka bir şeyi değil, seni ne kadar çok sevdiğimi düşünüyordum ve bunu söylemek istedim ama yapamadım..."

Boğazının dolduğunu hissetti ve ağzı titredi. Onu kendine doğru çekti ve başını boynunun kıvrımlarına gömdü, titrerken ve gözyaşları dökerken yüzünü sakladı. Bedenini sarsan bu duygudan nefret ediyordu, onun için sakın kalamamaktan nefret ediyordu ama bu çok fazlaydı. Çok büyük bir yaraydı.

Ondan teselli aldı ve sakinleştiğinde doğruldu, hâlâ ona yakın duruyordu.

Persephone ona baktı, sonra bir elini yanağına bastırdı. "Beni yatağa götüreceksin?"

Karnı burkuldu ve ona yaklaşarak kalçalarına doğru eğildi.

"Seni buraya götüreceğim," dedi ve ağzı onunkine karşı açıldı, dili onunkinden yararlandı, vücudu ellerine boyun eğdi, hazır ve istekliydi. Adam geri çekilirken inledi, dişleriyle alt dudağını sıyırdı. "Ve sonra seni yatakta, sonra duşta ve kumsalda alacağım. Seni bu evin her yüzeyinde ve bu adanın her santimetresinde becereceğim."

Sandalyeye dönerken onu kalçalarından tutup sürükledi ve kadın kendini örtmek için kullandığı çarşafı yere bıraktı. Kadın ona sarılmaya devam ederken, adam göğüslerine dokundu ve meme uçlarını ağzına aldı. Kadının nefesinin daralması, dokunduğunda vücudunun ona karşı sallanması hoşuna gitmişti.

onu. Aynı açlıkla onun tenini aradı, ellerini g  s nde ve karnında gezdirmek için cüppesini ayırdı, kaygan sıcaklığını onun üzerinde gezdirdi.

Bir an bunu yapmalı mıyım, onu bu kadar  ımartmalı mıyım diye düşündü, ama kız istemişti ve onu karşısında hissetmek, sıcak ve ıslak, ona iyi olduğunu hatırlattı.

Ellerini k cının üzerinde gezdirdi ve parmaklarının etini ayırmasına izin verdi. Kız sıcak ve  i mi ti ve onu kendi zevki için kullanırken sabit bir tempo tutturarak ona karşı sallandı. Kasları gerildi inde ve kalçaları onunkilerin etrafında sıkı tı ında serbest kaldığını biliyordu ve sonra aniden ondan kurtuldu ve horozuna uzandı, tamamen kılıflanana kadar uzunluğundan a a ı kaydı.

Kahretsin, kız çok zeki, diye düşündü arkasına yaslanıp kızın ona bini ini izlerken -G   sleri zıplıyor, vücudu titriyor, elleri ta aklarını ok amak için arkasına uzanıyordu. Yoruldu unda, kalçalarını tuttu, ona karşı sürtünmesine yardım etmek ve içine sokmak arasında gidip geldi. Arada sırada onu öpmek, a zının tenini ke fetmesine izin vermek için ayağa kalktı, ta ki Persephone'nin vücudunun onun etrafında gerildi ini hissedene kadar -her kasının ve her uzvunun.

Kadın bo aldı ında, o kadar sert bir şekilde ürperdi ki, adamı serbest bıraktı.

Kadın kendisine doğru sarkarken onu tuttu, ama o da aynı şekilde bitkin hissediyordu. "Yorgun musun?" diye sordu arkasına yaslanarak.

Yorgun değildi, onun kastettiği şekilde değil. "Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemi tim," dedi.

Bu cevap onu memnun etmiş gibi görünüyordu çünkü onu öptü ve durduğunda ona doğru sokuldu.

"Neredeyiz biz?" Sesi uykulu geliyordu ve adamın ona sarılı ı sıkıla tı.

"Lampri adasındayız. Bizim adamız."

"Bizim mi?"

"Vardı ama nadiren geliyorum. Seni kulüpte bulduktan sonra Yeraltı Dünyası'na gitmek istemedim. Yalnızlıktan başka bir yerde olmak istemedim. Bu yüzden buraya geldim."

Sopayı tekrar gündeme getirmek aralarındaki enerjiyi değiştirdi; keder ve pişmanlıkla ağırlaştı. Sonra kadın onun korktuğu soruyu sordu.

"Tyche'nin hayatta kalıp kalmadığını biliyor musun?" "Hayır," diye yanıtladı. "Kurtulamadı."

Sybil, Leuce ve Zofie'yi sordu. "Onlar güvende."

"Ya Hermes?" diye sordu.

Hades'in yanıtı onu duşa götürmek olmuş. Daha sonra, "Kaç kişiyi öldürdüm?" diye sordu.

Sormak için daha fazla bekleyeceğini ummuştu.

"Ne hatırlıyorsun?"

"Hades-"

"Bilmek yardımcı olur mu?"

Aklından çıkmayacaktı ama ısrar ederse ona anlatacaktı.

"Bunu bir düşün. Bunu cevabı bilen bir tanrı olarak söylüyorum."

Onu sahile götürdü ve orada kıyı boyunca yürüdüler. Onun dalgalardan kaçışını ve su ayaklarının üzerinden geçerken gülüşünü izledi. Onun rahatlığı onu mutlu ediyordu. Bir tatil istememiş miydi? Onunla birlikte Yeraltı Dünyası'ndan uzakta geçireceği bir hafta sonu? Her ne kadar kendi mesafe ihtiyacından -bir tür kontrolü yeniden kazanma ihtiyacından- kaynaklansa da, onun dileğini yerine getirdiğini düşündü. Buraya gelmenin ona huzur vereceğini düşünmüştü ama henüz bunu hissetmemişti. Gerçek şuydu ki, bu ıssız adanın dışında şiddetli bir kar fırtınası hâlâ sürüyordu, ophiotaurus'tan hâlâ haber alınamıyordu ve Tyche ölmüştü.

Dünya karmakarışık ve sanki o ve Persephone tam merkezde, her biri onları ayıracak bir uçurumun farklı taraflarındaymış gibi hissediyordu.

"Okyanusu ziyaret etmeyeli ne kadar oldu?"

"Eğlence için mi?" Açıklığa kavuşturma ihtiyacı hissetti çünkü kardeşi sağ olsun, çok çirkin nedenlerle pek çok ziyarette bulunmuştu. "Pek bilmiyorum."

"O zaman bunu unutulmaz kılacağız."

Adam bunun zaten unutulmaz olduğunu söylemek istedi ama kadın kollarını adamın boynuna doladı ve bacaklarını adamın beline dolamak için sıçradı.

"Seni seviyorum," dedi ve Hades onu dış dünyayla ilgili tüm düşünceleri yok olana kadar öptü ve odaklanabildiği tek şey kızın ona karşı hissettiği ve tekrar içinde olmayı ne kadar çok istediği oldu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi çekilirken. "Bu senin sikin mi?"

Kadının açık sözlülüğü onu kıkırdattı.

"Merak etme, sevgilim. Sana istediğini vereceğim ama burada değil."

Onu ayağa kaldırdı ve elinden tutarak çevredeki bitki örtüsü içinde, suyun güneş ışığı altında parıldadığı bir mağaraya götürdü.

Tepkisini ölçmek için Persephone'yi izledi.

"Beğendin mi?"

"Çok güzel."

Sırıttı ve soyunarak havuza daldı. Yüzeye çıktığında Persephone hâlâ kıyıda durmuş onu izliyordu.

"Bana katılacak mısın?"

Kadın tereddüt etmedi, bu da adamın onu soyunurken izleyebilmek için beklediğini düşünmesine neden oldu ve adam da bunu memnuniyetle yaptı. Kız suya girdiğinde, adam onu kendine çekti ve tekrar öptü.

"Aşkımızın şerefine tapınaklar inşa edeceğim," dedi dudakları çenesinde, boynunda, omzunda gezinirken. "Sana tapacağım ta ki

dünyanın sonu. Senin için feda edemeyeceğim hiçbir şey yok. Bunu anlıyor musun?"

"Evet," diye cevap verdi, bakışlarını onunkilerden ayırmadan, ama adamın bir parçası onun kendisi için ne kadar ileri gidebileceğini tahmin bile edemeyeceğini biliyordu ve yine de kendi sözünü verdi.

"Sana istediğin her şeyi vereceğim, hatta onsuz yaşayacağını düşündüğün şeyleri bile."

Onsuz yaşayabileceğini düşündüğü tek şey oydu ve yine de buradaydı.

Dudaklarına derin bir öpücük kondurdu, onu sudan çıkarmaya hazır olana kadar sıkıca tuttu ve çıkardığında da sertçe duvara yasladı. Kızın gözleri onunkilerden ayrılmadı, en ufak bir korku ya da tedirginlik belirtisi göstermedi.

İlişkilerinde dengeyi korumaktan gurur duyuyor, asla fazla otoriter olmak istemiyordu ama şu anda bunu istiyordu.

Ona emretmek ve itaat etmesini izlemek istiyordu.

"İçimde yaşayan karanlık bir şey var. Sen onu gördün. Artık onu tanıyorsun, değil mi?"

Başını sallarken onun bakışlarını tuttu.

"Sizi korkutacak şekillerde sizi istiyor."

O kadar çok şey istiyordu ki -gözlerini bağlamak, onu bağlamak. Ona boyun eğmesini istiyordu.

"Anlat bana."

"Bir yanım sikim için dua etmeni istiyor. Ben içine girerken altımda kıvrılanmanı. Dölümün seni doldurması için yalvarmanı."

Gözleri o kadar karaydı ki, sadece ince bir yeşil çemberle çevriliydi.

"Nasıl dua almayı tercih edersiniz lordum?"

Başı hızla döndü ve neredeyse cevap vermeyi unutuyordu, kızın görünüşü ve söylediği sözler dikkatini o kadar dağıtmıştı ki, onu memnun etmeye o kadar istekliydi ki.

"Dizlerinin üzerine çök."

Önce birine, sonra diğerine yavaşça eğildi ve yüzü adamın sikiyle aynı hızaya geldiğinde, adam kadının saçlarını ellerinin arasına aldı.

"Em beni," dedi.

Nefesi sikinin üzerinde çoktan ısınmıştı ve onu artan bir beklenti duygusuyla dolduruyordu. Bunu beklemesine rağmen, kız onu yaladığında hâlâ düzenli bir nefes alıyordu. Çalışırken dikkatliydi, öpücükleri sayısızdı, dili alay ediyordu. Ağzı ucun üzerinde kapandığında, onu nazikçe emdi ve horozu diline karşı spazm geçirirken inledi. Kadın sıcak ve ıslaktı ve ara sıra, sanki onu nasıl karşıladığını ölçmek istercesine ona bakıyordu.

Sikeyim.

Vücudu tamamen gergin olsa da, kasları gevşemeye doğru ilerleyerek gerilmeye devam etse de, bu şimdiye kadar hissettiği en rahat haliydi.

Kadın onu daha derine ve daha hızlı çekti ve adamın saçlarını tutuşu sıkılaştı.

Sonra ağzını daha geniş açtı ve onu boğazının arkasına aldı ve eğer taşaklarının derinliklerinde olmasaydı, bu onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi.

Her yerindeydi; sikinin tepesi boğazında, gövdesi ağzında, kökü elindeydi.

Her şey vardı. Enfesti. Boşalmak istiyordu ama aynı zamanda onu becermek de istiyordu.

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sikinden çekerek ayağa kaldırdı. Adam kadının ağzını sahiplenici bir öpücükle kaparken, kadın da onu eliyle sarsarak bacaklarının arasına götürdü.

"Hades-"

Onu kaldırdı ve niyetlendiğinden çok daha sert bir şekilde duvara çarptı. Adamın eti kadınınkinden ayrılırken ve açık ağzından boğuk bir çığlık çıkarken umursamıyor ya da fark etmiyor gibiydi. Adam inledi, göğsü gerilmişti, vücudundaki gerginlik her hamlede daha da artıyordu.

"Serbest kalışını hissetmek istiyorum," dedi Persephone, parmakları adamın omuzlarını ısıyor, kalçaları onunkilere sürtünüyordu. "İçime boşalmanı istiyorum."

Kadının sözlerinin etkisiyle daha hızlı ve daha sert hareket ettikçe teninden terler boşanıyordu.

"Kalçalarımın aşağı damladığını hissetmek istiyorum," diye inledi, serbest kalmaya yaklaşırken bacakları onun etrafında sıkılaştı. "Seninle o kadar dolu olmak istiyorum ki, günlerce sadece senin tadını alabileyim."

Kadın sertleşti ve boşalırken kasları adamın etrafında kenetlendi. Sonsuza dek sürecektir gibi görünüyordu, vücudu titremesini durduramıyordu. Adam onun içine doğru sertçe pompalayarak orgazmını kendi orgazmıyla kovaladı. Taşakları sıkılaştı ve horozunun tabanındaki basınç uca doğru yükseldi ve boşaldığında, onunki kadar patlayıcı hissetti.

Kadının esnek bedenini tutarken bacakları titriyordu ama onları duvardan sıyrıp ışınlanarak yatak odasına döndü ve bacaklarının arasına diz çöküp onu ağzına aldı. Kız şişmişti, hâlâ sıcaktı ve karışık boşalmalarıyla sıırılsıklam olmuştu ama onu tekrar serbest bırakabileceğini biliyordu ve o tatlı noktayı bulduğunda -parmaklarının kafa derisine battığı, bacaklarının onu sıkıdığı, kalçalarının yüzüne doğru daha sert kavis çizdiği yer- ona tutundu ve onu uçurumun kenarına götürdü.

Sonra onun yanına uzandı ve uzun zamandır ilk kez uykuya daldı.

Uyandığında Persephone gitmişti.

Yataktan kalktı ve onu balkonda karanlık denize bakarken buldu.

Onun profilini izlerken, sıkıntılı olduğunu biliyordu ve nedenini tahmin edebiliyordu. Kaosun ortasında bir adaya sığınmak için Yeni Atina'yı terk etmişlerdi ve Persephone kendini suçlu hissediyordu.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?"

Sıçradı ve yüzünü ona döndü. Sıcak ve pembe görünüyordu, dudakları öpücüğünden dolayı hâlâ şişmişti ve ona sahiplenici bir şekilde bakıyordu.

"Burada kalamayacağımızı biliyorsun," dedi. "Geride bıraktıklarımızla olmaz."

Onun sahipleniciliğinin suçluluğunun önüne geçmesini diledi. "Bir gece daha," diye pazarlık etti.

"Ya bu çok geçse?"

Bu kadar çok tehdit varken arzularına yenik düşmek biraz çocukçaydı ama daha önce hiç kaçmamıştı. Kendisine ait olmayanlar da dâhil olmak üzere her türlü zorluğa karşı hazır bulunmuştu. En azından burada, en değer verdiği kişiyi koruyabilirdi.

Ona doğru ilerledi ve yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Seni burada kalmaya ikna edemez miyim? Güvende olursun ve ben de her boş anımda sana dönerim."

"Hades, yapmayacağımı biliyorsun. Halkımı terk edersem nasıl bir kraliçe olurum?"

"Sen ölülerin kraliçesisin, yaşayanların değil."

Yine de onun sevdiği yönünün bu olduğunu inkâr edemezdi - hak etmeseler bile herkesle ilgilenirdi.

Kimse onu hak etmiyordu, o bile.

"Yaşayanlar eninde sonunda bizim olur, Hades. Onları hayatta terk edersek ne işe yararız?"

Bir nefes aldı ve sonra alnını neredeyse kederli bir şekilde onunkine yasladı.

"Keşke sen de benim kadar bencil olsaydın."

"Sen bencil değilsin. Onlara yardım etmek için beni burada bıraktırdın, hatırladın mı?"

Onu memnun etmek için.

Onu memnun etmek için her şeyi yapardı.

Onun bakışlarını tutacak kadar geri çekildi ve sonra onu öptü. Onlar dönene kadar her boş anı değerlendirecekti. Elleri

Cüppesinin altından, yumuşak teninin üzerinden, buklelerinin ihtiyaçla ıslandığı uyluklarının arasındaki boşluğa kadar.

"Hades."

Ses tonunu, onu uyarıp uyarmadığını ya da davet edip etmediğini anlayamadı ama kadın geri çekilmedi.

"Bir gece daha olmasa bile en azından bir saat daha."

Kolları adamın boynuna dolandığında ve adam onu balkonun kenarına kaldırıp kalçalarının arasına sıkıştırarak onları daha da genişlettiğinde anlaşımlarını mühürledi. Teni daha önceki çiftleşmelerinden dolayı şişmişti ama hâlâ ıslaktı, hâlâ muhtaçtı.

"Yanıldın," dedi adam onun sıcaklığından çekilirken, parmağında yoğun bir uyarılma vardı. Onu tatmak için ağzına götürdü. "Ben bencilim."

"Sadece bir saat," dedi, gözleri onun için kararırken. Ona mı yoksa kendine mi hatırlattığından emin değildi.

Hades sırtıttı, eli uyarılmışlığının üzerindeydi. Yumruğunu aşağı yukarı sallayarak kızın içine tekrar girmeye hazırlandı ama bedenini saran ve ihtiyaçla nabzının atmasına neden olan heyecan, Hermes'in büyüsunü hissettiği anda söndü.

"Siktir."

Tanrı sadece birkaç adım ötede belirlediğinde Persephone'yi balkonun kenarından çekti. Onlara mesafe bırakma nezaketini bile göstermedi.

"Hermes," diye homurdandı Hades.

"Size katılmayı çok isterim," dedi Hermes. "Belki başka bir zaman."

Hades, bakışlarının tanrıya uygulamayı hayal ettiği şiddeti yansıttığını umuyordu; bu şiddet, bozulan yeminlerinin bir işareti olarak şu anda taşıdığı yara izinin acısının ötesine geçiyordu.

"Hermes, yüzüne ne oldu?" Persephone sordu.

Hades'in ağzı sıkıştı. Persephone sonunda serpintiye tanıklık ettiğinde bir şey hissetmeyi beklemiyordu, ama sesindeki endişe

onu suçlu hissettirdi.

Hermes'in hakkını yemeyelim, şaka yapmadı. Sadece yumuşak bir şekilde gülümsedi ve "Yeminimi bozdum" dedi.

"Ne istiyorsun Hermes?" Hades sabırsızlanarak sordu. "Biz de dönmek üzereydik."

"Ne kadar sürecek?"

"Hermes-" diye uyardı Hades.

"Zeus ikinizi de Olimpos'a çağırdı," diye açıkladı Hermes. "Konsey'i çağırdı. Ayrılığınızı görüşmek istiyorlar."

"Ayrılığımız mı?" Persephone şaşırarak sordu. Hades'ten Hermes'e baktı. "Daha acil sorunlar yok mu? Triad'ın bir tanrıçayı öldürüp diğerine saldırması gibi mi?"

Elbette daha önemli şeyler de vardı ama Zeus Triad'ın Olimposlular için bir tehdit oluşturmadığı görüşündeydi.

Diğer yandan Demeter'in fırtınası.

Bu durum devam ettikçe ve ölümler arttıkça, ölümlüler Olimposlulara tapınmaları gerekip gerekmediğini sorgulamaya başladılar. Daha az tapınma, güçte bir değişim anlamına geliyordu.

Hermes, "Size Zeus'un Konsey'i çağırmasının tek bir nedenini söyledim," dedi. "Bu diğer meseleleri tartışmayacağımız anlamına gelmiyor."

"Birazdan geliyorum, Hermes."

Hermes başını salladı, bakışları Persephone'ye kayarken sertleşti ve yumuşadı. "Sonra görüşürüz Sephy," dedi ve gözden kayboldu.

Persephone'nin Hades'e düşman olması uzun sürmedi. "Bunu Hermes'in yüzüne sen mi yaptın?"

"Soruyorsun ama yine de biliyorsun," diye cevap verdi hayal kırıklığıyla. "Sen-"

"Ben yaptım." Sinirlenmek istememişti ama bu tartışılacak bir konu değildi. O ve Hermes ilahi sonuçları olan ilahi bir anlaşma yapmışlardı. "Cezası daha kötü olabilirdi. Bazı yasalarımız

kutsaldır Persephone ve Hermes'in yüzüne olanlar için suçluluk duymadan önce, sen bilmesen bile onun sonuçlarını bildiğini unutma."

Onun azarlamasının ağırlığı altında ezildi ve bu Hermes'in yüzüne duyduğu öfkeden daha kötü hissettirdi.

"Bilmiyordum."

Tanrılar. Bunu hiç doğru yapamadı.

Onu kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Şu anda tartışmaları ya da birbirlerini incitmemeleri gerekiyordu. Zeus onu geleceklerini tartışmak üzere Konsey'e çağırmıştı ki bu uzun zamandır korktuğu bir şeydi. Olsa olsa, kıyamet kopmadan önceki bu son birkaç dakikanın tadını çıkarmaları gerekirdi.

"Özür dilerim. Seni rahatlatmak istemiştim."

"Biliyorum. Bana sürekli bir şeyler öğretmek zorunda olmak zor olmalı."

"Öğretmekten asla yorulmam," dedi. "Hayal kırıklığım başka bir yerden geliyor."

"Belki yardımcı olabilirim... eğer bana daha fazlasını anlattırsanız," dedi.

Ona daha fazlasını anlatmak, onun için fazla öfkeli, fazla intikamcı, fazla zalim olma korkusuyla başa çıkmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Sözlerimin yanlış anlaşılmasından ve niyetimi barbarca bulmanızdan endişe ediyorum."

"Özür dilerim," dedi. "Sanırım tanıştığımızda sana bu korkuyu ben verdim." "Hayır, senden önce de vardı ama sadece seninle tanıştığımda önem kazandı."

Onu sessizce inceledi ve sonra şöyle dedi: "Hermes'in cezasını anlıyorum. Rahatladım."

Kabul etmekte tereddüt etse de sözlerini takdir etti.

Onun alnından öptü, söz verdikleri saati geçirmiş olmayı diledi - karşılaşacakları şey düşünüldüğünde şimdi daha da fazla.

Geri çekildi.

"Konsey'e kadar bana eşlik etmek ister misiniz?"

"Ciddi misin?" diye sordu, şaşırmış ve biraz da kuşkulandı.

"Şartlarım var," dedi adam ve kadın kaşlarını *elbette dercesine* kaldırdı.
"Ama Olimposlular bizi tartışacaksa, senin de orada olman adil olur."

Daha önce onu dışladığı için kendini suçlu hissettiği için çok minnettar görünüyordu ama bunu duyması gerekiyordu çünkü bu onu kızdıracaktı ve onun öfkesine ihtiyacı vardı.

"Gelin. Hazırlanmalıyız," dedi ve Yeraltı Dünyası'na gitmek üzere adadan ayrıldılar.

BÖLÜM XXIX

DIONYSUS

Dionysos okyanustan biraz daha su almak ve kahvaltı için uygun bir şeyler bulmak üzere kulübeden ayrılmıştı. Döndüğünde Ariadne bacaklarını karyolanın kenarından sarkıtmış oturuyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha iyi," dedi, bakışlarını onunkilerden ayırmadan. Gözleri sıcaktı ve adamın kanını kaynatıyordu.

Boğazını temizledi ve elindeki sepeti havaya kaldırdı. "Umarım incir seviyorsundur," dedi. "Çünkü yiyecek başka bir şey yok."

"İncir iyidir," dedi adam sepeti ayaklarının dibine koyup önünde diz çökerken.

Bu hareket daha samimi hissettirdi, çünkü kız tüm bu süre boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu.

"Bacağına bir bakayım," dedi Dionysos.

Onun direnmesini bekliyordu ama battaniyeyi geri çekti ve bugün çok daha az kızgın olan yarasını görmesine izin verdi. Elini kalçasının altından geçirdi ve diğer elini kalçanın üzerinde gezdirdi, sihrini kullanarak kesiği hiçbir iz kalmayana kadar iyileştirdi ve onardı.

"Eğer beni iyileştirmek için sihrini kullanabiliyorsan," dedi adam ellerini ondan çekerken, "bu adadan ışınlanamaz mıyız?"

"Poseidon'un diyarına ışınlanmam mümkün değil," dedi.

Sadece üçü izin almadan diyarlara ve diyarlardan ışınlanabiliyordu. Tek istisna Hermes'ti.

"Bizi bu adadan çıkarabilsem bile," dedi ayağa kalkarak, "ayrılmadan önce bir borcu yerine getirmeliyim."

"Borç mu?"

"Yaşlı bir adam bizi denizden çıkardı ve beni bu kulübeye götürdü. Karşılığında bir tepegöz öldürmeyi kabul ettim."

Yaşlı adamın bir tanrı olduğundan oldukça emindi ama tam olarak kim olduğunu bilmiyordu.

Ariadne'nin gözleri büyüdü. "Neden?"

Dürüstçe cevap verdi. "Çünkü seni hayatta tutmak için her şeyi yapmaya hazırdım."

Adam, kızın giysilerini kuruması için serdiği ocağa doğru ilerlerken aralarında ağır bir sessizlik vardı. Çok iyi durumda değillerdi ama hiç yoktan iyiydiler. Onları topladı ve ona getirdi.

"Giyin," dedi.

"Neden?"

"İstersen çıplak kalabilirsin," dedi. "Seni bu adada dolaşırken izlemekten kesinlikle keyif alacağım."

Kadın ters ters baktı ve adam, aralarında oluşmakta olan gerilimin aniden yeniden tanıdık gelmesiyle rahatladı.

"Ya senin bir tepegözü öldürmeni izlemek istemiyorsam?"

"O zaman gözlerini kapatabilirsin," dedi. "Ama burada kalmıyorsun."

"Kalabilirim-"

"Bana kendi başının çaresine bakabileceğini söyleme," diye tersledi. "Poseidon'un topraklarının ortasında, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir adadayız. Gözümün önünde sana tecavüz etmek istedi. Seni parçalara ayırıp bana yedirmekle tehdit etti. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Kadın itiraz etmedi ve onu şaşırtacak şekilde, arkasını dönmesini de beklemedi. Battaniyeleri itti ve çırılçıplak soyunup üstünü değiştirdi. Adam şaşkınlıkla izledi, gözleri onun mükemmel vücudunu tarıyordu. Çok güzeldi ve onun tadına bakma düşüncesiyle ağzı sulandı.

Onun kendisine baktığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Eğer fark etseydi, onu tersleyeceğinden ya da arkasını döneceğinden emindi. Ne olduysa oldu, bakışlarını ayırmayı başardı ve yiyecek ve su toplarken büyüyen ereksiyonunu söndürmeye odaklandı.

Ancak çabaları boşunaydı ve yaşlı adamın kulübesinden ayrılıp koyunları aramaya başladıklarında giderek artan uyarılmışlığının daha fazla farkına vardı.

"Nereye gidiyoruz?" Ariadne sordu.

Yaklaşık bir saattir sabit bir eğimde yürüyorlardı ve kız geride kalmıştı.

"Yukarı," diye yanıtladı.

Sessizliği onu endişelendirdi ve yüzüne doğru uçan bir inciri görmek için tam zamanında arkasına bakmak için durakladı.

Dionysos onu yakaladı ve gözlerini kısıtı. "Bir şeyleri fırlatmak hiç hoş değil."

"Kibar olmaya çalışmıyordum," diye tısladı.

İçini çekti ve sonra ona doğru indi. Boynundaki su derisini çıkardı ve ona uzattı.

"Nerede olduğumuzu görebilmemiz için yüksekliğe ihtiyacımız var," dedi şişeden bir yudum alırken.

"Sadece nerede olduğumuzu görmek için bu dağın tepesine kadar çıkmak mı istiyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Evet. Düz arazide kalmaya ne dersin?" Dionysos bakakaldı. "Yükseklikten korkuyor musun?"

"Hayır," diye tersledi.

Gülümsedi. "Öylesin."

"Değilim!"

"Ben de."

"Kapa çeneni!"

Dionysos güldü ve onu itti. Dionysos bu itiş için hazırlıklı değildi ve bu onu yere düşürdü. Ariadne de onun gerçekten düşmesini beklemiyor olmalıydı, çünkü ayağını kaybetti ve onun üzerine düştü. Ona doğru eğildi, dudakları onunkinden birkaç santim ötedeydi, elleri göğsündeydi.

"Gülmeyi kes," dedi ama adam gülmeye başlamıştı bile.

Sadece vücutlarının birleştiği yere, sikinin onun kalçaları arasında kabardığı yere odaklanmıştı.

Bakışları birbirine değdi ve sonra gözleri adamın dudaklarına kayd ve kadın sessiz ve hararetli bir fısıltıyla onun adını söyledi.

Önce kimin hareket ettiğinden emin değildi ama dudakları birbirine çarptı ve dilleri tekrar çarpıştığında inledi. Kahretsin, bunun için açlık çekiyordu, onun için. Asla yeteri kadar alamamıştı. Kız onun kanında vardı, damarlarını dolduruyordu, öylesine keskin bir bağımlılıktı ki, onu arzuluyordu.

Yuvarlandı, onu altına sıkıştırdı ve kalçalarını onunkilere sürttü.

"Evet," diye nefesini ağzına verdi ve vücudu canlı ve elektrikli hissetti.

Bunun gerçekleştiğine inanamıyordu.

Ve sonra, aniden, korkunç bir feryat onları parçaladı.

Dionysos Ariadne'nin üzerinden yuvarlandı, bakışları beyaz ve yuvarlak bir şeyin havada süzüldüğü gökyüzüne gitti. Dionysos ilk başta bunun bir kaya olduğunu düşündü ama... çılgılık atıyordu.

"Bu... lanet bir *koyun* mu?" Ariadne sordu.

Birbirlerine baktılar ve sonra bir patlama sesi havayı doldurdu ve yer sallanmaya başladı. Gölgenin çok yukarısında, koyunların peşinden koşuyor gibi görünen Tepegöz'ü gördüler.

"Sanırım yemeğiyle oynamayı seviyor," dedi Dionysos, gözlerini deviren Ariadne'ye bakarak. "Ne?"

Hiçbir şey söylemedi ama dağın yamacından aşağı inmeye başladı. "Nereye gidiyorsun?"

"Artık yukarı çıkmamıza gerek yok, değil mi?"

Buna şiddetle karşı çıktı ama bunun nedeni çoğunlukla hâlâ sert olması ve tek rahatlama kaynağının neredeyse ondan kaçmak olmasıydı.

Lanet olası aptal koyunlar.

"Nereye gittiğini bile bilmiyorsun," diye seslendi Dionysos birkaç adım önde yürüyen Ariadne'ye.

Kızın dağın yüksekliğinden daha fazlasından kaçtığı izlenimine kapıldı. Aralarında olanlardan, olayların bu kadar çabuk tırmanmasından kaçıyor.

Ondan kaçıyor.

"Seni tepegözüne götürüyorum," dedi.

Sırıttı. Son bir saat boyunca onun önderlik etmesine izin vermişti. Dağlık arazinin dibine geldiğinde, tepegöz ve koyunların olduğu yöne doğru ilerlemeye başlamıştı. Sorun, tepegözün devasa olması ve adımlarının ayak değil mil olmasıydı.

"Sence bu ormandan çıktığımızda tepegöz hâlâ orada olacak mı?"

"Borcu olanın sen olduğunu düşünürsek, bunun benim sorunum olduğundan emin değilim." "Borcum olmasının sebebinin sen olduğunu düşünürsek, bence bu senin sorunun."

Bu sözleri gerçekten kastetmemişti ve onu incittiğini söyleyebilirdi çünkü dağdan ayrıldıklarından beri ilk kez adımları duraksadı.

"Ben... Demek istediğim bu değildi," dedi Dionysos.

Ariadne'nin Poseidon'un yatında başına gelenlerin kendi suçu olduğunu düşünmesini istemiyordu. Poseidon'un kendisine saldıracağından endişe etmemeliydi, ama şimdi, dünya onun gücüne değer verdiği ve uzun zamandır verdiği için, ondan asla güvende olamayacaktı.

"Sanırım ikimiz de ne demek istediğini biliyoruz," dedi.

"Ben yapmadım-" Durakladı, hayal kırıklığına uğramıştı. "Neden her şeyi berbat ediyorum?" Bir adım tereddüt etti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Nerede olduğumuza bir bak," dedi çevresini işaret ederek. "Hepsi sana Medusa'yı bulacağımıza söz verdiğim ve onu hiç bulmamamızın daha iyi olacağı ortaya çıktığı için. Hades'in ophiotaurus'u aramasına yardım etmeye devam etmeliydim. Theseus'a giden başka bir yol olurdu."

Ariadne durakladı ve ona doğru döndü, hemen arkasında bir sıra ağaç vardı. "Şu ophio... ne?"

"Ophiotaurus," diye açıkladı. "Bu yarı boğa, yarı yılan bir yaratık ve muhtemelen sonumuz olacak. Yani yaptığım her şey boşa gidecek."

"Bulundu mu?" diye sordu. "Ophiotaurus mu?"

"Henüz değil," dedi. En azından onun bildiği kadarıyla.

"O zaman hiçbir şey boşa gitmedi," dedi.

Bir an birbirlerine baktılar ve onun sözleriyle rahatlayan göğsü tuhaf hissetti. Kadın ondan uzaklaştı ve ağaçların arasından geçerek çığlık attı.

"Ari!"

Dionysos onun peşinden koşmaya başladı ve ayaklarının altındaki zemin kayınca şaşırdı. Öne doğru düştü ve sığ bir vadinin kenarından aşağı yuvarlandı. Büyük bir kayaya çarparak durdu ve inledi. Yakınlarda, Ariadne kolunu göğsüne doğru tutarak doğruldu.

Dionysos'un yan tarafındaki acı dindiğinde, onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen iyi misin?"

"Sanırım... kolumu incittim."

Dionysos'un rengi soldu ve ona doğru ilerleyerek önünde diz çöktü. Elini eline alıp bileğini ve ön kolunu yokladı. Yüzü buruşsa da kırık görünmüyordu. Onun da kendisi kadar sert düştüğünü ve muhtemelen ağrıyacağını bildiği için gücünün ona yayılmasına izin verdi.

"Bunu ne önleyebilirdi biliyor musun?" dedi, çalışırken ona bakarak.

"Siktir git, Dionysos," dedi gözlerini devirerek.

Kıkırdadı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Etraflarına baktı ve aslında devasa bir kanyona inen bir uçurumun kenarında durduklarını fark etti. Aşağıdaki vadide, yeşil tepelerin arasında birkaç koyun otliyordu.

"Pekala," dedi Ariadne. "Size koyun buldum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXX

HADES

Hades, kollarında Persephone ile Lampri adasından ayrıldı ve onu sarayının çok altında bulunan cephaneliğine götürdü. Burası antik ve modern silahlar, kalkanlar ve zırhlarla doluydu. Aynı zamanda, Tepegöz Brontes ve iki kardeşi Steropes ve Arges tarafından yapılan üç büyük silahtan biri olan Karanlığın Miğferi'ni de burada saklıyordu. Zeus'un şimşegi ve Poseidon'un yaralayabilen mızrağının aksine, Hades'in miğferinin büyüğü çok daha incelikliydi ama daha az güçlü değildi.

"Bu..."

"Bir cephanelik," dedi Hades.

Persephone'nin odayı tarayışını izledi, gözleri zırhının sergilendiği tam merkeze sabitlenmişti. Zırha yaklaştı ve parmaklarını zırhın dibinde duran dümenin üzerinde gezdirdi.

"Bunu giymeyeli ne kadar oldu?" "Bir süredir."

Titanomachy ve Gigantomachy'den beri - Titanlar ve Devlere karşı yapılan savaşlar.

"Tanrılarla savaşmadığım sürece buna ihtiyacım yok," diye açıkladı, muhtemelen Olimposluların dahil olduğu en son savaş olan Büyük Savaş'ı düşündüğünü biliyordu.

"Ya da seni öldürebilecek bir silaha karşı," dedi Persephone dikkatle.

Kadının etrafından dolaştı ve miğferini aldı.

"Bu Karanlığın Miğferi. Takan kişiye görünmez olma yeteneği kazandırır," dedi ve başka yetenekler de kazandırsa da şu anda sadece bir güç önemliydi. "Titanomachy sırasında sikloplar tarafından benim için yapıldı."

"Bu miğfere neden ihtiyacın var? Güçlerinden biri görünmezlik."

"Görünmezlik, zaman içinde güçlendikçe kazandığım bir güç." O da giderek daha fazla tapınan kazanmıştı. Sonra sırtıttı. "Bunun dışında, savaş sırasında başımı korumayı tercih ederim."

Miğferi eline alıp yakından incelerken hiç de eğlenmiyordu. Kadının miğferin yüzeyindeki izlere odaklandığını biliyordu; aldığı her darbe için bir tane.

"Konsey'deyken bunu giymeni istiyorum."

Kız şaşkınlıkla ona baktı. "Neden?"

"Konsey Olimposlular içindir ve sizi kardeşlerimden herhangi biriyle tanıştırmaya hevesli değilim, özellikle de bu şartlar altında. Söylenen her şey hoşunuza gitmeyecektir."

Ve dümen, dinlerken fark edilmemesini sağlayacaktı. "Ağzımın nişanımızı sabote edeceğinden mi endişeleniyorsun?"

Onun kemerli yorumuna gülümsedi.

"Oh, sevgilim, ağzının sadece onu geliştireceğine inanıyorum."

Birbirlerine baktılar ve sonra kadının bakışları adamın sikine kaydı. Kadın kaşlarını kaldırdı.

"Çıplak mı konseye gideceksiniz lordum? Eğer öyleyse, izlemekte ısrar ediyorum." "Bana böyle bakmaya devam edersen Konsey'e hiç gitmeyeceğiz," dedi.

dedi, her ne kadar nefret etse de bu ziyaretin gerekli olduğunu biliyordu.

Büyüsünü çağırdı ve ikisini de giydirdi. "Hazır mısınız?" diye sordu.

Konuşmadı, ama onun elini tuttu ve Yeraltı Dünyası'ndan Olimpos'a doğru yola çıktılar, yüksek seslerle titreşen gölgelerde göründüler.

"Bu fırtına sona ermeli, Zeus!" Hestia dedi ki. "Tarikatım rahatlamak için yalvarıyor."

"Fırtınanın dindiğini görmeye pek hevesli değilim," dedi Zeus. "Ölümlüler çok cüretkâr oldular ve onlara bir ders verilmesi gerekiyor. Belki de donarak ölmek onlara dünyalarını kimin yönettiğini hatırlatır."

Persephone başını Hades'e doğru çevirdi, gözleri hayal kırıklığıyla kısılmıştı. Zeus'un sözlerinin sorunlu doğasının farkındaydı. Her ölümlünün tanrılara karşı duyduğu hayal kırıklığının kökeninde bunlar vardı.

Bir parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti ve miğferi ondan alıp başının üzerine geçirdi. Çok büyüktü ve tam oturmuyordu ama büyü işe yarayacaktı ve önemli olan da buydu. Parmaklarını öptü ve sonra onu gölgelerin arasında bıraktı.

Işınlandı.

"Onlara sana -hepimize- duydukları nefretten başka bir şey hatırlatmayacaksın," dedi Hades, Olimpos tahtlarının yayının ortasında belirip Zeus'un yanındaki kendi tahtına doğru yürürken.

"Hades." Zeus'un sesi gök gürültüsü gibi gürledi.

Ziyaretlerinden bu yana ruh hali düzelmiş gibi görünmüyordu ve bu toplantının Hades'in Persephone ile ilişkisini tartışmak için düzenlendiği düşünülürse, bu iyiye işaret değildi.

"Anladığım kadarıyla Hades," dedi kendi tahtına uzanmış olan Ares, "fırtına senin suçun. Aletini Demeter'in kızımdan uzak tutamadın."

"Kapa çeneni, Ares," diye tersledi Hermes.

"Neden yapsın ki?" diye sordu Artemis. "O doğruyu söylüyor."

"Milyonlarca başka kadınla yatabilirdin ama sen bir tanesiyle kalmayı seçtin," dedi Ares, sesinde eğlenme eğilimi vardı. "Ve senden insanlığı sevdiğinden daha çok nefret eden bir tanrıçanın kızıyla."

"Bu amcık altın olmalı," dedi Poseidon.

Hades'in parmaklarının ucundan dikenler fırladı ve onları tahtının kollarına sapladı. Sesi alçak ve tehditkârdı. "Ben

Persephone hakkında tek kelime etmeye cüret eden her tanrının ipini bizzat keseceğim."

"Buna cesaret edemezsin," dedi Hera, sanki onun tehdidinin boş olduğunu düşünüyormuş gibi. "Kader'in iradesi dışında bir tanrıyı öldürmenin sonuçları korkunç olur. Sevgili tanrıçanı kaybedebilirsin."

Hades pençeli parmaklarının ucuyla demir tahtına vurdu ve bakışlarını Evlilik Tanrıçası'na dikti. Konuşmadı ama meydan okuması açıktı: Deneyin *ve ben de bu dünyanın sonunu* getireyim.

Bunu izleyen sessizlik gergindi ve ancak Athena konuştuğunda hafifledi. "Gerçek şu ki kar fırtınası büyük zarara yol açıyor."

"O halde Demeter'in öfkesini dindirecek çözümleri tartışmalıyız," dedi Hades. "Hiçbir şey onu saldırısına son vermesi için ikna edemez. Seni kızından ayırmak istiyor," dedi Hera. "*Bu* söz konusu bile olamaz."

"Kız seninle birlikte olmak istiyor mu? Onu seninle vakit geçirmeye zorlamak için bir sözleşmeyle tuzığa düşürdüğün doğru değil mi?"

Bakışlarıyla tanrıçayı yakmak istiyordu. Yengesi cesaretini toplamıştı. Belki de Theseus'la olan ittifakını bildiğinin ona hatırlatılması gerekiyordu, ama o daha konuşmadan Hermes araya girdi.

"O bir kadın ve Hades'i seviyor. Bunu gördüm."

"Yani iki tanrının gerçek aşkı için binlerce kişinin hayatını feda mı etmeliyiz?" Artemis'in sesinden küçümseme damlıyordu. "Saçmalık."

Tanrıça, büyük bir aşkın trajik kaybı da dahil olmak üzere ikizi Apollon ile çok şey paylaştı. Artemis için bu, Truva Savaşı sırasında kendi adına kurban edilen prenses Iphigenia'ydı.

Hades, "Buraya Konsey aşk hayatımı tartışsın diye gelmedim," dedi.

"Hayır, ama ne yazık ki aşk hayatınız dünyayı kasıp kavuruyor."

"Sikin de öyle," diye karşı çıktı Hades, gerçi taşakları olmadığı için bu konu muhtemelen hassas bir konuydu. "Ve kimse bu konuda Konsey'i aramadı."

"Siklerden ve neden oldukları sorunlardan bahsetmişken," diye söze girdi Hermes. "Kimse senin yavrularının yol açtığı sorunlardan bahsetmeyecek mi? Tyche öldü. Biri bize saldırıyor... bizi öldürmeyi başarıyor... ve siz Hades'in aşk hayatı hakkında tartışmak mı istiyorsunuz?"

"Demeter'in fırtınası devam ederse endişelenecek bir şeyimiz kalmayacak," diye tersledi Artemis. "Ölümlüler donup kalacak. Her şey yeniden Pompei'ye dönecek."

"Olabilecek en kötü şeyin Demeter'in gazabı olduğunu mu düşünüyorsun?" Hades, sesi odadaki havayı titreterek sordu. "Sen benimkini bilmiyorsun."

Triad'a karşı birlik olmaları gerektiği düşünüldüğünde, Olimposlu dostlarına savaş ilan etmenin akıllıca bir hareket olmadığıнын farkındaydı ama onu Persephone'den koparmakta ısrar ederlerse, sonuçlarına katlanacaktı.

Sonra Persephone'nin sihrini bahar gökyüzünden süzülen bir parça güneş gibi hissetti.

Kahretsin, diye düşündü adam kız tahtlarını çevreleyen gölgelerin arasından çıkıp görüldüğünde. Büyüleyiciliğini bırakmış ve gerçek formunda duruyordu, bir tarladaki kır çiçekleri gibi güzellik saçıyordu. Adını söyledi ve özür dileyen küçük bir gülümseme sunarak bakışlarını onun üzerinde tuttu.

Muhtemelen onun büyüünü hissedebiliyordu. Onunkini çevrelemişti, bir şeyler ters giderse onu alıp götürmek için kanatlarda bekliyordu.

"Vay, vay, vay," dedi Zeus tahtında öne doğru eğilerek. Hades yanağının iç kısmını ısırды, midesinde sıcak bir öfke dalgası kıvrıldı. "Demeter'in kızı."

"Öyleyim," dedi bakışlarını önce sağa sonra sola çevirerek. "Çok fazla soruna neden oldun," dedi Zeus.

Gözleri parladı ve Hades onun bariz hayal kırıklığını eğlenceli buldu.

"Sanırım annemin pek çok soruna neden olduğunu kastediyorsunuz," dedi. "Yine de Hades'i cezalandırmaya niyetli görünüyorsunuz."

Zeus arkasına yaslandı ve omuz silkti. "Ben sadece bir sorunu mümkün olan en basit şekilde çözmeye çalışıyorum."

"Demeter sadece bir fırtınadan sorumlu olsaydı bu doğru olabilirdi, ama onun yarı tanrılarla birlikte çalıştığına inanmak için nedenlerim var."

"Hangi sebepler?"

"Tyche'nin öldüğü gece oradaydım. Annem oradaydı. Onun büyüsunü hissettim."

"Belki de seni almak için oradaydı," dedi Hera, suçlamasını reddetmek istercesine elini havada sallayarak. Hades, Triad'ın başarılı olmasını istemek için her türlü nedene sahip olduğu düşünülürse, onun da umduğu şeyin bu olduğunu hayal etti. "İlahi yasalara göre hakkı olduğu gibi. O senin annen."

Persephone, "Madem kararlarımızı arkaik yasalara dayandırıyoruz, o halde aynı fikirde değilim," dedi.

Hades'in dudakları kıvrıldı.

"Hangi gerekçeyle?" Hera karşı çıktı.

"Hades ve ben sevişiyoruz," dedi Persephone kesin bir ifadeyle. "İlahi yasaya göre biz evliyiz."

Hermes'in kahkahası boğazında düğümlendi. Hades onu süzdükten sonra gözlerini Zeus'a dikmiş olan Persephone'ye döndü. Kardeşinin onun ilgisinden hoşlandığını ve ona hitap etmek zorunda olduğunu bilmek hoşuna gitmemişti.

"Tyche'yi zapt eden annemin büyüsyüdü," dedi tekrar. "Bu doğru mu Hermes?" diye sordu Zeus.

"Persephone asla yalan söylemez," diye yanıtladı tanrı.

"Triad gerçek bir düşmandır," dedi Persephone hızla. "Onlardan korkmak için nedeniniz var."

Birkaç Olimposlu güldüğünde Hades şaşırmadı.

"Az önce ne dediğimi duymadın mı?" Persephone kızgın bir şekilde sordu.

Poseidon, "Harmonia ve Tyche tanrıça, evet, ama onlar Olimposlu değil," dedi.

"Eminim Titanlar da senin için aynı şeyi düşünmüşlerdir. Ayrıca, Demeter bir Olimposlu."

"Beni devirmeye çalışan ve bunu başaramayan ilk kişi o olmayacak," dedi Zeus, Hera'ya doğru bakarak.

"Bu farklı," dedi Persephone. "İttifaklarını tanrıdan çok ölümlü olduklarına inandıkları bir grup insana kaydırmaya hazır bir dünya var ve annemin fırtınası kararı zorlayacak."

"O halde asıl meseleye dönüyoruz," dedi Hera. "Sen."

"Eğer beni anneme geri verirsen, gerçek bir sorun haline geleceğim," dedi Persephone. "Sefaletin, umutsuzluğunun, mahvoluşunun sebebi ben olacağım. Söz veriyorum, zehrimi tadacaksın."

Hades sert ve hazır bir şekilde oturuyordu. Büyüsü Persephone'ninkini okşadı, onun ışığını tüketmeye hazır bir karanlık.

Bir süre sonra Zeus konuştu.

"Ne yapmayacağımızı söylüyorsunuz ama ne yapmamızı isterdiniz? Dünya annenizin yarattığı bir fırtınanın altında acı çekerken mi?"

"Dakikalar önce dünyanın acı çekmesini izlemeye hazır değil miydin?" Persephone sordu ve Hades'in içi burkuldu ama kardeşini çağırdığı için onu daha çok seviyordu. Her ne kadar buna ihtiyaç duymalarından nefret etse de, meydan okuma onun lehine devam ediyordu.

"Bunun devam etmesine izin vermemizi mi öneriyorsun?" Hestia sordu.

"Fırtınanın kaynağını cezalandırmanızı öneriyorum," dedi Persephone.

"Unutuyorsun. Hiç kimse Demeter'in yerini tespit edemedi."

"Burada her şeyi gören bir tanrı yok mu?"

Gülüşmeler oldu.

"Helios'tan söz ediyorsun," dedi Artemis. "O bize yardım etmeyecek. Size yardım etmeyecek, çünkü siz Hades'i seviyorsunuz ve Hades onun sığırlarını çaldı."

Şu anda onlara yardımı dokunacak olsa bile bu seçiminden henüz pişmanlık duymamıştı.

Persephone'nin bakışları Zeus'tan ayrılmadı.

"Sen Tanrıların Kralı değil misin? Helios senin lütfunla burada değil mi?"

"Helios Güneş Tanrısıdır," dedi Hera. "Onun rolü önemlidir - küçük bir tanrıçanın saplantılı aşkından daha önemlidir."

"Eğer o kadar büyük olsaydı, dünyayı kasıp kavuran kar fırtınasını eritemez miydi?"

"Yeter!" Zeus tersledi. Hades'in büyüü yaklaştı. "Bize düşünecek çok şey verdin tanrıça. Demeter'i arayacağız, hepimiz. Eğer Triad'la işbirliği içindeyse, bunu itiraf etsin ve cezasını çöksin. Ancak o noktaya gelene kadar, Hades'le evliliğin hakkındaki hükmümü bir süre daha erteleyeceğim."

Hades'in gözleri, ona ters ters bakan Hera'ya kaydı. Gerçekte Hades'in bunun Zeus'un evliliklerine izin vereceği anlamına geleceğine dair hiçbir umudu yoktu. Sadece Persephone'yi etkilemek için bu tavizi vermişti.

"Teşekkür ederim, Lord Zeus," dedi.

Hades onun dilindeki bu sözcüklerden nefret ediyordu.

Sonra Zeus ayağa kalktı ve bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Bu gece, Tyche'ye veda edeceğiz." Sonra ortadan kayboldu.

Hera takip ettim, ama değil önce döküm onu KATİL bakışlar Persephone üzerine.

"Sonra görüşürüz, Sephy!" Hermes dedi ki.

Ne zaman onlar vardı Yalnız, Hades sol onun taht ve kendini anlatmaya başlamış olan Persephone'ye yaklaştı.

"Özür dilerim. Gizli kalmamı istediğinizi biliyorum ama yapamazdım.

Onlar isterken olmaz-"

Geri çekilmeden önce onu sertçe öptü.

"Harikaydın," dedi. "Gerçekten."

"Beni senden alacaklarını düşünmüştüm," dedi sessizce.

"Asla," diye fısıldadı, bunu bir onaylama gibi tenine karşı söylüyordu ve belki de yeterince söylerse gerçekleşecekti.

Hephaistos Tyche'nin üzerinde yattığı ateşi yakar yakmaz Hades'in kolları Persephone'nin etrafında kenetlendi. Enerjisi karanlıktı, neredeyse kaotikti. Onun ne düşündüğünden emin değildi ama tahmin etmesi gerekirse, Tyche'nin sonu için kendini suçluyordu. Annesinin davranışları üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı düşünüldüğünde bu adil değildi ama narsistlerin doğası böyleydi.

Demeter, Persephone'ye annesinin kötü kararlarından kendisinin sorumlu olduğunu öğretmişti.

"Tyche'nin ölümü senin hatan değildi," dedi. Bunu yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissetti.

Persephone konuşmadı ve bunun ona inanmadığı için olduğunu biliyordu. Sessizliğin içinde ateş patlayıp cızırdıyor, lavanta ve yanık et kokusu havayı dolduruyordu.

"Tanrılar öldüklerinde nereye giderler?" Persephone sordu.

"Bana güçsüz bir şekilde geliyorlar," dedi. "Ve ben onlara Yeraltı Dünyası'nda bir rol veriyorum."

"Ne tür bir rol?"

"Bu, bir tanrı olarak hayatlarında onları neyin zorladığına bağlı. Tyche her zaman anne olmak istemişti. Bu yüzden ona Çocuk Bahçesi'ni hediye edeceğim."

"Onunla konuşabilecek miyiz? Ölüm şekli hakkında?" "Hemen değil," diye yanıtladı. "Ama bir hafta içinde." Gerçi Hades o zamana kadar çok geç olabileceğinden endişeleniyordu.

BÖLÜM XXXI

DIONYSUS

Dionysos ve Ariadne uçurumun kenarından aşağı inen dar bir patika buldular, ancak ilerlemeleri yavaştı çünkü Ariadne hala kabul etmeyi reddetse de yükseklikten korkuyordu.

"Seni taşıyacağım," dedi Dionysos.

"Hayır. Ya düşersen?"

"Düşmeyeceğim. Ben lanet olası bir tanrıyım," dedi sinirlenerek.

"Sanki bu etkileyici bir şeymiş gibi," diye tersledi.

"Seni *iyileştirdim*!"

"Yine de okyanusun ortasında bir adada mahsur kaldık çünkü Poseidon'un gücüyle rekabet edemezsiniz."

Dişlerini sıktı, sözlerinin canını yakmamasını diledi. Yeteneklerinin Deniz Tanrısı'yla kıyaslanamayacağını biliyordu ve son iki gün boyunca sık sık daha fazla güce sahip olsaydı, daha iyi olsaydı bunların hiçbirinin olmayacağını düşünmüştü.

Sözleri onu da en az onun kadar rahatsız etmişe benziyordu, çünkü omuzları düştü ve ellerini duvardan indirerek ona doğru yürüdü. Adam onun yaklaşmasını izledi, kız yaklaştıkça vücudunda bir sıcaklık hissetti.

"Özür dilerim," dedi.

Alaycı bir şey söylemek, öfkesini tekrar yüzeye çıkarmak istedi, çünkü bu daha rahattı, ama bunun yerine yanağına dokundu, parmaklarını teninde gezdirdi. Kız geri çekilmedi.

"Sanırım açsın," dedi.

Başını salladı ve sonra başını onun göğsüne yasladı. Adam onu kollarının arasına alırken ona karşı koymadı. Adam onu kayalık duvarda bir açıklık bulana kadar taşıdı; gece boyunca dinlenebilecekleri sığ bir mağara.

Ateş yakmak için odun toplamaya gitti. Döndüğünde, mağaranın arkasından sürükleyerek getirdiği büyük bir kütüğün üzerinde yan yana oturup incir yediler. Dionysos bu meyvelerden nefret etmiyordu ama ona seksi hatırlatıyorlardı ve son bir aydır umutsuzca arzuladığı kadına yakın oturduğu düşünülürse, onları yemek işkence gibiydi. Meyve özleri bal gibi tatlı, suları ise ince bir şurup gibiydi.

Parmaklarını emerek temizleyen Ariadne'ye baktı ve onun da muhtemelen böyle bir tada sahip olduğunu düşündü, ama sonra Ariadne konuştu ve düşünceleri geçmişinin ağırlığı altında ezildi.

"Ne kadar zamandır delilikle yaşıyorsun?" diye sordu. Dionysos yarısı yenmiş incirine baktı.

"Uzun bir süre," dedi, ki bu pek iyi bir cevap sayılmazdı ama doğrusu bilmiyordu. "Dünyayı dolaşacak kadar uzun... korkunç şeyler yapacak kadar uzun."

Hera böyle bir ceza verirken ne yaptığını biliyordu. Sebep olduğu dehşetin tamamen farkındaydı ama bunu durduramıyordu. Ülkeden ülkeye dolaşmış, vücudu kafayı bulmuş ve zihni coşkuyla dolmuş, dans etmiş ve içmiş, kendisi gibi çılgın olan takipçilerini de peşinden sürüklemişti. Yoluna çıkan ya da tanrısallığını sorgulayan herkes onun acı gazabıyla karşılaşılıyordu. Erkekleri kızları tarafından parçalanmaya mahkum etmiş, oğullarını öldürerek onları cezalandırmıştı. İnsanları ölüm noktasına kadar delirtmişti.

"Korkunçtu," dedi.

Kadının sözleri içini burktu ve aniden iştahı kaçtı. Meyveyi bir kenara bıraktı.

"Bunu yapmak istemedim," dedi ama başka ne yapacağını bilmiyordu. Poseidon'un oluşturduğu tehdit göz önüne alındığında bu daha iyi bir alternatif gibi görünüyordu.

"Seni suçlamıyorum," dedi, ama buna inandığından ya da bunun doğru olup olmadığından emin değildi. "Bu kadar uzun süre böyle yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Hiçbir şey söylemedi, bu tür bir konuşmaya girmemeyi tercih etti. Bu konu aklını gömülü tutmayı tercih ettiği yerlere götürdü.

Sessizdiler ve tek ses önlerinde yanan ve duvara gölgeler düşüren ateşin çıtırtısıydı.

"Neden dedektif oldunuz?" diye sordu.

"İnsanlara yardım etmek istedim," dedi.

"Peki ya şimdi?" diye ona baktı ama o gözlerini ateşe dikmişti.

"Sanırım bunun ne kadar zor olduğunu yeni öğrendim."

Bunu söylediğini duymak garipti - bunu istemeyen insanlara yardım etmenin zor olduğunu kabul etmek, özellikle de kız kardeşinden sorumlu hissettiği ve onu Theseus'tan kurtarmaya kararlı olduğu düşünüldüğünde.

"Bu adil değil," dedi Dionysos uzun uzun. "Adil olmayan ne?"

"O Theseus sana sahipti," dedi ve dürüstçe konuşurken ona bakamadı. "Seni hak etmiyordu. Hâlâ da hak etmiyor ama yine de kafanda o kadar çok yer kaplıyor ki."

Onun yerini almak için her şeyini verebilirdi; her gün her dakika zihnini doldurmak için.

"Özür dilerim," diye mırıldandı ve duraksadı. "Dinlenmelisin. Sen uyurken sana göz kulak olacağım."

"Uyumak istemiyorum," dedi ve sesinde adamın dikkatini çeken bir sıcaklık vardı. Birbirlerine baktılar ve aralarındaki hava kalın ve ağır geldi. Her zaman öyleydi ama bu bir şekilde daha farklı, daha keskindi. Onun arzusunu tadabiliyordu.

Sertçe yutkundu.

"O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Ne istediğini biliyordu -onu tanıdığı andan beri istiyordu- ama bu özlem onu kadının bir sonraki hamlesine hazırlamamıştı.

Eğildi ve onu bir kez öptü, dudakları onunkilere zar zor değiyordu. Bu iffetli bir öpücüktü ve onun daha fazlasını yapabileceğini biliyordu - bunu daha önce deneyimlemişti. Kız geri çekilmek istediğinde, adam da onu takip etti ve elini kızın başının arkasına koyarak ağzını kızınkiyle birleştirdi. Kız geri çekilmedi ve adam onu sertçe öptü, başından beri içinde biriktirdiği hayal kırıklığının her zerresini o na yönlendirdi.

İşte, diye düşündü, *seni bu kadar çok istiyorum.*

Ondan ayrıldığında, bunu çok ileri götüreceğini bildiği içindi, ama şimdi onunla yüzleşmek bir şekilde daha zordu, gözleri karanlık ve dudakları parlıyordu.

"Seni istiyorum," dedi.

Dionysos konuşmaya başladı ama hiçbir kelime çıkmadı. Tekrar denedi. "Daha önce düştüğünde başını çarpmadığına emin misin?"

"Aklım başımda, Dionysos," dedi, sesi sinirli bir hal almıştı. "Senden benimle seks yapmanı istiyorum. Beni istemediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi hemen. "Söylediğim şey hiç de bu değil. Siktir, Ari. Sadece emin olmanı istiyorum."

Onun bakışlarını tuttu. "Bunu ben istedim. Bunu istiyorum."

Sertçe yutkundu. Bu konuda neden bu kadar zorlandığından emin değildi. Onunla tanıştığından beri hayalini kurduğu her şey buydu.

"Neden ben?"

Cevabın açık olduğunu düşünüyor gibiydi çünkü kaşlarını çattı ve başını hafifçe salladı.

"Çünkü sen bana bakacaksın. Çünkü... sen benimle ilgilendin." Dionysos ne diyeceğini bilemedi. Bir yanı b u n u n gerçekleştiğine inanamıyordu, ne kadar istemiş olursa olsun, hayır

Bu konuda kaç kez fantezi kurmuş olursa olsun, kız onu sadece o olarak ne kadar sık tahrik etmiş olursa olsun...

Ayağa kalktı ve tişörtünü başının üzerine çekerek güzel, dolgun göğüslerini ortaya çıkardı. Pantolonu da onu takip etti ve birkaç muhteşem an boyunca, ateş ışığı ve gölge teninin üzerinde dans ederken, onun önünde tamamen çıplak durdu.

Aleti kalınlaştı ve zonkladı.

Kucağına doğru eğilirken ellerini adamın omuzlarına koydu.

"Dokun bana," diye fısıldadı, ellerini göğüslerine doğru yönlendirerek.

Ona itaat etti, yumuşak etini sıktı, parmaklarının meme uçlarının üzerinde hafifçe gezinmesine izin verdi, sonra onları ağzına çekti. Tüm bu süre boyunca, dikkatli ve yavaş bir şekilde onun boyuna süründü. Her bir hamle başının hızla dönmesine neden oldu ve ağzını onunkine doğru kaldırdığında, dilinin hamlesini vücudunun hareketiyle zamanladı.

"Harikasin," dedi adam, kadının ağzından uzaklaşarak. "Yukarı."

Onun karşı koymasına o kadar alışmıştı ki direnmesini bekliyordu ama bu sefer itaat etti ve ayağa kalktığı anda yüzü kadının ortasıyla aynı hizadaydı. Bukleleri koyu renkti ve onun seks kokusunu alabiliyordu. Bu koku ağzını sulandırdı.

Ellerinin kıcıncıdan aşağı kaymasına izin verdi ve bir uyluğunu, sonra da diğerini öperken bakışlarıyla buluştu, sonra da bir ayağını hâlâ oturduğu kütüğün üzerine koyması için ona rehberlik etti. Parmaklarını kızın açıklığı boyunca gezdirdi, teni ipek gibiydi, sıcak ve ılıktı ve başını kızın kalçalarının arasına gömüp diliyle kızın nemini topladığında, kızın tadı tıpkı lanet olası incir gibi ballı ve tatlıydı.

Ariadne klitorisini ovuştururken, dikkatinin çoğunu içindeki tek bir noktaya yönlendirirken, onun vuruşlarıyla birlikte nefes aldı, parmakları saçlarında sıkıldı. İkisi birlikte çalışırken yüz ifadesini izlemek için başını geri çekti, serbest bırakılmasını koalamak için eşit bir hızda hareket etti.

Kadın adamın parmaklarını sıkıca kavradı ve tüm vücudu titrerken elleri adamın omuzlarına kenetlendi. Dionysos onu serbest bıraktı ve ayağa kalktı.

Ayağa kalktı, kızın ağzını kendi ağzına yaklaştırdı, onu kendine doğru sertçe çekti, kızın sıcaklığını sikinde hissetmeye hazırdı. Onu kollarına aldı ve mağaranın sert zeminine götürmek istemediği için duvara doğru taşıdı.

Bunu hiç böyle hayal etmemişti ama onu bu şekilde tanıma fırsatını asla kaçırmayacaktı.

Onu öperken sırtını duvarın en pürüzsüz kısmına yasladı ve geri çektiğinde gözleri kor gibi yanıyordu. Bakışlarının etkisini göğsüne inen bir darbe gibi hissedebiliyordu. Onun kendisine her gün böyle bakmasını istiyordu.

"Soyun," dedi gömleğini çekiştirerek.

Adam onun vücudundan aşağı kaymasına izin verdi ve itaat etti ve gömleğini çıkarırken, pantolonunun düğmesine gitti, bacaklarından aşağı iterken önünde diz çöktü. Adamın pantolondan çıkmasını beklemeden elini sikinin üzerine kapadı ve ağzını onun ağzına dayadı.

Bir nefes aldı ve sonra inledi, bir elini duvara dayadı, diğerini saçlarına doladı.

Adamın sikinin ucuna odaklanırken bir yandan da sikinin uzunluğunu yumrukluyor, adam patlayacağını düşünene kadar nazıkçe sıkıyordu. Onu ayağa kaldırdı ve tekrar kollarına alırken ağzını onunkine çarptı. Kürek kemikleri duvarla buluşacak şekilde onu kaydırdı. Aleti kalçalarının arasındaydı ve onun sıcaklığına yaslanmıştı. Bu, karnının alt kısmının beklentiyle düğümlenmesine neden oldu.

"Nereye gelmemi istiyorsun?"

Bu çok romantik bir soru değildi ama yine de önemliydi ve onun içinde düşünemeyecek kadar kaybolmadan önce şimdi öğrenmeyi tercih ederdi.

"İçimde" diye cevap verirken dudakları onunkilere yaklaştı.

Nasıl hissettiğini tarif etmenin tek yolu başının dönmesiydi, sanki bunu daha önce hiç yapmamıştı, ama yapmamıştı, onunla değil ve bu açıklayamadığı şekillerde önemliydi. Onu yeterince kaldırmayı başardı, uyarılmasının başını onun açıklığına yerleştirdi ve sonra kıcını kavradı, onu olduğu gibi yaydı.

onun uzunluğundan aşağı kaydı. İkisi de inledi ve Ariadne'nin başı, adam onu ve kalçalarını hareket ettirirken duvara yaslandı.

"Tanrım, mükemmelsin," dedi ve öne doğru eğilerek önce ağzına, sonra çenesine, sonra da göğsüne bir öpücük kondurdu. Kendini çok *iyi* hissediyordu ve kasları bir elin onu sarsması gibi onun etrafında kenetlenmişti. Daha fazlasını isteyemezdi. Daha iyisini isteyemezdi.

Var olan tek şey oydu, evreninin merkeziydi ve bedenine ne kadar çok karşılık verirse, kendini o kadar güçlü hissediyordu.

"Siktir," diye inledi Ariadne, sesi adamın itişleriyle titreşiyordu. "Çok iyi hissediyorsun."

"Hayal ettiğin gibi mi?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldı, ellerinden biri göğüslerine doğru hareket etti ve adam kendine nasıl dokunduğuna hayret etti. "Tanrım, evet, evet, evet."

Sesi yükseldi ve vücudu onun etrafında sıkılaştı ve sonra bir anda serbest kaldı, aniden ellerinde ağırlaştı. Ama onu tutarken umursamadı, kalçalarını kendi boşalmasına doğru ilerletti ve boşaldığında başını boynunun kıvrımına bıraktı, bacakları titriyordu.

Düşüp onu da beraberinde götürebileceği korkusuyla uzun bir süre kıpırdayamadı ve sonunda onu ayağa kaldırdığında üşüdüğünü hissetti, paylaştıkları sıcaklık aniden kaybolmuştu. Ona bakarken, artık işleri bittiğine göre ne yapacağını bilmediğini fark etti.

Onu öptü mü?

"İyi misin?" diye sordu onun yerine.

"Evet," dedi kadın, sesi kısıktı.

Tereddüt etti.

Kahretsin, neden bu kadar zordu?

"Kıyafetlerini getireyim," diye mırıldandı ve gömleğini ve pantolonunu almak için ayaklarını sürüyerek uzaklaştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı adam elindekileri ona uzatırken.

Sessizce giyindiler ve sonra tıpkı sevişmeden önce olduğu gibi ateşin önünde yan yana oturdular. Onu hâlâ teninde hissedebiliyor, havadaki seks kokusunu alabiliyordu. Onun yanında nasıl hissettiğinin aşırı farkındaydı, hem yakın hem de çok uzak.

"Pişman mısın?" diye sordu aniden.

Gözleri irileşti ve adamın bakışlarına karşılık verdi.

"Hayır. Sen?" "Hayır," dedi adam. "Asla yapmayacağım."

Dionysos bir kolunu Ariadne'nin karnına dolamış halde uyandı. Diğer başının altındaydı ve uyuşmuştu. Seks yaptıktan sonra gergin ve garip bir sessizlik içinde oturdular. Aralarında olanlardan asla pişman olmayacağını söylediğinde ciddiymi ve sonrasında hayır demiş olsa da, bugün yeni bir gündü ve aralarında geçen her şeyi farklı bir ışıktaki görmesi mümkündü.

Bu şüphelerle bile onun güzelliğine hayret ediyor, ona uyanmış olduğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Kız kıpırdandığında göğsüne bir korku çöktü, kendini onun reddine hazırlamaya çalışırken midesinde çalkalanmaya başladı ama kız gözlerini açtığında onun elinden kurtulmadı, yüzünü ona döndü. Dün gece seks yaptıktan sonra olduğu gibi kafasının karıştığını fark etti. Artık elleriyle ne yapacağını bilmiyordu ama ellerinin nerede, kadının karnının alt kısmında yayılmış bir şekilde durduğunun farkındaydı.

"Günaydın," dedi.

Kadın sırttı, gözleri adamın dudaklarına kaydı. "Günaydın."

Bunun yeterli bir davet olduğunu düşündü ve onu öptü, dudakları yumuşakça onunkileri okşadı. Niyeti bunun yeterli olmasına izin vermektir ama kızın midesine sıcak bir pençe gibi inen coşkusunu hesaba katmamıştı.

Ağız genişledi ve adam onu daha derine aldı, dilleri çarpıştı. Kadın adamın gömleğini çekerek onu üstüne çekti ve adam da memnuniyetle buna boyun eğdi, kalçaları kadınıninkine yerleşti ve bu çılgın tutkuya daha da daldıklarında, adamın düşünceleri çılgına döndü - tekrar sevişeceklerdi.

Bu hayal edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Ani, keskin bir meleme onları ayırdı.

Dionysos bu sesin ne olduğundan emin değildi ama kalbini tam bir paniğe sürüklemişti ve Ariadne'den başını kaldırdığında mağaranın girişinde bir koyun gördü, dar gözbebekleri tedirgin edici bir şekilde onlara odaklanmıştı.

Ariadne kıkırdadı.

"Git buradan," dedi Dionysos, küçük bir çakıl taşını koyuna doğru fırlatarak. Koyun titrek bir çılgılık daha attı.

"Ona zarar vermeyin!" Ariadne ayağa kalkarken Dionysos'un göğsüne bastırdı.

Kesintiye uğradıkları için artık olabilecekleri geri kazanmanın mümkün olmadığını bildiğinden inlemek istedi.

"Sadece bir çakıl taşı olduğu için şanslı," dedi Dionysos. Bu, lanet olası bir koyun tarafından ikinci kez engellenişiydi.

Bu adadan nefret ediyordu.

Ariadne hayvana yaklaştıkça o da sırt üstü düşüp mağara tavanına baktı. Ariadne iyi biri olduğu için şanslıydı, çünkü eğer Dionysos hayvana ilk yaklaşan kişi olsaydı, dün Tepegöz'ün yaptığı gibi onu da adanın öbür ucuna fırlatacaktı.

Hayal kırıklığını atlatmaya çalışırken, sabah ışıyla dolu olan mağara karardı. Başını çevirdiğinde büyük bir gözün açıklığı kapattığını gördü ve ardından dev bir el dağın yan tarafına doğru ilerledi.

"Ariadne!" Tepegözün parmakları tarafından sarılan Ariadne çılgılık atarken Dionysos bağırdı. Canavar onu parçalayıp götürürken, mağaranın bazı bölümleri de onunla birlikte geldi ve yer ayaklarının altında sarsıldı. Dionysos thyrsus'unu çağırdı

ve düşen kayalardan kaçarak mağaranın kenarına doğru koştu, Ariadne'yi kurtarmak için havaya fırladı, ancak tepegözün diğer eli etrafını sardı. Parmaklarının altında sıkışan Dionysos, thyrsus'unun sivri ucunu tepegözün avucuna sapladı. Canavar çılgılık attı ve sonra onu uzağa fırlattı.

Havada uçtu ve toprağa çarptı, sanki vücudunun altında katı bir şey yokmuş gibi her katmanda ilerledi. Sonunda durup vücudunun açtığı delikten çıkmayı başardığında, Ariadne ve Tepegöz gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXXII

HADES

Okeanos bir aynanın karşısındaki sandalyeye oturdu.

Kıpırdamadan duruyordu, başı geriye yaslanmıştı, göğsü Afrodite'in kalbini çaldığı yerden açıktı. Hades'in bildiği kadarıyla, Aphrodisia Kulübü'ndeki o geceden beri onu ya da Hephaistos'u görmemiş olmasına rağmen, kalp hâlâ ondaydı.

"Ayna ne için?" Hermes sordu.

Hades yansımada Hermes'in bakışlarıyla karşılaştı. "Böylece Okeanos onun işkencesini izleyebilir."

"Tuhaf," dedi Hermes ve sonra dönüp yarı tanrıya baktı. "Umarım onu parçalara ayırırsın."

Hades tanrıya baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Ve sen de benim bir psikopat olduğumu söylemiştin."

"Tyche'nin boynuzlarını kafasından kopardı," dedi Hermes.

Hades gözlerini kıstı.

"Uyan," diye emretti ve adam soluk soluğa bir nefes aldı, ancak göğsü kalbinin olması gereken yerde tıkırdıyordu. Hades'in beklediği gibi gözleri aynadaki yansımasına takılana kadar şaşkın şaşkın etrafına bakındı. Sonra bakışları Hermes'e, oradan da Hades'e kaydı.

"Bırakın beni!" Okeanos talep etti.

Hermes kıkırdadı. "Onu dinle. Sana hükmedebileceğini sanıyor." "Bu ne cüret," diye öfkелendi Okeanos. "Ben Zeus'un oğluyum!"

"Ben de öyle," dedi Hermes. "Övünülecek bir şey değil, inan bana."

"Kardeşimi devirmek istiyorsun ama sanki bu seni koruyacakmış gibi onun adını kullanıyorsun," dedi Hades. "İkiyüzlülük."

"Konuşacak tek kişi sensin, *Ölüm Tanrısı*," diye öfkelendi Okeanos.

Hades yarı-tanrının tertemiz yüzüne bir darbe indirdi, kemikler yumruğun altında kaldı. Baş geriye düştü ve yıkık burnundan kan aktı.

"Bu," dedi Hades, elindeki kanı silkeleyerek, "benim unvanım değil. Benim krallığımda olduğunuzu hatırlarsanız iyi edersiniz."

Okeanos kana ve harap olmuş yüzüne rağmen gülümsedi. "Tüm yapabildiğin bu mu?" diye sordu. "Suratına basit bir yumruk mu?"

Hermes Hades'e sinirli bir bakış attı. Hades onun ne düşündüğünü biliyordu. *-Sana onu lime lime etmeni söyledim.*

Hades bu işin sonuna gelmeyeceğinden o kadar da emin değildi. "Devam et," dedi yarı tanrı. "Elinden gelenin en kötüsünü yap."

"Bu ne cüret," dedi Hermes.

"Sanırım aradığınız kelime kibir," dedi Okeanos. "Siz Olimposluların cezalandırmak istediği şey bu değil mi? İnsanlığın sözde ölümcül kusuru?"

Tanrılar nadiren kibri cezalandırmaya ihtiyaç duyarlardı. Okeanos'ta olduğu gibi, sonuçlar kendiliğinden ortaya çıkar, ancak Okeanos bu gerçekten habersiz görünüyordu.

"Neden Tyche?" Hades sordu.

Okeanos omuz silkti. "Yapılacak şey bu gibi görünüyordu."

"Sana hiçbir zararı dokunmamış bir tanrıçanın ölümünü ayın haline getirdin," dedi Hades, sesi titreyerek.

"Savaşta her zaman kayıplar olur, Hades."

"Senin de çok iyi bildiğin gibi," dedi Hades sert bir ifadeyle.

Tüm kibrine rağmen Okeanos kendisinin de ölü olduğunu unutmuş gibiydi.

"Yanlış kadını becermese y d i n belki de ikimiz de burada olmayacaktık."

Hades Okeanos'u tekrar yumrukladı. Bu kez dişleri Hades'in derisini ısırdı. Kesikler oluştukları kadar çabuk iyileştiler.

Hermes, "Seninle taşak geçiyor, Hades," dedi.

"Ne kadar suçlu olduğunu bile bilmiyorsun." Yarı tanrı güldü ama sesi daha çok hırıltı gibiydi.

Hades yumruğunu tekrar kaldırdı ama Okeanos'a vuramadan Hermes onun kolunu yakaladı ve bakışlarıyla buluştu.

"İzin verin," dedi ve yarı tanrıya doğru döndü. "Görünüşe göre gücümüzü unutmmuşsun. Sana hatırlatmama izin ver."

Okeanos sırttı.

"Elinden gelenin en iyisini yap, düzenbaz."

"Bundan daha fazlasını yapacağım... *kardeşim*," dedi Hermes ve bir el hareketiyle sandalye Okeanos'un altından kayboldu ve o yere düşmeden önce Hermes kolunu yakaladı ve kemik kırılana kadar arkasından bükerek onu dizlerinin üzerine çöktürdü.

Yarı tanrı çığlık attı, dişlerinin arasından oflayıp pufladı ama yine de konuşmayı başardı. "Gücünüz olabilir," dedi. "Ama bizim silahlarımız var."

"Biz de öyle duyduk," diye yanıtladı Hades. "Neden bize daha fazlasını anlatmıyorsun?" Okeanos başını salladı, hırıltılı bir şekilde nefes alıyordu.

Hermes kırık kolunu daha da geriye çekerek, "Ah, susma şimdi," dedi. "Tam da iyi kısmına geliyordun."

Okeanos'un acı dolu kükremesi odada yankılanarak Hades'in kulaklarını çınlattı. Hıçkırıklara dönüşmeden önce bir süre geçti.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" Hermes sordu ve tam yarı-tanrının kolunu tekrar bükmek üzereyken konuştu.

"Hayır! Hayır! Bekle!" Okeanos yere doğru bağırdı. "Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen."

"Lütfen dediğinize göre," dedi Hermes.

"Göller Bölgesi'nde bir depo var. Silahlar orada üretiliyor. Saldırıları... işe yarayıp yaramayacaklarını görmek için yapılan testlerdi."

"Onların... pratik yaptıklarını mı söylüyorsun?"

Hermes kasıtlı bir şekilde konuştu, öfkesi zar zor dizginleniyordu.

"Amaç her zaman bir Olimposluyu cezbetmekti," diye itiraf etti

Okeanos. "*Hangi Olimposlu?*"

"İlk başta... Afrodit," diye boğuk bir sesle konuştu Okeanos.

Hermes ve Hades bakıştılar. "Neden?"

"Çünkü Demeter bunu emretti. Bu onun sihrini kullanmanın karşılığında verdiği bedeldi."

Hades, Demeter'in Triad'a silah sağlanmasına yardım ettiğinden şüphelenmişti ama Adonis ve Harmonia'ya saldırı emrini onun vermesini beklemiyordu. Gerçi şimdi düşününce, bu o kadar da şaşırtıcı değildi. Hades'in o akşam Nevernight'ta Persephone'ye yaklaşmasının tek nedeni Afrodit'ti. Onun meydan okuması -birini kendine aşık etmek -Bahar Tanrıçası'nı neredeyse her gün Yeraltı Dünyası'nı ziyaret ettiği bir pazarlığın içine çekmesinin nedeni buydu.

Hades kaşlarını çatı. Okeanos'un söylediği doğrudu - gerçekten de suçlu oydu. "O zaman neden Tyche?" Hermes onun kolunu daha sıkı tutarak sordu.

"Bilmiyorum," diye inledi Okeanos. "Ama Demeter'in savaşı Kaderlerle."

"Eh, bu kolay oldu," dedi Hermes.

Sonra Okeanos'un kolunu sarsarak, sanki kâğıttan başka bir şey değilmiş gibi bedeninden kopardı. Yarı tanrı kıvrılırken, Hermes kolu bir kenara fırlattı ve kol ıslak bir gümbürtüyle Hades'in önünde yere düştü.

Yüzüne kan sıçramış olan Hermes'in bakışlarıyla karşılaştı ve yarı tanrının gırtlaktan gelen çığlıklarının üzerine konuştu. "Onunla ne istersen yap," dedi Hades. "Ama o deponun yok edilmesini istiyorum ve bunu yaparken... o kulübü de yerle bir edin."

Hermes, Okeanos'un diğer kolunu eline alırken, "Tamamdır," dedi ama kolunu bedeninden ayıramadan Hades gitti.

Hades soyundu ve Persephone'nin yanındaki yatağa tırmandı. Yan yatarak onun uykusunu izledi ve Okeanos'un söylediklerini düşündü. Adonis, Harmonia ve Tyche'ye yapılan saldırıların arkasında Demeter'in olduğu haberi muhtemelen Persephone'yi yıkıma uğratacaktı.

Annesinin bu işe karıştığından şüphelenmek başka, bunun doğrulanması başka bir şeydi.

Hades'in, bir insanın bir başkasına karşı nasıl böyle bir nefret besleyebileceğini merak ettiği zamanlar olmuştu ama Demeter bunu onun için sürdürmeye devam etmişti ve tüm bunların nedeni Kader'in onun kaderini Persephone'ninkiyle örmüş olmasıydı. Onun bir armağan olarak gördüğü bir şey, Demeter'in en büyük lanetiydi.

Persephone kıpırdandı ve onunla yüzleşirken Hades'in kalbi hızla çarptı. Bunu ne kadar sık hafife aldığını fark etti ve bir daha asla hafife almayacaktı. Bir yanı, onun sonsuza dek yanında olacağını bilerek yaşayamayacağı için öfkeliydi.

"Uyanmışsın," dedi, sesi sessizdi.

Sanki eğleniyormuş gibi gülümsedi. "Evet. Uyudun mu?"

"Bir süredir uyanıktım," dedi, hiç uyumamış olmasına rağmen. Aralarına uzandı ve parmaklarının ucuyla dudaklarını okşadı. "Seni uyurken izlemek bir lütuf."

Kadın daha da yaklaştı ve başını göğsüne yasladığında adam kollarını ona doladı.

"Tyche nehri geçmeyi başardı mı?" diye sordu.

"Evet, Hekate onu karşılamak için oradaydı. Onlar çok iyi arkadaşlar."

Bir an için sessiz kaldılar, birbirlerinin sıcaklığında dinlendiler. Sonsuza dek böyle kalmak, Persephone'nin ağırlığının altına gömülmek isterdi ama zamanlarının tükenmekte olduğunu biliyordu. İlahi Olan'a yönelik saldırılar artıyordu ve Persephone hâlâ gücünü kontrol edemiyordu. Hekate'nin kulübün ardından söylediği şeyi düşündü. *Gücünü doğru kanalize etseydi iyi olacaktı.*

"Bugün sizinle antrenman yapmak istiyorum," dedi.

"Bunu isterim."

Hades kaşlarını çattı, kuşkuluydu. "Yapacağını sanmıyorum."

Bunu eğlenceli hale getirmeye hiç niyeti yoktu. Onunla karşılaştığında, sanki savaş meydanında düşmanlarmış gibi o l a c a k t ı .

Onu tanımayacaktı bile.

Persephone uzaklaşıp ona baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bir süre onu inceledi, sonra gözleri dudaklarına kaydı.

"Sadece seni sevdiğimi hatırla."

Onun üzerine kaydı, onu tüketene kadar uzunluğundan aşağı kaydı. Birlikte hareket ettiklerinde, hızlanan nefeslerinin ötesinde hiçbir şey konuşulmadı. Kendini onun içinde kaybetti, yüzeye çıktığında her şeyin bir daha eskisi gibi olmayabileceğini biliyordu.

Persephone'nin bakışları onun her parçasına dokunuyordu. Hades onun bedeninde gezindiğini, ruhunu yaktığını hissedebiliyordu. Bu onun için daha zor, kendisi için daha kötü olacaktı. Gözlerinin ardında belirsizliklerin dolaştığını görebiliyordu. Onun bu düz tavrından ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Ona karşı hiçbir zaman kayıtsız olmamıştı, ama ona öğretmenin daha sert bir gücü, tanrıların korkunç gerçeğini göstermek anlamına geldiği bir alana girmişlerdi.

İnsanları incitmekten korkuyordu.

İlahi Olan'a zarar vermekten korkamazdı.

"Bir daha kanının akmasını izlemeyeceğim," dedi. Bu onun için bir yemin, kendisi için de bir sözdü.

"Öğret bana."

Ne sorduğunu bildiğini düşünüyordu, tıpkı kulüpte tanıştıkları gece olduğu gibi.

"Sana nasıl oynanacağını öğretmedim," demişti.

"O zaman bana öğret," diye yanıtlamıştı.

Bu sözler onların kaderini belirlemişti.

Hayatında yaşadığı her yükselişin ve her düşüşün sorumlusu onlardı.

Ama Hades bile bunun tam da bu ana, sevgilisinin, müstakbel eşinin ve kraliçesinin karşısında, onun düşmanı olma niyetiyle durduğu ana yol açacağını tahmin edemezdi.

Kendisini yanlış hissettirmesinden ve büyüsüne başka türlü kullanamayacağı bir karanlık katmasından nefret ediyordu ama Persephone'un deneyimlemesi gereken şey de buydu.

Persephone onun yüz ifadesinde ne gördüyse kaşlarını çatı.

"Beni seviyorsun," dedi, ama soruyor muydu yoksa kendine hatırlatıyor muydu anlayamadı.

"Biliyorum," dedi, suçluluğu havayı kaplayan ve Yeraltı Dünyası'nı susturan büyü kadar ağırdı.

Persephone etrafına dikkatle baktı, endişesi kendi gücünü artırıyordu. Yine de bu yeterli değildi ve çağırdığı hortlaklara karşı koyacak kadar bir bariyer oluşturamadığı için yas tuttu.

Gölgeden oluşuyor, ruhlara açlık duyuyor ve ruhu olan her şeyi avlıyorlardı; tanrıçaları bile. Persephone'ye doğru hızla ilerliyorlardı, çarpıp onu sarsana kadar neredeyse fark edilmiyorlardı. Onun darbeyi alışını izlemek zordu, bedeni doğal olmayan bir şekilde hareket ediyordu, hayaletlerin arasından geçerken. Yere düştü, nefes nefese kaldı.

"Gölge-hayaletleri ölüm ve gölge büyüsüdür," dedi. "Ruhunuzu biçmeye çalışıyorlar."

Persephone onun bakışlarıyla karşılaştı. "Sen... beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

İçi boş bir kahkaha attı. Bir yanı bunu yaptığına ve kızın ondan bunu istediğine inanamıyordu.

"Gölge-hayaletler, ipliğiniz kesilmediği sürece ruhunuzu ele geçiremezler ama sizi şiddetli bir şekilde hasta edebilirler."

Yavaşça ayağa kalktı.

"Eğer başka bir Olimposluyla -herhangi bir düşmanla- savaşıyor olsaydın, seni asla bırakmazlardı."

"Bana karşı hangi gücü kullanacağınızı bilmezken nasıl savaşabilirim?"

"Asla bilemeyeceksin," dedi.

Yarı-tanrılarla bu şekilde savaşmak zorunda kalacaklardı.

Önemli olan her şeye hazırlıklı olmaktı.

Altındaki topraktan bir cesedin eli fırladı. Persephone çığlık atarak ayak bileğinden tuttu, onu yere çekti ve canlı canlı gömmek niyetiyle çukuruna doğru sürükledi.

"Hades!"

Kızın çığlık atmasından nefret ediyordu, onun için ağlamasından daha çok nefret ediyordu, büyüsünden kaçmaya çalışırken parmaklarının toprağı kazmasını izlemek zorunda kalmasından nefret ediyordu.

O da hayal kırıklığına uğramıştı.

Ona güveniyordu çünkü kendine güvenmesi gerektiğinde yanında o vardı. Zeki ve yetenekliydi; içinde öfkeli bir güç vardı, kendi büyüsünü ona karşı çeviren bir güç ve yine de örümcek ağına yakalanmış bir ölümlü gibi davranıyordu.

Sonunda bir şey yaptı.

Sırt üstü döndü ve eli pençelemeye çalıştı ama Hades'in büyüsü savunmaya yönelikti ve ele dokunur dokunmaz, gölgeli deriden dikenler fırladı. Ağzından bir çığlık koptu ama yuttu ve Hades onun öfkesinin yükseldiğini hissetti.

Evet, hayatım. İşte böyle.

Büyüsü alevlendi ve avucundan bir diken fırladı. Dikeni elinin içine itti ve diken onu serbest bıraktı. Bir meydan okumadan kurtulmuş olmasına rağmen, adam ona bir tane daha gönderdi. Başka bir wraith ona doğru uçtu.

İçinden geçerken vücudu geriye doğru eğildi ve Hades onun çığlıklarının ruhunu parça parça çaldığını hissetti.

Nefes almaya çalışırken göğsü kabaran kadına yaklaşırken boğazının arkasında yükselen safrayı yuttu.

"Daha iyi," dedi. "Ama bana sırtını verdin."

Orada durdu, onu kollarına almayı, onu tüm bunlardan koruyacağını söylemeyi çok istiyordu ama gerçek şu ki, yapamazdı. Bunu çoktan kanıtlamıştı, bu yüzden kızın öğrenmesi gerekiyordu.

Elleri titredi ve ikisini de yumruk haline getirdi. Büyüsü canlanıp etrafındaki topraktan dikenler filizlenirken adam yok oldu. Bu onun ona karşılık verme çabasıydı ve başarısız olmuştu.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, yanakları gözyaşlarıyla dolu bir şekilde ona baktı.

"Elin niyetini ele verdi. Sihrini hareket etmeden zihninle ağır."

"Bana öğreteceğini söylediğini sanıyordum," diye öfkелendi ve neredeyse *beni sevdiğini sanıyordum* der gibiydi.

Hades acı dolu bir nefes aldı. "Sana öğretiyorum. Savaşta bir tanrıyla karşılaşırsan başına gelecek olan budur. Her şeye hazırlıklı olmalısın, her şeye."

Perişan görünüyordu ve ellerine bakarken kendini sorumlu hissetti.

"Kalk, Persephone. Başka hiçbir tanrı beklemezdi."

Gözleri onunkilerle buluştu, bu sefer farklıydı - neredeyse onun krallığını yok ettiği geceden bile farklıydı. O bakış ihanetin acısıydı. Bu ise öfkeydi.

Ayağa kalktığında yer sallanmaya başladı ve toprak yükseldi. Hades gölgelerini gönderdi ve gölgelerin onun iradesine boyun eğerek yavaşlamasını ve kolundan kayarak derisine sızmasını hem şaşkınlık hem de hayretle izledi.

Avucu açılmadan önce sadece bir an ürperdi ve parmaklarının ucunda siyah pençeler belirdi.

"Güzel," dedi.

Persephone'nin gözleri ona kaydı ve gülümsedi ama dizleri yere çarpmadan önce bu gülümseme kısa sürdü. Hades ona en büyük korkularından yarattığı illüzyonları yedirirken başını geriye atıp sarsıldı.

Bu bir işkenceydi.

Bunu biliyordu ama bu aynı zamanda bir savaştı ve bunu yapabilecek tek tanrı o değildi. Aradaki farkı nasıl algılayacağını öğrenmesi gerekecekti ama korkularının ortaya çıkışını izlerken, onun çoktan kaybolduğunu biliyordu - bunun gerçeklik olduğuna inanıyordu.

Belki de sert yüz ifadesiyle onu bile dehşete düşüren Demeter'le başlamamalıydı.

"Anne-" Persephone boğuldu, paniği o kadar gerçektir ki, Hades onun ciğerlerini kavradığını ve kendi nefesini çaldığını hissedebiliyordu.

"Kore," dedi Demeter, Persephone'nin en nefret ettiği isim bir lanet gibi ağzından çıkmıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Demeter üzerine çullanmış, onu yerden çekiyordu. "Bugünün geleceğini biliyordum. Sen benim olacaksın. Sonsuza dek."

"Ama Kader-"

"Kaderini çözdün."

Hades'in midesi bulandı. Bu onun da en büyük korkularından biriydi.

Demeter Persephone'yle birlikte ışınladı, bu sadece illüzyona meşruiyet kattı, çünkü büyüünün kokusu havaya nüfuz etti. Hades, Persephone'nin kendini ilk hapisanesi olan cam serada bulmasını izledi.

İçinden öfkeleniyor, tekmeliyor ve çığlık atıyor, ona sadece alaycı bir eğlenceyle bakan annesine nefret kusuyordu.

Her şey karanlığa gömüldüğünde, yokluğunda arkadaşlarının hayatlarının nasıl değiştiğini izlemek zorunda kaldığında sessizliğe büründü. İmgelemlerin en kötüsü Leuce'nin ona bir sevgili olarak döndüğü zamandı. Persephone'nin yüz ifadesinin dehşete dönüşmesini zar zor izleyebildi. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı, göğsü kabardı, gözleri sulandı ve sonra çığlık attı.

O kadar yüksek sesle çığlık attı ki, titredi.

"*Persephone*," dedi ama onun gerçekliği çoktan değişmişti ve Hades buna tanık olduğuunda boğazının arkasında metalik bir şeyin tadını alabildi.

Yanan bir savaş alanındaydılar ve *Persephone*'nin ayaklarının dibinde, onun büyüşüyle mızraklanmış halde yatıyordu.

Bu ona Katerina'nın vizyonunu hatırlattı, eğer *ophiotaurus* öldürölürse gerçekleşecek olan vizyonu.

"Hades," dedi *Persephone*, sesi titreyerek. Sanki vurulmuş gibi onun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Seni... Seni bir daha göremeyeceğimi sanmıştım," diye fısıldadı ve titreyen elini yüzüne götürdü.

Adamın avucunu yanağına bastırdı. "Buradayım," diye fısıldadı ve eli çekilene kadar onun dokunuşuna karşı gözlerini kapattı. "Hades!"

"Hmm?"

"Benimle kal," diye yalvardı gözyaşları arasında, yüzünü ellerinin arasına alarak.

"Yapamam," dedi.

"Ne demek yapamam? Kendini iyileştirebilirsin. İyileşebilirsin!"

"*Persephone*," diye fısıldadı. "Her şey bitti."

"Hayır," dedi, ağzı titreyerek.

"*Persephone*, bana bak," dedi, onun görmesi, son sözlerini duyması için çaresizce. "Sen benim tek aşkımdın - kalbim ve ruhum. Dünyam seninle başladı ve seninle bitti, güneşim, yıldızlarım ve gökyüzüm. Seni asla unutmayacağım ama affedeceğim."

"Beni affeder misin?"

İşte o zaman Hades'in zaten bildiği şeyi fark etti; ona karşı öfkelenmiş ve Yeraltı Dünyası'nı yok etmişti. Onu yok etmişti.

Bu yüzden mi büyüşünü kullanmayı reddediyordu? Bu potansiyelden korktuğu için mi? Bu gerçeklikten?

Hades dürüst olmak zorundaydı. O da bundan korkuyordu ve Persephone büyüsünü bozmaya çalıştıkça, Hades'e kalması için yalvardıkça daha da kötüleşti.

"Hayır, lütfen. Hades, öyle demek istemedim-" "Biliyorum," dedi yavaşça.

"Seni seviyorum."

"Yapma," diye yalvardı. "Gitmeyeceğini söylemiştin. *Söz vermiştin.*"

Persephone'nin çılgınlıkları kulaklarında çınlarken, hayalleri karardı. Vücudu hareketsiz kaldı ve sonra düştü.

Hades onu yakalamak için acele etti ve ona sıkıca sarıldı. Gözleri kırpışarak açıldığında ve gözyaşlarıyla dolup parlayarak Hades'in gözleriyle buluştuğunda çok geçmemişti.

"İyi iş çıkardın."

Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken önce ağzını sonra gözlerini kapattı, vücudu adamın kollarında titriyordu.

"Sorun yok," diye yatıştırdı. "Ben buradayım."

Ama o sadece daha çok ağlıyor gibiydi. Onu sakinleştirememekten nefret ediyordu ve kız çekilip ayağa kalktığında kendini daha da kötü hissetti.

"Persephone-"

"Bu çok acımasızcaydı," dedi onun başında durarak. "Bu her neyse, acımasızcaydı."

"Bu gerekliydi. Öğrenmelisin-"

"Beni uyarabilirdin. Ne gördüğümü biliyor musun?" Sanki onun için de tanık olmak kolaymış gibi davrandı.

"Ya roller tersine dönseydi?"

"Tersine çevrildiler," diye tersledi. Onun için *gerçek* olmuşlardı.

Yüzü kızardı, dehşete kapılmış görünüyordu. "Bu bir tür ceza mıydı?"

"Persephone-" Niyeti bu değildi. Hay sikeyim. Ona doğru uzandı ama kadın bir adım uzaklaştı.

"Yapma." Ellerini havaya kaldırdı. "Zamana ihtiyacım var. Yalnız kalmaya." "Gitmeni istemiyorum," dedi.

"Bunun sizin seçiminiz olduğunu sanmıyorum," dedi.

Sanki gitmek için cesaretini topluyormuş gibi derin, titrek bir nefes aldı ve bunu yaptığında, Hades kendi sinirli çığlığını attı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM XXXIII

DIONYSUS

Dionysos kendini yine lanet olası dağa doğru yürürken buldu ve Ariadne olmadan daha hızlı olsa da, onun kendisini yavaşlatmasını tercih ederdi.

Tanrılar kahretsın.

Öfkeliydi ama en kötüsü endişeliydi.

Dionysos sikloplar hakkında eski zamanlardaki rolleri dışında pek bir şey bilmiyordu. O zamanlar büyük zanaatkârlardı ve Titanlar'a karşı savaşta Olimposlular'a yardım etmişlerdi. Bazılarının hâlâ onların hizmetinde olduğunu bilse de, adada koyun yiyerek dolaşan bu hayvanın da gösterdiği gibi, hepsi aynı şekilde evrim geçirmiş gibi görünmüyordu. Ve eğer koyun yiyorsa, kesinlikle insan da yiyordu.

Dionysos dağın zirvesine çıktığında, beklediğinden çok daha büyük olan adaya baktı; arazi derin kanyonlardan inişli çıkışlı tepelere kadar çeşitlilik gösteriyordu. Tepegöz ne kadar büyük olursa olsun, Dionysos canavarı ne görmüş ne de sesini duymuştu. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

Bu sadece endişesini daha da artırmaya yaradı ve kemiklerinin derinliklerinde tanıdık ve korkunç bir ürperti hissetti. Dişlerini sıktı ve ellerini yumruk yaparak deliliğin kök salmasına izin vermek istemedi. Eğer bu gerçekleşirse, işe yaramaz hale gelecekti ve Ariadne'yi kurtarma arayışında muhtemelen tepegözden daha fazlası ölecekti.

Hissi yatışana kadar derin nefesler aldı, ancak bunun bu kadar çabuk gerçekleşmiş olması onu tedirgin etmişti. Ama şimdilik, en azından

Kontrol.

Dağdan aşağı yuvarlandı, adımlarını Ariadne'yi iyileştirdiği kulübeye, oradan da yaşlı adamla karşılaştığı kıyıya kadar takip etti.

"Merhaba!" diye bağırdı. "Sana ihtiyacım var, yaşlı adam! Tepegöz onu aldı!"

Kıyıyı arşınlarken, çevresinde bir anlık bir şey gördü. İrkildi ve daha önce olduğu gibi kayaların üzerinde duran garip tanrıyı bulmak için döndü.

"Nereden geliyorsun lan sen?" Dionysos talep etti.

"Hayatını bir kez kurtardım," dedi yaşlı adam. "Benden daha ne isteyebilirsin ki?"

"Tepegöz beni aldı-" Dionysos duraksadı, ne söylemek istediğinden emin değildi. "Tepegöz Ariadne'yi aldı ve ben nerede olduğunu bilmiyorum. Tanrıların terk ettiği o dağa tırmandım. Bu lanet adaya baktım. Onu nereye götürdü?"

"Sanırım inine."

Dionysos elleri titreyerek bir adım attı.

"*Nerede?*" diye sordu dişlerini sıkarak.

"Yolun karşısında," diye yanıtladı adam. "Boğazın diğer tarafında."

Dionysos yaşlı adamın başını salladığı yere döndü; uzakta, aralarında bir okyanus olan, bir dizi adaya benzeyen bir şey vardı ama ufukta zar zor görülebiliyorlardı.

Dionysos döndü. "Benden onu öldürmemi istediğinde bu bilginin paylaşılacak kadar değerli olduğunu düşünmedin mi?"

"Hiçbir şey senin hayatın kadar değerli değildir," diye yanıtladı adam.

Dionysos öfkeli bir adım daha attı. "Ve ben de seninkini almaya bu kadar yakınım!" Kıyıya doğru döndü ve denize doğru ilerlemeye başladı.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım," diye uyardı yaşlı adam.

Dionysos ters ters baktı. "O lanet adaya başka nasıl gidebilirim ki?"

"Tepegöz'ün dönmesini beklesen daha iyi olur."

"Kızın elinde olduğu kısmı kaçırdın mı?"

Yaşlı adam gözlerini dikti ve sonra tekrar adaya doğru baktı. "Adaya giden sadece iki yol var; ya denizin sert kayalıkları arasından ya da Charybdis ve Scylla'nın bulunduğu boğazdan. İkisinden birini seçersen kesinlikle ölürsün."

Dionysos, yaşlı adamın bahsettiği iki deniz canavarına, onları toplama alışkanlığı olduğu için fazlasıyla aşınaydı. Charybdis gemileri bir anda yok edebilen ölümcül bir girdaptı. Scylla ise üç sıra ölümcül, keskin dişleri olan altı başlı bir canavardı. Birbirlerinin karşısında yaşarlardı, böylece bölgelerinden geçen ve birinden kaçmaya çalışan herkes diğere çarpardı.

"Güvenoyu için teşekkürler," diye mırıldandı Dionysos okyanusa girerken.

Kolları ve bacaklarıyla kendini ileriye doğru itebilene kadar akıntıya karşı boşuna koşmaya çalıştı. İlk başta sabit bir hızla ilerledi ama su ağır geliyordu ve kolları yanıyordu. Başını suyun üzerinde tutmak zorlaştı ve tuz burnuna ve boğazının arkasına battı. Kolları ve bacakları yandıkça gerçekten ilerlediğinden daha az emin oluyordu ama Ariadne'nin akıbeti bilinmezken hiçbir şey yeterince hızlı değildi.

Sinirli bir çığlık attı ve sırt üstü yuvarlanarak yüzeye çıktı ve güneş açıkta kalan derisinin her santimini kızartsa da tekrar hareket edebileceğini hissedene kadar orada kaldı.

Boğaza yaklaştıkça okyanusun akıntısının değiştiğini hissediyordu ve Charybdis'in aktif olduğunu, tüm gücüyle denizi çalkaladığını biliyordu. Çekimden kaçınmayı umarak daha geniş bir kavis çizdi, bunu yapmanın onu Scylla'ya yaklaştıracığının farkındaydı, ancak iki canavarla mücadele edecekse, bıçaklayabileceği birini kendisini boğabilecek olana tercih ederdi.

Boğaza girdiğinde, uçurumun duvarına yakın durdu ve Charybdis'in girdaplı derinliğine doğru kaymamak için kayalara tutundu.

yüzeyde köpüklü su ve okyanus kumundan oluşan fırtınalı bir girdap görünüyordu. Su şiddetlendikçe derisini kabaca çekiyordu. Eğer Charybdis onu almazsa, derisini canlı canlı yüzebilirirdi.

Akıntının çekiminden kurtulmaya o kadar odaklanmıştı ki, yüzüne bir çakıl taşı çarpana kadar yukarı bakmayı unuttu ve bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde, kendisine doğru koşan altı başla yüz yüze geldi.

"Siktir!"

Son saniyede hareket etti ve altı kafadan birinin dişlerini kıl payı kaçırdı. Kafalar aşağıdaki okyanusa daldı ve geri çekildiklerinde beşi tiz bir feryatla kükrerken, bir tanesi korkunç dişlerinin arasında bir yunusu kavradı. Kıskançlıkla iki yanındaki iki kafa tısladı ve ısırıldı ve kısa süre sonra dövüşmeye başladılar, dövüşürken yunus eti parçaları üzerine yağarken, diğer üç kafa ona doğru eğildi.

Başlar tekrar üzerine inerken Dionysos thyrsus'unu çağırdı. Bu kez esasının sivri ucunu başlardan birine sapladı ve başın ağzı etrafına dolandı. Çılgılık atarak geri çekildi ve sonra gevşeyerek suya düştü. Diğer beş baş çılgılık atarak aynı anda Dionysos'un üzerine geldiler.

"Siktir!"

Gevşemiş olan başın boynuna tırmandı ve dişlerini göstererek diğerleri tarafından kovalanan başın üzerinden hızla geçti. Hızla döndü, bir diğerinin kaygan kafasının üzerine atladı ve kafasının tamamı ortağı tarafından ısırıldığında hızla bir diğerinin üzerine atladı.

Bu şey çok aptalca, diye düşündü Dionysos thyrsus'unun ucunu ona doğru iterken, diğer iki kafa ona doğru koşup birbirlerine çarpınca eğildi. Çarpma onu sarstı ve ayağı kayarak aşağıdaki okyanusa düştü; burada Charybdis'in akıntısına kapıldı ve akıntıya karşı şiddetle kürek çekse de akıntı onu altına çekti. Su burnuna ve ağzına doldu ve umutsuzca ulaşabildiği her şeye tutundu.

Üzerindeki suyun katı ağırlığı dışında hiçbir şey yoktu. Ancak Charybdis çalkalandıkça, boğazın diğer tarafına daha da yaklaştı, o kadar yaklaştı ki vücudu kayalara çarparak derisini parçaladı.

Parmaklarını kayalara saplamaya çalışmadan tekrar sürüklenmeye başladı. Su onunla savaştı, onu altına aldı, ama kolunu konumlandırmayı başardı, böylece duvara bir sonraki yaklaşışında thyrsus'unu duvara çarptı. Thyrsus yerine oturduğunda, su etrafını kasıp kavururken tutunmaya devam etti. Karşısında Scylla'nın kalan başları çığlık atıyordu ama Charybdis çalkalanırken o güvendeydi.

Scylla kayadan mağarasına doğru çekilirken, iki gevşek kafasını da arkasından sürükledi.

Dionysos thyrsus'unun ucuna ne kadar tutunduğundan emin değildi ama etrafındaki akıntının yavaşladığını hissedebiliyordu ve çok geçmeden Charybdis saldırısını durdurdu. Her şey bittiğinde kendini güçsüz hissetti ve boğazdan yüzerek çıkmak imkânsız gibi gelse de bunu başardı. Ve ileride Tepegöz'ün adasını gördüğünde rahatladığını hissetti.

Sadece Ariadne'yi düşünerek kendini ileriye doğru itti; Ariadne'nin tadını, öpüşünü, vücudunun içini ve dışını hissetmeyi.

Onu sonsuza dek kaybedecek kadar uzun süre elinde tutmamıştı.

Bu düşünce onu hareket ettirdi ve deniz tabanına dokunabildiğinde ayaklarını yere vurup koşmaya çalıştı. Sendeleyerek kıyıya ulaştığında dizlerinin üzerine çöktü, yüzüstü kumsala düştü ve bilincini kaybetti.

Boğuk bir çığlık onu irkiltip uyandırdı.

Thyrsus'unu çağırarak kıcının üzerine yuvarlandı ve bir koyunla yüz yüze geldi.

"*Nereden geldin sen?*" diye çıkıştı.

Koyunlar yüksek sesle meledi ve Dionysos bu ses karşısında irkildi.

Başı ağrıyordu ve güneş daha da kötüleştiriyordu. Gözlerini kısarak baktı ve sonra çevresini inceledi. Tepegözlerin adası geniş ve ağaçlıktı, yüksek dağlık yamaçlara doğru yükseliyordu.

Tepegöz onların arasındaysa bile bunu anlayamazdı. "Baa!"

Koyunun ani çığlığı onu sıçrattı.

"Tanrılar, şunu *yapmayı* kesecek misiniz?"

Koyuna ters ters baktı ama koyun ona bağırmaya devam etti. "Ne istiyorsun?" diye tersledi ve ayağa kalktı.

Koyun geri çekildi ve meleyerek dönmeye başladı. "Seni takip etmiyorum," dedi Dionysos.

Koyunlar ona dik dik bakıyor gibiydi, bu da onu huzursuz hissettiriyordu. Bu ona Ariadne'nin hayal kırıklığını hatırlattı.

Hay sikeyim. Ya bir koyuna dönüştüyse?

Ya bu koyun Ariadne ise?

Sen lanet olası bir aptalsın, diye kendi kendini azarladı.

Ama kendini, bir kez daha titrek bir çığlık atan ve önündeki sık yeşil ormana doğru ilerlemeye başlayan koyuna doğru bir adım atarken buldu.

Dionysos kendini gülünç hissederek ama aynı zamanda hayvanın onu diğerlerine ve nihayetinde Tepegöz'e götürebileceğini umarak onu takip etti.

Arazi kalın ve çeşitliydi, zemin ayaklarının etrafına dolanan sarmaşıklarla kaplıydı. Bir kez tökezledikten sonra, bunu atlattı ve koyunları takip ederken açık bir yol açmak için büyüsünü kullandı. Çok geçmeden sakın bir nehre geldiler ve koyunlar nehri takip ederek adanın daha dağlık kısmına ulaştılar.

Bir noktada koyun durdu ve dönüp ona baktı. "Baa!" diye bağırdı.

Tanrılar, bu sestten nefret ediyordu ama yaratık birkaç koyunun güdüldüğü yüksek bir mağaraya bakıyordu.

Kalbi hızla çarpıyordu. Burası Tepegöz'ün yaşadığı yer olmalıydı.

Dionysos nehri tırmanarak geçti ve dik yokuşu tırmanarak Tepegöz'ün sürüsünün toplandığı mağaraya ulaştı. Yer kemiklerle doluydu ve mağarada ne olduğunu bilmeden Ariadne'ye seslenme isteğiyle savaşıırken midesi çalkalanıyordu. Çatısının bir kısmı düştüğü ve içeriye güneş ışığı girdiği için büyük kısmı iyi aydınlatılmış gibi görünüyordu. Giriş aşağıya doğru eğimliydi ve tabanında yeşil renkli bir göl vardı.

Koyunlar mağaranın yakınında toplanmıştı, meleyerek çıkardıkları çığlıklar mağaranın içinde yankılanıyor ve onu ürkütüyordu, ancak mağaranın gölgeli kısımlarında sürünerek yosunlu kayaları Ariadne'den bir iz bulmak için tararken ayak seslerini bastırmaya yeteceğini umuyordu.

Birden karanlığın içinden bir elin uzandığını fark etti. "Ari!"

Kızın adı ağzından döküldü, zapt edemediği bir çığlıktı bu. Ona doğru koştu ve eli henüz onunkine dokunmuştu ki kız çekilip alındı.

Dionysos'un gözleri büyüdü ve kırmızıya çalan bir çift göze baktı.

"Bu ne lan?" dedi ve thyrsus'unu çağırdı. Silah gölgelerdeki yarattığı tetiklemiş gibiydi, çünkü gözleri parladı ve sonra böğürerek ona doğru yalpaladı ve gölgelerden çıktı.

Dionysos ophiotaurs'la yüz yüze gelmişti. Omuzları kamburlaşmış, boynu kıvrılmış, toynakları yeri eşeliyordu.

Bir adım geri çekildi ve o da ileri doğru, ışığa daha da yaklaştı. Bir boğadan yılan kuyruğuna dönüşen vücudunun geri kalanının, bilinci yerinde olmayan Ariadne'nin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrıldığını fark etti.

"Ari," dedi Dionysos tekrar ve ona doğru ilerlemeye başladı, ama ophiotaurs kükredi ve dondu kaldı. "Sakin ol," dedi Dionysos ellerini kaldırarak. "Onu kurtarmaya geldim."

Ophiotaurs bakakaldı, hâlâ kaskatı kesilmişti. "Onu koruyor muydun?"

Yaratık birkaç kez ofladı ve Dionysos bu fırsatı değerlendirek ona doğru yaklaştı. Ophiotaurus benekli ve çizgili kuyruğunu onun etrafında tuttu.

Ariadne'nin yanına diz çökene kadar gözlerini yaratıktan ayırmadı. İyi olduğundan emin olmak için onu kollarının arasına almak istedi, Ama çok hızlı hareket ederse, ophiotaurus'un tepki vereceğini biliyordu.

Onun yerine yüzünü okşayıp adını mırıldandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an için kafası karışmış gibi göründü, ama onu tanıdığına gözlerinde rahatlama parladı ve gülümsedi, ancak bu gülümseme çabucak kayboldu ve ophiotaurus üzerinden bir gölge geçerken alçak, içi boş bir ses çıkardı.

Bir sorun vardı.

Kıpırdamadan durdu ve tam zamanında dönerek tepegözün elinin kendisine doğru geldiğini gördü.

"Yabancı," dedi tepegöz. Sesi yüksekti ve Dionysos'un kulaklarını çınlattı. Tepegöz'ün parmakları onu sıkıca kavradı ve daralmış gözlerine doğru kaldırırken nefesini çaldı. "Koyunlarımı çalmaya mı geldin?"

"Hayır," dedi Dionysos, onun pençesinde çırpınarak. Elleri thyrsus'unu çağıramayacak kadar vücuduna yakın sıkışmıştı. Çağırabilse bile, onu kullanacak yeri yoktu. "Koyunlarını çalmaya gelmedim."

"O zaman beni öldürmeye geldin," dedi Tepegöz, sesi öfkeyle yükselirken.

"Tek ziyaretçilerin bunlar mı?" Dionysos sordu. "Beni öldürmek isteyenler Koyunlarınızı çalanlar ve sizi öldürmek isteyenler?"

"Ziyaretçi mi?" diye sordu tepegöz. "O kelimeyi bilmiyorum. Hırsız bilirim. Katili bilirim."

"O zaman sana yeni bir şey öğretmeme izin ver," dedi Dionysos.

"Ben de hile bilirim yabancı," dedi tepegöz. "Bu mu?"

"Hayır," dedi Dionysos. "Ama seni memnun edecekse, iyi niyetimi göstermek için bir adakta bulunacağım."

"Ne tür bir teklif, yabancı?"

"En iyi şarabım," dedi.

"Ben şaraptan anlamam," dedi Tepegöz.

"O zaman bugün öğreneceksin," dedi Dionysos. "Beni aşağı indir ve içkimi seninle paylaşayım."

"Hile yok mu?" dedi Tepegöz, temkinli ama meraklı. "Yok," diye söz verdi Dionysos.

Tepegöz ona birkaç dakika boyunca, Dionysos'un onun yerine kendisini ezmeyi seçebileceğini düşünmesine yetecek kadar uzun süre baktı, ama sonra onu ayağa kaldırdı.

Dionysos bu fırsatı değerlendirerek Ariadne ve ophiotaurus'a doğru baktı ama mağaranın karanlığında iyice gizlenmiş olduklarından onları göremedi.

Mağaradaki havuza doğru birkaç dikkatli adım attı. "Bu suyu içiyor musun?"

"İç, yıkan, banyo yap," dedi Tepegöz.

Dionysos büyüünü çağırıp durgun suyu koyu kırmızı bir şaraba dönüştürürken iğrenmiş görünmemeye çalıştı.

Tepegöze doğru döndü. "İç, dostum."

Tepegöz ona temkinli bir şekilde baktı ama sonunda elini şaraba daldırıp dudaklarına götürdü. Bir an durakladı, sanki dilindeki tadı test ediyor gibiydi ve sonra memnun bir şekilde mırıldandı. "Güzelmış," dedi ve sonra yüzünü şaraba sokup bütün gölü boşalttı.

Dionysos şarabın kök salmasını beklerken kiklop koyunlarının arasında oturmuş, Ariadne ve ophiotaurus'un hâlâ saklandığı karanlığa çok sık bakmamaya çalışıyordu.

"Adın ne yabancı?"

"Ah, ben hiç kimse değilim," dedi Dionysos, bir tanrı olmasına rağmen adını söylemek istemeyerek.

"Kimse yok mu?" dedi tepegöz. "Ben Polyphemos'um."

"Memnuniyetle," dedi Dionysos.

"Adama nasıl geldin?" diye sordu tepegöz.

"Burada mahsur kaldım," dedi Dionysos. "Korkarım nerede olduğunu bilmiyorum."

"Burası Thrinacia," dedi Polyphemos. "Bir daha ziyaret edeceksen bunu bilmen gerekecek."

Dionysos gülümsedi. En azından şu anda nerede olduklarına dair bir fikri vardı. "Biraz daha şarap ister misiniz?" Dionysos sordu.

"Ama şaraba dönüştürebileceğin su yok," dedi Polyphemos.

"Şarap yapmak için suya ihtiyacım yok," dedi Dionysos ve birden göl yeniden doldu ve Polyphemos bir yığın daha içti.

Bu kez bittiğinde, Dionysos hiç sorgulamadan yeniden doldurdu.

Polyphemos gözlerini yavaşça kırıştıırarak ve sallanarak, "Bu tam bir numara," dedi. "Sanırım bir numaraydı," dedi Dionysos.

"Sanırım... Sanırım zehirlendim," dedi tepegöz, geveleyerek ve sonra bayılıp yere yığıldı, baygındı.

Dionysos yere düşer düşmez ayağa fırladı ve Ariadne gölgelerin arasından fırlayarak kollarını ona doladı.

"Dionysos," diye fısıldadı ve adı kulağa hiç bu kadar hoş gelmemişti.

Onu öptü, yüzünü ellerinin arasında tuttu. "İyi misin?" "İyiyim," dedi kadın, onun bakışlarını tutarak. "Benim için geldin."

"Elbette," dedi.

Bu ophiotaurus huffed, çizim onların Dikkat.

Ariadne Dionysos'u yaratığa yaklaştırdı.

"Bu Bully," dedi. "O bir arkadaş." "Bully mi?" Dionysos sordu. *Bir arkadaş mı?*

"Onun adı bu," dedi kadın.

"Ophiotaurus'a isim mi verdin?"

"Ona *bir şey* demek zorundaydım," dedi. "O beni güvende tuttu."

Ona gülümsedi ve başını hafifçe salladı. "Kahretsin, Ari. Ne düşüneceğimi bilemedim. I-"

"Sorun yok, Dionysos," dedi, gözleri onunkileri arıyordu ve sonra onu tekrar öptü.

Bu konuda iki kez düşünemeyecek kadar rahatlamıştı, garip ya da kararsız hissedemeyecek kadar iyi olduğu için minnettardı.

"Ne kadar tatlı," dedi bir ses ve ardından ophiotaurus kükredi.

Döndüklerinde Theseus'u birkaç adım ötede, ophiotaurus'u zapt etmiş iki adamla birlikte dururken buldular. Bully sırt üstü yatırılmıştı, böylece yumuşak karnı ortaya çıkmıştı.

Ariadne çığlık atmadan Theseus bıçağını yaratığın karnına sapladı ve sonra onu aşağıya çekti.

"Hayır!" Ariadne çığlık attı, Dionysos onu tutarken kollarında sarsıldı, gitmesine izin vermek istemiyordu.

Ophiotaurus'un böğürmesi sessizliğe bürünmeden önce alçak ve keskin bir çığlığa dönüştü.

Yaratık öldürüldükten sonra Theseus, ön tarafına kan sıçramış bir halde onlara dönerken, ona eşlik eden iki adam ophiotaurus'un içinde bağırsaklarını aradı.

"Siktir git!" Ariadne tükürdü, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Dionysos onu kendine doğru çekti, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"İşte bunu hiç beklemiyordum," dedi Theseus. "Dionysos'tan başka bir canavarla bağ kurmak."

"Canavar olan sensin!" diye bağırdı.

Theseus elini kalbinin üzerine koydu. "Ah, beni nasıl yaraladın Ariadne, hem de kız kardeşinle bu kadar ilgilendikten sonra."

"Seni kışkırtmasına izin verme, Ari."

"Şimdi Ari mi oldu?" Theseus gözleri Dionysos'a kayarak sordu. "Ona sevişmeden önce mi yoksa seviştikten sonra mı böyle seslendin?"

Dionysos ters ters baktı. Yarı Tanrı'nın sadece varsayımda bulunup bulunmadığını bilmiyordu ama Ariadne'ye olan saplantısı çok açıktı. Bu kıskançlıktan öte bir şeydi. Bu bir saplantıydı.

Theseus'un adamları ophiotaurus'la işlerini bitirdiler ve her biri bir avuç bağırsakla ona yaklaşıp etrafını sardılar.

"Potansiyelimi ellerimde tutarken bile göremiyor olman çok kötü, *Ari*."

"Hiçbir şey tutmuyorsun," dedi.

Dionysos kıkırdadı, ama Theseus ters ters baktı ve dudağı bir hırıltıya dönüştü, sonra kanlı bıçağını kaldırdı.

"Oh, bak. Yanılmışsın."

Theseus önlerinde belirdi ve bıçağını Ariadne'ye doğru sürdü. Dionysos darbeyi koluyla engelledi, ancak bıçak etine saplandı. Aynı anda thyrsus'unu çağırdı ve yarı tanrının midesine sapladı. Theseus'un gözleri büyüdü. Dionysos, geriye doğru sendeleyerek Theseus'tan kurtuldu ve elini kanayan karnına götürdü.

"Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm," dedi Dionysos.

"Sıraya gir," diye yanıtladı Theseus ve gülümsediğinde dişleri kanlıydı.

Görünüşe göre Theseus yavaş iyileşiyordu. Ne büyük bir zayıflık. Belli ki o da bu gerçeğin farkındaydı, çünkü tekrar saldırmamaya karar verdi ve bunun yerine iki adamıyla birlikte ophiotaurus'un bağırsaklarını da alarak ortadan kaybıldı.

Yalnız kaldıklarında, Dionysos Ariadne'yi serbest bıraktı, o da yaratığa doğru koşarak dizlerinin üzerine çöktü. Yaratığı sevmek için titreyen elini uzatırken boğazından korkunç bir çığlık koptu ve Dionysos'un yapmayı bildiği tek şey onu da tutmak oldu.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Ariadne titreyen bir nefesle. "Biliyorum."

Orada ne kadar oturduklarından emin değildi ama Hermes'in büyüünün ani parlaması omurgasını dikleştirdi. Bunu biliyordu çünkü bir ya da iki kez rüyalarına girmişti ve etraflarını sardığında mağaradan çıkarılıp Hades'in Nevernigh'taki ofisinin sert ve bozulmamış zeminine bırakıldılar.

"Ayaklarımın dibinde diz çökeceğın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi Hades.

Dionysos ayağın kalkıp Ariadne'nin kalkmasına yardım ederken Hades'in yorumunu duymazdan geldi. Elleriyle yüzünü sildi, mağarada yaşadıkları dehşetin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu.

Tanrıya baktığında, Hades'in yüz ifadesi şaşkınlıkla hayal kırıklığının garip bir karışımıydı.

"Belki sen de diz çökmeyi denemelisin," dedi Dionysos. "Bu duruşa alışman gerekecek. Theseus ophiotaurus'u öldürdü."

BÖLÜM XXXIV

HADES

Hades kanepede oturmuş ateşe bakıyordu ve ophiotaurus öldürüldükten sonra ne yapacağını düşünmesi gerekirken sadece Persephone'yi düşünebiliyordu. Aklını kurcalayan ayrılıkları bile değildi; Zeus sakladığı her şeyi öğrendiğinde muhtemelen var olmayacak olan gelecekleriydi. Kardeşi sadece ophiotaurus'un öldürüldüğünü değil, Zeus'un en yakın dostlarından ve hizmetkârlarından biri olan Briareus'u öldürdüğü için onun dirilmesinden de Hades'in sorumlu olduğunu öğrenene kadar ne kadar zaman geçecekti?

Zeus onun evliliğini yasaklamakla kalmayıp Persephone'yi başka biriyle evlendirene kadar ne kadar zaman geçmiştir?

Endişelerinin bencilce olduğunun farkındaydı ve Persephone olsaydı insanlık için endişelenirdi, ama insanlık en yıkıcı savaşların ardından bile kendini yeniden inşa etti.

Onu kaybederse yeniden inşa edecek hiçbir şeyi kalmayacaktı. Kapısı çalındı.

Ilias'ın ofisine girdiğini görmek için başını kaldırdı.

"Bugünün manşetini görmek isteyebileceğinizi düşündüm," dedi ve Hades'e *New Athens News*'un bir kopyasını uzattı. Sayfanın üst kısmında kalın, siyah bir başlık yer alıyordu, bağırarak hakaret ediyordu:

Triad'ın Yarı Tanrı Lideri Theseus ile Tanışın

Görünüşe göre Helen Persephone'ye karşı tehdidini yerine getirmişti. Hades makaleyi taradı, önyargılı ifadesini okudukça çenesi yavaşça geriliyordu

kelimeler. Mesele şu ki ölümlüler onun kayırmacılığını görmeyecekti; yarı insan olan, onları anlayabilecek ve onlar için savaşabilecek birini göreceklerdi.

Kendi gerçekliklerinin Theseus'un sözlerine yansıdığını göreceklerdi.

"Neden tanrıların kendi adlarına konuşmalarına izin vermiyorsunuz?"

Birinin ya da birçoğunun dünyaya gazaplarını kusmasının uzun sürmeyeceğini biliyordum."

Belki de bunu bu kadar lanetleyici yapan şey buydu - yanılmadığı gerçeği.

Ölümlüleri tanrılardan uzaklaştıracak bir şey varsa, o da kendi eylemleri idi ve şu anda en büyük tehdit Demeter'in fırtınasıydı.

"Zamanlaması takdire şayan," dedi Hades, kâğıdı ateşe atarken.

"Sanırım şu anda kendini oldukça güçlü hissediyordur," dedi Ilias.

Hades öyle olduğunu düşünüyordu, o halde ona önemsizliğini hatırlatmak için ne yapabilirlerdi? Bir süre sonra ayağa kalktı ve satire doğru döndü. Normalde ona bir tür yön ya da emir verirdi ama bu koşullar altında nasıl ilerleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Gerçekten de hiçbir kontrolü yokmuş gibi hissediyordu.

Hades, Hekate'nin çayırında ortaya çıktı. Tanrıçanın büyüünün kendisine doğru patladığını hissettiğinde sadece bir an için oradaydı. Bu onu şaşırtmış olsa da, darbe vurmadan önce ısınlanmayı başardı, ancak tanrıça bir adım öndeydi ve ortaya çıkar çıkmaz gücü onu göğsünden vurdu.

Güç onu geriye doğru uçurdu. Yeraltı Dünyası'nın dağlık duvarlarına çarpmamak için topuklarını yere vururken, zeminin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

Durma noktasına geldiğinde bile Hekate'nin yaklaştığını hissetti. Sorun şu ki, onu göremiyordu ama büyüü havada çıtırdıyor, tüylerini diken diken ediyordu.

kollarında.

"Ne yaptığımdan emin değilim," diye hırladı Hades. "Ama savaşa gitmeden önce benimle konuşmayı deneyebilirsin."

"Belki de Persephone'yi böyle bir işkenceye maruz bırakmadan önce sen de aynısını yapmayı düşünmeliydin," dedi. Sesi sanki etrafını saran yüzlerce Hekate varmış gibi her taraftan geliyordu.

"*Biliyorum*," dedi sinirli bir şekilde. "Ben bir aptalım."

"Sen bundan daha fazlasısın," diye cevap verdi, kollarını kavuşturmuş bir halde onun önünde belirerek.

"İşin bitti mi?" diye sordu.

"Belki," dedi, sesi kararsız geliyordu.

Hades ters ters baktı. "Biliyor musun, sana gelmeden önce bile bu konuda kendimi çok kötü hissediyordum. Şimdi her nasılsa daha kötü hissediyorum."

"Olması gerektiği gibi. Aklından ne geçiyordu?" diye sordu.

"Ne demek ne düşünüyordum? Onu eğitiyordum! Ve yöntemlerimi eleştirme. Sırf ona iyileşmeyi öğretebilmek için onu bıçaklayan sendin."

"Onu ben *hazırladım*," dedi tanrıça. "Nazik miydi? Hayır. Ama kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi geri almış olabilirsin!"

"Ne ilerlemesi?" diye öfkelenildi. "Neredeyse kendini parçalıyordu."

"Büyüsüyle dünyayı yok edeceğinden korkuyor ve sen bunu onun için hayata geçirdin."

Hades gözlerini kaçırdı, kendine kızgındı. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum, Hekate. Daha karanlık zamanlara doğru gidiyoruz ve o yeterince hızlı öğrenemiyor."

"Sırf korkuyorsun diye bunu yapmaya zorlayamazsın

Hades." Dişlerini sıktı.

"Onun için olabileceğiniz en iyi şey güvenli bir alan. Siz onun travmadan iyileştiği yersiniz, travmanın kaynadığı yer değil."

"Gerçekten bunun hala doğru olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedi Hekate. "Öyleyse git kraliçenden özür dile."

Hades görünmezliği asla Persephone'yi gözetlemek için kullanmayacağına söz vermişti ama bu beklemekten çok gözetlemek gibi geliyordu. Aslında saklanmaya hiç niyeti yoktu ama Ivy onu pek havasında olmadığı konusunda uyarmış, sonra da tabletini duvara fırlatmıştı. Şimdi Leuce buradaydı ve yapması gereken şeyler varken *boş boş sohbet ediyordu*.

Tanrım, çok *sinirliydi*.

Sonunda su perisi gitti ve o da kimse araya girmeden harekete geçti. Ama nedense onun karşısında durduğunda birden ne diyeceğini bilemedi. Ağzı kurumuş, kelimeleri tükenmişti.

Belki de kızın ona tereddütlü ve tekinsiz bakışları yüzünden, belki de odanın garip ve alışılmadık bir gerginlikle dolu hissi yüzündendi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Bir şey mi *lazım*? Sanki bir fincan şeker istemeye gelmiş gibiydi. Arkasına uzandı ve kilidi yerine çevirdi.

"Konuşmamız gerek."

Persephone bir süre ona baktı ve sonra kollarını göğsünde kavuşturarak masasından uzaklaştı. "Konuş."

Yaklaşıp önünde diz çökerken bakışlarını onun üzerinde tuttu. Ellerini dizlerinin üzerine koyarken göğsünün hızla yükselişini izledi.

"Özür dilerim. Çok ileri gittim."

Neredeyse özrünün etkisini kaldıramayacak gibiydi, çünkü bakışlarını onunkilerden ayırdı ve sinirli bir şekilde çevirdiği parmaklarına baktı.

"Bana korkuları çağırma gücün olduğunu hiç söylememiştin," dedi.

"Bundan bahsetmek için hiç zaman oldu mu?"

Hiçbir şey söylemedi ama yine de onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyordu. Ondan kendisini daha fazla paylaşmasını ilk kez istemiyordu ama bazı şeyler zamanla olacak gibiydi. Belki de ikisi de sonsuzluk için sabırsızlanıyordu.

"Eğer izin verirsen, seni farklı bir şekilde eğitmek istiyorum. Büyüyü Hekate'ye bırakacağım ve onun yerine tanrıların güçlerini öğrenmene yardımcı olacağım."

Düşüncesi rahatsız edici olsa da, kendisinden başlayacaktı ama ona karşı bilmediği güçler kullandığı için kefaretinin ödemesinin tek yolu buymuş gibi hissediyordu.

"Bunu yapar mısın?"

"Seni korumak için her şeyi yaparım," dedi. "Ve Yeraltı Dünyası'na kapatılmayı kabul etmeyeceğine göre, alternatif bu."

Kadın ona küçük bir gülümseme verdi ve adam daha fazlasını istedi. "Gittiğim için özür dilerim," dedi.

"Seni suçlamıyorum," dedi, hoşuna gitmemiş olsa bile. "Seni Lampri'ye götürdüğümde yaptığımdan çok farklı değil. Bazen dehşeti yaşadığınız yerde var olmak çok zordur."

Dudaklarını yalayarak bakışlarının düşmesine izin verdi.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu daha da yaklaşarak.

"Hayır," dedi ona bakarak. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

Göğsü sıkışmış gibi hissetti. "Seni herkesten ve her şeyden koruyacağımı söylemek isterdim... ve korurdum da. Seni krallığının duvarları arasında sonsuza dek güvende tutardım ama biliyorum ki senin istediğin şey kendini korumak."

"Teşekkür ederim."

Bu sefer gülümsedi. Onu öpmek istedi ama kadın ona doğru eğilmedi. Onun yerine bakışları masasına kaydı.

"Bunu zaten okuduğunuzu varsayıyorum," dedi.

"Ilias bu sabah gönderdi," dedi Hades. "Theseus ateşle oynuyor ve bunu biliyor."

"Zeus'un harekete geçeceğini düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi kaşlarını çatarak. Theseus'un ophiotaurus'u öldürdüğü düşünülürse, bir yanı bunu yapmayacağını umuyordu. "Kardeşimin Triad'ı bir tehdit olarak gördüğünü sanmıyorum. Ancak annenizin birlikteliğini tehlikeli görüyor, bu yüzden odağını ona kaydırıldı."

"Zeus onu bulabilirse ona ne olacak?"

"Yukarı Dünya'ya saldırısını durdurursa? Muhtemelen hiçbir şey."

"Yani Tyche'yi öldürdüğü yanına kâr mı kalacak?"

Zeus'un en güçlü olanın hayatta kalacağına inandığı düşünüldüğünde, muhtemelen Tyche'nin yeterince güçlü olmadığına inanıyordu.

"Cezalandırılmalı, Hades."

"Cezalandırılacak. Eninde sonunda."

"Sadece Tartarus'ta değil, Hades," diye ısrar etti, sandalyesinde öne doğru eğilerek. "Zamanı gelince Persephone," dedi, ellerini kendi elleriyle kapatarak. "Hayır."

Hiç kimse -ne tanrılar, ne de ben- sizi cezalandırılmaktan koruyamaz." Bu tutabileceği bir sözdü.

Bir an birbirlerine baktılar ve sonra adam ayağa kalktı. "Gel," dedi, onu da yanına alarak.

Tereddüt etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Sadece seni öpmek istedim," dedi ve dudaklarını dudaklarına götürdü. Kız tekrar kollarında olduğu için rahatladığını hissetti.

Büyüsünü çağırdı ve onları Halcyon'un inşa edildiği alana ışınladı. Gelecekteki rehabilitasyon merkezinin sadece modellerini ve eskizlerini görmüştü ama onu buraya hiç şahsen getirmemişti.

Kar yağmasına rağmen projede epey ilerleme kaydedilmişti ve kız ondan uzaklaşırken nefesinin kesildiğini duydu.

"Oh."

"İlkbaharda burayı görmen için sabırsızlanıyorum," dedi Hades.
"Bahçelere bayılacaksın."

Bunlar şu anda sadece planlardı, ama kapsamlı olacaklardı.

"Hepsini seviyorum. Şimdi seviyorum." Sonra ona baktı. "Ben de seni seviyorum."

Ona gülümsedi ve tekrar öptü, sonra onu içeri götürdü. Bittiğinde nasıl görüneceğini gözünde canlandırmak çok daha kolaydı çünkü duvarların çoğu yükselmişti ama yine de yapılacak çok iş vardı.

Onu tesisin her bölümüne götürdü.

"Umudum, buranın bir hastaneden çok insanların gerçekten iyileşebileceği bir yer gibi hissettirmesi" dedi. Kendi kendine kaşlarını çattı çünkü bunların tam olarak doğru kelimeler olup olmadığından emin değildi ama hastaları kabul etmeye hazır olduklarında buranın steril ve esnek olmayan bir yer olmaması onun için önemliydi. Bunları yargılamayla bağdaştırıyordu, kabulle ya da hatta umutla değil.

"Olması gereken her şey olacak, Hades," dedi Persephone ve onun güvencesi her şey hakkında hissetmeye başladığı endişeyi hafifletti. Kendini biraz gülünç hissediyordu ama bu projenin başarısına kişisel olarak yatırım yapmıştı. Ondan ilham almıştı ve nedense, eğer istediği gibi olmazsa, başarısız olmuş gibi hissedecekti.

Bu hisse alışmaya başlamıştı ve bundan hoşlanmıyordu.

Onu, ayaklarının altında gıcırdayan içi boş ahşaptan ibaret olan üst kata çıkardı ve tıpkı İskenderiye Kulesi'ndeki ofisinde olduğu gibi, duvarlarının çoğunu tavandan tabana pencerelerin oluşturduğu geniş bir odaya getirdi. Bunun amacı ona bahçelerin, özellikle de Lexa'nın bahçesinin manzarasını sunmaktı.

-Ama aynı zamanda araziye çevreleyen ormana ve Yeni Atina'nın kasvetli ve puslu silüetine de bakıyordu.

Girişe yakın bir yerde durdu ve onun odayı geçip manzaraya bakmasını izledi. Sanki ona huzur vermiş gibi bir nefes aldı.

"Burası hangi oda?"

"Senin ofisin," dedi.

Onunla yüzleşmek için
döndü. "Benim mi? Ama
ben-"

"Sahip olduğum her işletmede bir ofisim var. Sizin neden olmasın?" dedi dudakları kıvrılırken. "Burada sık sık çalışmasanız bile, onu kullanacağız."

Gölüyordu ve gözleri o kadar parlaktı ki, bu sessiz havada yanıyordu. Çok güzel görünüyordu ve bir an için tek düşünebildiği, ona böyle bakmaya devam edebildiği için ne kadar minnettar olduğuydu - ne olursa olsun onu seviyordu. Ve daha fazlası da gelecekti. Bazı açılardan, Theseus'un ophiotaurus'u öldürdüğünü, Zeus'un evliliklerini henüz onaylamadığını, Demeter'in fırtınasının hâlâ sürdüğünü bilerek plan yapmak aptalca geliyordu.

Yine de umut ediyordu.

Titredi ve titremesini kontrol altına almak için kollarını göğsünde birleştirdi. Soğuğu fark etmemişti.

"Geri dönmeliyiz," dedi.

Ama kadın hareket etmedi ve adam da büyüsunü çağırmedi.

Persephone dudaklarını yaladı ve onun adını fısıldarken gözleri oraya kaydı.

Bir saniye sonra onun üzerindeydi ve onu öperken, kalçaları onunkilere sürtünerek onu bitmemiş duvara bastırdı. Doyumsuz olduğunun, ona duyduğu arzusun hiç bitmediğinin son derece farkındaydı. Sekse olan ihtiyacı normal olan her şeyin ötesindeydi ve bunu her şey için kullanıyordu -kaçınmak, işlemek, iyileşmek için- ama Persephone de farklı değildi.

"Sana ihtiyacım var," diye inledi Persephone'un ağzı onunkinden ayrılıp boynundan aşağı inerken, elleri de sırtından kışına doğru iniyordu. Persephone gömleğinin düğmelerini karıştırmaya başlamıştı bile ve bir an için ikisini de büyüsunle soymayı düşündü ama onun tarafından soyunmanın çekici bir yanı vardı ve bugün bunu istiyordu.

Hades defne kokusunu almadan önce bir saniyelik bir uyarıda bulundu ve ardından Apollon ortaya çıkıp onları tersledi.

"Kes şunu!"

"Git buradan Apollon," diye bağırdı Hades.

Sözünün kesilmesini ya da yaptıkları saçma pazarlık yüzünden Persephone'nin kendisinden uzaklaşmasını kaldıracak durumda değildi.

"Hades," dedi Persephone, sesinde bir azarlama notası vardı.

Hades'ten çok daha alçakgönüllüydü ve başladıkları işi bir izleyici kitlesiyle sürdürmeye asla meyilli değildi. Hades, sahiplenici olsa da hiç utanmıyordu. Onu kalabalık bir odada bile becerebilirdi, illüzyon bunun içindi.

"Yapacak bir şey yok, Yeraltı Dünyası Lordu," dedi Apollon. "Bir etkinliğimiz var." Hades sinirli bir iç çekişle geri çekildi.

"Bir etkinliğimiz var da ne demek?" Persephone sordu. Hades de aynı şeyi bilmek istiyordu.

Apollo, "Bugün Panhelenik Oyunları'nın ilki," dedi.

Hades bunu kesinlikle unutmuştu ama doğrusunu söylemek gerekirse, o sırada dikkati çok dağınıktı ve hiç de hoş bir şeyle ilgilenmiyordu.

"Bu geceye kadar değil," dedi.

"Yani? Sana şimdi ihtiyacım var."

"Ne için?" Persephone karşı çıktı.

Hades ikisinin arasına bakarak değiş tokuşu izledi. Kendisini iki kardeş arasındaki bir tartışmayı yönetiyormuş gibi hissetti.

"Fark eder mi?" Apollo sordu. "Bizim bir-"

"Yapma." Hades dedi ki. "Sana bir soru sordu, Apollo. Cevap ver."

Apollon'un ağzı gerildi ve somurtuyormuş gibi kollarını kavuşturdu.

"Her şeyi berbat ettim. Yardımına ihtiyacım var," dedi ve sanki şimdi mutlu o l u p olmadığını sorar gibi Hades'e baktı.

Cevap hayırdı.

"Yardıma ihtiyacın vardı ve yine de ondan yardım mı istiyorsun?" Hades dedi ki.

"Hades-" Persephone denedi ama Hades onun savunmasıyla ilgilenmedi.

"Senden ilgi bekliyor Persephone, sadece bir pazarlık yüzünden dostluğuna sahip ve tüm o Olimposluların önünde ona ihtiyacın olduğunda sessiz kaldı."

Muhtemelen onu en çok hayal kırıklığına uğratan şey bu sonuncusuydu. Onları en çok savunan kişi Hermes'ti ve bu, bozulan yemininin ardından bile böyleydi. Apollo neredeydi?

"Bu kadar yeter, Hades," dedi Persephone. "Apollon benim arkadaşım, pazarlık yapsam da yapmasam da. Beni rahatsız eden şey hakkında onunla konuşacağım."

Ona baktı, bunu hemen şimdi yapmasını diledi, çünkü Apollo'yu azarlamasına gerçekten tanık olmak istiyordu, ama yapmayacağını biliyordu.

Hayal kırıklığını yuttu ve sonra onu öptü, dili dudaklarını geçip ağzına girdi. Yüzünü kavradı, çenesi dilinin derin itişlerine uyum sağlamak için genişledi ve geri çekildiğinde yüzü kızarmıştı.

Yutkundu, onun bakışlarını tuttu ve Apollo'yla birlikteyken tek düşündüğü şeyin onun yarıda kestiği şey olmasını umdu.

"Size daha sonra oyunlarda katılacağım." Sonra da ortadan kayboldu.

BÖLÜM XXXV

DIONYSUS

Dionysos, Bakkheia'daki karanlık süitinde her zamanki yerinde oturuyordu. İçerisi içen, dans eden ve sevişen insanlarla doluydu. Genelde eğlenceleri izler ya da en azından daha çok orada bulunurdu - esasen tapınmayı bu şekilde kabul ederdi - ama bugün dikkati dağılmıştı.

Son birkaç gündür olanların ötesinde bir şey düşünemiyordu - Poseidon'la yüzleşmesi ve Ariadne'yi becermekten ophiotaurus'un ölümüne kadar o adada meydana gelen her şey. Öldürmeye söz verdiği tepegözü, akşamdan kalma olmasına rağmen sağ bıraktığının da farkındaydı.

Bu borcu yerine getirmemenin ne gibi sonuçları olacağını merak ediyordu.

"Bana o adada ne olduğunu anlatacak mısın?" Silenus sordu.

"Anlatacak bir şey yok," diye yanıtladı

Dionysos. Anlatmak *istediği* bir şey yoktu.

"Bu seni değiştirdi," dedi üvey babası. "Farklısın ve nasıl olduğundan emin değilim."

"Ben de nasıl olduğundan emin değilim," dedi Dionysos, ki bu doğrudu.

Poseidon'la karşı karşıya gelmeyi hiç istememişti ama bunu yapmak onu Ariadne'yi korumaktan aciz hissetmesine ve güçlerinin yetersizliğinin farkına varmasına neden olmuştu.

"Dionysos," dedi şehvetli bir ses ve koyu renk saçlı ve gözlü bir kadın önünde diz çökmüş, elleri dizlerinin üzerindeyken dikkati şimdiki zamana çekildi. "Gergin görünüyorsun. Seni rahatlatılabilir miyim?"

Normalde onu şımartırdı ama avuç içleri uyluklarına doğru kayınca onu durdurdu ve öne doğru eğildi. Tam o sırada süitinin kapısı açıldı ve Ariadne içeri girdi. Gözleri doğrudan ona ve ayaklarının dibindeki kadına kaydı.

Boğazı düğümlendi. Bunun nasıl görüldüğünü hayal edebiliyordu. "Ari," dedi kadın yaklaşırken.

"Kalkma," dedi kadın ve adam hangisiyle konuştuğunu merak etti. "Seninle konuşmam gerek."

"Elbette," dedi, gözleri kadına kaydı. "*Git.*" Ariadne'ye baktığında bakışları sertti.

"Düşündüğünüz gibi değildi," dedi.

"Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye karşı çıktı.

Dionysos cevap vermeye başladı ama Silenus araya girdi. "Sen Ariadne olmalısın," dedi ve sandalyesinin kolunun üzerinden Dionysos'a doğru eğilerek elini uzattı. "Ben Silenus, Dionysos'un babasıyım."

"Evlat edinilmiş baba," diye açıklama gereği duydu Dionysos.

Ariadne onun elini tuttu ama pek rahat görünmüyordu. "Evet, oğlumun neden aşık olduğunu görebiliyorum," dedi Silenus.

Dionysos onu kendi sandalyesine geri itti. "*Kapa çeneni,*" diye homurdandı ve sonra tekrar Ariadne'ye baktı.

"Adaya geri dönmek istiyorum," dedi.

"Ne?" Duymayı beklediği şey bu değildi.

"Bully'yi gömmek istiyorum," dedi.

"Ari, bu güvenli değil."

"Onu orada çürümeye terk etmek doğru değil," dedi. "O bundan daha iyisini hak ediyordu."

"Mağarada lanet bir canavarla birlikte olduğu kısmı görmezden mi geldin?"

"Öldürmen gereken bir canavar," diye işaret etti.

Dionysos başını salladı. "Seninle bu konuşmayı yapmayacağım. Sırf sen bu yaratığa karşı yanlış yönlendirilmiş görev duygunu yerine getirebilesin diye o adaya geri dönmeyeceğiz."

"Eğer beni almazsan, Hades'e soracağım."

Dionysos dişlerini sıktı. "Dışarı!" diye emretti ve aniden süitinde toplanan herkes içmeyi, dans etmeyi ve sevişmeyi bıraktı. Sanki bir büyü'nün etkisi altındaymışlar gibi, Silenus hariç herkes odadan dışarı çıktı.

"Peki ya ben?" diye sordu.

Dionysos ters ters baktı ve babası içini çekti. "*Peki*."

Yalnız kaldıklarında, Dionysos ayağa kalktı. Ariadne'nin hakkını yemeyelim, geri adım atmadı.

"Hades'in senin çocuksu isteğine boyun eğeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Birini düzgün bir şekilde defnetmek istemek çocukça bir şey değil," dedi.

"Neredeyse ikimizin de hayatına mal olan bir adaya geri dönmek istediğinizde," dedi. "Neden geri dönüyorsun? Theseus'u görmeyi mi umuyorsun?"

Ona bir tokat attı ve tokat acıttı.

"Bu *ne cüret!*" diye bağırdı, sesi titriyordu.

Birbirlerine baktılar, sessizlik gerildi ve sonra Dionysos bozuldu, kızın ağzını sıcak bir öpücükle kendi ağzına götürdü. Ellerinden biri kızın başının arkasını kavradı, diğeri ise sırtının alt kısmına bastırdı.

Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu.

Adadan dönmenin, aralarında hiçbir şey olmamış gibi davranmak anlamına geleceğinden korkmuştu. Denemişti ama arzusunu bastırmak nefes almamaya çalışmak gibiydi.

Ariadne onun dokunuşuna aynı şevkle karşılık verdi, elleri göğsünden yukarı ve boynuna doğru kaydı. Ona doğru bastırdı, göğüsleri göğsüne karşı yumuşaktı. Adam bu temas karşısında inledi.

"Tekrar içinde olmak istiyorum," dedi ve sonra biri boğazını temizledi. Hermes'i bulmak için birbirlerinden ayrıldılar.

"Çok eğlenceliydi," dedi tanrı.

Dionysos parmaklarını burnunun köprüsüne bastırdı. "Oh, sık beni." "Bu tartışmayı yapmıştık, Dionysos."

"Ne istiyorsun Hermes?" diye sordu.

"Hades seni çağırdı," dedi Hermes. "Ophiotaurus hakkında konuşmak istiyor."

Dionysos Ariadne ile bakıştı.

"Sana birkaç dakika verebilirim," dedi tanrı. "Bilirsiniz, iyileşmeniz için."

"Biz iyiyiz," dedi Ariadne.

"Sanırım kendi adına konuşuyorsun," dedi Hermes ve sonra gözleri Dionysos'a kaydı - ve onun öfkeli ereksiyonuna.

"Siktir git Hermes," dedi Dionysos. "Hadi gidelim."

"Seni götürmeyeceğim," dedi Hermes. "Bir etkinliğim var ama aşağıda seni bekleyen bir araba var. Antoni'ye benden selam söyle."

Antoni onları Iniquity'ye götürdü ve orada Hades'i üyelere özel barda bir masada otururken buldular. Elinde iki parmağı dolu bir bardak viskiyle oturuyordu. Bir elinde altın bir şey parlıyordu; bir madeni para, bir obol, ölülerin para birimi. Ilias yakınlarda oturuyordu ve yaklaştıklarında başını salladı.

Hades onlar oturana kadar başını kaldırmadı. Dalgın görünüyordu.

"Bana adada olan her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Her şey mi?" Ariadne sordu.

Hades önce ona sonra da Dionysos'a baktı. "Theseus geldiğinde," diye açıkladı. "Gerçi ikiniz de epey vakit geçirmişsiniz gibi görünüyor."

"Anlatacak bir şey yok," dedi Dionysos. "Theseus bizi Thrinacia'da buldu, ophiotaurus'u öldürdü ve bağırsakları onda. Sanırım o

onları çoktan yaktı."

Theseus tereddüt edecek biri değildi. Ophiotaurus'u ne kadar çabuk bıçakladığını göstermişti.

"Onları yaktığında ne olacak?" Ariadne sordu. Hepsi birbirine baktı.

"Tam olarak bilmiyoruz," dedi Hades. "Sorun da bu zaten."

"Kehanet ne diyor?" Dionysos sordu.

Bu konuda hatırladığı son şey, Hades'in yaratığın hâlâ reenkarne olduğunu bir kehanetle doğrulayacağıydı.

"Eğer bir kişi yaratığı öldürür ve iç organlarını yakarsa, o zaman tanrılara karşı zafer kazanılmış demektir." Hades kelimeleri dikkatle tekrarlardı, sanki konuşurken anlamını çıkarmaya çalışıyordu.

"Bu korkunç bir kehanet," dedi Dionysos.

"Hermes'in versiyonunu daha çok sevdim," dedi Ilias.

"Ne beklediğinizden emin değilim," dedi Hades. "Kehanetler nadiren açık olur ve açık olduklarında da riskler çok daha yüksektir."

Dionysos Hades'in ne dediğini anladı - en azından burada bir belirsizlik vardı. Geçmişte kehanetin o kadar kesin olduğu durumlar vardı ki, ölümlüler ne kadar uğraşırsa uğraşsın kaçınılmaz kaderden kaçmak mümkün değildi.

"Biraz daha bağlamı olan bir şey iyi olurdu," dedi Ilias. "Kehanet hangi tanrılardan bahsediyor?"

"Belki de hepimiz," dedi Dionysos. "Ya da belki sadece birkaçımız. Bence kehanetin kesin olmaması bizi rahatlatmalı. Ne bekleyeceğimizi bilmekte güç vardır. Theseus'a karşı bununla çalışabiliriz." Dionysos Ariadne'ye baktı. "Theseus kehanetin tanrıları fethedeceği anlamına geldiğine inanacak kadar kibirli. Öyle olmadığı halde kendini yenilmez hissedecek."

Hades'in kaşları düştü. "Ne demek istiyorsun?"

"Adadayken onu thyrsus'umla bıçakladım. Çabuk iyileşmedi, senin ya da benim gibi değil. Bu bir zayıflık."

"Yani bunca zamandır onu bıçaklayabilir miydik?" diye sordu Ilias.

"Durum bundan daha karmaşık ve sen de bunu biliyorsun," dedi Hades. "Kendisini halka sevdirdi. Eğer bizim ellerimizle ölürse, tapınmayı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalırız."

Ilias, "Tamam, yani ona herkesin önünde suikast düzenleyemeyiz," dedi. "Nereden başlayacağız?"

Herkesin gözleri solgun Ariadne'ye döndü. Ne sorduklarını bilmek için konuşmalarına gerek yoktu - Theseus hakkında her şeyi bilmeleri gerekiyordu.

"Hayır," dedi, sesi eşitti. "Benden bunu isteyemezsin. O benim kız kardeşimi öldürecek."

"Sana onu kurtaracağımızı söylemiştim," dedi Dionysos.

"Neyle?" diye karşı çıktı. "Medusa'ya bu yüzden ihtiyacımız olduğunu söylemiştin, yoksa bunu koleksiyonuna bir silah daha eklemek için mi söyledin?"

Dionysos onun öfkesi ve suçlaması karşısında irkildi.

"Phaedra'yı kurtarmanın ilk önceliğimiz olacağını söylediğimizde bize güvenin," dedi Hades. "Ama bilgi olmadan hiçbir şey yapamayız, hatta kaçışını bile planlayamayız."

Başını iki yana salladı. "Sana söylediğimi bilecek." "Sonunda Phaedra'nın güvende olması önemli mi?" "Önemli çünkü geri dönecek."

Uzun ve keskin bir sessizlik oldu. Dionysos en yararsız şeyi söylemek istedi; belki de o zaman kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Ariadne'yi zor bir duruma sokmuşlardı ama o kendi kaybettiği savaşını veriyordu.

"Bize yardım etmeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?" Dionysos sordu. "Hepiniz tanrı değil misiniz?" diye sordu. "Bunu anlayamıyor musunuz?"

Dionysos ona bakmadı. Onun gerekçesini anlamış gibi yapamazdı, tıpkı yardım etmesini engelleyen travmayı anlamış gibi yapamayacağı gibi.

Bir nefes aldı. "Maenadları casusluk yapmaları için görevlendireceğim," dedi. "Bu işe karışanlar, silahları ve saklandıkları yerler hakkında bilgi toplayabilirler."

Planlarını formüle etmek için mümkün olduğunca çok şey bilmeleri gerekecekti.

Hades başını salladı. "Savaş çoktan başladı," dedi. "Şimdi savaşa hazırlanmalıyız."

BÖLÜM XXXVI

HADES

Hades, Ariadne'nin Theseus'a karşı plan yapmalarına aktif olarak yardım etmemesine şaşırmamıştı. Uzun zamandır onun büyüü altındaydı ve neler yapabileceğini biliyordu. Belli ki, onun tehditlerinden birçoğunun gerçekleştiğini görmeye gelmişti.

Dionysos ile ayrıldıktan sonra İlias ile oturdu.

"Bu ikisi sikişti," dedi satir.

"Nihayet," dedi Hades viskisini bir dikişte yudumlarken. "Hermes sana depo ve kulüp hakkında bilgi verdi mi?"

"Evet," dedi İlias. "Dün gece alevler içinde kaldı."

Hades'in Theseus'tan misilleme beklediğini düşününce bunu bilmek iyi oldu.

"Doğru kararı verip vermediğimi bilmiyorum," dedi. Theseus'un silah depoladığı tek yerin Göller Bölgesi'ndeki o depo olmadığını biliyordu. O kadar aptal değildi, yine de cephaneliğinde bir çentik açtığını umuyordu.

İlias, "Gittiğimiz yerde doğru ya da yanlış kararlar olduğunu düşünmüyorum," dedi. "Sadece kararlar ve bunların sonuçları var."

Hades bunun doğru olduğunu düşündü.

Sonra satirin gözlerinin kendisinden nasıl kaydığını ve genişlediğini fark etti. Sandalyesinde doğruldu.

"Hades, haberler."

Ama çoktan dönmüş ve ekranda yanıp sönen manşeti görmüştü:

Talaria Stadyumunda Patlama ve Ateş Açıldı.

İşte Theseus'un intikamı.

Hades, Talaria Stadyumu'ndaki kaosun ortasında belirdi.

Onlar dehşet dolu çığlıklar, çarpışan metaller ve silah sesleri arasında dövüşürken tanrıların büyüğü havada ağır bir şekilde asılı duruyordu.

"Persephone!" Apollo omzuna bir kurşun isabet ettiğinde çığlık attı.

Sendeledi ve düştüğü sırada Hades onu yakaladı, gırtlaktan bir çığlık atarken onu kollarının arasına aldı.

"Seni yakaladım," dedi ve onu hemen Yeraltı Dünyası'na götürerek stadyumdaki kargaşayı diğer Olimpiyatçılara bıraktı.

Lanet olası Fates.

Bu daha kaç kere olacaktı?

Onu yatağa yatırdı, sadece ceketini çıkarmasına yardım edecek kadar sabrı vardı. Ceketini çıkardıktan sonra, yarasına ulaşmak ve incelemek için elbisesini yırttı.

"Ne yapıyorsun?" dedi, kelimeler gıcırdayan dişlerinin arasından kayıp gidiyordu.

"Kurşunun vücudunu terk edip etmediğini görmem gerek," dedi Hades. Kadının sırtına baktığında bir çıkış yarası olduğunu gördü.

"Bırakın iyileştireyim," dedi.

"Persephone-"

"Denemek zorundayım," diye karşı çıktı. "Hades-"

Kendisi yapmak istemesine rağmen geri adım atmaya zorladı. O daha hızlıydı ve bu onu daha iyi hissettirecekti. Pratik yapmak istediği onca zaman varken, neden şimdi?

"Yap şunu Persephone," diye bağırdı. Sesinin bu kadar düşmanca çıkmasını istememişti. Bu onun için daha kolay olamazdı. Yaralanan oydu ama paniklemesine engel olamıyordu.

Derin nefesler aldı ve sonra gözlerini kapattı. Sihrinin işe yaradığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını anlamak için yarasını izledi ve kız orada kanlar içinde yattıkça hayal kırıklığı arttı.

"*Şimdi*," dedi sabırsızca, ama yara kapanmaya başladığında onun sihrinin işe yaradığını gördü.

Gözlerini açtığında gülümseyerek "Başardım," dedi.

"Yaptın," dedi, ancak her ihtimale karşı iki kez kontrol etmek istedi. Sonra geri dönüp Olimpiyatçı arkadaşlarının stadyuma saldıranları öldürmesine yardım etmek istedi. Bu korkunç saldırılara katılmayı veya devam etmeyi düşünebilecek herkese bir uyarı olarak herkesin görmesi için cesetlerini parçalanmış bir karmaşa halinde bırakacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" Persephone onun dikkatini çekerek sordu.

"Bilmek isteyeceğin bir şey değil," dedi usulca. "Hadi seni temizleyelim."

Onu banyoya götürdü, gayet iyi yürüyebildiğini bilmesine rağmen onu taşıdı. Soyunduklarında onu öptü ve tamamen iyileştiğinden emin olmak için omzuna dokundu.

Uzaklaştı ve artık pürüzsüz olan tenine baktı.

"Yeterince iyi değil miydim?" diye sordu.

"Elbette yeterince iyisin Persephone," dedi. Ona kendini daha az hissettirmek gibi bir niyeti yoktu. "Senin için aşırı korumacı ve korkak biriyim ve belki de bencilce, seni korumadaki başarısızlığımı hatırlatan her şeyi ortadan kaldırmak istiyorum."

"Hades, sen başarısız olmadın," dedi

kadın. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul edeceğiz," dedi.

"Ben yeterliysem, sen de yeterlisin," diye ısrar etti. Bir gün buna inanacağını umuyordu.

Elleri göğsünde ve boynunda gezindi.

"Üzgünüm," dedi. "Seni bir daha asla acı çekerken görmek istemedim, Tyche'nin ölümünü takip eden günlerde çektiğin gibi değil."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok," dedi ve onu öptü.

Birlikte duş aldılar, her ikisi de kızarmış ve arzulu hissedene kadar elleri sabunlu teni yumuşattı, ama Hades arzularını harekete geçiremedi - bu gece çok şey olmuştu. Bunun yerine kelimelere güvenip ona onu sevdiğini söyledi.

"Seni seviyorum," dedi, sesi kısıktı. "Her şeyden çok."

Gözlerinden yaşlar süzülürken, adam onun adını fısıldadı ve onu kollarının arasına aldı. Onu duştan ateşe kadar taşıdı ve göğsüne yaslayarak oturdu.

"Bütün o insanlar... gittiler," diye fısıldadı.

Toplu lmler asla kolay değildi ve kısa süre içinde çok fazla ölüm yaşamışlardı.

"Beklenmedik bir şekilde kapılara gelen herkesi teselli edemezsin

Persephone. Bu lmler çok fazla. Teselli bul. Asphodel'in ruhları orada ve seni iyi temsil edecekler." "Onlar da seni temsil ediyor, Hades," diye hatırlattı ona ve bir süre sessiz kaldı.

"Peki ya bu gece ölen saldırganlar?" diye sormadan önce bir an durdu.

"Tartarus'ta cezalarını bekliyorlar." Durakladı, onun bakışlarını tuttu.

"Gitmek istiyor musun?"

O teklif edildi onu a küçük Glmse. Bu değildi. Esprili, daha fazla değiştiğinin bir kabul.

"Evet," dedi. "Gitmek istiyorum."

Hades Persephone'yi Tartarus'a, canavarlar inine götürdü. Buradaki yaratıkların bazıları lyd, bazılarıysa yaşıyordu ve sadece tutsaktı, ama bu işkence söz konusu olduğuunda işe yararlıklarını değiştirmiyordu.

Persephone ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturarak etrafına bakındı. Büyü burada ağırdı, farklıydı ve bir kış soğuğu gibi havada asılı duruyor, içindeki canavarların gücünü bastırıyordu.

Arada sırada zindanın dışında bir hırıltı, feryat ya da çığlığın belli belirsiz yankısı duyuluyordu.

"Burada canavarlar var," diye açıkladı Hades.

"Ne... ne tür canavarlar?" diye sordu.

"Birçokları," dedi kaşlarını biraz kaldırarak. "Bazıları öldürüldükleri için buradalar. Bazıları da yakalandıkları için burada. Gelin."

Onu kapılardan geçirip zindana, karanlık geçitten aşağıya, gölgeli hücrelerin yanından geçirdi. Bu sırada canavarların hayvana benzeyen sesleri daha da yükseliyor, korkunç bir feryatla kesiliyordu.

"Harpiler," dedi Hades. Yarı insan, yarı kuş olan bu yaratıklar genellikle doymak bilmez bir açlık içindeydiler ve ölümlüleri aç bırakmak için cezalarda kullanılırlardı. "Aello, Ocypete ve Celaeno - özellikle dünya kaos içindeyken huzursuz olurlar."

"Neden?"

"Çünkü kötülük seziyorlar ve cezalandırmak istiyorlar."

Kimelerin, grifonların, sirenlerin ve Sfenks'in bulunduğu hücrelerin yanından geçerek yollarına devam ettiler. Persephone hiçbir bölmenin önünde uzun süre duraklamadı ve devasa bir kapıyla çevrili hücrenin en sonuna doğru ilerlerken Hades'e yakın kaldı.

"Nedir bu?" Persephone sordu.

"Bu bir hidra," dedi Hades. "Kanı, zehri ve nefesi zehirlidir."

Hera onu kötü şöhretli Dövüş Gecesi sırasında yaratıkla dövüşmeye zorladığında onun ölümünden sorumlu olmuştu. Kolay olmamıştı. Kesildikten sonra bile tekrar büyüyen yedi başı vardı. Onu sadece ateşle yenmeyi başarmış ve sonunda Yeraltı Dünyası'nın bir sakini haline gelmişti.

"Peki ya havuzdaki ölümlüler?" diye sordu. "Onlar ne yaptı?"

Hades'in gözleri Hidra'nın ayaklarının dibindeki kadın ve erkeklere kaydı. Hepsi yaratığın ayaklarından damlayan siyah zehir havuzunun içinde oturuyordu.

Dişler, vücutlarını yavaş yavaş yiyip bitirirken vücutları korkunç yaralar ve yanıklarla kaplandı.

"Onlar stadyuma saldıran teröristler." "Bu onların cezası mı?"

"Hayır. Burayı onların nezarethanesi olarak düşün." Sessiz kaldı ve sonra ona baktı.

"Peki onları nasıl cezalandıracaksınız?" diye sordu. "Belki... siz karar vermek istersiniz?"

Görevi devretme konusunda biraz tereddütlüydü, kadının işkence konusunda ne hisseceğinden emin değildi. Konu Pirithous'a geldiğinde o da tereddüt etmişti. Ona *yardımcı* olup olmadığını sormuştu. Hâlâ emin değildi ama o anda intikamın iyi hissettirdiğini söylemek yanlış olmazdı.

Bakışları ruhlara geri döndü.

"Onların sürekli bir korku ve panik hali içinde yaşamalarını diliyorum. Başkalarına yaşattıklarını yaşamalarını. Sonsuza dek Umutsuzluk Ormanı'nda var olacaklar."

"Öyleyse senin olsun," dedi ve sonra elini uzattı. Kızın parmakları onunkilere yerleştiğinde, hidranın altındaki ruhlar yok oldu. "Sana bir şey göstereyim," dedi ve onu hem Yeraltı Dünyası'nın doğru bir haritası hem de bir portal görevi gören bir leğenin bulunduğu kütüphaneye götürdü. "Umutsuzluk Ormanı'nı göster," dedi ve su, hidranın zehrinde oturan ruhları ve ormandaki cezalarını göstermek için değişti.

Ormanın gerçekliği, korkulan her şeye dönüşmesiydi.

Persephone oraya girdiğinde, Hades'i Leuce'nin kucağında bulmuştu. Hades içeri girdiğinde hiçbir şey görmedi.

Persephone bir süre izledi ve sonra **a r k a s ı n ı** dönerek legenden indi. "Yeterince gördüm."

Hades onu takip etti ve elini uzattı, ormanın dehşetini bilse bile ona göstermekte çok ileri gittiğinden endişeleniyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"Ben... tatmin oldum," dedi. "Hadi yatağa gidelim."

Tartışmadı ve yatak odalarına geri döndüler, ama onun enerjisindeki değişimi fark etmekten kendini alamadı. Karanlık ve şehvetliydi ve bunu onun dilinde tatmak istiyordu.

Odalarına girdiklerinde Hades geride durdu ve Persephone'nin önden yürüyüşünü izledi. Persephone cüppesinden sıyrıldı ve Hades'in karşısına geçti. Hades'in gözleri onun vücudunda dolaştı; dolgun göğüslerinden karnına, kalçalarının tepesindeki buklelere kadar. Onun bakışlarıyla tekrar karşılaştığında, bakışları karanlık ve şehvetliydi.

Sikişmek istiyordu.

"Persephone."

"Hades," dedi.

"Çok şey yaşadın. Bu gece bunu istediğine emin misin?" Bu sözlerin ağzından çıkacağını hiç düşünmemişti. Her zamanki gibi böyle yapmıyorlardı ama yine de onun emin olmasını istiyordu. Bugün ikisinin de işlemediği duygular ve deneyimlerle dolu, üzücü bir gün olmuştu.

"Tek istediğim bu."

Daha fazla tartışmadı ve aralarındaki mesafeyi kapatarak dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Dudakları onun için açıldı ve yumuşak, sıcak ve istekli olan her şeyin içinde kaybolmak kolaydı. Belki de en çok sevdiği şeyin bu olduğunu düşündü, onun bariz arzusu. Bunu onun için çok sık hissediyordu ve onun zapt edilememesini seviyordu.

Elleri cüppesinin altına daldı ve tenini kendi teninde hissedebilmek için cüppesini çıkarmasına yardım etti, sertleşmiş sikinin kaba buklelerine karşı verdiği his hoşuna gitti. Kendini onun içine gömmek, boşalırken onun etrafında kenetlendiğini hissetmek için sabırsızlanıyordu. Bağımlısı olduğu duygu buydu, peşinde olduğu serbest bırakma.

Önünde diz çökene kadar göğsünü ve karnını öptü. Ereksiyonun tabanını avucunun içine alarak, dudaklarının ereksiyonun boncuk boncuk olduğu uca yaklaşmasına izin verdi.

"Bu iyi mi?" diye sordu, yerden ona bakarak.

Onu ağzına almasını izlemekten başka bir şey istemediği düşünülürse, bunu sorması ona neredeyse komik geliyordu.

"Daha fazla," dedi ve dilinin dokunuşuyla tekrar ödüllendirildi. Acele etmedi, şaftı boyunca öptü, dilini bulabildiği her çıkıntının üzerine çekti ve sonra onu boğazının arkasına götürdü, horozunun tepesinin etrafında yuttu.

Başını geriye attı, dişlerini sıktı, kasları gerildi, vücudu serbest kalmanın eşiğindeydi ama bunun bitmesine hazır değildi.

O ilk yoğun yükselişten inerken, dudakları hâlâ sikiinin etrafında sarılı olan kadına baktı.

"Sana ne yapmak istediğimi bilmiyorsun."

Ağzıyla, büyüyle, kendisiyle ilgili olan şey, daha önce herhangi biriyle yapmayı düşündüğü her şeyin ötesinde, onunla her şeyi istemesine neden oluyordu.

Ayağa kalktı, onun bakışlarını tuttu.

"Göster bana," diye fısıldadı.

İnlemek istedi. Lanet olsun. O *mükemmeldi*.

Eli kızın boynunun arkasına kayd ve onu orada kavradı. Onu dudaklarından sertçe öperken, yatağa geri götürdü ve ortasına yatırdı. Adam kızın üzerinde durdu, kızın bedeni kalçalarının arasında sıkışmıştı ve adam onu öpmeye devam ederken dili kızinkini yalıyordu. Adam onu ne kadar uzun süre öperse, kadın onun altında o kadar çok kıvranıyor, sadece kalçaları arasındaki sürtünmeyi hissetmek için ona karşı eğiliyordu.

O bunu daha da zorlaştırıyordu ve o da bunun daha uzun sürmesini sağlamaya çalışıyordu.

Parmakları kızın bileklerini sıkıca kavradı ve kız ona uzanamadan, onu bu yatağa getirmesinin tüm nedenlerini ortadan kaldırmadan önce bileklerini başının üzerine çekti ve onu zapt etmek için büyüünü çağırdı.

Büyünün fırçasını hissettiğinde, geri çekildi ve bağlarına baktı.

"Bu iyi mi?" diye sordu, sesi kısıktı.

Yüz ifadesinden anlayamıyordu ve bu onu tedirgin ediyordu ama tek bir sözyle onları hemen alıp götürebilirdi. Bu sadece onunla keşfetmek istediği bir şeydi, ihtiyacı olan bir şey değil.

Kadın başını salladı ve adam bu şansı onun görünüşünü takdir etmek için kullandı. O bir sanat eseriymiş ve ellerinin altında böyle hissetmesini sağlamak istiyordu. Bu bir tür kucaklamaydı, onu nasıl gördüğünü gerçekten hissetmesinin bir yoluydu - evrenin merkezi olarak.

"Seni kıvrandıracağım," dedi, vücudunun üzerinde uzanarak. "Sana çılgılık attıracağım. O kadar sert boşalmanı sağlayacağım ki günlerce hissedeceksin."

Önce ağzını, sonra da göğüslerinden başlayarak vücudunu öptü. Her bir sert tepe noktasını ağzına aldı, diliyle alay etti ve dişleriyle sıyırdı. Kız onun altında kıpırdandı ve sonunda merkezine ulaştığında ne kadar ıslak olacağını merak etti. Kadının sıcaklığını hissedebiliyordu ve kalçaları ona yaslandıkça, kaygan merkezi dizinin üzerinde hareket etti.

Bu onu iniş için çok daha istekli hale getirdi.

Ama kalçalarının arasında gezinirken bile acele etmiyor, her yerini öperken bakışlarını ondan ayırmıyordu. Vücudu hayal kırıklığından kızarmıştı, muhtemelen kolları başının üzerinde sabitlenmemiş olsaydı, parmakları adamın saçlarına dolanacak ve onu sıcaklığına doğru çekecekti.

Bacakları yatağa yaslanana kadar kalçalarını araladı ve dilini ıslak sıcağı boyunca sürükledi. Vücudu yatağa doğru eğildi, elleri bağların içinde yumruk oldu.

"Hades," diye inledi ve adam ona daha derinden bastırdı, dili ipeksi etinin duvarları arasında kaldı, parmakları dikleşmiş klitorisini okşadı.

Kadın ona karşı hareket etmeye başladığında onu daha sıkı tuttu ve serbest kalmasının peşine düştü. Sınırdıydı, vücudunun gerginliğinden bunu hissedebiliyordu,

Kaslarının sıkılaşması. Bu, kanının, kendi karnına doğru ağır ve sert bir şekilde uzanan sikiinin başına hücüm etmesine neden oldu.

"Hades!"

Bu kez onun adını söyleme şekli bir şeylerin ters gittiği konusunda onu uyardı. Kızın topukları yatağa saplanıp bağları çekiftirmeye başlayınca adam geri çekildi. Gözleri açık ve genişti ama sanki hiçbir şey görmüyor gibiydi - en azından şu anda.

Hay sikeyim. Bu fikrin aklına hiç gelmemiş olmasını diledi.

Bağları çabucak çözdü ve bunu daha önce yapmış olmayı diledi.

Sikeyim.

"Persephone." Adam ona uzanmaya çalıştı ama kadın bir hamle yaptı ve eli dikenlerle dolu yanağına indi. Acı ısıırıyordu ve dikenlerin arasından derisine kan damladı. Artık uyanmış gibiydi, yüzü solgundu ve dehşeti belirgindi. Ona doğru uzanmaya başladı ama ellerinin hâlâ dikenlerle dolu olduğunu fark etti.

Ellerini vücudundan uzak tutarak gözyaşlarına boğuldu.

Birkaç kısa saniye boyunca hareket edemeyecek kadar sersemlemiş, olanlardan dolayı kafası karışmıştı. İşlerin tam olarak ne zaman ters gittiğini hatırlamaya çalışıyordu. Nasıl bu kadar yanlış gitmişti? Onun bundan zevk aldığını düşünmüştü. Hiç zevk almamış olması mümkün müydü?

Sonunda kıpırdandı ve onu kendine çekti, ancak onun ihtiyaç duyduğu ya da istediği şeyin kendisi olduğundan emin değildi. Onun acı çektiğini bile fark edemeyecek kadar kendisiyle ilgiliydi.

"Bilmiyordum," dedi Hades. "Bilmiyordum. Özür dilerim. Seni seviyorum." Ama öyle bir an geldi ki, o bile konuşamadı.

BÖLÜM XXXVII

HADES

"Neden burada olmam gerektiğini anlamıyorum," dedi Apollo.

Hades onu Lemnos adasına çağırmıştı.

Hephaistos'la silahları tartışmaya gelmişti ve Apollon'un Tyche'yi incelemesi sırasında ne bulduğunu bilmesi gerekiyordu. Theseus'a karşı nihai hareketleri göz önüne alındığında bu gerekliydi ama Persephone ile bu kadar çabuk yüzleşebileceğini de düşünmüyordu. Her şeyin ne kadar çabuk erotik ve doğru bir şeyden tam bir kâbusa dönüştüğünü hâlâ anlayamıyordu.

Onu bu kadar kötü bir şekilde tetiklemeyi başardığı için utandı ama daha çok dehşete düştü, hem de en yakın oldukları bir zamanda.

Belki de en kötüsü, olanlarla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bir özür yeterli görünmüyordu ve onu tekrar çok ileri itme düşüncesi acı veriyordu. Bazı açılardan, onun vücudunun kendisinininkine nasıl tepki verdiğini bildiği için kendisiyle gurur duymuştu ama dün gece yanılmıştı.

"Çok sessizsin," dedi Afrodite onları Hephaistos'un atölyesine götürürken.

Neden eskortluk yapma ihtiyacı hissettiğinden emin değildi ama Hephaistos'u bir an olsun görebilmek için olabileceğini düşündü.

"O her zaman sessizdir," dedi Apollon. "Tabii bir pazarlığı yerine getirmek için sevgilisini alıp götürdüğün için seni azarlamıyorsa."

"Kapa çeneni Apollo," dedi Hades. "Ben... uyumadım."

"Zeus'un seni evlendirmeyeceğinden mi endişeleniyorsun?" diye sordu.

"Öyleydim," dedi. "Ama şimdi Persephone'nin sunağa gelemeyeceğinden daha çok endişeleniyorum."

Konuşurken Afrodit'e ya da Apollon'a bakmadı. İkisi de onun saldırılarına tanıklık etmişlerdi. Afrodit o gece kulüpte oradaydı, kendi intikam ihtiyacında o kadar kaybolmuştu ki Persephone'ye de yardım etmemişti.

"Sen... bana kızgın mısın?" Afrodit uzun bir aradan sonra sordu.

"Hermes onu korumak için yemin etti," diye yanıtladı Hades.

"Benim istediğim bu değildi," dedi.

Cevap vermedi. Buna gerek yoktu. Persephone'yi kurtarmış olsaydı Afrodit'e borçlu kalır mıydı? Evet, ama belki de olmaması daha iyiydi.

Hades'i şaşırtan bir şekilde, Afrodit Hephaistos'un atölyesinin kapısına geldiklerinde oradan ayrılmadı. Bunun yerine onları içeri kadar takip etti.

Ateş Tanrısı demir ocağındaydı. Ateşin önünde durmuş, saçları başının üstünde düğümlenmiş, çıplak göğüslü ve terli bir halde ateşten bir metal parçası çıkarıyordu. Çekiçle dövmek niyetiyle örsün üzerine koymak için döndü ama dükkânın içine doğru ilerleyen Afrodit'i gördü.

Hephaistos'un gözleri ona kilitlenip karardı ve tüm vücudu kaskatı kesildi. Hades, Afrodit'in onun tepkisini öfke ya da hayal kırıklığı olarak yorumlayıp yorumlamayacağını merak etti, ancak bunu başka bir şey olarak gördü - bariz bir arzu.

"İhtiyacın var mı?" Hephaistos ona sordu.

"Vay canına," dedi Apollo nefesinin altında. "Burası çok sıcak."

"Hayır," diye cevap verdi. Masalardan birine yaslanırken kollarını arkada birleştirmişti. "Hades ve Apollo seni görmek için buradalar."

Hephaistos'un bakışları kaydı. Tanrıçasına atölyesinde başka birinin eşlik ettiğini fark etmemişti bile, onun tarafından o kadar tüketilmişti ki.

"Hades... Apollon," dedi Hephaistos, üzerinde çalıştığı metal parçasını yakındaki su verme tankına fırlatırken. "Senin için ne yapabilirim?"

"Silahlar hakkında konuşmalıyız," dedi Hades. "Benim ilk endişem ağ."

Bu konuyu açmakta tereddüt etti çünkü Afrodit'in Harmonia'nın saldırısından Hephaistos'u sorumlu tuttuğunu, sadece onun büyüünün bir tanrıyı yakalayacak kadar güçlü olduğuna inandığını biliyordu. Sorun şu ki, kadın haksız değildi.

Kırılmaz bir ağ inşa etmişti ve Demeter de dahil olmak üzere tüm tanrılar bunun varlığından haberdardı.

"Harmonia ve Tyche'yi zapt etmek için kullanılan ağın muhtemelen sizinkinden örnek alındığı konusunda hemfikir olabiliriz sanırım."

Hephaistos konuşmadı ve demir ocağındaki gerilim giderek arttı.

"Peki bundan nasıl kaçılır?" Apollon sordu ve sonra dikkatle Aşk Tanrıçası'na baktı. "Afrodit mi?"

Hephaistos'un duruşu sertti ve Afrodit gözlerini kıstı.

"Yapamazsın," dedi ve sonra kocasına baktı. "Serbest bırakılmalısın."

"Onu kesmek için dövebileceğiniz bir silah yok mu?"

"Hiçbir şey imkânsız değildir," diye yanıtladı Hephaistos. "Ama ağlarını nasıl dövdüklerini bilmem gerekiyor."

Hades Apollon'la bakıştı. Bilgiye ulaşmanın kolay olacağından o kadar da emin değildi. Ariadne'nin Theseus'a yardım etmeye istekli olmasını diledi. Ariadne'nin onun operasyonlarını bildiğinden emindi ve eğer bir şeylerin nasıl yaratıldığını bilmiyorsa bile, bunu kimin yaptığını biliyordu.

"O zaman geriye Tyche'yi öldürmek için kullanılan silah kalıyor," dedi ve Apollo'ya doğru baktı.

"İlk başta Cronos'un tırpanıyla bıçaklandığını düşünmüştüm ama yaraları farklı bir şekle sahipti. Daha çok bir oka benziyordu ama basit bir ok bir tanrıyı öldüremezdi."

"Cronos'un tırpanını tehlikeli yapan nedir?" Afrodit sordu.

"Adamanttan yapılmış," dedi Hephaistos. "Ama adamant sadece yaralar. Bizi öldürmez. Tyche'ye her ne saplandıysa, içine bir şey katılmış olmalı. Bir zehir."

Ya da zehir, diye düşündü Hades.

"Herakles'in okları hidra kanıyla zehirlenmişti," dedi Hades.

Hidra Yeraltı Dünyası'na gelmeden önce Hera'nın elindeydi. Hades onu öldürmeden önce Theseus'un onun zehrinin ne kadarını aldığını merak etti.

"Pekâlâ," dedi Hephaistos. "Görünüşe göre bana hiç ihtiyacın yokmuş." "Bu doğru değil," dedi Hades. "Zırha ihtiyacım var."

"Zırhın var," dedi Hephaistos.

"Benim için değil," dedi Hades. "Persephone için."

Hades Yeraltı Dünyası'na döndü ama Persephone'nin karşısına çıkacağı için endişeliydi. Onu gördüğünde ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildi. İkisi de olanlar hakkında konuşmaya hazır olacak mıydı? Özür dilemenin ötesinde bir şey söyleyebileceğini sanmıyordu ki bu da burada işe yaramaz görünüyordu. Bir daha asla olmayacağına dair söz bile veremezdi, çünkü bunu nasıl önleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. Belki de söylenebilecek tek şey daha iyisini yapacağıydı ama bu da yeterli gelmiyordu.

Kalbi göğsünde garip bir şekilde atıyordu. Sert ya da hızlı değildi ama düzensizdi ve Persephone'yi kütüphanede, her zamanki yerinde, elinde bir kitapla otururken bulduğunda daha da kötüleşti. Onu neredeyse anında hissetmiş gibiydi ve odaya girdiğinde başını kaldırıp baktı. Onun bakışları altında kendini kapana kısılmış hissetti.

-Geri çekilemiyor, hatta ilerleyemiyordu. Belki de bunun kadının perili görünmesiyle bir ilgisi vardı ve bundan kendisinin sorumlu olduğunu biliyordu.

Bir süre gergin bir sessizlik içinde oturdular ve adam kelimeleri bulmaya çalıştı ama hiçbirini doğru gelmedi. Sonunda Persephone konuştu.

"Bugün Tyche ile konuştum," dedi. "Kendini iyileştirememesinin nedeninin Kader'in ipliğini kesmesi olduğunu düşünüyor."

"Kader onun ipini kesmedi," dedi basitçe.

Kader, Pan dışında hiçbir tanrının ipini kesmemişti. Tartarus'ta kapana kısılanlar bile ölmemişti, sadece hapsedilmişlerdi.

"Ne diyorsun sen?"

"Bu Triad tanrıları öldürebilecek bir silah bulmayı başardı," dedi.

"Ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kesin değil," dedi, ellerinde gerçek bir ok olana kadar söylemekten çekiniyordu, ama bu iyi bir ipucuydu.

"Anlat bana."

"Hidra ile tanıştın," dedi. "Geçmişte pek çok savaşa girmiş, pek çok kelle kaybetmiş - gerçi yeniden oluşuyor. Zehirleri zehir olarak kullanıldığı için kafalarına paha biçilemez. Sanırım Tyche, Hephaistos'un ağının yeni bir versiyonu tarafından yere serildi ve hidra zehirli bir okla bıçaklandı

-Özellikle de bir kalıntı."

"Zehirli bir ok mu?"

"Antik Yunan'ın biyolojik savaşıydı. Bu gibi kalıntıları tedavülden kaldırmak için yıllarca çalıştım, ancak bunları tedarik edip satmaya adanmış çok sayıda ve bütün bir ağ var. Triad bunlardan birkaçını ele geçirmeyi başarmışsa hiç şaşırmam."

"Tanrıların Tartarus'a atılmadıkları ve Titanlar tarafından parçalanmadıkları sürece ölemeyeceklerini söylediğini sanıyordum."

"Genellikle, ama hidranın zehri tanrılar için bile güçlüdür. İyileşmemizi yavaşlatır ve muhtemelen bir tanrı çok fazla bıçaklanırsa..."

"Ölüyorlar."

Hades başını salladı. "Sanırım Adonis de bir kutsal emanetle öldürüldü." Bu bilgiye uzun süredir sahip olduğu için itiraf etmekte tereddüt etti ama ekledi: "Babamın tırpanıyla."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Adonis'in cesedinde kılıcın bir parçasını bulduklarını söylemeliydi ama Hades kılıcı teslim ettiğini kimsenin bilmesini istemiyordu.

Hephaistos'a yeni bir kılıç yapabilmesi için. Persephone'nin söyleyeceğini düşündüğünden değildi. Bu bilgiyi onun zihninden söküp almayacaklarına dair kimseye güvenmiyordu.

"Çünkü ruhu paramparça
olmuştu." "Neden bana
söylemedin?"

"Sanırım size anlatabileceğim bir yere gelmem gerekiyordu. Parçalanmış bir ruhu görmek kolay değildir. Onu Elysium'a taşımak daha da zor."

Gözleri kitabına kayd, bu konuşmadan rahatsız olsa da alternatifinden daha iyiydi.

"Ne okuyordun?"

Sanki orada olduğunu unutmuş gibi kitaba baktı. "Oh,
Titanomachy hakkında bilgi arıyordum."

"Neden?"

"Çünkü... bence annemin bizi ayırmaktan daha büyük hedefleri var."

Hades bunu zaten biliyordu ama o bile kadının amacını tam olarak anlayamadığını itiraf etmek zorundaydı. Görünüşe göre onu Persephone'den ayırma isteğinin ötesine geçmiş ve dünyanın sonunu getirmeyi tercih etmişti.

BÖLÜM XXXVIII

HADES

Hades gününü Inequity ve Nevernight arasında bölüştürdü. Günlük meselelere odaklanmaya vakit bulamayalı uzun zaman olmuştu; yapılması gereken pazarlıklar ve yapılması gereken anlaşmalar vardı. Bu görevde geçirdiği onca yıldan sonra Hades dünyada değişmeyen tek bir şey olduğunu biliyordu; o da tanrıların ve ölümlülerin öngörülebilir arzularıydı. Savaş tehdidi ne olursa olsun, her zaman aşk, zenginlik ve güç peşinde koşarlardı.

O da farklı değildi.

Hayatını aşkı özleyerek geçirmiş, yokluğunun keskin bir diken gibi farkında olmuştu. Eskiden bunun bencilce bir arzu olduğunu düşünürdü ama tüm bunları katlanılabilir kılan tek şeydi. Onu savaş boyunca taşıyacak tek şeydi.

Bunu her gün planlasa da -ve uzun zamandır planlıyordu- uzun uzun oturup çiftliğe dönmenin ne anlama geleceği üzerinde duracak vakti olmamıştı. Belki de en iyisi buydu, çünkü üzerinde uzun uzun düşündüğünde zırhının ağırlığını, ısıyı nasıl hapsedtiğini ve onu nasıl diri diri yaktığını hatırlıyordu. Mızraklanan ve parçalanan bedenlerin ıslak sesini, ateşin ve iltihaplanmış ölümün kokusunu hatırladı. Kanı hatırladı - birikip kururkenki rengini ve kıvamını - ve havaya nasıl nüfuz ettiğine alıştığı için kokusunu artık fark etmediği günü hatırladı.

Büyük bir güç söz konusu olduğunda savaş kaçınılmazdı; büyük bir aşk söz konusu olduğunda da kaçınılmazdı. Sonunda bununla yüzleşecek ve Persephone dünya için savaşırken o da Persephone için savaşacaktı.

"Berbat görünüyorsun."

Hades döndüğünde Hekate'nin Nevernight ofisinin kapısında durduğunu gördü.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi.

Persephone istedikten sonra bile yatağa gitmemiştir. Onu üzümüştü ve uyumak için kraliçenin süitine gitmişti, bu da işe gitmek için kalktığında onu görmediği anlamına geliyordu ve yokluğu ona ağır geliyordu.

Kabul etmeliydi; ona gitmeliydi. Aslında kendi başarısızlıkları için onu cezalandırmıştı. Neden mesafe ve uzaklığın en iyisi olduğunu düşündüğünden emin değildi. Daha birkaç gün önce bu sözcüklerden nefret ediyordu.

"Güzel," dedi Hekate. "Sana ihtiyacım var." Hades'in kaşları kalktı. "Ne için?"

"Bir takım elbise diktim," dedi. "Beğenip beğenmediğime karar verebilmem için seni içinde görmem gerek."

"Siyah mı?" diye sordu.

"Hayır, sarı," diye cevap verdi. Hades alay etti.

"Tabii ki siyah," dedi. "Neden senin karanlık ruhuna başka bir şey giydirmeye çalışayım ki?"

"Eğer siyahsa, neden denemek zorundayım? Nasıl görüneceğini biliyorsun." "Bir kez daha düşündüm de, takım elbiseyi beğeneceğime eminim. Benim sorunum sensin ile."

Hades sırtıttı ve ayağa kalktı. "Peki, Hekate. Sihrini göster."

"Kıpırdanmayı kes!" Hekate ağzındaki iğnelerle konuşarak emretti.

Dizlerinin üzerine çökmüş, adamın ceketinin eteklerini karıştırıyordu.

Hades'in elinde değildi. Bu giysinin her gün giydiği diğer giysilere benzemesini bekliyordu ama giydiğinde fark etti ki

her zamanki gardırobuna benziyordu. Yine de kıpırdanmasının nedeni bu değildi. Çünkü bunu denerken gerçekten evleneceğini fark etmişti.

"Bu ipek mi?" diye sordu.

"Bu yün," diye tısladı Hekate. "Eğer hareket etmeyi bırakmazsan, seni olduğun yerde donduracağım."

"Yün mü?" diye sordu. "Neden parlak?"

"Çünkü *yumuşaktır*."

Kıkırdadı. "Neden bu kadar sinirlisin?"

"Farkında mısın bilmiyorum Hades, ama varlığın bile sinir bozucu."

"Bunu uyarlamak için sihrini kullanamaz mısın? Daha kolay olurdu."

"Daha kolay, evet," dedi. "Ama bu proje benim için özel ve el dikişini tercih ediyorum."

Hades sertçe yutkundu. Her ne kadar şaka yapsa da, Hekate'ye minnettardı.

"İşte," dedi, ayağa kalktı ve yaptığı işi gözlemlemek için geri çekildi.

Hades aynaya bakarken, "Mükemmel olmuş, Hekate," dedi. "Sana nasıl yeterince teşekkür edebileceğimi bilmiyorum."

"Bana gerçekten evlenerek teşekkür edebilirsin," dedi. "Bir konuşma yazdım."

"Bunun bir istek meselesi olmadığını biliyorsun."

"Ne istersen onu yapacaksın," dedi. "Her zaman yaptın, sonuçları ne olursa olsun. Önemli olan, Persephone'nin olacaklar için senin büyüne ihtiyaç duyacak olması."

Zeus'un evliliklerinde söz sahibi olmak istemesinin ve evlilikleri hakkında kahine danışmasının gerçek nedeni buydu. Yaşam ve ölümün birleşmesinden ne doğacaktı? Onlar başlangıç ve son, şafak ve geceydi. Hiç bitmeyeceklerdi ve büyüleri de öyle olacaktı.

"Gelecek olan ne, Hekate?" Hades kaşlarını kaldırarak sordu.

O üçlü tanrıçaydı, geçmişi, bugünü ve geleceği görebiliyordu ama bu büyük güce rağmen Hades asla sorgulamadı. Sadece Hekate'nin ona yol göstereceğine güveniyordu ve öyle de oldu, ama şimdi tehdidi ve bilinmeyi kabul ettiğine göre, sorması gerekiyordu.

"Ne olacağını biliyorsun," dedi ve onun bakışlarıyla buluştu. "Bunu iliklerinde hissediyorsun. Bu yüzden Persephone için savaşmak istesen de onu kendinden uzaklaştırmaya devam ediyorsun."

Onun sözlerini düşündü.

Gömülü tutmaya çalıştığı bir parçası olduğu doğrudu - çok derinden hissedilen bir parçası.

"Bu savaşta soğuk davranmak sana hizmet etmeyecektir, Hades," dedi. "Bu en iyi tutkuyla yürütülecek bir savaş."

Tanrıça bir süre daha baktı ve sonra bakışlarını onun takım elbisesine çevirdi.

"Beğendim... ama bir şey eksik, göğüste bir yaka çiçeği. Ne çiçeği, Hades?"

Aynaya bakabilmesi için kenara çekildi ama buna gerek kalmadı. Hangisini seçeceğini biliyordu ve kırmızı, yıldız şeklinde bir polyanthus'un açıldığı cebe dokundu. Persephone'yle ilk tanıştığında taktığı çiçekti bu, Persephone'nin dokunuşuyla solmasına izin verdiği çiçek.

"Mükemmel," dedi Hekate.

Hekate'nin araya girmesinden sonra Hades bahçelere gitmeden önce birkaç sıradan işi daha bitirdi. Asphodel Tarlaları'na gelene kadar dolaştı ve burada Cerberus, Typhon ve Orthrus tarafından karşılandı. Çok sayıda ruh Yeraltı Dünyası'na giriş yaptığı için üçü de meşguldü ve bastırılmış enerjiyle titreşiyor gibiydiler.

"Oynamaya hevesli misiniz çocuklar?" diye sordu.

Hades, Cerberus'a kırmızı topu bırakmasını emretmedi ve Cerberus topa uzanmak istediğinde Doberman dişlerini sıkarak Hades'in elini çekti. Biriyle halat çekme oyununa kilitlendiği için, Typhon ve Orthrus huzursuzlanmaya başladılar ve top için kavga ederken onlara havladılar. Hades, Kerberos topu yeterince gerene kadar bekledi ve bıraktı. Hazırlıksız olan Cerberus topu düşürdü. Typhon ve Orthrus üzerine atladı, Ama bunu yaparken topu tekmelediler ve top Hades'in ayaklarına yuvarlandı.

Üçü birden saldırarak ona çarptı. Tökezleyip çimenlere düştü ve hâlâ hiçbirisi topu almayı başaramamıştı.

Hades, "Oturun!" diye emretti ve üçü de hemen dinledi.

Ayağa kalktı ve topu aldı, gözleri onun her hareketini takip ediyordu, bu kırmızı oyuncak uğruna kendilerini Yeraltı Dünyası'na fırlatmaya hazırlanırken kasları geriliyordu. Onları suçlamadı - bu onların görevlerinden tek kaçışlarıydı.

"Kal," dedi ve topu fırlattı, top gökyüzünde süzülerek Persephone'nin çayırında bir yerlerde kayboldu.

Oyun zamanı geldiğinde heyecanını en az kontrol edebilen Orthrus dışında hiçbirisi kıpırdamadı.

"Git-"

Üçü de koruya doğru koşmaya başlamadan önce bu kelime ağzından ancak çıkabilmişti. Hades kıkırdadı, onların otların arasında adeta uçarak ilerleyişlerini ve giderken düzleştirilmiş bir iz bırakışlarını izledi. Bazen bu üçünün aslında korkunç canavarlar olduğunu hatırlamak zor oluyordu.

Koruya doğru yarışmalarını izlerken, koruda farklı bir şey fark etti. Genellikle dolgun ve sessiz gümüşü bir yeşil olan ağaçlar, sanki büyüğü Yeraltı Dünyası'nın o kısmından çekilmiş gibi iskelet ve seyrekli.

Garip.

Işınlandı ve sanki bir savaş alanına varmış gibiydi. Derin yarıklar ve uçurumlar nedeniyle arazi parçalanmıştı. Diken kümeleri

Yerden kopup ağaçlara öyle bir dolanıyordu ki, birinin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek zordu, ancak çoğu yok olmuştu, sadece rüzgarda dönüp savrulan kül yığınları vardı.

Hekate'nin büyüünü hissedebiliyordu ama Persephone'ninkini de hissedebiliyordu. Görünüşe göre oldukça iyi bir eğitim seansı geçirmişlerdi.

Orada dururken, Typhon'un Persephone'nin korusunun dönüştüğü gri fonda parlayan kırmızı topun üzerine atlayışını izledi.

Hades burayı onarmak için zaman harcadı, ağaçların uzaması, yapraklarının kalınlaşması, küllü zeminin deniz salyangozu ve beyaz flokstan oluşan bir halıyla kaplanması için büyüünü çağırdı - Persephone'ye büyüü için enerjiyi nasıl yönlendireceğini öğrettiğinde burada yetiştirmesine yardım ettiği çiçeklerle aynı çiçekler. Bu anılar yerini çok daha tutkulu olanlara bıraktı; Persephone'nin onu bu ağaçların altında ve bu toprakta bedenine aldığı anılara. Bundan daha fazlasını istiyordu.

İşi bittiğinde korudan ayrıldı ve tarlalara döndü. Typhon hâlâ topu elinde tutuyordu ve onu bırakmayı reddediyordu; köpekler de onun ayaklarının etrafında daireler çizerek koşuyorlardı. Heyecanları onu güldürdü ve Cerberus uzaklaşırken bile hareketlerini takip etti, ardından Typhon, sonra da Orthrus Persephone'yi selamladı.

Ay ışığının aurasına bürünmüş bir halde yaklaşırken adamın nefesini çaldı. Vahşi görünüyordu ve enerjisi hamdı. Ona sürtünüyordu, rahatsız edici değil ama alevlendiriciydi.

Onun bakışlarını tutarken tereddüt ediyor gibiydi ve birkaç adım ötede durdu. Aralarında bir uçurum açılmış gibi hissetti. Onun daha yakın olmasını istiyordu.

"Seni bütün gün görmedim," dedi.

"Yoğun bir gündü. Seninki gibi. Koruyu gördüm."

"Pek etkilenmiş benzemiyorsun."

"Öyleyim ama şaşırdığımı söylemek yalan olur. Yeteneklerinizi biliyorum."

Hades, ardından gelen sessizlikte Persephone'nin alt dudağını dişlerinin arasına almasını izledi. Onun ağzını kendi ağzında, her yerinde görmek istiyordu.

"İyi geceler dilemeye mi geldin?" diye sordu.

Bir nefes aldı. "Benimle yatağa gelmeyecek misin?"

İstemediğinden değildi. Hâlâ kabul edilmemiş o kadar çok şey vardı ki. Sertçe yutkundu.

"Birazdan size katılacağım."

Ne beklediğinden emin değildi, ama kadın gitmedi ve bunun yerine sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Geçen gece hakkında konuşmak istiyorum."

Bununla yüzleşmeye hazır olup olmadığını düşünürken Hades'in göğsü gerildi.

"Seni incitmek istememiştim," dedi, onun bakışlarına karşılık veremeyerek. Kelimeler boğuk bir şekilde çıkınca boğazını temizledi.

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Arzumun içinde, seninle yapmak istediklerimin içinde o kadar kaybolmuştum ki, neler olduğunu göremedim. Seni çok ileri ittim. Bu bir daha asla olmayacak."

Bir süre sessizlik oldu.

"Ya istediğim buysa?" Hades'in gözleri onunkilere kaydı ve devam etti: "Seninle pek çok şey denemek istiyorum ama beni istemeyeceğinden korkuyorum."

Bu sözler onu şaşkına çevirdi.

"Persephone-"

"Bunun doğru olmadığını biliyorum ama nasıl düşündüğüme engel olamıyorum ve aklımdan geçenleri kendime saklamaktansa söylemenin daha iyi olacağını düşündüm. Seninle birlikte öğrenmeyi bırakmak istemiyorum."

Aralarındaki mesafeyi kapatıp kızın yüzünü kucakladı ve ona bakabilmek için başını geriye doğru eğdi. Onun avuçlarında çok kırılgan ama bir o kadar da vahşi görünüyordu.

"Seni her zaman isteyeceğim," dedi, sesi sessizdi. Kızın alnına bir öpücük kondurdu.

Sanki onu yerinde tutmak istiyormuş gibi ellerini onun kollarına dayadı.
"Benim için acı çektiğini biliyorum ama sana ihtiyacım var."

"Ben buradayım."

Elleri onunkilere doğru kayd ve onları göğüslerine götürdü.

"Dokun bana," dedi. "Yavaş gidebiliriz."

Kalın bir şekilde yutkundu. Baş döndürücü bir sıcaklık doğrudan kafasına gitti ve siki aralarında kalınlaşıp ağırlaştı. Ona dokundu, meme uçları dokunuşunun altında sertleşirken başının onunkine yaslanmasına izin verdi.

"Başka ne var?"

"Öp beni," dedi nefes nefese.

Yavaş gitmeye, onu tatlı tatlı öpmeye çalıştı, ağızları hassas bir alışverişte kilitleti, ama lanet olsun, zordu. Kız o kadar yumuşak ve alıcıydı ki, dilinin her hareketi adamın daha da sertleşmesine ve kızın sıcaklığının sikini yumruklamasını istediğinin daha çok farkına varmasına neden oluyordu.

Daha yakına kayd, bir eli başının arkasına dayanmıştı. Sırtını eğdi, onu daha sert, daha hızlı öptü, donup kalana ve geri çekilene kadar midesinin çukurundaki umutsuz karmaşada kendini kaybetti.

"Özür dilerim. Sorun olup olmadığını sormadım."

"Sorun yok," dedi, gözleri parlak ve şimdiki zamandaydı. "Ben iyiyim."

Bu sefer o yönetti ve ağız sıcak ve talepkârdı. Onun kontrolü ele almasından hoşlanıyordu ve bu durumda, bu işi berbat edeceğini daha az hissetmesini sağladı.

Onu kendine çekerken elleri saçlarına dolandı, sonra sikinin üzerine gelene kadar vücudunda gezindi. Ona doğru bastır, vücudunun sürtünmesine karşı dişlerini gıcırdattı.

"Dokun bana," dedi.

Pantolonunun düğmelerini açmadan ve etini avuçlarının içine almadan önce birkaç dakika boyunca onu kıyafetlerine sürttü.

Tanrım, çok iyi geldi.

Onu daha sert öptü, sikinin onun elindeki hissi tarafından tüketildi. Sanki vücudundaki tüm hisler tek bir yerden geliyordu ve tüm kontrol ondaydı - onu bükebilir ve kırabilirdi ve o da buna izin verirdi.

"Diz çökün," dedi ve nefes nefese gelen emir ikisini de dizlerinin üzerine çöktürdü.

Persephone onu sırtüstü yatırdı ve vücuduna tırmandı, kaygan sıcağı onun üzerine binerken uyarılmışlığının üzerine yerleşti.

Elleri kadının kalçalarında geziniyor, kadın kendini kaldırıp onu içine doğru yönlendirirken tenine gömülüyordu. Adam kendini zor zapt ediyordu ve kadın aşağı doğru kayarken, adam kalçalarını yukarı doğru itti. Vücutları birbirine çarpıyor, aynı anda ya da farklı zamanlarda hareket ediyordu. Birbirlerinin içinde oldukları sürece, vücutlarında kan gibi dolaşan bu coşkuda boğuldukları sürece fark etmiyordu.

"Evet," diye tısladı. "Siktir."

Ayağa kalktı, bir eliyle onu kavrarken diğer eliyle klitorisini okşayabilmek için aralarına girdi. Vücudu o kadar sıkı sarılmıştı ki, boşaldığında onun etrafında titredi ve bu onu serbest bırakmaya ikna etmek için yeterliydi. Adam inledi ve geri çekildi, kadının içine derinlemesine girmeye devam ederken onu da yanında götürdü. Sonra, Persephone bacakları titreyerek ayağa kalkana kadar bir süre sessiz ve memnun bir şekilde orada yattılar.

"İyi misin?" diye sordu, kendini dengelerken ona tutunarak. "Evet," dedi gülümseyerek, biraz da gülerek. "Çok iyiyim."

Ayağa kalktı, giyindi ve sonra onun elini tuttu.

"Yatmaya hazır mısın, sevgilim?"

"Sen de geldiğin sürece," dedi kaşlarını kaldırarak. Adam gülümsedi. "Elbette."

Bahçeden geçtiler ve aralarındaki rahat sessizlikten memnun oldu, ancak saraya doğru ilerledikçe daha fazla düşündü

Sahada söyledikleri üzerine -daha fazlasını istemek ve onun kendisini istemeyeceğinden korkmak üzerine.

Adamın adımları yavaşlayınca "Ne oldu?" diye sordu.

"Benimle bir şeyler... *denemek* istediğini söylediğinde. Tam olarak ne gibi şeyler?"

Kızın hâlâ kızarıyor olması hoşuna gitmişti. "Ne öğretmek istiyorsun?"

"Her şey," diye nefes aldı. "Her şey."

Onu inceledi, sanki bir sonraki adımda ne yapacağını düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Belki de başarısız olduğumuz yerden başlamalıyız. Esaretle."

B u n d a tamamen gerçek dışı hissettiren bir şey vardı, sanki şimdiye kadar sahip olduğu tüm fanteziler bu cazip formda gerçek oluyordu.

Onun kendisi için yaratıldığından hiç şüphesi olmamıştı ama o bunu her gün kanıtlıyordu.

"Emin misin?" diye sordu, yüzündeki bir tutam saçı fırçalayarak.

"Korktuğumu hissettiğimde sana söyleyeceğim."

Travmanın yıkıntıları üzerinde durmak anlamına gelse bile, yeniden başlayabilecekleri için mutluydu. Onu daha yakına çekti, eli ensesindeydi, alnı onunkine değiyordu.

"Kalbimi ellerinde tutuyorsun, Persephone."

Hermes eğlenerek, "Görünüşe göre senin sikin de öyle," dedi.

Hades, Hermes'in adını homurdanarak Persephone'den uzaklaştı, ancak tanrının giydiği şeyi gördüğünde hayal kırıklığı hızla korkuya dönüştü -Altın elbiseler.

Hermes, "Şimdi araya girmenin birkaç dakika önce araya girmekten daha iyi olacağını düşündüm," diye açıkladı.

"İzliyor muydun?" Persephone fark edilir bir şekilde yüzünü buruşturarak sordu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Hermes, "Yeraltı Dünyası'nın ortasında seks yapıyordunuz."

Hades, "Ve ben de seni bir o kadar uzağa fırlattım," dedi. "Hatırlatmamı ister misin?"

"Ah, hayır. Eğer birine kızacaksan Zeus'a kız. Beni o gönderdi."

"Neden?" Persephone sordu, endişesi sesine çoktan sızmıştı. "Ziyafet için çağırdı," dedi Hermes.

"Bir ziyafet mi?" Kadın Hades'e baktı ve Hades dişlerini sıktı. "Bu gece mi?"

"Evet... tam bir saat sonra," dedi Hermes, üzerinde saat bulunmayan bileğine bakarak.

"Ve biz de katılmalı mıyız?"

Hermes, "Seni boşuna seks yaparken izlemedim," diye karşılık verdi.

Hades bunun için tanrıyı nasıl cezalandıracağını düşünmeye başlamıştı bile.

"Neden katılmak zorundayız? Ve neden bu kadar kısa sürede?" diye sordu.

Hades nedenini biliyordu; çünkü bu onların nişan şöleni olacaktı. Şölenin sonunda evlenip evlenemeyeceklerine Zeus'un karar vereceği düşünülürse, bu yanlış bir isimlendirmeydi.

"Söylemedi ama belki de sonunda birlikteliğinizi kutsamaya karar vermiştir." Hermes kıkırdadı. "Yani, hayır diyecek olsa neden bir ziyafet versin ki?"

"Kardeşimle tanıştın mı?" Hades sordu.

"Ne yazık ki evet. O benim babam," dedi Hermes ve sonra ellerini çırparak birbirine sürttü - şüphesiz drama için hevesliydi. "Pekâlâ, ikinizle yakında görüşürüz."

Hermes gitti ve Persephone Hades'e döndü.

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun? Evliliğimizi kutsamak için bizi çağırıyor mu?"

Kutsamak cömert bir kelimeydi.

"Tahmin etmeye kalkışmayacağım," dedi.

Kaşlarını çattı ve "Ne giyeceğim?" diye sormadan önce bir an durakladı.

Neredeyse gülecekti ama ilk kez bir Olimpos ziyafetinde bir arada bulunacakları düşünüldüğünde, giyim tarzlarının

Zeus hayır dese bile zaten birleşmiş olduklarını ifade etmek için. "Seni giydirmeme izin ver."

Kuşkuyla gözlerini kıstı. "Bunun gerçekten akıllıca olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru yaklaştırdı.

"Birincisi, uzun sürmeyecek, bu da arzu edebileceğiniz her şey için yaklaşık elli dokuz dakikamız olduğu anlamına geliyor."

"Bir şey var mı?" diye sordu ayak parmaklarının ucunda yükselerek.

"Evet," diye fısıldadı, kanı onun bakışları altında canlanıyordu.

"O halde," dedi kadın, sesi sessiz ve nefes nefese, "bir banyo istiyorum."

Hades geniş geniş sırtarak güldü ve geçirecekleri akşam düşünüldüğünde gülmek iyi hissettirdi.

"Geliyorum kraliçem."

BÖLÜM XXXIX

HADES

Hades, Persephone'ye hayranlıkla bakarak zaman geçirdi.

Söz konusu kendini giydirmek olduğunda sadeliği tercih ederdi ve Persephone için ortaya çıkardığı elbiseye de aynı konsepti uygulamıştı ama onun üzerinde muhteşem duruyordu. Vücudunu sarışında muhteşem bir şey vardı. Onu bir kraliçe gibi giymişti.

"Cazibeni bırak," dedi, kelimeler alçak sesle emrediyordu.

Tereddüt etmedi ve büyüsu kaybolurken bir telaş hissetti. Onun dönüşümünü izlemek hoşuna gidiyordu, tıpkı onun da kendisine yaptığını hayal ettiği gibi. Bu durumda birlikte çok nadiren var oluyorlardı, günahkâr ve neredeyse erotik hissettiriyordu.

"Sadece bir şey daha," dedi ve ellerini kaldırdığında ellerinin arasında demirden bir taç oluştu.

"Bir açıklama mı yapıyorsunuz lordum?" diye sordu adam başının üzerine yerleştirirken.

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," dedi.

"Sana ait olduğumu mu?" diye sordu sivri bir bakışla.

"Hayır," dedi başını geriye doğru eğerek. "Birbirimize ait olduğumuzu."

Dudaklarını uysal bir öpücükle onunkilere bastırdı, teninin altındaki şiddetli arzudan hiçbir şey yansıtmıyordu. Onu böyle görmek bir rüyaydı.

"Çok güzelsin sevgilim," dedi, sesi sakın ve hayranlık doluydu.

O da sessizdi, yüzünü inceliyordu ve yüz ifadesini tam olarak çıkaramayınca endişelendi.

Onun yanağına usulca dokundu. "İyi misin?"

"Evet. Mükemmel," dedi ve ona bir gülümseme sundu, ancak bunun tamamen gerçek olmadığını biliyordu. Muhtemelen Olimposlularla karşılaşmaktan korkuyordu ve onu suçlayamazdı. Onlarla etkileşime geçmek, akıl oyunlarına ayak uydurmak çok şey gerektiriyordu. Bu gece onun için zor olacaktı, onun içinse daha kötüsü. "Hazır mısın?"

"Olympus için asla hazır değilim," dedi. "Yanımdan ayrılma."

Hades onu Tyche'nin cenaze töreninin yapıldığı Olimpos'un avlusuna götürdü. Onların çok yukarısında, dağın tepesinde, müziğin ve kakofonik konuşmaların hem canlı hem de yorucu olduğunu kanıtladığı Güneş Tapınağı vardı.

Helios'un şenliklere katılıp katılmayacağını merak ediyordu, çünkü tapınak genellikle gökyüzündeki yolculuğundan döndükten sonra gece boyunca ikamet ettiği yerdı. Hades bu düşünceden korkuyordu ama Güneş Tanrısı'nın muhtemelen orada olacağını biliyordu. Hades'ten nefret etmesinin bir önemi yoktu; Tanrılar şarap, ambrosia ve dramın olduğu her yerde toplanırlardı.

"Sanırım varış noktamız burası?" Persephone sordu. "Ne yazık ki," diye yanıtladı Hades.

Işınlanabilirdi ama varacakları yere ulaşmak için acelesi yoktu. Ayrıca yürürlerse Persephone Olimposlular yerine Olimpos'u daha çok görebilirdi ve bu her ikisinin de yararına olurdu.

Tanrıların evine özel bir ilgisi olmamasına rağmen Persephone'nin güzelliğini takdir etmesini izlemek hoşuna gitmişti. Onun ihtişamını fark etmemiş değildi. Sadece değer verdiği bir şey değildi - ölümlülere sahip olamayacakları şeyleri hatırlatmaktan başka bir işe yaramayan, dünyanın zirvesindeki bir krallık. En azından onun krallığında her zaman tek bir gerçek vardı: Her şeyin bir sonu vardı.

Güneş Tapınağı'na vardılar.

Kendini buna hazırlamaya çalışmıştı ama yeterince zamanı olmamıştı ve durum hayal ettiğinden çok daha kötüydü. Çok fazla insan vardı ve

Hepsi tapınağın verandasında toplanmış, hep bir ağızdan konuşuyorlardı.

Bundan nefret ederdi.

Ortalık sessizleşene ve her çift göz onlara dönene kadar.

Bundan daha çok nefret ediyordu.

Yanında, Persephone onun elini sıktı ve ona baktığında gülümsüyordu. Büyüleyici görünüyordu.

"Görünüşe göre sana bakmaktan kendini alamayan tek kişi ben değilim, aşkım," dedi sessizce. "Sanırım tüm oda büyülenmiş durumda."

Sırıttı. "Oh, sevgilim. Sana bakıyorlar."

Onlar yere doğru ilerlerken odada yükselen korkuyu hissedebiliyordu, kalabalık onların varlığına uyum sağlamak için bölündü. Burada toplananlar küçük tanrılar, seçilmişler, periler, satirler ve Olimposluların diğer hizmetkârlarıydı. Ölümlüler gibi, hepsinin onun hakkında kendi fikirleri vardı. Bazıları kayıtsızdı; çoğu korkuyordu.

"Sephy!"

Persephone, Hermes'in kalabalığın arasından hızla geçtiğini görmek için döndüğünde Hades'in elini bıraktı. Parlak sarı bir takım giyiyordu. Çiçeklerle işlenmişti.

Muhtemelen Hades'in gördüğü en çirkin şeydi.

"Muhteşem görünüyorsun!" Hermes ona söyledi. Kızın ellerini havada tutarak elbisesini inceledi.

"Teşekkür ederim Hermes, ama seni uyarmalıyım, Hades'in el işine iltifat ediyorsun. Elbiseyi o yaptı."

Kalabalıktan birkaç soluk sesi ve mırıldanmalar yükseldi.

Geldiklerinden beri kimse onları izlemeyi ya da dinlemeyi bırakmamıştı. Hermes, "Elbette yaptı, hem de en sevdiği renkte," diye düşündü. "Aslında Hermes," dedi Hades, "siyah benim en sevdiğim renk değil."

Bir fısıltı turu daha. Kendini bir kalabalıkla sohbet ediyormuş gibi hissediyordu.

"O zaman nedir bu?" diye bağırdı biri.

Hades sırtarak, "Kırmızı," diye cevap verdi. "Kırmızı mı?" diye sordu bir başkası. "Neden kırmızı?"

Elini beline koymuş olan Persephone'ye baktı. "Sanırım Persephone bunu Olympian Galası'nda giydiğinde bu rengi tercih etmeye başladım."

Birkaç iç çekiş oldu ama bir ses kalabalığın üzerine taşındı.

"Kardeşimin bu kadar duygusal olacağı kimin aklına gelirdi?" Poseidon mizahsız bir kahkaha attı.

Hades kardeşini, Ariadne'yi kurtarmak için Dionysos'u yatına götürdüğünden beri görmemişti. Kolunda Amphitrite ile odanın diğer ucunda duruyordu ve Hades, Poseidon'un karısının bu karşılaşmayı ve tehdit ettiği korkunç şeyleri bilip bilmediğini merak etti.

"Aldırma ona," dedi Hermes. "Çok fazla ambrosia içmiş."

"Onun için bahaneler uydurma," dedi Hades. "Poseidon her zaman bir pisliktir."

"Kardeşim!" Zeus gürledi ve Hades onunla yüzleşmeye hazırlanırken derin bir nefes aldı. Zeus kalabalığı iterek onlara ulaştı ve Hades'in sırtına bir tokat attı. Neşeli ve abartılı görünüyordu. Ya sarhoştur ya da taşakları yeniden büyümeye başlamıştı. "Ve muhteşem Persephone. Gelebilmene çok sevindim."

"Başka bir seçeneğimiz olmadığı izlenimine kapılmıştım," dedi.

Zeus'un kahkahası boğazının derinliklerinde patladı. "Ona sürtünüyorsun kardeşim," dedi ve Hades'i yanından dirsekledi. Persephone'nin ses tonundan hoşlanmamış gibi gözlerinde öfkeli bir parıltı vardı ama Hades bunu umursamadı çünkü hoşuna gitmişti. "Neden gelmedin?" Zeus devam etti. "Ne de olsa bu senin nişan şöleni!"

Persephone, "O halde bu, evlenmemize izin verdiğin anlamına geliyor," dedi ve sonra işaretle ekledi, "evlenmek için."

Zeus'un kahkahası donuktu, ancak bunu neşeli bir tonun arkasına saklamaya çalıştı. "Buna karar vermek bana düşmez, canım. Kararı verecek olan benim kahinim."

"Bana canım deme," dedi Persephone.

"Bu sadece bir kelime," diye cevap verdi, ses tonu mizahtan yoksundu. "Alınmak niyetinde değilim."

"Niyetinin ne olduğu umurumda değil," dedi Persephone. "Bu kelime beni rahatsız ediyor."

Etraflarındaki sessizlik sağır ediciydi. Hades bu alışverişten ne kadar keyif alsada Persephone'ye daha da yaklaştı. Zeus'un öfkesini iyi biliyordu ve hiçbir şey onu meydan okumak kadar tetikleyemezdi ama kardeşi sadece sinir bozucu kahkahalar atıyordu.

"Hades, oyuncağın çok hassas."

Hades hangi kelimenin onu *daha* çok tetiklediğinden emin değildi - oyuncak mı yoksa *hassas* mı- *ama bunun pek de önemi yoktu*. Bu onun kraliçesiydi ve Zeus ona saygısızlık etmişti.

Hades'in eli dışarı fırladı ve Zeus'u boynundan kavradı. "Nişanlıma ne dedin sen?" Hades dişlerinin arasından konuştu.

Zeus'un gözleri fırtınalı gökyüzü kadar karanlıktı ve gücünün tehdidiyle parlıyordu. Hades'in kardeşinin kutsamasını dilediği düşünülürse, bu muhtemelen en iyi hamle değildi, ama bu ufaklığın geçmesine izin vermeyecekti.

"Dikkatli ol, Hades. Kaderine hâlâ ben hükmediyorum."

Evlenip evlenmeyeceğine Zeus karar veriyordu ve bu bile tartışmaya açıktı. Hades, ilahi cezaya çarptırılma olasılığı anlamına gelse bile Zeus'a meydan okumaktan çekinmezdi.

"Yanlış kardeşim," dedi Hades, sesi sessiz ve sertti. "Özür dile." Tanrı'nın avucuna karşı yutkunduğunu hissedecek kadar sıkı.

"Persephone," dedi Zeus, sesi sert ve alçaktı. "Affet beni." Kadın hiçbir şey söylemedi ama Hades onu serbest bıraktı.

Kardeşinin gözleri ona dikilmişti ama Zeus gülümsedi ve kollarını havaya kaldırarak "Haydi ziyafet çekelim!" diye haykırdı.

Kalabalıkla birlikte ziyafet salonuna girdiler; geniş odaya birkaç yuvarlak masa yayılmıştı. Hades gecenin bu kısmına kadar gelebilmenin sona yaklaştıkları ve Zeus'un kararını yakında vereceği anlamına geldiğine inanmak isterdi ama bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyordu. Bu sıkıcı akşam yemeğini ve ardından gelecek şenlikleri atlatmaları gerekecekti. Hades'in daha önceki davranışları göz önüne alındığında, Zeus'un kararını bir gün daha ertelemesi mümkündü ama Zeus herkesin önünde utandırılmayı hak etmişti.

Persephone ona bakarak, "Görünüşe göre birlikte oturmayacağız," dedi.

"Nasıl yani?"

Diğerlerinin üzerinde uzun bir masanın bulunduğu odanın ön tarafına doğru başıyla işaret etti.

"Ben bir Olimpiyatçı değilim."

"Tek olmak abartılıyor," diye cevap verdi. "Seninle oturacağım. Nereye istersen."

"Bu Zeus'u kızdırmaz mı?" "Evet."

"Benimle evlenmek istiyor musun?" Persephone ona bakarak sordu.

"Sevgilim, Zeus ne derse desin seninle evleneceğim."

Masaların etrafında dolaşırlarken bir an sessiz kaldı. "Bir evliliği kutsamadığında ne yapar?"

"Kadın için bir evlilik ayarlıyor," dedi, ama bu burada olmazdı.

Hades Persephone'yi odanın diğer tarafında, duvara dayalı bir masaya yönlendirdi. İnsanlardan mümkün olduğunca uzakta ve girişi gören bir yeri tercih etti. Sandalyesini çekti ve o otururken, kendisi de oturmadan önce sandalyeyi itti.

Persephone, karşılarında oturan ve dehşetlerini gizlemeye bile çalışmayan adam ve kadına gülümsedi.

"Merhaba," diye selamladı. "Ben-"

"Persephone," dedi adam. "Kim olduğunu biliyoruz."

"Evet." Kadın tereddüt etti ve Hades kibarca konuşmaya çalıştığı için ona hayran kaldı. "İsimleriniz nedir?"

"Bu Thales, bu da Callista," dedi Hades. "Onlar Apeliotes'in çocukları."

"Apeliotes?"

"Güneydoğu Rüzgârı Tanrısı," diye açıkladı Hades.

Her rüzgâr türü için bir tanrı vardı.

"Bizi tanıyor musun?" Callista sordu.

Belki de yanlış masayı seçtim, diye düşündü. "Tabii ki."

"Hades, ne yapıyorsun?" Afrodit masalarının önünde durarak sordu. Hephaistos onun gölgesinde durdu.

"Oturuyorum," dedi Hades.

"Ama yanlış masadasın," diye işaret etti, sanki bilmiyormuş gibi.

"Persephone ile birlikte olduğum sürece haklıyım," dedi.

Afrodit kaşlarını çattı ve Hades onun nerede oturduğıyla neden bu kadar ilgilendiğini merak etti.

"Harmonia nasıl, Afrodit?" Persephone sordu.

"İyi, sanırım," diye yanıtladı Afrodit. "Zamanının çoğunu arkadaşın Sybil ile geçiriyor."

"Bence çok iyi arkadaş oldular."

Afrodit sırtıttı, gözleri parlıyordu. "*Arkadaşlar*. Benim Aşk Tanrıçası olduğumu unuttunuz mu?"

Persephone hiçbir şey söylemedi ve Afrodit Hephaistos'a döndü, o da kendisine uzatılan eli tuttu ve onu Olimposluların masasına götürdü.

"Sizce Afrodit... Harmonia'nın eş seçimine karşı mı çıkıyor?" "Sybil kadın olduğu için mi karşı çıkıyor demek istiyorsunuz? Hayır. Afrodit aşkın a ş k olduğuna inanır. Afrodit üzgünse, bunun nedeni Harmonia'nın ilişkisinin ona daha az zaman ayırması anlamına gelmesidir."

Bir an sessiz kaldı ve adam onun bakışlarının tekrar tanrıçaya döndüğünü fark etti.

"Afrodit ve Hephaistos'un barışacağını düşünüyor musun?"

"Hepimiz sadece umut edebiliriz. İkisi de tamamen dayanılmaz."

Persephone ona dirsek attı ama Hades sanki başından beri evliliklerinin destanıyla uğraşıyormuş gibi hissediyordu. Neyin yanlış gittiğinden tam olarak emin değildi ama her ne olduysa düğün gecesi olmuştu ve ikisi de bir daha eskisi gibi olmamıştı.

Zeus onlara katılmaya karar verdiğinde akşam yemeği nihayet ortaya çıktı. Tanrı'nın onları bekletmesi olağandı; fırsatını bulduğu her an herkese önemini hatırlatmayı severdi.

Hades masanın üzerindeki gümüş sürahiye uzandı. "Ambrosia?" diye teklif etti.

"Düz mü?" Persephone şaşırılmış bir sesle sordu.

"Sadece biraz," dedi ona küçük bir miktar doldururken ve sonra kendi bardağını doldururken. Her alkol gibi bu da belli bir tolerans seviyesi geliştirmeyi gerektiriyordu -onunki yüksekti. "Ne?" diye sordu Persephone'nin bakışlarını fark ederek.

"Sen bir alkoliksin," dedi.

Teknik olarak haksız sayılmazdı ama alkolün onun üzerinde herhangi bir etkisi de yoktu.

"İşliyor," diye yanıtladı Persephone'un kadehinden bir yudum alıp dudaklarını yalamasını izleyerek. "Beğendin mi?" Daha yakına eğildi, dilinde tadına bakabilmek için onu öpmeyi düşündü ama yapmadı.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve cevabı bir solukta geldi. "Evet."

Callista boğazını temizledi. Sözünün kesilmesi onu rahatsız etmişti ve Hades bunu görmezden gelebilirdi ama Persephone ondan çok daha nazikti.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Bir homurtu Hades'in dikkatini çekti ve Hermes'in elinde tabağı ve gümüş takımlarıyla yaklaştığını gördü. "Tanrıların önünde oturuyorsun ve sormayı seçtiğin soru bu mu?" Hermes dedi ki.

"Hermes, ne yapıyorsun?" diye sordu Persephone.

"Seni özledim," dedi Hermes onun yanına otururken.

Apollon'un, Adonis'in otopsisini hakkında bilgi almak için geldiğinde acı çektiği Ajax olduğunu tahmin ettiği bir adamın yanına oturmak üzere ayrılışını izlerken, Olimposluların masasından gelen yeni bir hareket Hades'in dikkatini çekti. Artemis hem şaşkın hem de sinirli görünüyordu, ağzı sıkı sıkıya kapanmıştı, Zeus ise ters ters bakıyordu. İkisi de Olimposluların kalabalığının üzerindeki yerlerini terk etmelerini izlemekten hoşlanmıyordu.

"Sanırım bir hareket başlattın, Hades," dedi Persephone.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve yüzündeki eğlence ve yumuşak hayranlık karışımı ifadeye gülümsedi.

Thales sözünü keserek, "Bir sorum var," dedi ve Hades bakışlarını küçük tanrıya dikti. "Nasıl öleceğim?"

Hades hiç duraksamadan, "Korkunç," diye yanıtladı. Normalde bu kadar doğrudan konuşmazdı ama soru karşısında bu yanıtı hak ettiğini düşündü.

"Hades!" Persephone azarladı.

Dirseğinin onu tekrar dürttüğünü hissetti. Bu kez onu yakaladı ve elini kolundan aşağı kaydırarak parmaklarını onunkilere geçirdi.

"Bu doğru mu?" Thales kekeleydi.

Persephone, Hades'e sert bir bakış atarak, "Sadece şaka yapıyor," diye temin etti Thales'i. "*Değil mi*, Hades?"

"Hayır," dedi.

Hermes bir kakhaha attı ama aptalca bir soru doğru cevabı hak ediyordu, yine de belki de değişeceğini eklemeyi düşündü. Thales'e planlarından bahsetmiş olması Kader'in hoşuna gitmemiş olabilirdi. Ayrıntıları bildiğinden değil, sadece hoş olmayacağından.

Zeus sandalyesini geriye itip dikkat çekmek için yüksek sesle yere sürmesine izin verene ve ardından Hades dişlerini kırmak isteyene kadar bardağını tıngırdatana kadar birkaç dakikalık mutlu bir sessizlik izledi.

Zeus'un istediği gibi, şimdi tüm gözler onun üzerindeydi.

"Kardeşim Hades'i kutlamak için toplandık," diye haykırdı Zeus. "Kendisi evlenmek istediği güzel bir *genç kız* buldu, Persephone- Bahar Tanrıçası, *korkunç* Demeter'in kızı. Bu gece aşkı ve onu bulanları kutluyoruz. Hepimiz çok şanslı olalım ve Hades-" Zeus kadehini kaldırdı ve tüm gözler onların masasına döndü. "Kahin birlikteliğinizi kutsasın."

Zeus'un açıklaması hem Hades ve Persephone'ye kontrolün kendisinde olduğunu hatırlatıyor hem de toplananlara, eğer evliliklerini reddederse bunun kendi hatası değil kahinin hatası olduğunu bildiriyordu.

Hades isteksizce kadehini kardeşine doğru kaldırdı. Bu, Zeus'un söylediklerini kabul etmekten çok intikam sözünü vurgulamanın bir yoluydu.

Hades içkisini dudaklarına götürürken Persephone ona döndü ve yüzündeki gülümseme dikkatini çekerek göğsünü sıktı. İçkiyi onun ağzı için bir kenara bıraktı ve onu öptü.

Zeus'un kadeh kaldırmasının ardından başlayan hafif alkışlar, coşkulu ve neşeli bir hal aldı. Hermes ıslık çaldı.

Hades geri çekildiğinde Persephone soluksuz bir kahkaha attı. "Dikkatli ol Lord Hades," dedi sessizce. "Yoksa kötü şöhretini kaybedeceksin."

Bundan emin değildi ama yine de gülümsedi.

Yemeğin geri kalanı nispeten sessiz geçti ve Apollo'nun özellikle lirini çalmayı kendine görev edindiği verandaya çekildiler. Muhtemelen hem yeteneği için övgü almak hem de yeni fethettiği kişiyi etkilemek istiyordu.

"Dans edelim mi?" Hades Persephone'ye dönerek sordu.

"Başka bir şey istemiyorum," diye cevap verdi Persephone.

Hades onu kalabalık pistin ortasındaki açık bir noktaya götürdü ve yemekte onu öptüğünde kükreyerek canlanan ereksiyonunu gizlemeye çalışmadan ona yaklaştı.

"Tahrik mi oldun, aşkım?" Persephone sordu, sesi boğuk, gözleri kısıktı. Belki de onu bu kadar cesur yapan ambrosia'ydı.

"Her zaman, sevgilim," diye karşılık verdi hafifçe.

Kadın onu kavramak için aralarına uzandığında, adam onun kesinlikle ambrosia'nın etkisi altında olduğunu anladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, sesi göğsünde bir uğultuya dönüşmüştü. "Kendimi açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Beni bu Olimpiyatçıların önünde kışkırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Seni kışkırtmak mı?" diye sordu soluk soluğa gülerek. "*Asla* yapmam."

Onu daha yakına çekti ve bu sataşmaya daha ne kadar dayanabileceğini düşündü, ama Persephone bunu *çok* zorlaştırıyordu.

Persephone sessizce, "Sadece seni memnun etmeye çalışıyorum," dedi, bakışları sabitti.

"Beni memnun ediyorsun," dedi ve elini sert horozuna doğru hareket ettirmeye devam ettikçe daha da talepkar hale gelen sert bir öpücükle ağzını aldı ve geri tutma arzusunun olmadığı bir noktaya geldi.

"Yeter," diye tısladı ağzını yırtarcasına ve tüm odanın dikkatini çekmiş olmasına rağmen, kışını kavrayıp onu vücuduna çekerken onları cazibeyle gizledi.

"Hades!" diye nefes nefese kaldı. "Herkes görebiliyor!"

"Duman ve aynalar," dedi ve ışınladı.

Zeus'un kahine danışmak için onları hala çağırabileceğini göz önünde bulundurarak Olimpos'tan ayrılmamayı seçti ve genellikle terk edilmiş halde kalan dağdaki kendi mülküne ışınladı.

"Teşhircilikle pek ilgilenmiyor musun?" Persephone sordu.

"Sana istediğim şekilde odaklanamıyorum ve illüzyonu sürdüremiyorum," dedi ki bu kısmen doğrudu. Diğer neden ise kardeşlerinin bunu görebilmesiydi ama onlardan bahsetmek istemiyordu.

Onu duvara yasladı ve parmaklarını, sıcak ve ıslak olduğu açıklığı boyunca sürüklenebilmeleri için kaydırды.

siki seğıirdi.

Persephone'nin çığlığı boğazında düğümlendi. Ona daha sıkı sarıldı, gğsleri göğsüne bastırıyordu.

"ok ıslak," dedi dişlerinin arasından. "Senden içebilirim ama şimdilik tadına bakmakla yetineceğim."

Parmaklarını onun seksinden kurtardı ve tekrar pmeden önce ağzına götürdü; önce ağzını, sonra çenesini, hatta elbisesinin kumaşının arasından gğslerini bile okşamak zorunda kaldı. Elleri onun tenini ararken, kadın onun dokunuşunun altında canlanıyor, vücudunun her parçasını eğip büküyordu.

"Hades, seni içimde istiyorum," dedi, teni kızarmış, gözleri parlıyordu. "Bir keresinde bana seks için giyinmemi söylemiştin. Sen neden yapamıyorsun?"

Güldü. "Belki de bu kadar hevesli olmasaydın sevgilim, etimi bulmak çok daha kolay olurdu."

Aralarına uzanıp cüppesinin düğmelerini çözdü ve cüppe vücudundan bir gölge gibi kaydı. Adam kadının içine girmeyi başardığında, ikisi de inledi. Hades'in ağzı onunkine karşı açıktı ve dili onunkini tatmak için dışarı fırladı, parmakları onu tutarken tenini ısıırıyordu. Kafası baş döndürücü bir zevkle o kadar doluydu ki, hissettiklerinin ötesini zar zor düşünebiliyordu.

"Seni seviyorum," dedi biraz nefessiz kalarak.

"Ben de seni seviyorum," dedi, gülümsemesi gerçekti.

Kalçalarını itti, ona sürtündü, taşakları sıkılařtıķ inledi.

"ok iyi hissediyorsun," dedi, başını boynunun kıvrımına bıraktı, tüm vücudunu ince bir ter tabakası kapladı. "Benim için gel," dedi. "Böylece senin sıcaklığında yıkanabilirim."

Genellikle, bunu uzatmaya çalışırdı - onu sınıra getirip geri çekilir, boşalmayı talep edene kadar arzusunu artırırdı - ama bu sefer, kendi vücudunda hızlı bir serbest bırakma talep eden bir aciliyet hissetti.

Aralarına uzanarak Persephone'nin dolgun klitorisini okşadı. Bacakları onun etrafında sıkılaştı, onu daha da yakınına çekti, vücudu

Orgazmıyla sarsılırken duvara bastırıyordu.

"Evet, sevgilim," diye homurdandı Hades, kendisi de boşalana kadar onun spazm geçiren kaslarına daha sert pompaladı.

Yavaşça Persephone'yi ayağa kaldırdı ve dağınık saçlarını düzeltti. "İyi misin?" diye sordu, hâlâ nefessizdi.

"Evet, tabii ki," dedi küçük bir kahkaha atarak. "Peki ya sen?" "Ben iyiyim," dedi.

İyiden de öte.

Alnından öptü ve Persephone odaya bakarken giyindi.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Bunlar benim kaldığım yerler," dedi.

"Olympus'ta bir evin mi var?"

"Evet, gerçi buraya nadiren gelirim." Bu yüzden buraya gerçekten ev diyemiyordu.

"Kaç tane eviniz var?"

Bir an düşündü ve zihninde onları sıraladı. Yeraltı Dünyası'ndaki sarayı, Lampri adasındaki evi, buradaki Olympus'taki sarayı ve Olympia'daki bir diğeri. Thesprotia'da bir tane daha ve Elis'te bir tane daha vardı.

"Altı... Sanırım."

"*Sanırım mı?*"

"Hepsini kullanmıyorum."

Persephone çapraz onu kollar üzerinde onu Göğüs, yükseltmek onu Kaşlar. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Tam şu anda mı?" diye sordu, dudaklarının kenarları kalkarak. "Hayır."

"Mülkünüzü kim yönetiyor?" diye sordu.

"Ilias."

Ilias *her şeyi* yaptı.

"Belki de ona imparatorluğunuz hakkında sorular sormalıyım." "Sorabilirsin ama sana hiçbir şey söylemez."

"Onu ikna edebileceğime eminim."

"Dikkatli ol hayatım, kızdırmaya karar verdiğin herkesi hadım etmeye karşı değilim."

"Kıskanç mı?"

"Evet," dedi utanmadan. "Hem de çok."

Kapı çalındı. Hades yakınlarda olduğu için, gelenin Hermes olduğunu bilmesine rağmen kapıyı açtı.

"Akşam yemeği yeterince tatmin edici değil miydi?"

Hermes sordu. "Kapa çenenin Hermes," dedi Hades.

Tanrı sırtı ama konuşurken sırtışı kısa sürede kayboldu. "Seni almak için gönderildim."

Hades kahini dinleme zamanı geldiğinde nasıl hissedeceğini düşünmemişti ama birdenbire içini bir korku kapladı.

"Biz de tam yoldaydık," dedi Hades.

"*Elbette*, ben de yasalara uyan bir vatandaşım." Hades gözlerini devirdi.

Malikânenen ayrılıp tapınağa doğru yürüdüler, o kadar yakındı ki müzik ve şenlik sesleri hâlâ duyulabiliyordu. Bu şölenin ironisi, Asphodel'deki ruhların onlar için düzenlediği kutlama gibi, onları kutlamakla hiçbir ilgisi olmamasıydı. Bu seferki gelenek ve kontrolle ilgiliydi.

"Neden Zeus'un Hades'le evlenmemizi istemediği hissine kapılıyorum?" Persephone Hermes'e sordu ve Hades onun belki de bir tür güvence aradığını düşündü.

Hermes, "Muhtemelen sürüngenin teki olduğu ve sana kendisi sahip olmayı tercih ettiği içindir," dedi.

"Bir tanrının öldürülmesine karşı değilim," dedi Hades. "Kaderlerin canı cehenneme." "Sakin ol, Hades," dedi Hermes. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum."

Merak etme, Sephy. Bakalım kâhin ne diyecek."

Hades'in midesi sertçe burkuldu ama itiraf etmeliydi ki bu işin neredeyse bitmiş olmasından memnundu. En azından o zaman bir sonraki hamlesine karar verebilirdi. Her iki durumda da Persephone'yle evlenecekti. Önemli olan bundan sonra ne olacığıydı.

Döndüklerinde Hades Persephone'nin elini tuttu ve Zeus'la tapınağın hemen dışında buluştular. Arkasındaki kemerli açıklıktan akan bir dilim altın ışığın içinde duruyordu.

"Artık bize katılmaya karar verdiğinizde göre, belki de kahinin evliliğiniz hakkında ne söyleyeceğini duymaya hazırsınızdır."

"Çok hevesliyim," dedi Persephone tatlı bir sesle, bakışları sert olsa da.

"O zaman beni takip edin Leydi Persephone," diye gürledi Zeus.

Tapınak alanından çıktılar ve heykellerle dolu bir avludan geçerek dar bir yoldan Zeus'un tapınağına doğru ilerlediler. Meşe kapıları olan yuvarlak bir yapıydı ve içinde kahini Pyrrha'yı çağırmak için kullanacağı bir yağ kabı vardı.

Hades bunu daha önce de yaşamıştı ama Zeus'un konseyi olarak adlandırdığı şeyin bir üyesi olarak, gerçi gerçekten dinleyip dinlemediği tartışılırdı. Bu gece konseyinde Hera ve Poseidon da vardı, ikisi de olumlu seçimler değildi, ancak Hera'nın sözünün en önemli olduğu yer burasıydı. Kabul ettiği gibi Hades'i destekleyecek miydi?

Persephone tereddüt etti ve Zeus elini onun önünde salladı.

"Konseyim," dedi onları tanıştırmak için.

"Kahinin sizin konseyiniz olduğunu sanıyordum," dedi.

"Kâhin gelecekte bahsediyor, evet," dedi. "Ama ben uzun bir hayat yaşadım ve bu geleceğin iplerinin sürekli değiştiğinin farkındayım. Karım ve kardeşim de bunu biliyor."

Hades kalın kalın yutkundu. Tek umduğu Zeus'un da aynı düşünceli yaklaşımı kendi durumuna uygulamış olmasıydı.

Zeus duvardan bir meşale aldı ve leğene doğru dönerek konuştu. "Kanından bir damla, eğer istersen."

Hades hâlâ Persephone'nin elini tutuyordu ve birlikte yaklaştılar. Ona ne yapması gerektiğini göstermek için önce kendisi gitti ve parmağını leğenin kenarından çıkan keskin iğneye bastırdı. Kanından tek bir boncuk yağın içine düşene kadar elini uzattı.

Persephone onun örneğini izledi, kanı onunkiyle karıştı.

"Hades," diye fısıldadı adam parmağını iyileştirmek için ağzına götürürken. "Kanadığını görmek istemiyorum."

Bunu daha önce de söylemişti. Tekrar söylemesine gerek var mıydı? "Sadece bir damlaydı."

Zeus yağı yakarken hiçbir şey söylemedi ve onu leğenden uzaklaştırdı.

Ateş hararetle yanıyor, alevi yeşile çalan duman yoğun ve dalgalı bir şekilde kubbeli tavanın yüksekliğindeki bir açıklıktan dışarı çıkıyordu. Çok geçmeden alevler içinde yaşlı bir kadın olan kahin görüldü.

"Pyrrha," dedi Zeus. "Bize Hades ve Persephone'nin kehanetini ver."

"Hades ve Persephone," diye tekrarladı kahin, sanki isimlerini sınıyormuş gibi

dilinde. "Güçlü bir birliktelik, Zeus'un kendisinden bile daha güçlü bir tanrı doğuracak bir evlilik."

Hades sessiz ve şaşkın bir şok içinde durmuş, kahinin söylediği her kelimeyi hem hatırlamaya hem de ezberlemeye çalışıyordu. Aslında kahinin ne söylemesini beklediğinden emin değildi ama mesajını duyar duymaz ölüme mahkûm olduklarını anlamıştı.

Zeus, saltanatı tehlikedeyken kimsenin evlenmesine izin verecek gibi değildi.

"Zeus," diye uyardı Hades, vücudu kaskatı kesilmiş, büyüğü gerilmişti - ama Zeus'un, Hera'nın ve Poseidon'un ki de öyleydi.

"Hades."

"Onu benden alamayacaksın," dedi.

"Ben kralım, Hades. Belki de hatırlatmaya ihtiyacın vardır."

"Eğer dileğin buysa," dedi Hades, "saltanatının sonu olmaktan büyük mutluluk duyarım."

Hades'in tehdidi havada asılı kalırken sessizlik oldu. Hepsi boş olmadığını biliyordu.

"Hamile misin?" Hera aniden sordu.

"Affedersiniz?" Persephone sordu ama Hades irkilmedi. Bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

"Tekrar etmeme gerek var mı?" Hera sordu.

Persephone, "Bu soru hiç uygun değil," diye tersledi.

"Yine de kehanet göz önünde bulundurulduğunda bu önemli," diye yanıtladı Hera. "Nedenmiş o?"

"Kehanete göre evliliğiniz Zeus'tan daha güçlü bir tanrı doğuracak," dedi Hera. "Bu birliktelikten doğacak çocuk çok güçlü bir tanrı olacak; yaşamı ve ölümü veren bir tanrı."

Hades dişlerini sıktı.

"Çocuk yok. Çocuk olmayacak."

Poseidon mizahsız bir kahkaha attı. "En dikkatli erkeklerin bile çocukları olur, Hades. Bir dansı bile sevişmeden bitiremezken bunu nasıl sağlayabilirsin?"

"Dikkatli olmama gerek yok. Çocuk sahibi olma yeteneğimi elimden alan Kader'dir. Persephone'yi dünyama sokan Kader'dir."

Hera merak etmiş gibi başını eğdi, gözleri Persephone'nin üzerindeydi. "Çocuksuz mu kalmak *istiyorsun*?"

"Hades'le evlenmek istiyorum," diye yanıtladı Persephone. "Çocuksuz kalmam gerekiyorsa, kalacağım."

Hades sertçe yutkundu, kadının açıkça hayır demediğini fark etti ve birdenbire ondan bir şey aldığını hissetti.

Zeus Hades'e bakmadan önce bir süre daha sessizlik oldu. "Çocuk sahibi olamayacağından *emin* misin, kardeşim?"

"Çok."

Kaderler hükümlerini nadiren tersine çevirirlerdi. Aslına bakılırsa, Hades böyle bir durum olduğunu düşünemiyordu.

"Bırak evlensinler Zeus," dedi Poseidon, sanki bundan sıkılmış gibi, neredeyse küçümseyerek. "Belli ki karı koca olarak sevişmek istiyorlar."

"Peki ya evlilikten bir çocuk olursa?" diye sordu Zeus. "Kaderlere güvenmiyorum. Onların ipleri sürekli hareket halinde, sürekli değişiyor."

"O zaman çocuğu alırsız," dedi Hera aniden, sesi duygudan yoksundu, muhtemelen ilk kez bir çocuğu çalarak ya da ortadan kaldırarak bir sorunu çözmeye çalışmıyordu.

Hades'in çocuk sahibi olamayacağını tespit etmiş olmalarına rağmen, Persephone'nin parmakları elini sıkıyor, tırnakları derisini ısıırıyordu. Anlıyordu ama yine de bir ihlal gibi hissediyordu.

"Çocuk olmayacak," dedi Hades tekrar, kelimeler sıkıldığı dişlerinin arasından kayıp gidiyordu. Bu toplantının temsil ettiği her şeye duyduğu nefret kanını yakıyordu ve Zeus'un bakışlarında bunu hissedebilmesini umuyordu.

Sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra Zeus konuştu. "Bu birleşmeyi kutsayacağım, ama eğer tanrıça hamile kalırsa," dedi, gözleri Persephone'ye kayarak, "bebek öldürülmeli."

Bu kadarı yeterliydi.

Hades büyüünü çağırdı ve Persephone sallanıp dizlerinin üzerine çökerek ayaklarının dibine kusarken Yeraltı Dünyası'na ışınlandı.

BÖLÜM XL

HADES

Yanında diz çöktü ve onu kollarının arasına alarak saçlarını yüzünden taradı.

"Sorun değil," dedi, her ne kadar kendi sözlerine inanmasa da. Çocukları olmayacağı... olamayacağı düşünüldüğünde bile bunun neden yıkıcı olduğunu anlıyordu. Her şeyin ihlali söz konusuydu. Aralarında kalması gereken şeyleri itiraf etmek zorunda kalmışlardı.

"Öyle değil. Değil," diye hıçkırdı. "Onu *yok* edeceğim. Onu *bitireceğim*."

"Sevgilim," dedi. "Hiç şüphem yok. Gel, ayağa kalk." Onu ayağa kaldırdı ve yüzünü ellerinin arasına alarak ağlamaklı bakışlarını tuttu. "Persephone, senden bir parça bile almalarına asla izin vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

Başını salladı, nefes alıyordu ama belli ki bunalmıştı, bu yüzden adam onu banyoya götürdü ve elbisesini çıkarıp küvete girmesine yardım etti. Dizlerini göğsüne çekerek oturdu ve ılık suyun içinde kaldıkça rahatlıyor gibiydi.

Hades havuzun yanında dizlerinin üzerine çöktü ve sabunla suyu kadının teninde gezdirdi. Yavaşça, kızın derin ve sık nefes alış verişlerine uygun olarak çalıştı ve sonra kızın eli bileğine indi, göğüslerinin üzerinden geçerken dokunuşunu durdurdu.

"Hades," diye mırıldandı, gözleri adamın ağzına kaydı.

Aralarındaki gerilim yoğun ve yakıcıydı ve aynı anda hareket ediyor gibiydiler, her biri diğerini daha yakına sürüklüyordu. Dudakları

kasıklarına doğru bir sıcaklık dalgası gönderen sert bir öpücükle
çarptı. "Seni istiyorum," dedi onu sıkıca kavrayarak.

"Evlen benimle."

Nefes nefese bir kahkaha attı. "Çoktan evet dedim."

"Evlendin, o zaman evlen benimle. Bu gece." Kız öylece bakakalınca adam açıkladı: "Zeus'a, Poseidon'a ya da Hera'ya güvenmiyorum ama bize güveniyorum. Bu gece benimle evlenirsen, bunu elimden alamazlar."

Bunun ikisinin de beklediğinden çok daha ani olduğunu biliyordu ama bekleseler ne fark ederdi ki? Ayrıca, onunla şimdi evlenirse, onun krallığı üzerinde güç sahibi olacaktı.

Bir süre onu inceledikten sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı ve "Evet" diye cevap verdi.

Sırıltısı onunkiyile eşleşti ve onu bir kez daha kendine çekti, canı acıyana kadar öptü.

"Bu gece seni karım olarak alacağım," diye söz verdi. "Gel. Hekate'yi çağıracağım."

Hades onun için bir bornoz aldı ve hamamdan çıktıklarında Hekate onları bekliyordu.

"Ah, canım!" dedi Persephone'yi kucaklayarak. "Buna inanabiliyor musun? Bu gece evleneceksin! Hadi seni hazırlayalım." Sonra gözleri ona kaydı ve kısıldı. "Ve eğer seni kraliçenin süitinin yakınlarında görürsem -ya da hissedersen- seni Arachne'nin Çukuru'na sürgün ederim."

Hades kıkırdadı.

"Gözetlemeyeceğim," diye söz verdi, bakışları Persephone'ye kaydı, çünkü bir yanı hâlâ bu gecenin sonunda onun karısı olacağı gerçeğini kavramaya çalışıyordu. "Yakında görüşürüz."

"Yalan söylemeyeceğim," dedi Hermes. "Hekate'nin seni muhtemelen hayatının en şık olayı için giydirmesine izin verdiğin için biraz tuzluyum."

"Hiçbir şey yapmasına *izin vermedim*," dedi Hades. "O sadece yaptı." Ceketini milyonuncu kez düzeltti.

"Çekiştirmeyi bırak!" Hermes azarladı. "Al."

Hermes Hades'in ellerini aşağı doğru itti ve yakasını ve ceketinin yakalarını düzeltti. İşini bitirdiğinde elleri yanlarına düştü ve Hades'in bakışlarıyla karşılaştı.

"Senin adına gerçekten çok sevindim, Hades," dedi, ses tonu ve ifadesi o kadar ciddiye ki sinir bozucuydu. Hermes kızgın olduğu zamanlar dışında nadiren duygusal davranırdı.

"Teşekkürler Hermes," dedi Hades. "Sen gerçekten harika bir arkadaşsın." "En iyisi, değil mi?" Hermes sırtarak sordu.

"Zorlama," diye yanıtladı Hades.

Hermes kıkırdadı. "Bana gelince, tek bir kişiye bağlanabileceğimden emin değilim. Ben birçok ihtiyacı olan bir tanrıyım, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Kaşlarını salladı ve Hades gözlerini devirdi.

"Ne demek istediğini *herkes* biliyor Hermes. Sanki bunu bir sır gibi saklamıyorsun."

Kapı çalındı ve Hekate kafasını içeri uzattığında ikisi de başlarını kaldırıp baktılar.

"Hades, zamanı geldi. Yerini almalısın!"

Hermes onu saraydan çıkardı. Cerberus, Typhon ve Orthrus, Hekate'nin korusuna doğru ilerlerken onu takip ettiler. Yaklaştıkça, giderek daha da gerginleşti. Nedeninden bile emin değildi. Belki de bu olayın öneminden kaynaklanıyordu. Hades uzun zamandır bunun için yanıp tutuşuyordu ve şimdi nihayet gelmişti. Buna neredeyse inanamıyordu.

Bir sıra ağacın etrafından dolandılar ve Hades buna hiç de hazırlıklı olmadığını fark ederek olduğu yerde durdu; koruyu hem çok güzel bir şekilde dekore edilmiş hem de hepsi de filizlenen büyük ve tutkulu aşkı kutlamak için toplanmış ruhlar ve ilahlarla dolu bulmuştu

Persephone ile, dünyasına mümkün olduğunu hiç düşünmediği şekillerde hayat veren bu inanılmaz tanrıça ile arasında.

Neredeyse bunaltıcıydı ama bir şekilde göğsünü ve boğazını sıkıyordu.

Koridorun sonundaki yeşillik çardaklara doğru ilerledi ve sağ taraftaki yerini aldı. Cerberus, Typhon ve Orthrus ayaklarının dibinde duruyordu. Hermes ön sırada Apollon'un yanında oturuyordu; ikisi de onun çağrısı üzerine ziyafetten ayrılmışlardı, çünkü Persephone'nin onları burada isteyeceğini biliyordu.

Hermes öne doğru eğildi ve yarı fısıldadı, yarı bağırdı, "Dizlerini kilitleme, yoksa bayılacaksın."

"Dizlerimi kilitlemeyeceğim," diye fısıldadı Hades, ama nedenini bilmiyordu. "Bunu bana neden söyledin?"

"Öylesin demiyorum. *Yapma* diyorum."

Şimdi endişeleniyordu. Ya bayılırsa? Bükülmüş ve kilitlemiş dizler arasındaki farkı bildiğinden emin olmak için dizlerini bükme alıştırmaları yaptı.

"Aptal gibi görünüyorsun," dedi Hermes.

Hades ters ters baktı ama sonra müzik başladı - kenarda oturan küçük bir grup ruh tarafından çalınıyordu - ve gözleri koridorun sonuna kaydı.

Persephone'nin ortaya çıkmasını beklerken kalbi göğsünde ve tüm vücudunda hızla çarptı ve sonra ortaya çıktı ve o kadar güzeldi ki ona bakmak fiziksel olarak *acı veriyordu*. Tek düşünebildiği, şimdiye kadar yaptığı ya da berbat ettiği her şeyin bu bir an için buna değdiğiydi.

Başındaki bebeğin nefesinden elbisesinin silüetine, onu gördüğünde gözlerinin nasıl parladığına ve ardından gelen gülümsemeye kadar her ayrıntıyı ezberlemeye çalıştı.

Tanrılar, Kaderler için minnettar olacağını hiç düşünmemişti.

Doğasına sadık kalarak, Apollon ve Hermes de dahil olmak üzere kendisine en yakın olanlara sarılmak için durdu ve sonunda onun önündeydi ve saf neşenin derin ve coşkulu bir telaşını hissetti.

Lexi buketi almak için onu geri çektiğinde ona doğru bir adım attı. Hades kıkırdadı ve kalabalık güldü.

"Hevesli misin, sevgilim?" diye sordu.

"Her zaman," dedi ve sonunda karşısında durduğunda ellerini tuttu.

"Merhaba."

"Merhaba," dedi sırtarak. "Çok güzelsin."

"Sen de öylesin."

Kız karşısına çıktığında nefes almanın daha kolay olacağını düşündü ama öyle olmadı.

Hekate aralarına girip ondan Persephone'ye bakarken boğazını temizledi.

"Bu anın eninde sonunda geleceğini biliyordum," dedi Hekate. "Aşkın her türüsünü ve derecesini gördüm ama bu aşta, ikinizin paylaştığı aşta çok değerli bir şey var. Umutsuz, şiddetli ve tutkulu." Gülmek için durakladı ve arkalarındaki herkes de güldü. "Belki de sizi tanıdığım içindir, ama bu benim izlemeyi en çok sevdiğim aşk türü. Çiçek açar ve alevlenir, meydan okur ve kızdırır, acıtır ve iyileştirir. Daha iyi eşleşen iki ruh yoktur. Ayrı ayrı, aydınlık ve karanlık, yaşam ve ölüm, bir başlangıç ve bir sonsunuz. Birlikte, bir imparatorluğu örecektir, bir halkı birleştirecek ve dünyaları birbirine kaynaştıracak bir temelsiniz. Siz hiç bitmeyen bir döngüsünüz - ebedi ve sonsuz. Hades."

Hekate ona Persephone'nin yüzüğünü verdi. Yüzüğü gördüğünde gözleri büyüdü ve yüzüğünün olmadığını yeni yeni fark ettiğini biliyordu ama endişelenmesine gerek yoktu. Bu an için hazırlık yapmıştı.

"Persephone'yi karın olarak kabul ediyor musun?" diye sordu Hekate. "Ediyorum," dedi adam yüzüğü parmağına geçirirken.

"Persephone," dedi Hekate ona siyah bir yüzük vererek. "Hades'i kocan olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," dedi ve yüzüğü parmağına geçirirken Hades ona en büyük hediye vermiş gibi hissetti.

Onun kocası olma onuruna sahipti. "Gelini öpebilirsin, Hades."

Onun ışıldayan yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Seni seviyorum," dedi ve ağzını onunkine bastırdı, önce nazikçe, bunun yeterli olacağını düşündü, ama değildi. Onu kendine doğru çekti, diliyle ağzını ayırdı, öpücüğü derinleştirdi ve söylemesi garip ama farklı hissettirdi. Belki de daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Her iki durumda da, onun karısı, tanrıçası, kraliçesi olduğunun çok farkındaydı.

"Bir oda bulun!" Hermes bağırdı.

Sırf bunun için onu biraz daha kucakladı. Onu bıraktığında, elini tutup kalabalığa dönmeden önce dudaklarını alnına bastırdı.

"Size Hades ve Persephone'yi takdim edeyim, Yeraltı Dünyası'nın Kral ve Kraliçesi."

Kalabalık büyük bir alkış tufanı kopardı ve karı koca olarak koridordan geri döndüler. Ağaçların etrafından dolandıktan sonra, adam onu tekrar öpmek için durakladı.

"Senden daha güzel bir şey görmedim," dedi, ona baktı, o da aynı dikkatle, aynı mutlulukla bakarken onu ezberledi.

"Seni seviyorum. Hem de çok," dedi.

"Gelin," dedi Hekate keskin bir sesle ve onları kütüphaneye ışınladı. "Ben şenlikler için sizi almaya gelene kadar kendinize ayıracak birkaç dakikanız var," dedi. "Yerinizde olsaydım, kıyafetlerinizi çıkarmazdım... ve ayaklarınızı yere basardım."

Yalnız kaldıklarında Persephone'ye baktı. "Kulağa bir meydan okuma gibi geldi."

"Buna hazır mısın, kocacığım?"

Bu kelime göğsünü sıktı ve gözlerinin içinde kabaran duyguya karşı gözlerini kapattı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Tekrar söyle. Bana kocan de."

"Dedim ki, meydan okumaya hazır mısın, *kocacığım*?"

Bununla başa çıkabileceğinden emin olduğunda, ona tekrar baktı ve kalçalarını birbirine yaklaştırdı.

"Seni şimdi ne kadar istesem de," dedi, "bu gece bizim için planladığım başka bir şey var."

"Yeni bir şey içeriyor mu?"

"Yeni bir şey mi istiyorsun?" "Evet," diye fısıldadı.

Göğsünün üzerinde duran ellerinden birini tuttu ve bileğinin iç kısmını öptü.

"Peki ne denemek istiyorsun?" Onun cevabına hazırlıklı değildi.

"Kısıtlamalar."

BÖLÜM XLI

HADES

Kısıtlamalar, dedi.

Endişeli bir yanı bunu tekrar denemek istemiyordu, özellikle de bu gecede -hayatlarının en unutulmaz gecesinde- ama iyi giderse, şimdiye kadar olan her şey gibi umduğu her şeyden daha fazlası olacaktı.

Sadece bu gece onun için daha dikkatli, daha hazır, daha iletişimsel olması gerekiyordu ve bunu yapabiliirdi. Bunu *yapacaktır*.

Hekate'nin onları kütüphaneden alması uzun sürmedi, bu iyi bir şeydi çünkü Hades'in gitmesine saniyeler kalmıştı. Onları balo salonuna götürdü ve kapıların diğer tarafında Hermes'in onları anons ettiğini duydu.

"Karşınızda Yeraltı Dünyası'nın Efendisi ve Leydisi, Kral Hades ve Kraliçe Persephone."

Kapılar açıldığında büyük bir alkış ve tezahürat koptu. Balo salonu tıklım tıklım doluydu ama bu onu Olimpos'taki kalabalık kadar rahatsız etmemişti. Ruhların ayın ve yıldızların altında dans etmek için avluya açtıkları patika boyunca yürüdüler.

Onu kollarının arasına aldı, neredeyse yerinde sallanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yakındı ama umurunda değildi. İsteddiği şey buydu; ona yakın olmak, onu hissetmek, bunun gerçek olduğunu bilmek.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu uzun bir süre sonra.

İkisi de konuşmamış, bu sessiz mutluluk anının tadını çıkarıyorlardı.

"Birçok şey düşünüyorum karıcığım," dedi ve bu kelimeyi kullanırken gülümsemekten kendini alamadı. Bu belki de şimdiye kadar en sevdiği unvandı.

"Gibi mi?"

"Ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum," diye cevap verdi. "Hepsi bu kadar mı?"

"Bitirmemiştim," dedi, ne sorduğunu biliyordu çünkü seks konusuna yaklaştıkları anda bunu hissetmişti. "Benim için ıslanıp ıslanmadığını merak ediyorum. Karnın arzuyla sızlıyor mu? Sen de benim kadar bu gecenin hayalini kuruyor musun ve düşüncelerin bu kadar kaba mı?"

Bakışları tereddütsüzdü.

"Evet."

Ellerini kalçalarına koydu ve bu kutlamadan erken ayrılmanın ne kadar uygun olacağını düşündü ama Hades, Yuri ve Asphodel'deki diğer ruhlarla birlikte çok emek vermiş olan Hekate'den bir daha haber alamama riskini almak istediğinden emin değildi. Birçok açıdan bu onlar için de önemliydi ve en çok Persephone'nin kraliçeleri olmasından heyecan duyduklarını bilse bile, birlikteliklerini kutlamak için tek şanslarını ellerinden almak istemiyordu.

Gece ilerledikçe ve ruhlar onu dans üstüne dansın içine çektikçe bu gerçek daha da belirginleşti.

Hekate yaklaştığında bir süre onu izledi.

"Gelin kralım," dedi. "Düğün gecenizde dans etmelisiniz." Onun uzattığı eli tuttu ve yerdeki diğerlerine katıldılar. "Teşekkür ederim Sen,

Hecate," o dedi. "I olacak sonsuza kadar olmak minnettar için

her şey."

Gülümsedi. "R i c a ederim canım, ama senin için her şeyi yaparım. Persephone için her şeyi yaparım."

Sözlerinde neredeyse tehditkâr bir ağırlık vardı. Bunu hissedebiliyordu, sanki o da ikisinden biri zarar görürse dünyanın sonunun geleceğini vaat etmek istiyordu.

Bir süre dans ettiler ve sonra Hades tekrar tekrar "Ring around the Rosie" şarkısını söyleyen küçük kızlardan oluşan bir çemberin içine çekildi ve orada kapana kısılmışken, dikkati odanın gölgesinde Sümbül'le birlikte duran Apollon'a takıldı. İkisi birbirine yakın duruyordu ama dokunmuyorlardı ve Hades, ölümlü bir aşık bulmuş olan Müzik Tanrısı'nın nasıl başa çıktığını merak etti.

Hades herkesin hayatı boyunca tek bir gerçek aşkı olacağına inanan biri değildi. Kendisi için buna inanmasının tek nedeni başka türlüünü istememesiydi. Bazen Apollon'un da aynı durumda olup olmadığını merak ederdi. Apollon ve Sümbül'ün aşkıyla ilgili olan şey, bunun tanrıyı temelden değiştirmiş olmasıydı; sadece ona aşık olmasıyla değil, ölümüyle de.

Bazen insanların geri dönemediği şey buydu.

Sonunda Rosie'nin yüzüğünün sınırlarından kurtulduğunda -ya da her neyse- odayı geçerek artık yalnız olan Apollo'ya doğru ilerledi.

Hades'in yaklaştığını fark ettiğinde Apollon kaskatı kesildi ve çenesini kaldırdı, boğazı aşağı yukarı sallanıyordu.

"Sen iyi misin?" Hades sordu.

"Benim için endişelenme," dedi Apollon. "Bu senin düşünün."

"Persephone seni görseydi endişelenirdi," dedi Hades.

Apollon kendini kalabalıktan uzaklaştırdı, yüzü benek benek kızarmıştı.

"Sümbül'e ne söyledin?"

Bir nefes aldı. "Ona Ajax'tan bahsettim," dedi ve durakladı, sesi duygu yüklüydü. "Hiç de kötü değil. Benim adıma çok mutlu oldu."

"Uzun zaman oldu Apollon," dedi Hades olabildiğince nazik bir şekilde.

"Biliyorum. Mesele şu ki, ben sadece... onun mutlu olmasını beklediğimi bilmiyordum."

Hades kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Apollo cevap vermeden önce sessizdi. "Bilmiyorum. Sanırım... eğer beni hala seviyorsa, kızgın olacağını düşündüm... ama öyle olmadı."

"Sümbül seni seviyor Apollon," dedi Hades. "Ve hayatına devam ediyor olman onu daha az sevdiğin anlamına gelmez."

"Yanlış hissettim, biliyor musun?" Apollon, Hades'in bakışlarıyla buluştu. "Şimdiye kadar."

"Her zaman onun onayını aldığını biliyorsun."

Apollon başını salladı ve Hades'in bakışları elinde iki içkiyle geri dönen Sümbül'e kaydı.

"Lord Hades, tebrikler!" dedi, gözleri neşeyle parlıyordu.

Apollon kendini toparlamak için bir nefes aldı ve sonra ölümlü prensle yüzleşmek için döndü.

Hades bir kez başını sallayarak, "Teşekkür ederim Sümbül," dedi. "Ben sizi şenliklerle baş başa bırakayım."

Hades kalabalığın gürültüsünü geride bırakarak Yeraltı Dünyası'nın gecesinde dışarı çıktı. Boşluğa ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Tam olarak bunalmış sayılmazdı ama öyle bir an geldi ki sadece düşünceleriyle oturmak istedi.

Geliniyle yalnız kalmak için sabırsızlanıyordu. Bu gecenin nasıl başladığını düşündüğünde, işin bu noktaya varacağını hiç tahmin etmemişti. Kardeşinin bu kadar çabuk evlenmesini beklediğinden şüpheliydi. Zeus muhtemelen hem Yukarı Dünya'da hem de Olimpos'ta herkesin önünde evleneceklerini tahmin etmişti.

Olimposlular arasında tanrılar arasındaki düğünler nadirdi ve anıtsal olaylar olarak kutlanırdı ve bu onun hayatında anıtsal bir olay olsa da, Hades bunu kendi krallığının ötesindeki herhangi biriyle paylaşmak istediğinden pek emin değildi, özellikle de şu anda Yukarı Dünya'da var olan iklimde. Evlendikleri duyulursa, Demeter'in kar fırtınası göz önüne alındığında, bunun bencilce bir seçim olarak görülmesi muhtemeldi.

Ama Hades politikadan nefret ediyordu. Tek istediği sevdiği kadınla evlenmekken, birlikteliklerinin güçle ilgili olmasından nefret ediyordu. Ve böylece

Ne olursa olsun.

Köpeklerinin gürültülü koklamalarının tanıdık seslerini duydu ve döndüğünde Persephone patikadan ona doğru yürüyordu ve onunla evlenmek için ağaç sınırını yuvarladığı o ana geri dönmüş gibiydi.

Yaklaştığında ona gülümsedi ve sonra sessizce "İyi misin?" diye sordu.

"Öyleyim," diye

yanıtladı. "Hazır

mısın?" "Hazırım."

Adam elini uzattı ve kız elini tuttuğunda ikisi de kayboldu.

Hades düğünün hiçbir kısmını planlamamıştı ama bu geceyi planlamadığı anlamına gelmiyordu. Onu nereye götüreceğini düşünürken aklına tek bir şey gelmişti; o da bu dünyanın ötesinde bir yere, terörün ya da çekişmelerin dokunmadığı bir yere gitmekti.

Onu yıldızlara götürmek istiyordu.

Bu illüzyondan memnundu ve evlilik yataklarının platformunda durduklarında yıldızlar etrafta parılıyordu.

"Biz... bir gölün ortasında mıyız?" Persephone sordu.

"Evet," diye yanıtladı.

"Bu senin sihrin mi?"

"Öyle," dedi. "Beğendin mi?"

"Çok güzel," dedi. "Ama gerçekten neredeyiz?"

"Yeraltı Dünyası'ndayız. Benim yaptığım bir yerde."

"Bunu ne zamandır planlıyorsun?"

"Bunu bir süre düşündüm," dedi, tıpkı onun yüzüğünü bir süre düşündüğü gibi.

Persephone'nin dudakları kıvrıldı ve yatağa yaklaşarak elini yumuşak ipek çarşafların üzerinde gezdirdi. Onun ne yaptığını merak etti -belki de

Gerçek olduğundan emin olmak istiyordu ama sonra doğruldu ve omzunun üzerinden ona baktı.

"Elbisemi çıkarmama yardım et," dedi.

Mutlulukla kabul etti ve yaklaşarak fermuarı indirdi, parmaklarının kadının omurgasında gezinmesine izin verirken, elbisesinin ince askılarını omuzlarından indirmek için geri döndü. Elbise yere dökülürken, altında hiçbir şey olmadığını fark etti.

Yavaşça ona döndü ve bakışlarıyla buluştu. Aralarında garip ve gergin bir enerji vardı. Nedeninden emin değildi; sanki bu işte yeni değillerdi, ama belki de daha önceki isteğiyle bir ilgisi vardı.

Onu kendine yaklaştırdı, gerilim fiziksel bir şeydi. Aralarındaki boşluğu kapatırken bile, ağzını onunkine bastırıp yumuşak tenine dokunduğunda bile hissedebiliyordu. Ellerini onun yanlarından göğüslerine, oradan da sırtına götürerek onu daha da yakınına çekti.

Durmak istemedi ama durmak zorundaydı. Uzaklaştığında cebinden küçük, siyah bir kutu çıkardı.

"Bunlar Doğruluk Zincirleri," dedi. "Parolaya sahip olmadıkları sürece herhangi bir tanrıya karşı güçlü bir silahtırlar. Şimdi sana o şifreyi söylüyorum ki korkmaya başlarsan kendini onların elinden kurtarabilesin. Eleftherose ton-söyle onu."

Önce ona, sonra da kutuya baktı. "Eleftherose ton."

Kız kelimeleri tekrarlarlarken onun dudaklarını izledi.

"Mükemmel." "Neden onlara Doğruluk Zincirleri deniyor?"

"Dudaklarından dökülen tek gerçek senin zevkin olacak," diye söz verdi. "Uzan."

Döndü ve yatağa sürünürken ona kışını verdi. Onu kalçalarından tutup kendisine doğru sürüklemekten ve arkadan becermekten kendini alıkoymak zorundaydı - bunun için daha sonra yeterince zamanı olacaktı. Doğru

Artık onun kendini güvende ve rahat hissetmesini sağlamakla yükümlüydü ve bu gerçekleşene kadar başka bir şey yapmayacaktı.

Aleti kudurmuş olsa bile.

Hades'in talimatıyla sırt üstü yattı ve kollarını açtı. Hades onun üzerinde geziniyor, gözlerini onun görkemli bedeninden alamıyordu. Onu bu işlem için hazırlamak da bir o kadar erotikti.

Kutuyu başının üzerine yerleştirdiğinde, kelepçeler cisimleşti. İlk başta, bir tanrıyı zapt etmek için yapılmış demirden ağır kelepçelerdi. Hades onlara dokundu ve onları yumuşak bağlara dönüştürdü.

"Beni affet sevgilim," dedi ve sonra onun bakışlarıyla buluştu. "Hazır mısın?"

"Senin için mi?" diye sordu. "Her zaman."

"Her zaman," dedi, sözcük içini titreterek.

Arkasına yaslandı, ceketini ve gömleğini çıkarırken ona hayranlıkla baktı. Bunun hoşuna gittiğini, artık güvenli bir söz aldığına göre bunu yapabileceğini düşünüyordu.

Gözleri rengine rağmen karanlıktı ve onun her hareketini takip ediyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Daha hızlı hareket etmeni istiyorum," dedi ve bu sözler ağzından dökülürken gözleri büyüdü. Bileklerindeki kelepçelere baktı ve ona tekrar bakmadan önce birini çekiştirdi. "Bunları takma şansın var mı?"

"Eğer istediğin buysa," dedi gömleğini çıkarırken. "Ama benden gerçeği öğrenmek için zincirlere ihtiyacın yok, özellikle de sana yapmayı planladığım şey söz konusu olduğunda."

"Planlarınızı duymamayı tercih ederim," dedi.

Sırıttı. Onun sadece başlamasını istediğini biliyordu. "Ne istiyorsun, karıcığım?"

"Motor," dedi, onun altında hareket ederek. Kahretsin, çok güzeldi ve çok baştan çıkarıcıydı.

Önce göğüslerinin arasına, sonra da her birine bir öpücük kondururken güldü. Bacakları onun etrafında kapandı, kalçaları onun ereksiyonuna sürtündü.

Onun bu hevesi hoşuna gitmişti. Bunun, bacaklarının arasına girdiğinde kadının boğulacak kadar ıslanmış olacağı anlamına geldiğini umuyordu. Vücudunda aşağıya doğru ilerledi ve bacakları açılarak, kötücül etini ağzının önüne serdi.

Adam onu yalayıp emdi ve kadın inledi. "Bu," dedi kabaca. "Bunu seviyorum."

Tadını ve kokusunu, dilinin üzerindeki ipeksiliğini seviyordu. En çok da onu ve ona nasıl karşılık verdiğini seviyordu - topuklarının yatağa gömülüşünü, her zevk dalgasını hissettiğinde kalçalarının ona bastırışını, parmaklarının zincirlere dolanışını.

"Oh, bu çok iyi," diye nefes aldı.

Parmağı içindeydi, ağzı klitorisinin üzerindeydi. Sözlerini teşvik edecek kadar uzun süre ara verdi.

"İşte bu, sevgilim. Bana nasıl hissettirdiğini söyle."

"Bu iyi. Çok iyi." Başını yastığa yaslayıp gırtlaktan gelen bir inilti çıkarmadan önce ona bakmayı başardı.

Boşaldığında, vücudu onun etrafında o kadar sıkılaştı ki, sanki onu sonsuza dek bacaklarının arasına hapsetmek istiyordu. Eğer bu onu sonsuza kadar bu şekilde tatmin etmek anlamına gelseydi, memnuniyetle kalırdı ama ona duyduğu ihtiyaç bacaklarının arasında nabız gibi atıyordu. Onun vücudunu öptü ve dilinde onun tadı varken, kendini onun içine gömmek için duyduğu cinsel ihtiyaçla titredi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu adam ayağa kalktığı anda, elleri çoktan pantolonunun düğmelerindeydi.

"Çok uzak değil, karıcığım," dedi soyunmayı bitirirken ve çıplak kaldığında onun bakışlarının tamamen farkındaydı. Bu bakışlar tenini yakıyor, sikinin kalınlaşmasına ve taşaklarının ağırlaşmasına neden oluyordu. Onun içinde olmak, onu bu şekilde karısı yapmak için sabırsızlanıyordu. Daha önce pek çok kez seks yapmış olmaları önemli değildi; bu yine de farklıydı.

"Bana düşüncelerini anlat," diye tekrar sordu, bu ateşli bakışın ardında ne olduğunu merak ediyordu.

"İçime ne kadar sık girdiğin önemli değil," dedi. "Yapamam... bu yeterli değil."

Onun üzerine tırmandı, vücudunun onunkine yaslanmasına izin verdi, aralarındaki sıcaklık ve vahşi enerjinin tadını çıkardı.

"Seni seviyorum," dedi ona bakarken. "Seni seviyorum."

Bu sözleri tekrar duymaktan asla bıkmayacaktı ve bu gece ilk kez, ona dokunabilmesi için ellerinin serbest kalmasını istedi, ama bekleyecekti.

Bu bile başlı başına bir ödüldü.

"İyi misin?" diye sordu, emin olmak istiyordu.

"Evet." Sesi hafifçe titrese de başını salladı. "Sadece seni gerçekten ne kadar sevdiğimi düşünüyorum."

Onun sevgisinden şüphe duymuyordu ama bunun kendisi için ne kadar önemli olduğunu asla bilemeyeceği için yas tutuyordu. Onu beklemişti. Onun için acı çekmişti. Onu hayal etmişti ve işte buradaydı - gerçek ve sıcak, altında yatıyordu.

Ve şimdi de içeri girmek istiyordu.

Onu sertçe öptü ve sonra uzunluğunu onun açıklığına yönlendirdi. Bacaklarını kaldırdı, topuklarını onun kıkına gömdü, boşuna onu daha sert ve daha hızlı içeri itmeye çalıştı, ama adam onun ısrarına direndi ve yavaş bir vuruşla içeri kayd. Taşakları ona yaslandığında, bacaklarını omuzlarına dayanacak şekilde kayd ve içine pompaladı.

Ona odaklandı, altında nasıl titrediğine, göğüslerinin onun hamleleriyle nasıl zıpladığına, gözlerinin onunkileri nasıl tuttuğuna ve sonra zevkle nasıl kapandığına, ağzının da aynı şekilde hareket ettiğine. Onun tepkileri istediği her şeydi. Odaklanmayı zorlaştırıyor, bunu uzun süre sürdürmeyi zorlaştırıyordu.

"Çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı, çok ıslak," dedi ve hızını sabit ve metodik bir hareketten çok daha sahiplenici ve

cinsel. Kahretsin, onun ellerini üzerinde hissetmeye hazırđı. "Eleftherose ton!"

Bacaklarını bıraktı ve aşağı eğilip ağzını dağınık bir öpücükle kendi ağzına götürdü, parmakları saçlarının arasından geçerken kıcını kavramak için aşağı indi ve onu daha sert kendine doğru çekti.

"Siktir!"

Ayrıldı ve onu da yanına alarak topuklarının üzerine oturdu. Bacaklarını onun etrafına sararken sikinin üzerine oturmasına yardım etti. İkisi de birlikte hareket ederken, birbirlerini sıkıca tuttular ve daha fazla dayanamayacağını biliyordu. Kadının nefes alma şekli, meme uçlarının göğsüne sürtünmesi, onun etrafında hissettikleri.

İkisi de gerildi ve sıkılaştı, parmakları vücutlarına sertçe bastırdı, daha sert hareket ettikçe, aralarında patlayan ecstasy hissini daha çok kovaladılar. Kadın salıverilirken onun etrafında sıkılaştığında, adam doğrudan kafasına giden bir aceleyle boşaldı.

Kollarında Persephone'yle yatağa sırt üstü düşerken başı dönüyordu, bedenleri ağırlaşmıştı.

Persephone gülmeye başladı.

"Performansıma güldüğünü düşünmekten kaçınacağım, karıcığım," dedi.

Daha sert güldü ve sonunda durup ona baktı.

"Hayır," dedi yüz hatlarını inceleyerek. "Sen her şeydin."

Birbirlerine bakabilmeleri için onları yanlarına kaydıldı.

"Sen benim her şeyimsin," dedi. "İlk aşkım, karım, Yeraltı Dünyası'nın ilk ve son Kraliçesi."

BÖLÜM XLII

HADES

Ertesi sabah Hades, Persephone'yle birlikte güne hazırlanmak için kalktı. Yaşadıkları geceden sonra bu kadar rutin bir şey yapmak garip hissettirdi. Hades kutlamaya devam etmeleri gerektiğini düşünüyordu ve kutlamaktan kasti *yatakta kalmaktı*. Ama içinde bulundukları koşullar altında bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Bir içki hazırladı ve kadın hazırlanmaya devam ederken ateşin yanında bekledi, ölümlüler gibi giyinmeyi tercih ediyordu.

"Çok sessizsin," dedi viskisini yudumlarken.

Persephone bir çift kalın çorabı dizlerinin üzerinden geçirirken ona bakmak için durakladı.

"Sadece bunun ne kadar gerçeküstü olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ben senin karınım."

İçkiyi şöminenin üzerine bıraktı ve ona doğru ilerleyerek parmaklarını yanağında gezdirdi.

"Bu gerçeküstü bir şey," dedi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Yalan söylemeyi düşündü ama doğru cevap verdi. "Seni elimde tutmak için her şeyi yapacağımı."

"Zeus'un bizi ayırmaya çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"Evet," dedi başını daha da geriye eğerek. "Ama sen benimsin ve seni sonsuza dek elimde tutmaya niyetliyim."

"Sence neden gitmemize izin verdi?" diye sordu.

"Kim olduğumdan dolayı," dedi. "Bana meydan okumak başka bir tanrıya meydan okumak gibi değildir. Ben üç kişiden biriyim, güçlerimiz eşit. O almak zorunda kalacak

"Beni nasıl cezalandıracağına karar verme zamanı."

Sertçe yutkundu ve adam onu endişelendirdiği için nefret etti.

Onu alnından öptü. "Merak etme, sevgilim. Her şey yoluna girecek."

"Eninde sonunda," dedi.

"Seni işe götüreyim mi?" Hades sordu.

"Hayır," dedi, ayağa kalkıp eteğini düzelterek. "Sybil ile kahvaltıya gidiyorum."

Durakladı ve sonra sordu: "Ona evli olduğumuzu söyleyecek misin?"

"Söyleyebilir miyim?"

"Sybil güvenilirirdir," dedi Hades. "Bu onun en büyük özelliği."

Persephone gülümsedi. "Kendinden geçecek."

Onu işe götürmemiş olsa da, arkadaşıyla kahvaltıya uğurladı ve Antoni'nin onu götürmek için beklediği Nevernight'ın dışına ışınladı. "Bu gece görüşürüz karıcığım," dedi Hades ve onu bir öpücük için kendine çekti.

Sonra kapıya uzandı ve onun kulübeye girmesine yardım etti.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," dedi ve kapıyı kapattı.

Görüş alanından çıkana kadar arabayı izledi ve sonra konuştu.

"Ne o l d u Ilias?" diye sordu, satirin varlığından şimdiden dehşete kapılmıştı.

"Persephone gidene kadar sana söyleyemezdim," dedi. "Ama bu sabah kapımızın önünde donarak ölmüş beş su perisi bulduk."

"Siktir."

"Kontrolden çıktı," dedi Hades, dün gece beş perinin bir anda ortaya çıkıp kulübünün kapısının eşiğine konduğu videoyu izlerken.

"Beş can," dedi Ilias, sesi sessiz ve kederliydi. "Peki ne için? Bir mesaj göndermek için mi?"

"Hayır," dedi. "Mesaj gönderildi. Şimdi sadece zalimlik yapıyor."

Demeter kar fırtınasıyla Persephone'nin dünyaya karşı sorumluluk duygusuyla oynamıştı, ama şimdi işe yaramadığı için taktik değiştirdi ve ona doğrudan zarar verecekti.

Hades'in elleri yumruk oldu ve çenesi gerildi.

"Sence Demeter biliyor mudur?" Ilias sordu.

Açık konuşmasına gerek yoktu. Hades onun evlilikleri hakkında soru sorduğunu biliyordu.

"Hayır, ama muhtemelen Zeus'un bizi kutsadığını biliyordur."

Sikeyim.

Hızlı ayrılmalarına rağmen Zeus'un sonuçlarını umursamadan bu birleşmeyi kamuoyuna duyurmuş olduğundan hiç şüphesi yoktu. Onları tanımadığından değil, umursamadığından. Demeter'den gelecek herhangi bir tepki, ayrılmak zorunda kaldıklarında Zeus'un Hasat Tanrıçası'nı suçlayabileceği anlamına geliyordu.

Şimdi Hades, Persephone'ye birlikte büyüdüğü beş kadının onlar yüzünden öldüğünü, üstelik karı koca olduktan sadece birkaç saat sonra nasıl söyleyeceğini düşünmek zorundaydı.

Tanrılar, Demeter'den nefret ediyordu.

Dünyayı büyüyle dövmek başka bir şeydi. Bu sadece onun gücünü besliyordu. Karısını böylesine acımasız ve soğuk bir şekilde incitmek başka bir şeydi.

Bu affedilemezdi.

Bu çılgınlıktı ve bundan sonra ne olacağını merak ediyordu - korkuyordu-. "Ne yapmamı istersiniz?" Ilias sordu.

Hades bilmiyordu. Demeter'i tekrar bulmaya çalışabilirdi ama onunla yüzleşmenin tanrıça üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktı. Persephone'ye zarar verme kararını onun yüzünden vermişti. Yalvarışları duyulmayacaktı. Ayrıca, olan olmuştu. Karısı daha sonra eve döndüğünde, beş arkadaşını gömmek zorunda kalacaktı.

Suçluluk duygusu g  s nde kabardı ve bo azının arkasına doğru kalın bir şekilde yükseldi.

O kad nlar  Demeter'i bulmalarını asla emretmemeliydi ama beklediği son şey cinayetti.

Sikeyim.

"Babalarına haber vermem gerekecek," dedi uzaktan.

Gerçi Nereus'un bunu zaten biliyor olması muhtemeldi. Tanrılar bu tür şeyleri hissedebilirlerdi - verdikleri yaşamın sonunu.

"Belki de yapmalıyım," diye önerdi Ilias.

Hades onun teklifini ne kabul etti ne de reddetti. Ölüm korkusu konusunda o kadar so ukkanlıydı ki, çünkü öleceklerine inanmamı tı; ruhlarında ya da ipliklerinde bir şey görmemişti. Demeter'in be  ölümsüz hayatı sona erdirmesinin büyük sonuçları olacaktı. Kader'in bir can mı alacağını yoksa bir can mı ba ı layaca ını merak ediyordu. Kurban etme, Ophiotauros'un dirili i kadar tehlikeli olur muydu?

"Onları gömmek için hazırlayın," dedi Hades. "Persephone'nin onları görmek isteyece inden hiç   phem yok."

Vedala mak isteyecek ve sonra  fkelenenecekti - ona mı yoksa Demeter'e mi henüz belli değildi.

Bir saat sonra Ilias d nd  nde Hades h l  be  periyi düşünüyordu. Satirin kendisine için bittiğini haber vermesini ve Nereus'u ziyaret edip etmeyeceğini sormasını bekliyordu ama yüz ifadesi çok daha endişe verici bir şey anlatıyordu.

"Persephone'nin bir tanrıça olduğu ortaya çıktı," dedi.

Hades'in ka ları d  t . "Ne?"

"New Athens News," dedi, başka bir şey söyleyemeden. "Bu onların en önemli haberi."

Sikti imin Helen' .

Hades oturduğu yerden kalktı. Birlikte Nevernight'ın ana katına indiler ve televizyonu açtılar. En üstteki manşet Persephone hakkındaydı.

Demeter'in Kızı Olduğu Ortaya Çıkan Kadın

Televizyondaki spiker, "*Ölümler Tanrısı Hades ile nişanlı olan Persephone Rossi adlı kadın, ölümlü bir gazeteci kimliğine büründü. Bu yılın başlarında Tanrısız hakkında yazdığı eleştirilerle manşetlere çıkmıştı.*"

"Sence buna hazırlıklı mı?" Ilias sordu.

"Dünyaya tanrıça olarak tanıtılmak için mi?" Hades sordu. "Hayır."

Persephone daha yeni yeni kendi tanrısallığıyla yüzleşmeye başlamıştı. Şimdi dünya onunla, ölümlü bir kadına aşık olduğunu düşündükleri zamankinden çok daha fazla ilgilenecekti, hatta sözde aldatmacası yüzünden ona kızgın olanlar bile. Saplantı ve nefretle yüzleşecekti - sonuçta bunların hepsi tapınmaydı, bu da gücünün sadece daha da artacağı anlamına geliyordu... zar zor kontrol edebildiği gücünün.

Onlar izlerken yayın aniden değişti ve sunucu son dakika haberlerini duyurdu.

"Sparta ve Thebes yakınlarında çığ düştüğüne dair raporlar alıyoruz. Şehirler birkaç metre karın altında kaldı. Kurtarma ekipleri sevk edildi."

Sikeyim.

Siktir. Siktir.

Bu, binlerce ruhun Yeraltı Dünyası'nı doldurmak üzere olduğu anlamına geliyordu - ama sadece ölümlüler değil, hayvanlar da ve hepsi Demeter'in lanet olası kar fırtınası yüzünden.

Persephone yıkılacaktı ve annesinin dünyaya yaşattığı dehşeti öğrendiğinde ne yapacağını merak ediyordu.

Gerçi bunu öğrenmek için uzun süre beklemesi gerekmedi çünkü Persephone'nin gücünün her zamankinden çok daha güçlü bir şekilde patladığını hissetti. İstiraplı hissetti

ve kızgındı ve bu onu derinden sarstı.

Lanet olası Fates.

"Persephone'ye gitmem gerekiyor," dedi.

Çok zorlandığında neler yapabileceğini biliyordu ve bu sefer Olympus'un dikkatini çekti.

Büyüsünün ortaya çıkmasına izin verdi, yüzüğündeki taşların enerjisini aradı ve ona kilitlendiğinde, ona gitti ve onu sekiz Olimposlunun merkezinde buldu. Apollo ve Hermes Persephone'nin biraz önünde durarak onu diğerlerinden ayırıyorlardı.

Hades sahiplenici bir eli kızın karnına koydu ve onu kendine doğru çekti.

"Kızgın mısın sevgilim?" diye sordu, dudakları

kulağına yaklaşıırken. "Biraz," diye yanıtladı.

Aralarındaki sıradan konuşmaya rağmen Hades'in kalbi hızla çarpıyordu. Bir yanında Hera, diğer yanında Poseidon'la birlikte tam karşılarında duran Zeus'a ters ters baktı. Olimposluların geri kalanı sıraya girdi.

Demeter belirgin bir şekilde yoktu.

"Bu tam bir güç gösterisiydi, küçük tanrıça," dedi Zeus.

"Bana bir kez daha küçük de," dedi Persephone, bedeni Hades'in elinin altında gerilmişti.

Zeus kıkırdadı.

"Neden güldüğünüzden emin değilim," dedi. "Daha önce de saygı göstermenizi istemiştim. Bir daha istemeyeceğim."

"Kralını tehdit mi ediyorsun?" Hera sordu.

"O benim kralım değil," dedi Persephone, sesi hırçınlaşmıştı.

Zeus'un yüzündeki çizgiler kararışmış gibiydi. "O tapınaktan ayrılmana asla izin vermemeliydim. O kehanet çocuklarınla ilgili değildi. Senin hakkındaydı."

"Bırak onu Zeus," dedi Hades. Persephone'yi daha sıkı tuttu. "Bunun sonu senin için iyi olmayacak."

"Tanrıçanız tüm Olimposlular için bir tehdit," dedi Zeus. "O *senin* için bir tehdit," dedi Hades.

"Geri çekil, Hades," diye emretti Zeus. "Senin de sonunu getirmekte tereddüt etmeyeceğim."

Hades bu anı bekliyordu. Bunun için hazırlık yapmıştı ama bu kadar çabuk değil ve şimdi zihni, hazır olup olmadıklarını merak etmekle meşguldü.

Persephone hazır olsaydı.

"Onlara karşı savaşırısan, bana karşı savaşmış olursun," dedi Apollon, altın yayını çağırarak.

Hermes kılıcını çekerek, "Ve ben," dedi.

Sessizlik sessiz ve ağırdı. "Vatana ihanet mi edeceksin?" Zeus sordu.

"Bu ilk kez olmuyor," dedi Apollo.

"Gücü seni yok edebilecek bir tanrıçayı mı koruyacaksın?" Hera sordu.

"Hayatım pahasına," dedi Hermes. "Sephy benim arkadaşım." "Ve benim de," dedi Apollon.

"Ve benimki," dedi Afrodit ve sırayı bozup Apollon'un yanına geçerek Hephaistos'un adını söyledi. Ateş Tanrısı da belirdi ve onun yanındaki boşluğu doldurdu.

"Ben savaşmayacağım," dedi

Hestia. "Ben de," dedi Athena.

"Korkaklar," diye karşılık verdi Ares.

"Savaş kan dökmenin ötesinde bir amaca hizmet etmelidir," dedi Athena.

Ares, "Kahin konuştu ve bu tanrıçayı bir tehdit olarak belirledi," diye karşı çıktı. "Savaş tehditleri ortadan kaldırır."

"Barış da öyle," dedi Hestia.

Hades onların kararına şaşırmadı ve ikisi oradan ayrıldı. Zeus, Hera, Poseidon, Artemis ve Ares ile karşılaştılar.

Başladıklarında, Hades kardeşlerini bastırmaya odaklanacaktı. Sadece umuyordu ki o olabilir tutmak onlar her ikisi de nişanlı içinde savaş ve uzakta itibaren

Persephone.

"İstedığının bu olduğuna emin misin, Apollon?" Artemis tarlanın karşısından sordu.

"Seph yapmaması gerekirken bana bir şans verdi. Ona borçluyum." "Onun şansı senin hayatına değer mi?"

"Benim durumumda mı?" Apollo sordu. "Evet."

"Buna pişman olacaksın, küçük tanrıça," diye söz verdi Zeus ve Hades onun büyüünün havayı doldurduğunu hissedebiliyordu. Kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Bana küçük deme *dedim*."

Onun gücü ayaklarının altındaki toprağı kırdı ve Olimposlular geri çekilerek havaya yükseldi. Hades Persephone'nin arkasında kaldı, kendini nasıl savunacağını görmek için bekledi, bu dövüşte kendi başına kalabileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Zeus'un büyüü ellerinde parlayarak bir yıldırım çağırdı ve ayaklarının dibine fırlatarak yeryüzünün sarsılmasına neden oldu. Bunu onu korkutmak için yapmıştı, güçlü gösterisi karşısında solacağını düşünüyordu, ama Persephone onun önünde dimdik durdu.

"Sen de annen kadar inatçısın," diye hırladı Zeus.

Persephone, "Sanırım aradığınız kelime güçlü iradeli," diye cevap verdi.

Zeus tekrar saldırmak için hamle yaptı ve Persephone darbeyi durdurmak için keskin dikenlerden bir duvar ördü. Bu kadarı yeterliydi.

Hades aralarına girdi ve büyüünü bıraktı, gölgeleri düşerek Zeus'a doğru ilerledi. Bir tanesi vücudunun içinden geçerek nefesini çalmayı başardı ama Zeus diğer ikisini kollarını bağlayan kelepçelerle savuşturmak için zamanında toparlandı.

"Kadınların kuralı, Hades, onlara asla kalbini vermemendir." Zeus bir yıldırım daha çağırdı.

"Senden hiç tavsiye almadım kardeşim. Neden şimdi başlayayım ki?" Hades bidentini çağırdı.

"Belki de yapmalıydınız. O zaman bugün burada olmazdık." Bu sözlerde çok fazla doğruluk payı vardı.

"Burayı sevdim," dedi Hades, savaşa kilitlenmiş diğer Olimposlulara bakarak. "Evim gibi hissettiriyor."

İkisi de tereddüt etmedi, silahları o kadar şiddetli buluştu ki ikisi de güçten sarsıldı. Aynı anda ellerini uzattılar; Zeus yıldırımla, Hades ise gölgeleriyle saldırdı. Her ikisi de patlamalarıyla geriye savruldu, ayakları yerde kayarak derin yarıklar oluşturdu. Aynı anda durdular ve sonra birbirlerine saldırarak çarpıştılar, çarpışmanın etkisiyle yeryüzü sarsıldı.

İkisi de yumruklarını savurarak dövüşmeye başladılar.

"Onun için bana ihanet mi edeceksin?" Zeus dişlerinin arasından konuştu. "Sana çok daha azı için ihanet ederim," diye tısladı Hades.

Zeus hırladı ve enerjisi etrafında patlayarak Hades'i geriye fırlatırken nükleer bir his uyandırdı. Kendi çarpışmasının yarattığı bir boşluğa düştüğünde etrafındaki toprak kabardı. Toz duman dağılmadan önce, tanrı üzerine inerken Zeus'un silüetinin üzerinde parladığını gördü. Hades hızla ışınlandı ama Zeus onu takip etti ve bedenleri tekrar birbirine çarptı.

Hades elini uzatarak Zeus'un boynunu kavradı. Tutuşunun altındaki deri kararmış, dokunuşunun altında çürüyüp gitmişti. Kardeşinin elleri kollarına indi ve onlar inerken, Hades'in pençeleri ona saplandı ve Zeus'un boğazını da beraberinde götürerek kopardı.

Zeus boynunu tuttu, gözleri öfkeyle parlayarak Hades'e baktı, nefesi kesik kesik ve ıslaktı. Kükredi ve vurdu, Hades'e öyle sert çarptı ki, kemiklerinin sarsıcı bir şekilde art arda kırıldığını, iyileştiğini ve kırıldığını ve iyileştiğini hissetti. Yumruklarını sıktı ve dişlerini sıktı, elini kardeşine doğru iterek içinden gölgeler gönderdi. Vücudu sarsıldı

büyünün altında kayboldu ve Zeus'un arkasında elinde asasıyla yeniden belirdi. Hades iki çatallı asasını kardeşinin üzerine indirdi, o da tam zamanında dönerek darbeyi okuyla durdurdu.

Sonra Persephone'nin sarmaşıkları Zeus'un ayak bileklerine dolandı ve Zeus onlardan kolayca kurtulsa da sarmaşıklar tırmanmaya devam etti. Bu onun dikkatini yeterince dağıttı ve Hades gölgelerini tekrar Zeus'un üzerine gönderdi. Zeus her darbede geriye doğru tökezledi ve sonra düştü. Yer yarıldı ve onu yutarak diri diri gömdü.

Hades Persephone'ye doğru ilerlerken yer gümbürdemeye başladı ve Zeus gözleri şiddetle parlayan bir şimşek aurasıyla yeryüzünden fırladı.

"Persephone!" Hades kükredi ama yeterince hızlı hareket edemedi ve yıldırım çarptı. Vücudu sarsıldı ve saçlarının ve etinin yanık kokusu burnuna ulaştı. Bir el omzuna indiğinde Hades ona doğru atıldı.

"Oh, hayır, kardeşim," dedi Poseidon. "Bu senin cezan. Onun yanışını izle."

Hades kardeşiyle savaşmak için harekete geçti ama sonra Persephone'de garip bir şey fark etti. Büyü artık ona zarar vermiyor gibiydi. Vücudu artık Zeus'un gücü altında titremiyordu. Onunla birlikte parlıyordu.

Onu dizginliyordu.

Oh, lanet olsun.

Okunu Zeus'a geri gönderdi ve Göklerin Tanrısı yere düştü. Hades hızla dönerek gölgelerini Poseidon'a doğru gönderdi ama gölgeler üç dişli mızrağının ucunda paramparça oldu. Hades mızrağını tekrar çağırdı ve silahları bir darbe hiddetiyle karşılaştı. Hades şiddetle dövüştü, nefret kanına işlemişti ve dövüştüğü çılgınlığı körüklüyordu. Zıpkını Poseidon'un yüzüne bir darbe indirdi ve yanağını öyle şiddetli kesti ki

yüzüne vurdu. Darbe kardeşini sersemletti ve o sendeleyerek geri çekilirken, Hades çatalını Poseidon'un göğsüne gömdü ve onu tekmeleyerek yere düşürdü.

Üzerine çıkararak silahını kardeşinin vücudundan çıkardı ve tekrar tekrar soktu ve onu durduran tek şey acı dolu bir feryat oldu.

Hades döndü ve Afrodit'i Ares'in altın mızrağına saplanmış halde buldu.

Çığlık atan Hephaistos'tu. Alevler içinde ona doğru ilerledi. Mızrağı vücudundan çekip çıkardı, kanı parmaklarının arasından sızarken eliyle yarayı kapattı.

Ares yaklaştı. "Afrodit... Ben-" demek istemedim.

"Eğer bir adım daha atarsan," diye tehdit etti Hephaistos, "boğazını keserim."

Persephone yakınlarda yerde yatıyordu. Hades ona doğru ışınlandı ve onu ayağa kaldırdı.

"Persephone, gel," dedi.

Oradan çıkmak zorundaydılar. Bu savaşacakları birçok savaşın ilkiydi ve şimdilik bu savaş sona ermişti.

"Afrodit!" Persephone ona gitmeye çalıştı ama Hades onu geri çekti.

"Gitmeliyiz," dedi.

"Apollo! İyileştir onu!" diye bağırdı.

Hades onu kollarının arasına aldı ve kız çığlık atarken bile ortadan kayboldu.

BÖLÜM XLIII

HADES

Yeraltı Dünyası'na vardıklarında Persephone hâlâ çığlık atıyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Hades. Bunların yanlış sözler olduğunu biliyordu ama başka ne söyleyebileceğini de bilmiyordu. Savaşın histerisini bastırabilecek hiçbir şey yoktu, zaman bile.

"O mızrağı benim için aldı," dedi ona doğru ağır bir şekilde eğilerek.

"Afrodit iyileşecek. Henüz ölme vakti gelmedi," diye söz verdi Hades ama tanrıçayı yaralı ve böylesine vahşi bir şekilde görmenin dehşetini de göz ardı edemezdi. Persephone daha önce hiç Olimposluların savaştığını görmemişti. "Otur."

Onun talimatlarını izledi ama önünde diz çökerken konuştu. "Hades, burada kalamayız. Sybil'i bulmak zorundayız."

"Biliyorum, biliyorum," dedi, ama onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece birkaç dakika kıpırdamadan oturmasını istiyordu. Gömleği kan içindeydi ve onun yaralanmadığından emin olana kadar kendini rahat hissetmeyecekti. "Sadece iyi olduğundan emin olmama izin ver."

"Ben iyiyim," diye karşı çıktı. "Kendimi iyileştirdim." "*Lütfen.*"

Kızın iyileştirme becerileri üzerinde çalıştığını biliyordu ama emin olmak zorundaydı çünkü kızın kanını gördüğünde vücudunun titrediğini ve kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Bir süre ona baktıktan sonra yumuşadı ve pürüzsüz tenini göstermek için gömleğinin düğmelerini açtı. Bir nefes aldı ve sonra ayağa fırladı.

İçinde kaynayan garip dehşet öfkeye dönüşüyordu.

"Siktir!" diye kükredi. "Bunu senin için hiç istemedim!"

"Hades, bu senin hatan değil."

"Seni bundan korumak istedim," dedi.

Çok çabalamıştı ama bir noktada işlerin bu noktaya gelmesi kaçınılmaz görünüyordu.

"Tanrıların bugün nasıl davranacakları üzerinde hiçbir kontrolün yoktu, Hades. Gücümü kullanmak için bir seçim yaptım. Zeus beni sona erdirmek için bir seçim yaptı."

"Onu yok edeceğim," diye yemin etti Hades.

"Hiç şüphem yok," dedi. "Ve bunu yaptığında ben de yanında olacağım."

"Yanımda," dedi ve onun yanağını okşadı. Sonra elini bıraktı. "Bana Sybil'den bahset."

"Bu sabah Sybil kahvaltıya gelmedi," diye açıkladı. "Orada olabileceğini ve sadece unutmuş olabileceğini umarak işe gittim, ama yoktu. Sonra ofisime geldiğimde masamın üzerinde bir kutu vardı." Durakladı ve yutkundu, sesi hafifçe titriyordu. "Sybil'in kopmuş parmağı içindeydi."

Hades'in kanı dondu. Demeter'in öldürdüğü perileri düşündü; Sybil'i de mi ele geçirmişti? Persephone'yi tuzağa düşürmenin bir yolu muydu bu?

"Sybil'in olduğuna emin misin?"

"Evet."

"Şimdi nerede?" "Hâlâ ofisimde."

"Onu geri almamız gerekecek," dedi Hades. "Hekate en azından parmağının nerede koparıldığını bize söyleyecek bir izleme büyüsü yapabilir."

"Eğer orada değilse ne yapacağız?"

"Bunu söyleyemem," dedi Hades. "Bu onun izini sürdüğümüzde ne bulacağımıza bağlı."

Mesele, başlamak için bir yere ihtiyaçları olmasıydı.

"Gelin. Acele etmeliyiz. Olimposlulardan nasıl ayrıldığımızı düşünürsek Yeraltı Dünyası'nın dışında fazla zaman geçiremeyiz."

Hades, Sybil'in parmağını geri getirmenin kolay olacağını düşünmüştü. İşin zor kısmı Hekate'nin Sybil'in izini sürmesi ve onu kurtarması olacaktı ama Persephone'nin ofisine vardıklarında yanlış tahmin ettiğini anladı.

Demeter sorumlu değildi.

Theseus'tu.

Bunu bilmeliydi. Demeter zarar vermek için büyüsünü kullandı.

Theseus silah kullandı.

Lanet olsun.

Theseus, Persephone'nin masasının karşısına oturmuş, sanki oraya aitmiş gibi koltuğuna yaslanmıştı.

"Sen," diye öfkeleni Persephone.

Hades ellerini kızın etrafında sıkıca tuttu.

"Ben," Theseus dedi içinde bir neredeyse singsong Ses.

Onun Kibir havaya sinmiş, yağlı bir his Hades'in teninde geziniyordu.

"Sybil nerede?" Persephone sordu.

"O burada," dedi Theseus, kesik parmağını kaldırarak. "Ondan ne istiyorsun?"

"İşbirliğiniz," dedi yarı tanrı ve sonra gözleri Hades'e kaydı. "İyiliğimi aldıktan sonra buna ihtiyacım olacak."

Hades buz kesti ve ellerini Persephone'nin beline sokarak onu daha sıkı tuttu. Bu günün eninde sonunda geleceğini biliyordu.

Theseus, kendi ömrünü uzatmak için bir iş kullanmaktan sorumlu olan ölümlü Sisifos'u yakalamıştı. Kaderler çok öfkelenmişti ve Hades tehdidi kontrol altına almazsa misilleme yapacaklarını biliyordu. Bu yüzden Theseus ölümlüyü ve çalınan kalıntıyı kapısına getirip karşılığında bir iyilik istediğinde, Hades bunu kabul etmişti.

"Ne iyiliği?" Persephone sordu.

"Hades'in bana borçlu olduğu iyilik," dedi Theseus, ince dudaklarında bir gülümseme belirerek. "İlişkinizi kurtarmaya yardım ettiğim için."

"Neden bahsediyor bu?" Persephone sordu.

Hades cevap vermedi. Theseus'u nasıl öldüreceğini ve Persephone ile Sybil'e zarar vermeden savaşıa girmenin en iyi yolunu düşünüyordu.

"Hades?"

"Yanlışı ellere düşen bir emaneti bana geri verdi. Böyle bir parçanın nasıl bir yıkıma yol açabileceğini öğrendiniz."

Burada tesadüf yoktu. İç, Poseidon ve Theseus'un bir test olarak dünyaya sundukları ilk kalıntıydı. Yeterince tahribat yarattığında ve oyunlarını bitirdiklerinde, Theseus ona iyilik karşılığında Sisifos'u ve iç'i getirmişti.

Bu bir tuzaktı.

İşe yaramıştı.

"Ondan ne istiyorsun?" diye sordu Persephone. "Seni," diye yanıtladı Theseus.

Hades sarsıldı. Kemikleri vücudunda takırdadı. Persephone'yi daha fazla tutabileceğini sanmıyordu.

"Ben mi?" diye sordu nefes nefese.

"Hayır." Hades'in sesi karanlık ama yankılıydı ve büyüsü yükselip havayı kalınlaştırdı.

"İyilikler bağlayıcıdır, Hades," diye hatırlattı Theseus, sanki onu azarlarmış gibi. "İsteğimi yerine getirmekle yükümlüsün."

"İyiliklerin doğasını bilirim, Theseus," diye tısladı Hades.

"Tanrısal ölümle mi yüzleşeceksin?" Theseus koltuktaki yerinden kalkarak sordu.

"Hades, hayır!"

Hades onun yalvarışlarını duymazdan geldi. "Persephone için mi? Evet."

"Sadece onu ödünç almak istiyorum. İşim bittiğinde onu geri alabilirsin."

Hades bunun ne anlama geldiğini çok

iyi biliyordu. "Neden ben?" diye sordu.

"Bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Şimdilik buradan benimle birlikte ayrılmalısın ve Hades seni takip edemez. Eğer dediğimi yapmazsan, arkadaşını gözlerinin önünde öldürürüm."

Adamın kollarında dönmeyi başardı. Ona bakmak istemedi.

Bana bunu yaptıрма, diye düşündü. Gitmeni izlemek zorunda bırakma beni.

"Persephone," dedi dişlerini sıkarak. Boğazında burnunu ve gözlerini yakan bir kalınlık vardı.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

"Hayır, Persephone." Göğsü ağırlaştı, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu.

"Çok fazla insan kaybettim," dedi. "Bu şekilde... Hepinizi koruyabilirim."

Çok fazla insan kaybetmişti ve yine de ondan bunu istemişti. Bunu yapamazdı. Onun gitmesine izin veremezdi - tanrıları öldürebilecek güce sahip bir adamla gitmesini nasıl izleyecekti?

Persephone ayak parmaklarının ucuna kalktı ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Adam öpücüğe karşılık vermedi ve kız geri çekilirken de elini bırakmadı.

"Güven bana," diye fısıldadı.

"Sana güveniyorum."

Güvenmediği kişi Theseus'tu.

"O zaman bırak gideyim," dedi ve onun konuşma şeklinin ne olduğundan emin değildi ama kendini parmaklarını gevşetirken buldu ama sanki büyülenmiş gibiydi, kalbi zihniyle savaş halindeydi.

Theseus kıkırdadı ve kapıyı açtı. "Doğru kararı verdin."

Hades bakışlarını ondan ayıramadı. Birkaç adım geri çekildi, gözleri kocaman ve yalvarırcasına bakıyordu. Ondandır gitmesine izin vermesini istiyor, kalması için yalvarıyordu. Ondandır uzaklaştığında, kalbini de yanında götürdü.

"Persephone," dedi, çaresizce onu geri çağırmak istiyordu.

Onunla gitme, demek istedi. *Bunu çözeceğiz* ama bu işlemin gerçekleşmesine izin vermezse İlahi Adalet'ten kaçamayacağını biliyordu. Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, gitmesine izin vermek muhtemelen en iyi seçenektir. Böylece onu bulmak, kurtarmak ve Theseus'u parçalara ayırmak için özgür kalacaktı.

Theseus'un yanına geldi ve onun bakışlarını tuttu. "Seni seviyorum," dedi. "Ve seni tanıyorum."

Kadının ne dediğini biliyordu çünkü büyü'nün yerden fırlayıp onu ele geçirmesinden bir saniye önce hissetmişti. Kolları ve bacakları aniden onu ayaklarının altında hızla bükülen zemine sabitledi.

"Persephone!" diye kükredi ama Sybil haklıydı. Muhtemelen peşlerine düşmeden önce binadan çıkmalarına izin vermezdi ve Sybil'in hayatını riske atmak istemiyordu.

Kasları titreyerek onu bağlayanlara karşı mücadele ederken, kapı çarparak kapanmadan önce onun kederli yüzünü görmek için tam zamanında başını kaldırdı.

BÖLÜM XLIV

THESEUS

Theseus Persephone'yi İskenderiye Kulesi'nden çıkarıp bekleyen bir cipe bindirdi ve arkasından araca tırmandı. Oturur oturmaz elini uzattı.

"Yüzüğün," dedi.

"Neden?"

"Yüzüğün," dedi sertçe. Kendini tekrarlamaktan hoşlanmıyordu. "Yoksa senin de parmağını keserim."

Boş bir tehdit değildi. Sözünün eri bir adamdı.

Kadın ters ters baktı ama yüzüğü çıkardı. Ceketinin cebine koydu.

"Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

Bu soruyu bekliyordu. Her zaman bilmek isterlerdi, sanki bu bilgi bir şekilde önemliymiş gibi.

Olmadı.

Ondan kaçabilecek gibi değildi. Hedeflerine ulaştıklarında ve onun neler yapabileceğini gördüğünde, ona karşı hareket etmekten çok korkacaktı.

"Seninle planlarımı uygulamaya hazır olana kadar Diadem Otel'e gideceğiz."

"Peki bunlar ne?"

"Hazır olmadan elimi gösterecek biri değilim, *Kraliçe* Persephone."

Unvanının kullanılmasına biraz daha fazla tepki vereceğini ummuştı ama o bunu görmezden geldi. Bu hiç hoşuna gitmedi ve bir öfke dalgası başına hücum ederek yüzünü yaktı.

"Sybil orada mı? Otelde mi?"

"Evet. Onu göreceksin. Görevinizi neden yerine getirmeniz gerektiğini hatırlayabilmeniz için onu görmeniz gerekecek."

Ölümlü kötü durumdaydı ama bu beklenen bir şeydi. O bir kuzuydu, kesime gönderilen bir kurban. O olmadan, Persephone'den hiçbir itaat göremezdi. Demeter tanrıça hakkında haklıydı, arkadaşlarını kurtarmak için her şeyi yapardı, dünya için her şeyi.

Doğruluğu onun sonu olacaktı - Hades'in sonu olacaktı.

Sonunda sustu, en azından bir an için, yine de adamın bir parçası sanki değerleri onun zayıflıkları değilmiş gibi ona vaaz vermeye devam etmesini istiyordu. Daha sonra Kader olduğunda bunların her birini ona karşı kullanacak, Bahar Tanrıçası için ayaklarına kapanıp merhamet dileyene kadar çileli bir varoluş dokuyacaktı.

Ondan istediği buydu, dünyadan istediği de buydu; boyun eğmek, itaat etmek.

Bu düşünce sikiinin kabarmasına neden oldu ve Persephone'a baktı. Kendini aracın köşesine, ondan olabildiğince uzağa sıkıştırmıştı ama sanki saldırmasını bekliyormuş gibi ona doğru eğilmişti.

Onunla dövüşmeye hazırdı. Bu hoşuna gitmişti. Ağzını sulandırdı, aletini seğirtti.

Ama kendini kontrol etmeyi biliyor ve önceliklerini anlıyordu. Onu kırmadan önce bir plan yapması gerekiyordu.

Ve onu kıracaktı. Onu öyle bir paramparça edecekti ki, bütün parçaları asla bulamayacaktı.

"Annemle mi çalışıyorsun?"

Buna tam olarak çalışmak denemezdi. Kimseyle alışmadı. Onların sunduklarını kullanır ve işi bittiğinde geriye kalanları atardı. Çok basitti. İsrâf yoktu.

"Ortak hedeflerimiz var," dedi.

"İkiniz de tanrıları devirmek istiyorsunuz," dedi

kadın. "Devirmek değil," dedi adam. "Yok etmek."

"Neden? Tanrılarla ne alıp veremediğın var? Sen de bir tanesinden

doğdun." "Tüm tanrılardan nefret etmiyorum," dedi. "Sadece esnek

olmayanlardan."

Olimposlular Titanları ilk devirdiğinde yaptıkları gibi, varlıklarını sürdürmek için onun arzularına boyun eğmeye istekli pek çok kişi vardı. Onun aksine, insanlığı umursamıyorlardı, sadece Dünya üzerinde rahatça yaşamaya devam edebilmelerini istiyorlardı.

"Sizin istediğınızı yapmanıza izin vermeyecek olanları mı kastediyorsunuz?"

"Beni bencil biri gibi gösteriyorsun. Ben her zaman daha iyiye yardım etmekten bahsetmedim mi?"

Ve daha büyük iyilik, farkında olmayanlar da dahil olmak üzere herkesin yararınaydı.

Ama anlamaları an meselesiydi - ya onun gelecek fikriydi ya da savaştı - ve planladığı şeyi kim istemezdi ki? Cronos'un hüküm sürdüğü zamanlardaki gibi bir altın ağ getirecekti. Barış ve refah olacaktı. Dünya için beklentilerinin dışında kurallara ya da yasalara ihtiyaç olmayacaktı ve ona tapanlar onu dinleyecekti çünkü her ihtiyaçlarını karşılayacaktı.

Ve Persephone, istese de istemese de, sonsuz baharı getirecekti. Tüm tanrıları kullandığı gibi onu da kullanacaktı - tabii ki zorlayabildiklerini.

"İkimiz de güç istediğini biliyoruz Theseus. Sen sadece ölümlülere diğerk tanrıların vermeyeceğı şeyleri sunmaya çalışıyorsun."

Hiçbir şey oynamıyordu ama kız bunu yakında

anlayacaktı. Theseus sırttı. "Her zaman şüphecisiniz,

Leydi Persephone."

Gülümsemesi onun üzerinde diğerlerinde olduğu gibi işe yaramadı. Rahatlamadı ya da kaşlarını çatmayı bırakmadı. Kızgın ve meydan okuyan bakışlarını dikmeye devam etti. Genelde meydan okumayı severdi çünkü onu cezalandırabilirdi ama şu anda planını uygulayabilmek için onun itaat etmesine ihtiyacı vardı.

Korkmuş görünmüyordu, aksine kızgındı ve bu da onu rahatsız ediyordu.

Önemli değildi, diye düşündü, çünkü bu işin sonunda ondan korkacak ve nefret edecekti.

O zaman mükemmel olurdu.

Diadem'e vardıklarında, uzanıp kızın yüzünü parmaklarının arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Kız onun dokunuşu altında kaskatı kesildi ve ne kadar ikna ederse etsin, onun altında asla gevşemeyeceğini biliyordu. Bu iyiydi. Onun sadece bir noktaya kadar istekli olmasına ihtiyacı vardı, bu geceden sonrası umurunda değildi.

"Biraz gezinti yapmamız gerekiyor. Bilin ki kaç kez yaramazlık yaptığınızı sayacağım ve her suçunuz için arkadaşınızdan bir parmak daha keseceğim. Eğer parmaklarım biterse, ayak parmaklarına geçerim." Bir sarsıntıyla onu serbest bıraktı. "İtaat edeceğine inanıyorum."

Araçtan çıktılar ve cipin etrafından dolanırken Persephone'ye elini uzattı. Gözleri nefretle parlıyordu. Çok az ölümlü bununla tutku arasındaki farkı bilirdi.

İyi bir kız gibi onu kabul etti ve otele girdiler.

"Hera, tesisini haince faaliyetler için kullandığınızı biliyor mu?"

Aydınlık lobide ilerlerken sessizce konuştu.

Güldü -gerçekten güldü. Bu nadiren olurdu ama onun sorusunu eğlenceli bulmuştu. Belli ki Hades ona hiçbir şey söylememişti. Hera ona kendi özel kullanımı için birkaç kat teklif etmişti. Ve onları seks, cinayet, rehineler, ne isterse onun için kullanmıştı.

"Tüm tanrılar arasında Hera en uzun süre bizim tarafımızda yer aldı," dedi.

Kocasını küçümsemesi ve birçok ihanetine rağmen kocasının onu affetmeye devam etmesi işe yaradı; ama bu aşkın doğasıydı, en büyük

hepsinin zayıflığı. Hades'in olduğu kadar Zeus'un da çöküşü olacaktı.

Persephone, "Daha ihtiyatlı olacağınızı düşünmüştüm," dedi. "Madem yasaları çiğniyorsunuz."

Yaklaştı, yaklaştıkça kızın irkilmesinin tadını çıkardı.

"Yasaları çiğnedin," diye işaret etti, dudakları kulağını okşarken. "Tanrılarla savaşa girdin."

"Arkadaşımı kaçırdın."

"Kimse bilmiyorsa bu bir suç mu?" Kadının çenesi gerildi ve adam onun için için kaynayan nefretini hissedebiliyordu. Tadına bakmak istiyordu ve bakacaktı da. Yakında tadacaktı. "Düşüncelerini ben öldüğümde bana nasıl işkence edeceğinle harcama. Hades bu onura çoktan sahip oldu."

Bir kahkaha attı. "Öldüğünde sana işkence etmeyeceğim. Yaşarken sana işkence edeceğim."

Öyle olmasını umuyordu. Acıyı severdi.

Onu yukarı sürükledi, kendisine ayak uydurması için zorladı. Odaya vardıklarında kapıyı onun için açık tuttu. Yapabileceği en az şey buydu, kesinlikle en az şey.

İçeri girerken köşedeki arkadaşını görene kadar gözlerini ondan ayırmadı.

"Sybil!"

Sesinin tonundan ona itaat ettiğini anladı. Bu keskin çılgılığı geçmişte ne anlama geldiğini bilmeyecek kadar çok duymuştu. Dehşete kapılmıştı ve tehdidi anlamıştı.

Zorlukla uyanan, kanlar içinde ve dövülmüş olan arkadaşının yanına gitmesine izin verdi. Ayaklarının dibinde diz çöktü ve umutsuzca, sessizce onun adını söyledi. Theseus bu sesi beğendi ve başı gururla eğildi. Bu kederli bir şarkıydı ve bestecisi de kendisiydi.

Bekledi.

Ona doğru döndüğünde, nihayet diğer cesedi gördü.

"Harmonia!"

"Evet," dedi. "Biz geldiğimizde o da yanındaydı. İşleri karıştırdı, ben de onu karıştırmak zorunda kaldım."

"Onları incitmek zorunda değildin," dedi Persephone, sesi titreyerek.

Güzel.

"Ama ben yaptım. Bir gün bir savaşı kazanmak için neler gerektiğini anlayacaksın," dedi ve odadaki iri yarı adamı işaret etti. "Tannis senin koruman. Tannis."

Adam bir bıçak salladı ve bıçağı gösteri amacıyla Sybil'in parmaklarından birine dayadı.

"Hayır!" Persephone saldırdı.

"Ah-ah-ah," dedi Theseus, avuç içi düz bir şekilde elini uzatarak. Kadın dondu kaldı, zor nefes alıyordu. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Tannis bir kasabın oğludur. Usta bir oymacıdır. Eğer yaramazlık yaparsan arkadaşını parçalara ayırması emredildi. Tabii ki hepsini birden değil. Kısa süre sonra döneceğim."

Theseus, derisi uğuldayarak otelden ayrıldı.

Eğer zamanı olsaydı, Helen'i çağırır ve bir sonraki varış noktasına giderken yolda onu becerirdi. O istemedikçe ona karşı koymazdı, ama gerçek olmasaydı o kadar da eğlenceli olmazdı - hayır, o sadece onun zevki için bir araçtı, kendini böyle durumlarda bulduğunda serbest bırakmanın bir yoluydu. Şu anda sadece Ariadne ya da Persephone gibi bir kadının sağlayabileceği direnci tercih ederdi.

Ama hiç zamanı yoktu. Persephone'nin büyüğü Hades'i uzun süre tutamayacaktı ve özgür kaldığında Theseus tam olarak neyi arayacağını biliyordu: nişan yüzüğünün enerji izlerini.

Cipin arkasına girdi. Kapı kapandıktan sonra Hera yanında belirdi.

Theseus tanrıçaya bakmadı ama onun şüpheli bakışlarını hissetti. Bunun gibisi yoktu ve Bahar Tanrıçası'yla geçirdiği zamanın keyfini kaçırmıştı.

"Bundan geri dönüş yok," dedi. "Tereddütlerin mi var?" diye sordu hafifçe.

"İnancımı bir yarı tanrıya bağlamakla hata edip etmediğimi sorguluyorum."

Theseus şakayla karışık kıkırdadı. "İnanç güven gerektirir ve dürüst olalım. İkimiz de birbirimize güvenmiyoruz."

Aptal değildi. Eğer Hera, Zeus'u hapsedemeden yakalanırsa, pes edecek ve ayaklanma için onu suçlayacaktı. Eğer başarılı olurlarsa, Olimpos tahtını ele geçirmek için onu öldürmeye çalışacaktı. Öngörülebilirliği sıkıcıydı.

Knossos Sarayı'na vardıklarında, sarayın dış cephesi yıkıntılardan başka bir şey değildi.

"Hades'i burada mı tuzağa düşürmeyi planlıyorsun?" Hera alay etti. "Buna kanması çok zor."

Theseus Persephone'nin yüzüğünü çıkardı. Yüzük tenine soğuk geliyordu, artık vücudunun sıcaklığından dolayı sıcak değildi.

"Persephone'nin orada olduğunu düşünürse her yere gider."

Theseus parmaklarını yüzüğün etrafında kapattı ve saraya doğru ilerledi. Terk edilmiş dış cephesinin altında kadim bir labirent vardı ve Theseus son birkaç yılını tanrıları içine alabilecek kadar güçlü, geniş bir hücre ağı yaratarak geçirmişti.

Burası bir labirentin içinde yer alan kendi Tartarus versiyonuydu ve ne kadar iyi çalıştığını görmek üzereydiler.

Hera, Hera'nın kendisini esir almaya kalkışmayacağına güvenmediğinden olsa gerek, Hera'yı belli bir mesafeden takip etti ama Hera henüz Hera'yla ilgilenmiyordu.

Sorun Hades'ti, diken.

Theseus, Ölüler Tanrısı'nın sadece onunla mücadele etmek için değil, sonunda kardeşini devirmek için de kendi planını uygulamaya çalıştığını biliyordu ama Hades yeterince hızlı çalışmadığını fark etmek üzereydi.

Sarayın karanlık derinliklerine inen bir dizi yıkık dökük merdivenden geçerek büyük bir metal kapıya geldi ve kapıyı bir hamlede açtı.

Avucunun içinde uzun bir hücre sırası ortaya çıktı. Canavarla yüzleşeceği koridorun ortasına doğru ilerlerken Minotor'un ağır ve hırıltılı nefes alışını duyabiliyordu.

Adam iriydi ve onun üzerinde yükseliyordu. Bir boğanın kafasına sahipti, burnu ıslaktı ve böğürürken damlıyordu, metal parmaklıklara saldırıyor, boynuzlarını parmaklıklara sıkıştırıyor, parmaklıklara çarpıp sekmesini umursamıyordu. İnsan elleri parmaklıkları kavradı, onları ayırmaya çalışırken titriyordu ama parmaklıklar hareket etmedi ve etmeyecekti de. Tamamen adamanttan oluşuyorlardı. Bir tanrıya zarar verebilecek tek metaldi, bir tanrıyı içine alabilecek tek metaldi.

"Asterion?" Hera sordu.

O ilk Minotor'du; aslında bu sarayın bağırsaklarında, bu hücrelerin ötesindeki labirentte var olan Minotor.

"Hayır, o çoktan öldü. Bu benim eserim."

"Senin eserin mi?"

Theseus hiçbir şey söylemedi; kendini açıklamasına gerek yoktu. Minotorlar her zaman olduğu gibi bir boğa ile bir kadının çiftleşmesinden yaratılmışlardı.

"Senin de babandan farkın yok," diye alay etti.

"Ne pahasına olursa olsun," dedi Theseus ve sonra keskin yüz hatları hâlâ tiksintiyle daralmış olan tanrıçaya baktı, sanki uzun yaşamında hiç dehşet yaratmamış gibiydi. "Söylediğin bu değil miydi? Ne gerekiyorsa yap? Ben razıyım. Ya sen?"

Hera sadece baktı ve sonra Theseus dikkatini tekrar Minotor'a çevirdi.

"Aç şunu," dedi.

"Aklından ne geçiyor?" Hera istedi, büyüsü savaşmak için yükseliyordu.

Hücrenin içinde labirente açılan bir kapı açıldığında kıkırdadı.

Minotor dönerek onunla yüzleşti, duruşu genişti, zor nefes alıyordu.

"Seni korkuttum mu Hera?" Theseus sordu ve sonra kattan ayrıldı, bir platformun geniş ve karmaşık labirente baktığı hapishanenin ikinci katına çıkan bir dizi merdivene yöneldi. Geniş ve karanlıktı, ne şekli ne de koridorların büyüklüğü tekdüzeydi.

Minotor'un içeri süzülüşünü izlediler ve hücresinin kapısı kapanıp onu içeride hapsettiğinde nasıl öfkelendiğini gördüler.

"Hades bir Minotor'u öldürebilir," dedi

Hera. "Biliyorum," dedi Theseus.

Buna güveniyordu.

BÖLÜM XLV

HADES

Lanet olası Theseus.

Tartarus'ta sonsuza dek acı çekmeyi unut. Hades yeğeninin varlığı sona erene kadar rahat etmeyecekti. Ruhunu paramparça edecek, ipliğini milyonlarca parçaya bölecek ve onları tüketecekti. Bu şimdiye kadar yediği en lezzetli yemek olacaktı.

Lanet olası

iyilik.

Siktiğimin

Kaderleri.

Persephone'nin bağlarına karşı zorlandı, uzuvları titredi ve kasları gerildi, ama teslim olmadılar.

Siktir. Siktir. Siktir.

Güçlüydü ve o piç yarı-tanrıyla gitmemiş olsaydı daha fazla gurur duyardı. Bunu neden yaptığını biliyordu. Onu korumak istemişti ve bu düşünce onu göğsünü sızlatan bir çatışmayla doldurdu. Onu çok seviyordu ve bunu anlamış olsa bile kendini tehlikeye atmasına öfke duyuyordu.

Theseus ona ne yapardı?

Bu düşünce içinden bir öfke dalgası daha geçirdi ve bir kez daha kadının bağlarına karşı mücadele etti. Bu kez bir tanesinin belirgin bir şekilde koptuğunu duydu ve ayağı kurtuldu. Kolunu çekti, damarları derisinin yüzeyine çıktı ve sarmaşık sonunda kopana kadar bileğini kesti. Bundan sonra kalan bağları yırttı ve serbest kaldığında ışınladı.

Persephone kendi kişisel enerji imzasını gizlemekte ustaydı. Bunun sadece onun güçlerinden biri mi yoksa güçlerinin uzun süredir uykuda olmasının bir sonucu mu olduğunu henüz keşfedememişti. Her iki durumda da onu bulmak imkânsızdı - yüzüğünü taktığı zamanlar hariç. Taşların eşsiz enerjisine odaklandı; turmalinin saflığı ve dioprazın tatlı okşayışı.

Yıkıntılar arasında ortaya çıktı.

Nereye vardığını anlaması uzun sürmedi: yıkılmakta olan Knossos Sarayı. Gecenin karanlığında, antik duvarlardan geriye kalanları kaplayan ayrıntılı ve renkli resimleri ya da arazinin tam olarak kaç mil uzandığını anlamak imkânsızdı ama Hades biliyordu çünkü burayı en parlak döneminde ve kaçınılmaz yıkımı boyunca tanımıştı. Persephone'nin yüzüğünü burada hissetmişti ama belli belirsiz. Bu kalıntıların dünyanın derinliklerine, kafa karıştırmak için yapılmış çarpık bir labirente gittiğini biliyordu. Persephone'yi içeride bir yerlerde hayal etti ve öfkesi onu sarayın kabuğu.

Karanlık olmasına rağmen gözleri alıştı ve kırık mavi mozaik zemini geçerken karanlık bir çukura geldi. Zeminin bir parçası yol vermiş gibi görünüyordu. Gölgelerle konuşarak aşağı inmelerini emretti. Gölgelelerin arasından uçuşumun sarayın başka bir katına dönüşmesini, sonra daha da derin bir kata inmesini izledi.

Hades sıçradı ve sessizce başka bir mozaik zemine indi. Burada saray daha sağlamdı, sütunlu duvarları ve odaları daha belirgindi. Hades, Persephone'nin yüzüğünden gelen enerjileri takip ederek her birinin içinde süzülürken, içinden bir huzursuzluk geçti. Burada bir yaşam -eski bir yaşam- ve derin bir ölüm hissediyordu. Bu alanın antik çağlardan kalma olduğu düşünülürse, bu alışılmadık bir durum değildi. Burada yüzlerce kişi ölmüştü ama bu ölümün bir kısmı taze, sert, keskin ve asidikti.

Hades başka bir karanlık çukurun kenarına gelene kadar aşağı inmeye devam etti. Ölümün kokusu burada daha güçlüydü ama Persephone'nin yüzüğü de öyleydi. Hades'in öfkesi ve korkusu bedenini sardı; yoğun ve iğrenç bir dehşet

boğazının arkasında toplandı. Onu Club Aphrodisia'nın bodrumunda bulduğu geceye dair anılar aklına geldi ve bir an için sanki yine oradaydı, Persephone önünde diz çökmüş, parçalanmıştı. Onun kanının kokusunu alabiliyordu ve zihni karanlık ve vahşi bir yere sürüklendi. İhtiyacı olan türden bir öfkeydi bu, ona zarar verildiğini görürse dünyayı paramparça etmek için kullanacağı bir telaş.

Karanlığa adım attı ve bu sefer yere indiğinde yer sarsıldı. Doğrulurken birkaç dar koridor buldu.

Bir labirent.

O da bu zanaatkârlığa aşinaydı, yenilikçiliğiyle tanınan antik bir mucit ve mimar olan Daedalus'un çalışmalarını tanıyordu - sonunda oğlunun ölümüne yol açan yenilikçilik.

Kahretsin, diye düşündü Hades, bir daire çizip her yolu inceleyerek. Burası daha soğuktu ve hava toz doluydu. Kendini kirli ve biraz da boğucu hissediyordu. Yine de Persephone'nin yüzüğünü hissedebiliyordu ve enerji en çok sağında uzanan patikada güçlüydü. Derin karanlığa adım attığında, tünelin bazı kısımlarının sanki büyük bir cisimle vurulmuş gibi kırılmış olduğunu fark etti.

Burada korkunç bir şey yaşamıştı.

Belki de hâlâ yaşıyordur.

Hades gölgelerini yanına toplayıp koridordan aşağı gönderdi ama gölgeler yönlerini şaşırmış ve karanlığın içinde kaybolmuş gibiydiler. Bu davranışları Hades'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Burada bir yanlışlık vardı ve bu hiç hoşuna gitmemişti.

Aniden solundaki duvar patlayarak onu karşı bariyere doğru uçurdu ve yere indiğinde bir boğayla -ya da en azından bir boğanın başıyla- yüz yüze geldi. Vücudunun geri kalanı insandı.

O bir Minotor'du, bir canavar.

Böğürdü ve toynaklı ayaklarından biriyle yeri tırmaladı, yontulmuş ve kanla kaplanmış bir çift balta kullanıyordu. Hades onu hayal etti

Yaratık onu buraya hapsedildiğinden beri öldürmek için kullanıyordu ve eğer yaratığın durumuna bakarak tahmin etmesi gerekirse -saçları keçeleşmiş, derisi kirlenmiş ve gözleri çıldırmış- bu çok uzun bir süreydi.

Yaratık kükredi ve baltasını savurdu. Hades duvarı itip eğildi ve gölge-hayaletlerini ona doğru savurdu. Eğer başka bir yaratık olsaydı, büyüsü onu ruhuna kadar sarsardı. Her zamanki tepki duyuların tamamen kaybolmasıydı ama bu canavarın içinden geçerken sadece daha da sinirlenmiş görünüyordu ve bir an için dengesini kaybetti.

Hades saldırdı ve Minotor'a çarptı. Duvardan duvara çarparak geriye doğru uçtular. Sonunda yere indiklerinde, bir moloz yığınının içindeydiler ve Hades yuvarlanarak uzaklaştı, aralarında mümkün olduğunca fazla mesafe yarattı.

Minotor da hızlıydı ve toynaklarıyla ayağa kalktı. Büyüsü olmayabilirdi ama hızlıydı ve hiç bitmeyen bir güç kaynağından besleniyor gibiydi. Kükredi, homurdandı ve tekrar saldırdı, bu sefer başını eğmiş, boynuzlarını gösteriyordu. Hades kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yarattığı bir kez daha uçuran bir enerji alanı yarattı.

Minotor yere düştüğü kadar hızlı bir şekilde ayağa kalktı ve bu sefer canavardan gelen hırıltı kulakları sağır edercesine öfke doluydu. Baltasını savurdu, silah havayı işitilebilir bir şekilde kesti. Aynı anda, kendini çarpışmaya hazırlayan Hades'e doğru saldırdı. Yaratık ona doğru hızla ilerlerken, Hades büyüsünü kullanarak parmaklarının sivri uçlarını Minotor'un boynuna sapladı. Kendini kurtardığında yüzüne kan sıçradı. Yaratık kükredi ama tüm hızıyla labirent duvarlarına doğru koşmaya devam etti. Hades'in sırtına çarpan darbeler omurgasından aşağı keskin bir acı göndermeye başladı. Buna karşı dişlerini sıktı ve çivileri Minotor'un boynuna tekrar tekrar saplamaya devam etti.

Hades yaratığın enerjisini kaybetmeye başladığını anlayabiliyordu. Yavaşladı; nefesi kabaca geliyor, burnundan ve kanın da damladığı ağzından hırıltılı nefesler veriyordu. Hades tam bırakacakken, Minotor

Tökezledi ve Hades kendini canavarla birlikte başka bir çukura düşerken buldu. Bu çukur hızla daraldı ve bir langırt gibi kenarlara çarparak ciğerlerindeki havayı boşaltmasına neden oldu. İkisi de tünelden daha büyük bir odaya fırlayana kadar hızla dönüp durdular. Önce Minotor, ardından da Hades yere indi ve hiç esnemeyen bir duvara çarptılar, bu da ona düştükleri şeyin beton ya da taş olmadığını gösteriyordu.

Adamant, Hades fark etti.

Adamant birçok kadim silahın yapımında kullanılan bir malzemeydi. Ayrıca tanrıları bağlayabilen tek metaldi.

Hades hızla ayağa kalktı, Minotor'la dövüşmeye devam etmeye hazırды ama yaratık ayağa kalkmadı.

Ölmüştü.

Hades'in gözleri bu yeni karanlığa alıştı. Bir şekilde daha kalındı. Belki de bunun yerin ne kadar altında bulunduklarıyla bir ilgisi vardı ya da belki de adamanttı. Her iki durumda da hücre basitti; zemini kumlu küçük bir kare. İlk bakışta, Hades'in söyleyebildiği kadarıyla, bir çıkış yolu yoktu ama daha uzun süre bakması gerekecekti. Şimdilik dikkatini Persephone'nin varlığı çekmişti. Burada çok güçlüydü, sanki kalbi bu hücrenin duvarları içinde atıyordu. Sonra onu gördü; yüzüğündeki mücevherlerden birinin parıltısı.

Yüzüğü buradaysa, o neredeydi? Theseus ne yapmıştı?

Ona doğru ilerlerken, hafif bir mekanik ses duyuldu ve yukarıdaki tavandan bir ağ düşerek onu yere gönderdi. Sert bir çatırtıyla yere düştü. Sihrini çağırmaya çalışırken vücudu sarsıldı, ağ onu felç etti.

Kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti ve bu onu öfkелendirdi.

Çırpındı ve küfretti ama nafile. Sonunda, savaşmak istemediği için değil ama hareket edemeyecek kadar bitkin olduğu için hareketsiz yattı. Bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında uykuya daldığını hissetti. Alışması biraz zaman aldı, görüşü

Karanlıkta bile yüzüyordu. Orada yatarken, sığ nefes alırken, kendisinden kısa bir mesafede zayıf bir ışık titreşimi fark etti.

Persephone'nin yüzüğü.

Ona uzanmaya başladı ama ağ kolunu yerinde kilitli tuttu. Alnından ter boşandı, vücudu gücünü kaybediyordu. Bir kez daha gözlerini kapadı, nefesini tutmaya çalışırken zemindeki kum dudaklarını ve dilini kapladı.

"Persephone," diye fısıldadı.

Karısı, kraliçesi.

Onu sevmeye gelen ruhlar ve tanrılarla çevrili koridorda ona doğru yürürken beyaz elbisesinin içinde ne kadar büyüleyici görüldüğünü düşündü. Gülümsemesinin kalbini nasıl hızlandırdığını, şişe yeşili gözlerinin nasıl ıslıl ıslıl ve çok mutlu olduğunu, göğsünün gururla nasıl kabardığını hatırladı. Yaşadıkları ve uğruna savaştıkları her şeyi, dünyaları yakmak ve sonsuza dek sevmek için verdikleri sözleri düşündü ve işte buradaydı, ondan ayrılmıştı, güvende olup olmadığını bilmiyordu.

Dişlerini sıktı, damarlarında yeni bir öfke dalgası dolaşıyordu. Gözlerini araladı ve tekrar yüzüğe uzandı. Bu kez eli titrese de zorlanarak bir avuç kumu kavradı ve parmaklarının arasından süzülmesine izin verdiğinde mücevherlerle kaplı yüzüğü buldu.

Nefes nefese ve titreyerek yüzüğü dudaklarına götürdü, avucunun içinde güvenle kıvırdı ve bir kez daha karanlığa gömülmeden önce kalbine doğru tuttu.

YAZARIN NOTU

A Game of Gods'da yer alan çoğu şeyin *A Touch of Malice*'de de yer aldığını göz önünde bulundurarak bu yazar notuna sadece birkaç ekleme yapacağım. Eğer *Malice*'in arkasındaki yazarın notunu okumadıysanız, lütfen bir göz atın çünkü bu iki hikayede de kullanılan veya referans verilen mitlerin birçoğuna genel bir bakış sunuyor.

Ophiotaurus:

Nasıl telaffuz edileceğini merak ediyorsanız, Google'da arayabilirsiniz. Ben şahsen "oh-fi-o-aurus" diyorum ama telaffuzun ülkeden ülkeye farklılık gösterdiğini bilin.

Ophiotaurus hakkında, muhtemelen Gaia'dan doğan yarı boğa/yarı yılan bir canavar olması dışında çok fazla bilgi yoktur. Varlığına bir kehanet eşlik ediyordu: "Boğanın bağırsaklarını tüketen alevlere yediren kişinin kaderinde ebedi tanrıları yenmek vardı." Bazen canavarı Titanların öldürdüğü bildirilir, ancak Ovid bunun Briareus olduğunu söyler. Bağırsakları alevlere vermek üzereyken Zeus'un kartalları içeri dalar ve onları çalar.

Bu ölümden sonra ophiotaurus, Taurus takımyıldızı olarak yıldızların arasına yerleşir.

Bu hikâyenin, Titanların Savaşı hakkında kayıp bir Yunan Destanı olan *Titanomachia*'nın bir parçası olduğu düşünülmektedir.

Ariadne x Dionysus:

Dionysos'un bakış açısını *A Game of Gods*'a dahil etmeyi seçtim çünkü *Kaos*'a bağlanıyor. Ayrıca, Hades ve Persephone'nin yerleşik aşk hikayesi ile Ariadne ve Dionysos'un yeni aşkının yan yana gelmesini seviyorum.

Bu hikaye için *Odysseia*'ya başvurdum. Paralellikler açık olabilir ama yine de üzerinden geçeceğim. Birincisi, ikisinin Poseidon tarafından denize sürüklenmesi, tıpkı Truva Savaşı'ndan sonra evine dönmeye çalışan Odysseus gibi.

Burada bir not düşelim: Yunan Mitolojisinde bir "kahraman" olarak kabul edilen Odysseus da deli numarası yaparak, tarlalarını tuzla ekerek savaşa gitmekten kurtulmaya çalışmıştır. Şimdi bunu, savaşa katılması halinde yirmi yıl boyunca evinden uzak kalacağı kehanetinde bulunulduğu için yaptığını iddia edebilirsiniz ama bilemiyorum... bana pek kahramanca gelmiyor.

Hepimiz bu hikayenin gerçek kahramanının karısı Penelope olduğunu biliyoruz.

Her neyse, Dionysos ve Ariadne denize sürüklenir ve daha sonra Thrinacia olarak tanımlanan ve mitolojide teknik olarak Helios'a ait olan (sığırlarını tuttuğu yer) bir adaya varırlar. Oraya vardıklarında Dionysos'un tanrı olduğuna inandığı yaşlı bir adamla karşılaşırlar. Bu, "denizin yaşlı adamı" olarak da anılan Nereus'tur. Nereidlerin (deniz perileri) babasıdır. Dionysos'a, koyunlarını çalan Tepegöz'ü öldürürse ona yardım edeceğini söyler.

Tepegöz, *Odysseia* Destanı'nda Odysseus'un düşmanlarından biri olan Polyphemos'tur. Destanda yaşananlara benzer şekilde, Dionysos tepegöze şarap sunar (Dionysos'un Şarap Tanrısı olduğu düşünüldüğünde bu mükemmel bir durumsal göndermedir). Canavar Dionysos'a adını sorduğunda, Dionysos "hiç kimse" diye cevap verir, bu da Odysseus'un adının "hiç kimse" olduğunu söylemesine bir göndermedir.

Polyphemos sarhoşluktan bayıldığında, Odysseus onu kör eder. Ona kimin zarar verdiği sorulduğunda, "hiç kimsenin!" diye cevap verir. *Tanrılar*'da, Dionysos'un borcunu yerine getirmesini sağlamadım, ki bu muhtemelen onu kışından ısırmak için geri dönecek... ama bu başka bir hikaye için.

Bu kitapta Ari ve Dionysos'un hikayesine bayıldım ve aslında kitabın yazması en kolay bölümüydü.

Hypnos Hakkında Kısa Bir Not:

Hades Destanı'nda karakterlere daha fazla derinlik sunmayı seviyorum çünkü Hades'in pek çok şey hakkında çok şey bildiği göz önüne alındığında seri bunu kolaylaştırıyor.

Her neyse, Hypnos mitolojide çok nazık bir tanrı olarak bilinir ama onunla ilk karşılaşmamda *çok* huysuzdu. *Tanrılar*'da onun için bölümler yazmaya başladığımda nedenini anladım - sadece karısını özlüyordu.

Pasithea en genç hayırseverdir ve Zeus'un ikinci kez uyumasına yardım ettiğinde Hera tarafından Hypnos'a hediye olarak verilmiştir. Hera bunu tanrıların Truva Savaşı'na müdahale edebilmesi için yapmıştır. Teknik olarak, bu hileyi asla öğrenemedi.

Eylül 2023'te Bloom Books'tan çıkacak olan *TOUCH OF CHAOS*'a bir göz atmak için okumaya devam edin

Bileklerindeki yanık onu uyandırdı.

Kafatasını yaran baş ağrısı gözlerini açmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu ama denedi, inledi, düşünceleri cam gibi dağıldı. Parçaları bir araya getirme, buraya nasıl geldiğini hatırlama yeteneği yoktu, bu yüzden bunun yerine vücudundaki acıya odaklandı - bileklerindeki ham deriye batan metal, tırnaklarının avucunu delme şekli, Persephone'nin yüzüğüne sarılmaları gerekirken kendi içlerine kıvrılmaktan parmaklarının zonklaması.

Yüzük. Gitmişti.

İçinde bir histeri, kelepçelerine karşı zorlanmasına neden olan bir çatlak oluştu ve sonunda küçük, karanlık bir hücrede bağlı olduğunu görmek için gözlerini yırtarak açtı. Tavandan sarkarken, vücudu onu Minotor'un hapisanesinde yere düşüren aynı ağır ağıla örtülüyken, bakışları tanıdık su gözlerine kilitlendi. Yalnız değildi.

"Theseus," diye hırladı Hades, ama sesi ona bile zayıf geliyordu. O kadar yorgun ve acı doluydu ki, sesini istediği gibi çıkaramıyordu; aksi takdirde öfkeden kuduracaktı.

Yarı tanrı ona değil, başparmağı ile işaret parmağı arasında tuttuğu küçük bir nesneye bakıyordu. Çok rahat görünüyordu ve neden olmasın? Avantaj ondaydı.

"Bu çok güzel bir yüzük," dedi ve duraklayarak yüzüğü çevirdi, öyle ki loş ışığın altında bile taşlar parıldıyordu. Hades onu izledi, her hareketinde midesi düğümleniyordu. "Bunun senin çöküşün olacağını kim tahmin edebilirdi ki?"

"Persephone gelecek," dedi kesin bir ifadeyle.

Theseus güldü. "Gelininin bana karşı çıkabileceğini mi sanıyorsun? Ben seni tuzağa düşürmeyi başarmışken?"

Hades bir nefes aldı, alabildiği kadar derin, ağın ağırlığı göğüs kafesine baskı yapıyordu, tüm vücuduna baskı yapıyordu, parçalanıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Sonra konuştu, kemiklerini titreten sessiz bir söz.

"O senin mahvın olacak."

Scarlett St. Clair'in masalsı dünyasını henüz keşfetmediniz mi?
Bir göz atmak için okumaya devam edin

MOUNTAINS
MADE OF
GLASS

OceanofPDF.com

BİRİNCİ BÖLÜM

Kuyudaki Kurbağa

Kaz, alçak bir ağaç dalına ayaklarından asılmış, kanını bir kovaya akıtıyordu. Her ıslak kan sesi beni irkiltiyordu, yaklaşan fırtına için ocağımı beslemek üzere odun keserken bile bu ses kaçınılmazdı. Dışarıda geçirdiğim birkaç dakika içinde hava daha da soğumuştı ama yine de alnımda boncuk boncuk ter birikmiş ve vücudumun her yerini ıslatmıştı.

Sıcaktan kanım damlıyordu ve baltamın darbesi Büyülü Orman'dan önce yaşadığım kovukta şimşek gibi çakıyordu. Bakışlarını hissedebiliyordum, karanlık ve şeytani bir şeydi ama tanıdık. Onun gözleri altında büyüdüm. Doğumuma, annemin ve babamın ölümüne ve kız kardeşimin öldürülmesine tanık olmuştu.

Babam ormanın büyüğü olduğunu söylerdi ama ben aksini düşünürdüm. Aslında, ormanın büyüğü olduğunu hiç düşünmüyordum. O canlıydı, tıpkı içinde yaşayan fae'ler kadar gerçek ve duyarlıydı. Büyülü olan fae'lerdi ve onlar da en az onun kadar kötüydü.

Kaslarım daha da sertleşti, çenem daha da gerildi, kan damlamaya devam ettikçe zihnim kırmızıyla yıkanan anılarla dolup taşıtı.

Plink.

Beyaz tenine kan sıçramış.

Plink.

Altın gibi saçlar kızıla döndü.

Plink.

Bir kadının göğsüne saplanmış bir ok.

Ama sadece bir kadın değil, kız kardeşim.

Kış.

Göğsüm ağrıyordu, her kayıptan sonra içim boşalıyordu.

Doğumumdan hemen sonra ilk giden annem oldu. Sırada kız kardeşim vardı ve babam da kısa bir süre sonra kederden hastalanarak onu takip etti. Onu kurtarmak, bu dünyada tutmak için yeterli olamamıştım ve orman hepsini elinden almamış olsa da, bunun için onu suçladım.

Acım için onu suçladım.

Derin bir inilti ayaklarımın dibindeki zemini sarstı ve duraksayıp baltamı indirerek karanlık ormanda sesin kaynağını aramaya başladım. Orman gittikçe yaklaşıyor gibiydi, evimin içinde bulunduğu koru gün geçtikçe küçülüyordu. Yakında, onun kötülüğü hepimizi tüketecekti.

Kazın altından kovayı kaptım ve içindekileri ormana doğru fırlattım, yapraklarla kaplı zemini şimdi bir kıvılcık çizgi karartıyordu.

"Yeterince kan içmedin mi?" İçim öfkeyle titreyerek feryat ettim, ama orman kurbanımdan sonra sessiz kaldı ve ben de tükenmiş hissettim.

"Gesela?"

Elsie'nin yumuşak sesiyle kaskatı kesildim ve boğazımdaki sert yumruyu yutarak onunla yüzleşmek için gözlerimdeki basınç azalana kadar bekledim. Ona arkadaşım diyebilirdim ama bu kız kardeşim orman tarafından götürülmeden önceydi, çünkü o gittiğinde herkes beni terk etmişti. Bir yanımda Elsie'yi suçlayamıyordu. Önce ailesi, sonra da her ay bir araya gelen köylüler tarafından uzak durması için baskı gördüğünü biliyordum. Sevdiğim herkesi kaybetmekle lanetlendiğime inanıyorlardı ve yanıldıklarından o kadar da emin değildim.

Elsie, pembe kırmızı olan yanakları dışında solgundu. Rengi gözlerini daha koyu, neredeyse fırtınalı gösteriyordu. Saçları topuzundan ayrılmış ve başının etrafında dağınık bir hale oluşturmuştu.

"Ne oldu, Elsie?"

Gözleri kocaman açılmıştı, tıpkı kız kardeşimin ölüm anında olduğu gibi. Bir şey onu korkutmuştu. Belki de o bendim.

"Kuyu kurudu," dedi sesi kısık bir şekilde. Çatlamış dudaklarını yaladı.

"Bu konuda ne yapmam gerekiyor?" Sözleri midemin derinliklerinde derin bir korku hissi yaratsa da sordum.

Bir an durakladı ve sonra sessizce, "Sıra sende Gesela," dedi.

Sözlerini duydum ama duymazdan geldim, baltamı almak için eğildim. Açıklama yapmadan ne demek istediğini anlamıştım. Köyümüz Elk'in üzerindeki lanetin sonuçlarına katlanma sırası bendeydi.

Çocukluğumdan beri Elk lanetlerin laneti altındaydı. Lanetin nasıl ve neden başladığı konusunda kimse hemfikir değildi. Bazıları bir cadıya verdiği sözü tutmayan bir tüccarı suçladı. Bazıları bir terzi olduğunu söyledi. Diğerleri bir bakire olduğunu söyledi ve birkaçı da fae'leri ve yanlış giden bir pazarlığı suçladı.

Nedeni ne olursa olsun, her laneti sona erdirmek için her zaman Elk köylülerinden biri seçilirdi - bazıları ağırlı bir çıban vakası kadar basit, diğerleri çekirge tarafından yok edilen bir hasat kadar yıkıcı. Bunun rastgele bir seçim olduğu söylenirdi ama herkes daha iyisini bilirdi. Elk'in belediye başkanı lanetleri kasabasını layık görmediği kişilerden kurtarmak için kullanırdı, çünkü sonuçta hiçbir köylü bir sonucu olmadan bir laneti bozamazdı.

Kız kardeşim gibi.

Baltamı indirdim, odunu o kadar sert kırdım ki bıçak altındaki kütüğü çatlattı.

"Ben kuyuyu kullanmıyorum," dedim. "Benim kendi kuyum var." "Yapacak bir şey yok Gesela," dedi Elsie.

"Ama bu adil değil," dedim ona bakarak.

Gözleri sağa doğru kaydı. Donup kaldım ve döndüğümde Elk köylülerinin, başlarındaki Şerif Roland hariç, solgun hayaletler gibi arkamda toplandığını gördüm. Üzerinde bahar gökyüzü gibi mavi, güzel bir üniforma vardı ve saçları güneş gibi altın sarısıydı, yabani sarmaşıklar gibi kıvrılıyordu.

Elk'in kadınları ona yakışıklı diyordu. Gamzeli gülüşünü ve dişlerini beğeniyorlardı.

"Gesela," dedi yaklaşırken. "Kuyu kurumuş." "Ben kuyuyu kullanmıyorum," diye tekrarlardım.

"Elden bir şey gelmez," diye cevap verirken yüz ifadesi pasifti.

Boğazım kurumuştı. Elsie ve Roland'ın etrafında nasıl konumlandıklarının farkındaydım; Elsie arkamda, Roland ise önümde duruyordu. Kaçış yoktu. İstesem bile sığınabileceğim tek yer arkamdaki ormandı ve ormanın saçaklarının altından geçmek ölümü kollarımı açarak kucaklamak demektir.

Ölmek istiyorum, diye düşündüm. Geriye hiçbir şeyim kalmamış gibiydi ama yine de ormana kemiklerimin zevkini tattırmak istemiyordum.

Roland bakışlarımı tutarak kenara çekilirken terli avuçlarımı kurulamak için önlüğümü ellerimin arasına aldım. Elsie'nin eli sırtımın alt kısmına bastırdı. Bu dokunuştan nefret ettim ve ondan kaçmak için hareket ettim. Roland'ı geçtikten sonra o ve Elsie arkama geçerek beni bir çit sırası gibi hareketsiz duran köylülere doğru sürdüler.

Hepsini ve sırlarını biliyordum ama onlara hiç söylememiştim çünkü onlar da benimkileri biliyorlardı.

Kimse konuşmadı, ama ben yaklaştıkça Elk halkı hareketlendi - bazıları önde, bazıları yanında, bazıları arkasında, beni kafesledi.

Roland ve Elsie yakın kaldılar. Kalbim sanki tüm bedenimde atıyormuş gibi hissediyordum. Bozulan diğer lanetleri düşündüm. Hepsi birbirinden çok farklıydı. Köylülerden biri Büyülü Orman'da dolaşmış ve bir cadının bahçesinden bir çiçek koparmıştı. Cadı onu ayı olması için lanetlemiş. Çaresizlik içinde Elk'e dönmüş ve gözünden bir okla vurulmuş. Kim olduğunu ancak öldükten sonra öğrenebildik. Ertesi sabah, bir serçe sürüsü ayıyı öldüren avcıya saldırdı ve gözlerini oydu.

Bir zamanlar altın elma yetiştiren bir ağaç da varmış, ama zamanla o çok sevilen meyveyi vermeyi bırakmış. Bir gün köyde dolaşan genç bir adam ağacın köklerini bir farenin kemirdiğini söyledi. Eğer fareyi öldürürsek, meyvenin gelişeceğini iddia etti, bu yüzden önceki belediye başkanımız fareyi öldürdü ve meyve geri döndü. Belediye başkanı bir elma aldı, ısırđı ve öyle bir açlık hissetti ki, ölene kadar tıķındı.

Başka hiç kimse ağacın meyvesine ya da dallarının altında ölen belediye başkanına dokunmadı.

Mutlu son diye bir şey yoktu, bunu biliyordum. Bundan sonra karşılaşacağım her şey kesinlikle ölümümle sonuçlanacaktı.

Köylüler hayalet gibi kasabanın merkezine doluştular. Beni hayalet çemberlerinin içinde tuttular, gökyüzüne açık olan ve sadece yerin derinliklerine inen soğuk, taş bir çember olan kuyuyu çevrelediler. Yaklaştım ve aşağıya baktım, dibi bir kemik kadar kuruydu.

Roland yanımda duruyordu, çok yakın, çok sıcak.

"Nefret ettiğin herkes öldüğünde kimi kurban edeceksin?" Ona bakarak sordum.

"Senden nefret etmiyorum," dedi Roland ve gözlerini dikip göğüslerime bakarken utanmazca parladı. "Tam tersine."

Tiksinti içimi burktu.

Elk'teki herkesi tanıdığım gibi Roland'ı da tüm hayatım boyunca tanımıştım. Zengin bir tüccarın oğluydu. Bu para ona köylüler arasında statü kazandırmış ve belediye başkanının yanına yerleştirmişti, bu da ona gözüne kestirdiği her kadın üzerinde güç vermiş ve asla bir lanetle yüzleşmek zorunda kalmamasını sağlamıştı.

Kendi talihsizliğim Roland'ı asla yıldırmamıştı. Sık sık bana Eğer onu becerirsem *davama*

yardım edebilir. "İğrençsin."

"Ah, Gesela, ilgimi küçümsüyormuş gibi davranma."

"Ediyorum," dedim. "Sana söylüyorum."

Roland'ın yüzü sertleşti ama yine de yaklaştı ve onu itmemek için her şeyimi verdim. Islak saman ve deri gibi kokmasından nefret ediyordum.

"Bunu ortadan kaldırabilirim. Kelimeyi söyle." "Hangi kelimeyi?" Dişlerimin arasından sordum. "Benimle evleneceğini söyle."

Onu ittim.

Ciddi olduğu da söylenemezdi. Kadınlara onları kurtaracağı kisvesi altında birçok teklifte bulunmuş, ancak daha sonra ciddi olduğuna inandıkları için onları utandırmıştı.

Bu toprakları lanetleyen biri varsa, o da Roland Richter'di.

"Bu bir kelimedenden fazla aptal," diye öfkelen dim. "Ama sana bir tane vereceğim -Asla!"

Roland dişlerini sıktı ve beni kuyuya doğru itti. "O zaman bu lanetle yüzleşeceksin."

Tökezledim, kendimi kuyunun kenarına doğru tuttum, aşağıdaki sonsuz karanlıkla yüzleşirken avuç içlerim sümüksü taşa dayandı.

"Ormandaki kocakarı kuyuda bir kurbağa olduğunu söylüyor. Öldür onu ve tekrar suyumuz olsun."

"Peki kocakarı bana ne olacağını söyledi mi?"

"Sana bir çıkış yolu gösterdim ve sen reddettin."

"Bana bir çıkış yolu göstermedin," diye tersledim. "Başka bir lanet önerdin." "Benimle evlenmenin ormanın yapacaklarına eşit olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," diye tısladım. "Seni biraz olsun yakışıklı bulsaydım bunu düşünebilirdim, ama bu haliyle, sığın vücuduma girdiği anda kusardım."

Teşekkür

Öncelikle, teslim tarihim geldiğinde kulübesinde yazmama izin veren editörüm Christa'ya teşekkür etmeliyim, ki bu "normal" bir editörün yazarları için yapacağı her şeyin çok ötesinde bir şey ve yine de sen bunu ve çok daha fazlasını yapıyorsun. Alanınıza girmeme izin verdiğiniz, bu inanılmaz son teslim tarihlerinde yazmama yardımcı olduğunuz ve Spagetti Pazarları için teşekkür ederim. Her şey için ama özellikle de dostluğunuz için çok minnettarım.

Teşvikleriyle her gün devam etmemi sağlayan Leslie'ye teşekkür ederim. Bana bu kitabı zamanında bitireceğimi söylediğinde sana inandım ama bunu ne kadar sık duymaya ihtiyacım olduğunu da biliyordun. Sen olmasaydın bu yolculuğun büyük bir kısmı gerçekleşemezdi. Kendini tekrarladığın için teşekkürler. Lol.

Sosyal medyamı ve takvimimi tuttuğu için Lexi'ye teşekkür ederim. Sen olmasan bu kadar düzenli görünemezdim. Ayrıca, hesap verebilirlik için. Sabah 4:00'te uyanmak, sen de benimle olunca daha kolay oluyor.

Her zaman olduğu gibi, kitap yazmanın iniş ve çıkışlarında yanımda oldukları için arkadaşlarıma minnettarım. Bitirmek için her zaman sabırsızlanıyorum çünkü hepiniz diğer taraftasınız ve brunch için hazırsınız.

Okurlarıma: Her yazar kitaplarım için gösterdiğiniz talebin hayalini kurar ve serinin bu bölümü siz olmasaydınız asla gerçekleşemezdi. *Karanlığın Dokunuşu*'nu Hades'in bakış açısından görmek istediğiniz için teşekkür ederim. Bu destan hayal ettiğimden çok daha fazlası oldu ve hepsi sizin sayenizde.

Yazar Hakkında

Scarlett St. Clair USA Today çoksatan yazarı, Muscogee Ulusu vatandaşı ve Hades X Persephone serisi, Hades Destanı, Adrian X Isolde serisi, *Mountains Made of Glass* ve *When Stars Come Out* kitaplarının yazarıdır.

Kütüphane bilimi ve bilgi çalışmaları alanında yüksek lisans ve İngilizce yazarlık alanında lisans derecesine sahiptir. Yunan mitolojisine, cinayet gizemlerine ve öbür dünyaya takıntılıdır. Kitaplar, turne tarihleri ve içerik hakkında bilgi için lütfen scarlettstclair.com adresini ziyaret edin.

Onu sosyal medyada bulun:

Facebook: YazarScarlettStClair

Instagram: @authorscarlettstclair

Twitter: @ScarlettStClair

TikTok: @authorscarlettstclair

OceanofPDF.com

Bu Sourcebooks e-Kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz!

Haberdar olmak ve aşağıdakileri almak için posta listemize katılın
en sevdiğiniz kitaplar ve yazarlar hakkında özel teklifler ve
bonus içerikler!

KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN

Kitaplar. Değişim. Hayatlar.

OceanofPDF.com

"SHE WAS BEYOND ANYTHING
HE HAD EVER IMAGINED FOR HIMSELF—
BEAUTIFUL AND GRACIOUS, FAR TOO GOOD
FOR THE THINGS HE HAD DONE
IN HIS MANY LIFETIMES,

AND YET SHE REMAINED,
A STEADY LIGHT AT HIS SIDE—A BEACON HE
COULD FOLLOW THROUGH THE DARK."

Hades, God of the Dead, has finally made Persephone his in every way possible. With their wedding on the horizon, the couple should be ecstatic. But Persephone's disapproving mother, Demeter, is wreaking havoc on their bliss by battering New Greece with erratic and violent weather, endangering its people. At the same time, Theseus continues growing his treacherous agenda against the gods, finding new allies as he leads the hate group Triad in an effort to bring all of Olympus to its knees.

Despite the threats closing in around them, Hades won't allow anything to stop Persephone from becoming his bride. But if he wants to safeguard their future, he must play a deep strategic game with the gods of Olympus. The only problem is...there's no telling which of them are on his side.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.